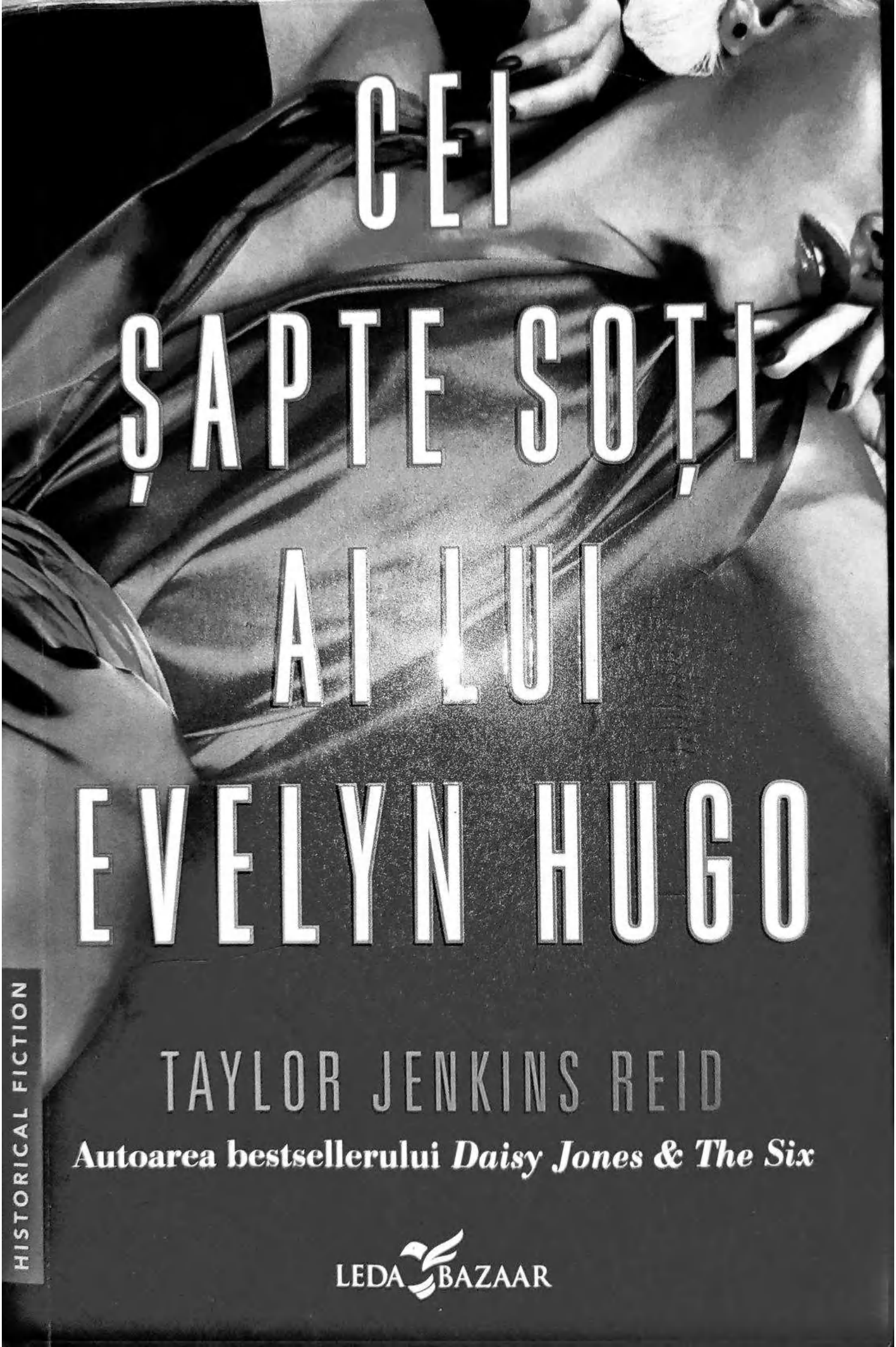

CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

Autoarea bestsellerului *Daisy Jones & The Six*

HISTORICAL FICTION

LEDA BAZAAR

CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

Traducere din limba engleză de
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

Pentru Lilah
Zdrobește patriarhatul, scumpo!

NEW YORK TRIBUNE

Evelyn Hugo scoate rochii la licitație

DE PRIYA AMRIT 2 MARTIE 2017

Evelyn Hugo, legenda filmului și fata cu vino-ncoa' a anilor '60, tocmai a anunțat că va scoate la licitație 12 dintre cele mai memorabile rochii ale sale prin intermediul casei Christie's, cu scopul de a strânge bani pentru cercetări în domeniul cancerului de sân.

În vârstă de 79 de ani, Hugo este de multă vreme un simbol al strălucirii și al rafinamentului. Este cunoscută pentru stilul său personal deopotrivă senzual și reținut, și multe dintre cele mai faimoase ținute ale sale sunt considerate standarde ale eleganței hollywoodiene.

Pe cei care doresc să dețină un crâmpei de istorie Hugo îi vor intriga nu numai rochiile în sine, ci și contextul în care au fost purtate. Printre cele scoase la vânzare se vor număra cea verde smarald Miranda La Conda, pe care Hugo a purtat-o la ceremonia de decernare a Premiilor Oscar din 1959, cea violet de organdi cu decolteu îndrăzneț de la premiera peliculei *Anna Karenina* din 1962 și cea din mătase bleumarin, semnată Michael Maddax, purtată când a primit Oscarul pentru rolul interpretat în filmul *All for Us*, în 1982.

Hugo a fost implicată într-o serie de scandaluri de răsunet la Hollywood, dintre care cel important îl constituie cele șapte căsătorii ale sale, inclusiv relația de zeci de ani cu producătorul de film Harry Cameron. Cele două vedete au avut o fiică pe nume Connor, care este, fără îndoială, motivul licitației. Domnișoara

s-a stins din pricina cancerului la sân anul trecut, la puțin timp după ce împlinise 41 de ani.

Născută Evelyn Elena Herrera, în 1938, ca fiică a unor imigranți cubanezi, Hugo a crescut în cartierul Hell's Kitchen din New York. Până în 1955, deja reușise să ajungă la Hollywood, își vopsise părul blond și își schimbase numele în Evelyn Hugo. Aproape peste noapte, Hugo a devenit parte a elitei hollywoodiene. A rămas în lumina reflectoarelor vreme de mai bine de trei decenii înainte să se retragă din activitate la finalul anilor '80 și să se mărite cu finanțistul Robert Jamison, fratele mai mare al actriței laureate cu trei premii Oscar Celia St. James. În prezent văduvă după cel de-al șaptelea soț, Hugo locuiește în Manhattan.

Excepțional de frumoasă și posesoare a unei străluciri și senzualități provocatoare, Hugo reprezintă de multă vreme o sursă de fascinație pentru cinefilii din întreaga lume. Se estimează că la licitație se vor strânge mai bine de două milioane de dolari.

— POȚI SĂ VII LA MINE ÎN BIROU?

Dau ochii roată la birourile din jurul meu, apoi mă uit din nou la Frankie, căutând să îmi dau seama cui anume îi vorbește.

— Te referi la mine?

Frankie stă prost cu răbdarea.

— Da, Monique, la tine! De-aia am și zis: „Monique, poți să vii la mine în birou?"

— Scuze, n-am auzit decât ultima parte!

Frankie se întoarce. Îmi iau carnețelul de notițe și o urmez.

E ceva frapant la ea. Nu sunt sigură dac-ai zice că e atrăgătoare în sens convențional – are trăsături aspre, ochii foarte depărtați –, însă cu siguranță e o persoană la care nu poți să nu te uiți și să n-o admiri. Cu silueta zveltă și cei aproape doi metri înălțime, coafura afro scurtă și afinitatea pentru culori vii și bijuterii mari, când intră Frankie într-o încăpere, toată lumea o remarcă.

E, în bună măsură, și motivul pentru care m-am angajat aici. Am respectat-o de când eram la facultatea de jurnalism și-i citeam materialele din paginile revistei pe care o conduce acum și la care lucrez. La drept vorbind, să ai o femeie de culoare la conducere e ceva care te inspiră cu adevărat. Fiind eu însămi mulatră – cu pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui-închis, grație tatălui meu de culoare, și cu pistrui din abundență, grație mamei mele albe –, Frankie mă face să mă simt sigură că, într-o bună zi, o să pot deține și eu o funcție de conducere.

— Ia loc! mă invită ea, așezându-se și arătând spre un scaun portocaliu aflat de cealaltă parte a biroului ei din sticlă transparentă.

Mă așez calmă, picior peste picior. O las pe Frankie să vorbească prima.

— Așa, uimitoare întorsătură de situație! zice, uitându-se la computer. Oamenii lui Evelyn Hugo întreabă de un material. Un interviu în exclusivitate.

Îmi vine instinctiv să zic „Sfinte Sisoe!", dar și „De ce-mi spui mie asta?"

— Despre ce anume? întreb.

— Bănuiesc că are legătură cu licitația de rochii pe care o organizează. Înțeleg că e foarte important pentru ea să strângă cât mai mulți bani pentru Fundația Americană de Luptă Împotriva Cancerului de Sân.

— Dar nu confirmă că despre asta e vorba?

Frankie clatină din cap.

— Tot ce confirmă e că Evelyn are ceva de zis.

Evelyn Hugo e una dintre cele mai mari stele de cinema din toate timpurile. Nici măcar nu trebuie *să aibă* ceva de zis ca s-o asculte lumea.

— Ar putea fi un material de copertă important pentru noi, nu? La urma urmei, e o legendă vie. N-a fost căsătorită de opt ori sau cam așa ceva?

— Șapte. Și da, are un potențial imens. De aceea sper să ai răbdare să asculți ce urmează să îți povestesc.

— Ce vrei să spui?

Frankie trage adânc aer în piept, iar expresia de pe chipul ei mă face să cred că-s pe cale să fiu concediată, după care zice:

— Evelyn te-a cerut pe tine expres.

— Pe mine?!

E a doua oară în cinci minute când rămân șocată că există cineva interesat să stea de vorbă cu mine. Trebuie să mai lucrez la capitolul încredere. Ajunge să zic că tocmai a încasat-o urât recent. Totuși, de ce să mă prefac c-a fost vreodată la cote înalte?

— Sinceră să fiu, la fel am reacționat și eu, vine replica lui Frankie.

Acum, sinceră să fiu eu, mă cam simt jignită, deși, evident, îi înțeleg atitudinea. Sunt la *Vivant* de mai puțin de un an și am făcut în cea mai mare parte materiale laudative. Înainte de asta, am fost bloggeriță la *Discourse*, un site care se ocupă de știri și cultură și-și spune revistă de actualitate, deși nu e, de fapt, decât un blog cu titluri tari. Am scris în principal la secțiunea „Viață modernă" despre subiecte de actualitate și materiale de opinie.

După ani în șir ca liber-profesionistă, colaborarea cu *Discourse* s-a dovedit un colac de salvare. Însă atunci când *Vivant* mi-a oferit de lucru, nu m-am putut abține. N-am lăsat să-mi scape ocazia de a mă alătura unei adevărate instituții, de a lucra printre legende.

În prima mea zi de lucru, am trecut pe lângă pereții decorați cu coperte-simbol, generatoare de schimbări culturale – cea din 1984, cu activista pentru drepturile femeilor Debbie Palmer, goală și atent pozată în vârful unui zgârie-nori care dădea spre Manhattan, sau cea din 1991, cu artistul Robert Turner pictând o pânză, iar în text se afirma că are SIDA. Mi se părea ceva de neimaginat să fac parte din lumea *Vivant*. Mi-am dorit dintotdeauna să-mi văd numele în paginile ei lucioase.

Din păcate însă, în ultimele douăsprezece numere n-am făcut nimic altceva decât să pun întrebări conservatoare vechilor îmbogățiți, pe când colegii mei de la *Discourse* încercau să schimbe lumea prin materiale virale. Așa că, pur și simplu, nu prea sunt impresionată de mine însămi.

— Uite ce e, nu că n-am ține la tine, pentru că ținem, zice Frankie. Credem că îți e scris să realizezi lucruri importante la *Vivant*, dar eu speram să pun pe cineva mai experimentat și mai bine pregătit la treaba asta. Vreau deci să fiu sinceră cu tine când îți zic că nu noi te-am propus echipei lui Evelyn. Am trimis cinci nume, iar ei ne-au răspuns cu asta.

Frankie întoarce ușor ecranul computerului spre mine și-mi arată un e-mail de la cineva pe nume Thomas Welch,

despre care nu pot decât să presupun că este agentul de presă al lui Evelyn Hugo.

De la: Thomas Welch
Către: Troupe, Frankie
Cc: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Monique Grant sau pică treaba cu Evelyn.

Ridic iar ochii la Frankie, uluită și, sinceră să fiu, un picuț înfricoșată că Evelyn Hugo vrea să aibă de-a face cu mine.

— O *cunoști* pe Evelyn Hugo? Despre asta e vorba? mă întreabă Frankie, întorcând ecranul computerului înapoi.

— Nu! zic eu, surprinsă până și de faptul că mi s-a pus o asemenea întrebare. I-am văzut câteva filme, totuși e un pic cam de dinaintea erei mele.

— N-ai nicio legătură personală cu ea?

Clatin din cap.

— Clar nu!

— Nu ești din Los Angeles?

— Ba da, dar singurul mod în care aș putea să am vreo legătură cu Evelyn Hugo, bănuiesc eu, ar fi să fi lucrat tata la vreunul dintre filmele ei. Făcea fotografii publicitare pe platourile de filmare. Pot s-o întreb pe mama.

— Super, mulțumesc!

Frankie se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva.

— Voiai să întreb acum?

— Ai putea?

Îmi scot telefonul din buzunar și-i dau SMS mamei: *A lucrat vreodată tata la vreun film de-al lui Evelyn Hugo?*

Văd cum încep să apară trei puncte și ridic ochii, dând cu ei de Frankie, care încearcă să zărească ceva pe ecranul telefonului meu. Pare să-și dea seama de faptul că îmi invadează spațiul personal și se lasă pe spate.

Telefonul scoate un sunet de clopoțel.

SMS de la mama: *Poate? Au fost atâtea, că e greu de ținut șirul. De ce?*

Poveste lungă, răspund eu, *dar încerc să-mi dau seama dacă am vreo legătură cu Evelyn Hugo. Tata a cunoscut-o?*

Ți-ai găsit! Taică-tu nu și-a petrecut deloc timpul în compania vedetelor de pe platourile de filmare. Indiferent cât de tare am încercat eu să-l conving să ne împrietenească și pe noi cu niște celebrități.

Râd.

— Se pare că nu. Nicio legătură cu Evelyn Hugo.

Frankie dă din cap.

— OK, bine, atunci, cealaltă ipoteză e că oamenii ei au ales pe cineva cu mai puțină influență ca să poată să încerce să te controleze pe tine și povestea.

Îmi simt telefonul vibrând iar. *Că tot veni vorba, mi-am amintit că voiam să-ți trimit o cutie cu lucrări vechi de-ale tatălui tău. Niște chestii superbe. Îmi place mult să le am pe lângă mine, dar cred că ție are să-și placă și mai și. Ți-o trimit săptămâna asta.*

— Crezi că-i exploatează pe cei slabi, îi zic lui Frankie.

Schițează un zâmbet.

— Cam așa ceva.

— Deci oamenii lui Evelyn s-au uitat în caseta redacțională, mi-au găsit numele la categoria jurnaliști de mâna a doua și cred că pot să mă intimideze. Asta e ideea?

— De asta mă tem.

— Și mi-o spui mie pentru că...

Frankie își cântărește vorbele.

— Pentru că nu cred că poți fi intimidată. Cred că te subestimează. Iar eu vreau materialul ăsta de copertă. Vreau să facă vâlvă în presă.

— Ce vrei să spui? întreb eu, foindu-mă ușor pe scaun.

Bate din palme, aplecându-se spre mine.

— Ai tupeu să te iei la trântă cu Evelyn Hugo?

Dintre toate chestiile despre care am crezut c-are să mă întrebe cineva azi, asta ar fi probabil pe undeva pe locul nouă milioane. Dacă am tupeu să mă iau la trântă cu Evelyn Hugo? Habar n-am.

— Da! zic eu în cele din urmă.

— Asta-i tot? Doar da?

Îmi doresc această ocazie. Îmi doresc să scriu materialul. M-am săturat să fiu la munca de jos și mai am și eu nevoie de-o victorie, fir-ar mama ei de treabă!

— La naiba, da!

Frankie încuviințează din cap, cântărindu-mi spusele.

— Mai bine, da' tot nu m-ai convins.

Am treizeci și cinci de ani. Scriu de mai bine de un deceniu. Vreau un contract pentru o carte într-o bună zi. Vreau să-mi aleg materialele. Vreau ca, într-un final, să fiu numele pe care lumea se bulucește să-l obțină atunci când sună cineva ca Evelyn Hugo. Iar aici, la *Vivant*, oricum nu mă folosesc pe măsura potențialului meu. Dacă este să ajung acolo unde vreau, ceva trebuie să se oprească. Cineva trebuie să se dea la o parte din calea mea. Și mai trebuie și să se întâmple repede, fiindcă afurisita asta de carieră e singurul lucru care mi-a mai rămas. Dacă vreau să se schimbe lucrurile, trebuie neapărat să schimb modul în care fac lucrurile. Probabil drastic.

— Evelyn mă vrea pe mine. Tu o vrei pe Evelyn. Nu pare c-ar trebui să te conving eu pe tine, Frankie, ci tu *pe mine*.

Frankie păstrează o tăcere mormântală, fixându-mă cu privirea pe deasupra degetelor împreunate. Eu băteam înspre formidabil, dar s-ar putea să mă fi aruncat prea tare.

Mă simt la fel ca atunci când am încercat un antrenament cu greutăți și am început cu unele de optsprezece kilograme. Prea mult și prea repede demonstrează clar că habar n-ai ce faci.

Am nevoie de toată puterea ca să nu-mi retrag vorbele, să nu mai contenesc cu scuzele. Mama m-a crescut să fiu politicoasă, modestă. Eu mă ghidez de mult după ideea că politețea e slugărnicie. Numai că genul acesta de amabilitate nu m-a dus prea departe. Lumea îi respectă pe cei care cred c-ar trebui s-o conducă. Eu n-am înțeles asta niciodată, dar m-am săturat să mă împotrivesc acestui

principiu. Mă aflu aici ca, într-o zi, să ajung Frankie, poate chiar mai mare decât ea. Să fac o muncă măreață, importantă, de care să fiu mândră. Să-mi las amprenta. Totuși, sunt cam departe de asta.

Liniștea e atât de lungă, că mai că-mi vine să cred c-am să cedez de la tensiunea care crește cu fiece secundă. Frankie însă e prima care cedează.

— OK! zice ea și întinde mâna, ridicându-se.

Mă străbat o undă de șoc și o mândrie arzătoare când o întind și eu pe-a mea. Mă asigur că i-o strâng bine pe ai ei, căci Frankie mi-o strânge ca o menghină.

— Să fii de nota zece, Monique! Pentru noi și pentru tine, te rog!

— Așa o să fac!

Ne desprindem una de alta și mă îndrept spre ușă.

— S-ar putea să-ți fi citit articolul despre sinuciderea asistată de medic din *Discourse*, zice Frankie taman înainte să ies din încăpere.

— Poftim?!

— A fost uluitor! Poate de-aia te și vrea. Așa te-am găsit noi. A fost un material grozav. Nu datorită numărului de accesări, ci datorită ție, datorită faptului că e superb lucrat.

Acela a fost unul dintre primele articole semnificative pe care le-am scris din proprie inițiativă. Îl propusesem după ce mi se repartizase un material despre popularitatea în creștere a microplantelor, mai ales în rândul restaurantelor din Brooklyn. Mă dusesem la piața din Park Slope să discut cu un producător agricol local, dar când îi mărturisisem că nu pricepeam de unde până unde toată atracția asta față de frunzele de muștar, îmi spusese că parcă vorbeam ca sora lui. Fusese cât se poate de carnivoră până în anul precedent, când trecuse la un regim alimentar vegan și complet bio, căci se lupta cu un cancer cerebral.

Cum discutam noi așa, îmi povestise despre un grup de sprijin pentru cei aflați la finalul vieții care luau în calcul sinuciderea asistată de medic, dar și pentru cei dragi lor,

grup în care se înscriseseră el și sora lui. Foarte mulți cunoscuți de-ai lor se luptau pentru dreptul de a muri cu demnitate. Mâncatul sănătos nu avea să-i salveze viața surorii sale și niciunul dintre ei nu voia ca ea să sufere mai mult decât trebuia.

Știusem atunci că doream, în adâncul sufletului meu, să le ofer o voce oamenilor din acel grup de sprijin.

M-am întors la birou la *Discourse* și am propus subiectul. Am crezut că aveam să fiu refuzată, dată fiind seria mea de articole recente despre tendințele din moda hipsterilor și analizele legate de lumea vedetelor. Numai că, spre surprinderea mea, am primit undă verde.

Am lucrat neobosită la el, participând la întâlniri în subsoluri de biserici, luând interviuri membrilor, scriind și rescriind, până ce m-am simțit încrezătoare că materialul prezenta toată complexitatea – atât mila, cât și codul moral – ajutorului dat sub forma curmării vieții oamenilor aflați în suferință.

E materialul de care sunt cel mai mândră. Nu o dată m-am întors acasă de la lucru de aici și l-am recitit, amintindu-mi de ce sunt în stare, amintindu-mi de satisfacția pe care mi-o dă împărtășirea adevărului, oricât ar fi el de greu de suportat.

— Mulțumesc! îi zic lui Frankie.

— Eu doar spun că ai talent. S-ar putea să fie asta.

— Probabil că nu, totuși.

— Nu! Probabil că nu! Tu însă scrie subiectul bine, oricare o fi el, iar data viitoare s-ar putea să fie ăsta motivul.

THESPILL.COM

Evelyn Hugo dă din casă

DE JULIA SANTOS 4 MARTIE 2017

Umblă vorba că sirena/LEGENDA VIE/cea mai frumoasă blondă din lume Evelyn Hugo și-a scos la licitație rochiile *și* a consimțit să acorde un interviu, ceea ce n-a mai făcut de decenii întregi.

VĂ ROG, spuneți-mi că, în sfârșit, e gata să vorbească despre toți afurisiții ăia de soți. (Pot să înțeleg patru, poate cinci, hai șase, dacă întindem coarda, dar șapte? Șapte soți? Ca să nu mai vorbim de faptul că știm cu toții că a avut o aventură cu congresmenul Jack Easton la începutul anilor '80. Fata. Asta. S-a. Plimbat.)

Dacă nu vrea să dea din casă despre soți, atunci să ne rugăm ca măcar să ne declare oficial de unde are sprâncenele alea. Adică, MAI DĂ ȘI LA ALȚII, EVELYN!

Când vezi poze de pe vremuri cu E, cu părul ei blond-arămiu, sprâncenele negre, drepte-săgeată, pielea intens bronzată și ochii de un căprui-auriu, nu poți decât să te oprești de îndată din ce făceai și să te uiți fix la ea.

Și să nu mai vorbesc de trupul ăla!

Nu tu fund, nu tu șolduri, doar niște balcoane uriașe pe o siluetă filiformă.

Toată viața mea de adult am muncit pentru așa un corp. (Notă: sunt foarte departe de el. S-ar putea să fie

de vină *spaghetti bucatini* pe care le-am tot mâncat la prânz săptămâna asta.)

Uitați chestia care mă face să iau foc: Evelyn ar fi putut alege pe oricine pentru asta. (Cum ar fi pe mine?) Numai că a ales, în schimb, o începătoare oarecare de la *Vivant*. Ar fi putut avea pe oricine. (Cum ar fi pe mine?) De ce tipa asta, Monique Grant (și nu eu)?

Mda, bine! Sunt doar amărâtă că nu m-a ales pe mine.

Pe bune, ar trebui să mă angajez la *Vivant*. La ei se duc toate chestiile ca lumea.

COMENTARII:

Hihello565 zice: Nici măcar oamenii de la *Vivant* nu vor să mai lucreze acolo. Stăpânii corporatiști produc rahaturi cenzurate ca să dea bine pe lângă cumpărătorii de publicitate.

Pppppppppps răspuns pentru Hihello565: Mda, OK! Ceva îmi zice că, dacă revista cea mai respectată și sofisticată din țară ți-ar oferi de lucru, ai accepta.

EChristine999 zice: FIlca lui Evelyn n-a murit recent de cancer? Am senzația c-am citit de curând ceva despre asta. Așa de sfâșietor! Apropo, fotografia aia cu Evelyn la mormântul lui Harry Cameron? M-a dărâmat pe luni de zile. Frumoasă familie! Ce trist că i-a pierdut!

MrsJeanineGrambs zice: Nu mă interesează deloc Evelyn Hugo asta. NU MAI SCRIEȚI DE OAMENII ĂȘTIA! Căsniciile ei, aventurile ei și majoritatea filmelor ei nu dovedesc decât un lucru: curvă. *Three A.M.* a fost o ocară la adresa femeilor. Concentrați-vă atenția la oamenii care o merită!

SexyLexi89 zice: Evelyn Hugo e, poate, cea mai frumoasă femeie din toate timpurile. Cadrul ăla din *Boute-en-Train*, când iese dezbrăcată din apă și camera trece pe negru taman înainte să-i vezi sfârcurile? O scenă memorabilă!

PennyDriverKLM zice: Ovaționați-o cu toții pe Evelyn pentru că a

făcut din părul blond și sprâncenele întunecate LOOKUL suprem. Evelyn, te salut!

YuppiePigs3 zice: Prea slabă! Nu-i pe gustul meu.

EvelynHugoWasASaint zice: E o femeie care a donat MILIOANE DE DOLARI organizațiilor caritabile pentru femei bătute și celor care reprezintă interesele LGBTQ+, iar acum își scoate la licitație rochiile pentru cercetări în domeniul cancerului, și voi nu puteți vorbi decât despre sprâncenele ei? Serios?

JuliaSantos@TheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint: Un argument corect, bănuiesc. SCUZE! În apărarea mea, a început să câștige milioane fiind o afaceristă dată dracului în anii '60. N-ar fi avut puterea să facă asta fără talentul și frumusețea ei, și n-ar fi fost atât de frumoasă fără SPRÂNCENELE ALEA. Ok, argument corect.

EvelynHugoWasASaint răspunde lui JuliaSantos@TheSpill: Ăă. Scuze c-am fost așa colțoasă. Am sărit peste prânz. Mea culpa. Dacă te ajută cu ceva, *Vivant* n-o să se descurce nici măcar pe jumătate la fel de bine cu subiectul ăsta pe cât ai fi făcut-o tu. Evelyn ar fi trebuit să te aleagă pe tine.

JuliaSantos@TheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint: Așa-i, nu????? Cine-i Monique Grant asta? PLICTISITOR. O rezolv eu și pe ea...

MI-AM PETRECUT ULTIMELE CÂTEVA ZILE STUDIIND TOT CE puteam despre Evelyn Hugo. N-am fost niciodată mare pasionată de filme, darămite să mă intereseze starurile Hollywoodului de altădată. Viața lui Evelyn însă, cel puțin versiunea oficială de la acest moment, e de-ajuns cât pentru zece seriale siropoase.

Avem căsătoria timpurie care s-a finalizat cu divorț când avea optsprezece ani. Apoi curtea aranjată de studio și tumultosul mariaj cu Don Adler, care făcea parte din elita hollywoodiană. Zvonurile că l-a părăsit pentru c-o bătea. Revenirea ei într-un film francez din Noul Val[1]. Fuga rapidă la Las Vegas ca să se mărite cu cântărețul Mick Riva. Strălucitoarea-i căsătorie cu spilcuitul de Rex North, care s-a încheiat cu aventuri pentru amândoi. Frumoasa poveste de dragoste a vieții ei cu Harry Cameron și nașterea fiicei lor, Connor. Divorțul sfâșietor și căsătoria ei rapidă cu bătrânul regizor Max Girard. Presupusa aventură cu mult mai tânărul congresmen Jack Easton, care a pus capăt relației cu Girard. Și, în cele din urmă, căsătoria cu finanțistul Robert Jamison, despre care se zvonea că s-ar fi întâmplat ca să-i facă în ciudă fostei ei colege de afiș – și soră a lui Robert –, Celia St. James. Toți soții i-au murit, lăsând-o pe

[1] Noul val francez (Nouvelle Vague) este un curent al cinematografiei europene, care s-a dezvoltat la sfârșitul anilor 1950. Printre reprezentanții săi cei mai de seamă se numără regizorii: Claude Chabrol, Jean-Luc Godard sau François Truffaut și actorii: Alain Delon, Brigitte Bardot sau Catherine Deneuve (n. red.).

Evelyn singura persoană care poate oferi detalii despre aceste relații.

Ajunge să spunem c-o să am serios de lucru dacă chiar vreau s-o conving să-mi vorbească despre oricare dintre chestiile astea.

După ce-am stat până târziu astă-seară, ajung într-un final acasă un pic înainte de ora nouă. Apartamentul meu e mic. Cred că descrierea cea mai potrivită pentru el este cutie de sardele mică, mititică. Uimitor însă cât de vast poate să pară un loc îngrămădit atunci când jumătate din lucrurile tale nu mai sunt în peisaj.

David s-a mutat de-aici acum cinci săptămâni și tot n-am reușit să înlocuiesc vasele pe care le-a luat cu el sau măsuța de cafea pe care ne-a făcut-o maică-sa cadou de nuntă anul trecut. Isuse! Nici măcar la prima aniversare n-am ajuns!

Când intru pe ușă și-mi pun geanta pe canapea, mă frapează iar cât de inutil de meschin din partea lui a fost să ia măsuța de cafea. Garsoniera lui cea nouă din San Francisco a venit mobilată complet grație pachetului de mutare generos pe care l-a primit la promovare. Bănuiesc că măsuța a pus-o într-un depozit personal, alături de singura noptieră despre care a insistat că era de drept a lui și toate cărțile noastre de bucate. Nu simt lipsa cărților de bucate. Nu gătesc. Numai că, atunci când lucrurile sunt inscripționate cu „Lui Monique și David, pentru numeroșii voștri ani de fericire", le consideri pe jumătate ale tale.

Îmi agăț haina în cuier și mă întreb, nu pentru prima oară, care dintre întrebări se apropie mai mult de adevăr: A acceptat David slujba cea nouă și mutarea la San Francisco *fără mine*? Ori am refuzat eu să plec din New York *pentru el*? Cât mă descalț, stabilesc încă o dată că răspunsul e undeva la mijloc. Mai apoi însă revin la același gând care ustură ca la început: *El a plecat, de fapt.*

Îmi comand *pad thai*, după care mă bag la duș. Reglez apa să fie aproape opărită. Îmi place la nebunie apa atât de fierbinte, că mai are puțin și te arde. Îmi place la nebunie

mirosul de șampon. Locul în care mă simt cel mai fericită acum se poate să fie sub o parâ de duș. Aici, în abur, acoperită de clăbuc, nu mă simt ca Monique Grant, femeia lăsată în urmă. Și nici măcar ca Monique Grant, scriitoarea împiedicată să progreseze.

La ceva vreme după ce m-am curățat, mă usuc, îmi pun pantalonii de trening și-mi îndepărtez părul din ochi tocmai la timp, când ajunge tipul care-mi livrează mâncarea la ușă.

Stau cu recipientul de plastic în mână, încercând să mă uit la televizor. Mă străduiesc să mă detașez. Vreau să-mi determin creierul să facă ceva, orice, numai să nu se gândească la muncă sau la David. Numai că, odată ce mi s-a terminat mâncarea, îmi dau seama că-i zadarnic. La fel de bine aș putea să lucrez.

Toată treaba e tare intimidantă – ideea de a-i lua interviu lui Evelyn Hugo, sarcina de a-i controla direcția poveștii, de a încerca să mă asigur că n-o controlează ea pe a mea. Adeseori am tendința să mă pregătesc prea mult. Mai la subiect însă, am făcut mereu un pic ca struțul, dispusă fiind să-mi vâr capul în nisip ca să evit lucrurile cu care nu vreau să dau piept.

Așadar, în următoarele trei zile, nu fac nimic altceva decât să mă documentez despre Evelyn Hugo. Îmi petrec zilele, accesând articole vechi despre căsniciile și scandalurile ei. Îmi petrec serile, uitându-mă la filmele ei vechi.

Urmăresc clipuri cu ea în *Carolina Sunset*, *Anna Karenina*, *Jade Diamond* și *All for Us*. Mă uit la GIF-ul cu ea ieșind din apă în *Boute-en-Train* de atâtea ori, că atunci când adorm îmi tot rulează în vis.

Încep să mă îndrăgostesc de ea, așa, numai un picuț de tot, în timp ce-i văd filmele. Între ora unsprezece seara și două dimineața, când restul lumii doarme, laptopul meu licărește cu imaginea ei, iar sunetul vocii sale îmi umple livingul.

Este, fără putință de tăgadă, o femeie uluitor de frumoasă. Lumea vorbește adesea despre sprâncenele ei drepte și groase, și despre părul ei blond, dar eu nu-mi pot lua ochii

de la osatura feței ei. Are bărbia puternică, pomeții înalți, și totul se strânge la buzele foarte pline. Are ochi uriași, dar nu atât rotunzi, cât de forma unei migdale prea mari. Pielea bronzată, alături de părul deschis la culoare, îi oferă un aer potrivit pentru plajă, dar și elegant. Știu că un păr atât de blond, cu o piele de un bronz atât de intens, nu e natural; totuși nu-mi dă pace sentimentul că așa *ar trebui* să fie, că oamenii ar trebui să se nască arătând astfel.

Nu mă îndoiesc că acesta este, în parte, motivul pentru care istoricul de film Charles Redding a zis odată că fața lui Evelyn îți dă sentimentul de ceva „inevitabil. Atât de superbă, de aproape de perfecțiune, că, atunci când o privești, ai senzația că trăsăturile ei în acea combinație, în acea proporție, trebuiau să apară mai devreme sau mai târziu".

Fixez pe ecran imagini cu Evelyn din anii '50, purtând pulovere strâmte și sutiene țuguiate, fotografii de presă cu ea și Don Adler la Sunset Studios la puțină vreme după căsătoria lor, instantanee cu ea din anii '60, în care are părul lung și drept și șuvițe moi și groase, și poartă pantaloni scurți de tot.

E și o poză cu ea într-un costum de baie întreg, alb, stând pe o plajă virgină, cu o impresionantă pălărie neagră, cu boruri largi, care-i acoperă cea mai mare parte a feței, părul blond spre alb și partea dreaptă a figurii fiind luminate de soare.

Printre preferatele mele este o fotografie alb-negru de la ceremonia de decernare a Globurilor de Aur din 1967. E așezată la marginea culoarului și are părul ridicat într-o coafură lejeră. E îmbrăcată cu o rochie de culoare deschisă de dantelă cu decolteu rotund, adânc, atent controlat, dar care lasă să se vadă tot, iar piciorul drept îi iese prin despicătura impresionantă a fustei.

Vecini îi sunt doi bărbați ale căror nume istoria nu le consemnează, care se holbează la ea pe când Evelyn privește în față, spre scenă. Tipul de lângă ea cască gura la pieptul ei. Cel de lângă acesta la coapsă. Amândoi par vrăjiți și speră să vadă un picuț mai mult.

Poate că mă aplec prea mult asupra fotografiei ăsteia, dar încep să remarc un tipar: Evelyn te face mereu să speri c-ai putea să mai capeți un picuț în plus, pe care întotdeauna ți-l refuză.

Până și în mult discutata ei scenă de sex din *Three A.M.*, din 1977, în care se zvârcolește călare pe Don Adler, cu spatele la el, îi vezi sânii pe de-a-ntregul doar pentru mai puțin de trei secunde. Ani la rând a umblat zvonul că încasările incredibile ale filmului s-au datorat faptului că era preferatul cuplurilor, care se duceau să-l vadă de mai multe ori.

De unde știe exact cât de mult să ofere și cât de mult din ea să rețină?

Se schimbă oare toate astea acum, că are ceva de zis? Sau o să se joace și cu mine la fel cum s-a jucat cu publicul ani la rând?

Oare are să-mi spună Evelyn Hugo suficient cât să mă țină în tensiune, dar niciodată suficient cât chiar să dezvăluie ceva?

MĂ TREZESC CU O JUMĂTATE DE ORĂ ÎNAINTE SĂ-MI SUNE alarma. Îmi verific e-mailurile, inclusiv pe cel de la Frankie care țipă cu litere mari de la rândul de „Subiect": „ȚINE-MĂ LA CURENT". Îmi pregătesc un mic dejun frugal.

Îmi pun niște pantaloni negri, largi, și un tricou alb la sacoul meu preferat cu model în spic. Îmi adun buclele lungi și strânse într-un coc în vârful capului. Renunț la lentilele de contact și-mi iau ochelarii cu cele mai groase lentile și ramă neagră.

Când mă uit în oglindă, observ c-am slăbit la față de când a plecat David. Chiar dacă am fost mereu subțire, fundul și fața par să fie primele pe care se pune grăsimea, iar faptul c-am fost cu David, în cei doi ani în care am ieșit împreună și cele unsprezece luni cât am fost căsătoriți, înseamnă că am pus ceva pe mine. Lui David îi place să mănânce și, dacă el se scula dimineața ca să alerge să dea grăsimea jos, eu dormeam până mai târziu.

Uitându-mă la mine acum, după ce mi-am revenit și arăt mai slabă, simt cum mă cuprinde un val de încredere. Arăt bine. Mă simt bine.

Înainte s-o pornesc spre ușă, îmi iau fularul din păr moale de cămilă pe care mi l-a dat mama de Crăciun. Apoi pășesc afară pe ușă, coborând la metrou spre Manhattan și zona rezidențială a orașului.

Apartamentul lui Evelyn e imediat lângă Fifth Avenue și dă spre Central Park. Am urmărit-o destul pe internet ca să știu că are locuința asta și o vilă pe plajă, în Spania, lângă Malaga. Deține apartamentul de la finalul anilor '60, când l-a cumpărat cu Harry Cameron. Vila a moștenit-o când

a murit Robert Jamison, acum cinci ani. Vă rog eu, amintiți-mi ca în viața viitoare să mă reîncarnez într-o stea de cinema cu cotă parte din profituri!

Clădirea lui Evelyn, cel puțin din afară – piatră de var, de dinainte de război, stil *beaux arts* –, e extraordinară. Mă întâmpină, fără să fi apucat măcar să intru, un portar mai în vârstă, arătos, cu ochi blânzi și zâmbet amabil.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă el.

Mă trezesc că mi-e jenă s-o spun.

— Am venit la Evelyn Hugo. Mă numesc Monique Grant.

Zâmbește și-mi deschide ușa. E clar că mă aștepta. Mă conduce la lift și apasă pe butonul pentru ultimul etaj.

— O zi frumoasă să aveți, doamnă Grant! zice el, dispărând când se închid ușile liftului.

Sun la soneria apartamentului lui Evelyn la unsprezece fix. Răspunde o femeie în blugi și bluză bleumarin. Pare de vreo cincizeci de ani, poate chiar ceva mai mult. E asiatico-americană, cu părul drept și de un negru jais[1] ridicat într-o coadă de cal. Are în mână un teanc de corespondență pe jumătate deschisă.

Zâmbește și întinde mâna.

— Trebuie să fii Monique, zice când o întind și eu.

Pare genul de persoană care se bucură sincer să facă cunoștință cu alți oameni, și deja o plac, în ciuda strictei promisiuni pe care mi-am făcut-o să rămân neutră la tot ce întâlnesc azi.

— Eu sunt Grace.

— Bună, Grace! Încântată de cunoștință!

— Asemenea. Poftește!

Se dă la o parte și îmi face semn să intru. Îmi las geanta pe jos și-mi scot haina.

— Poți s-o pui aici, zice ea, deschizând un dulap din hol și întinzându-mi un umeraș de lemn.

---

[1] Varietate de antracit, foarte dură, sticloasă și de culoare neagră, folosită la confecționarea bijuteriilor (n. red.).

Dulapul de haine e cât baia din apartamentul meu. Nu-i niciun secret că Evelyn are mai mulți bani decât Dumnezeu. Eu însă mai am de lucrat cu mine ca să nu mă las intimidată de asta. E frumoasă, e bogată, e puternică, senzuală și fermecătoare. Iar eu sunt o ființă umană normală. Cumva trebuie să mă conving că ea și cu mine suntem pe picior de egalitate, altfel n-are să meargă treaba.

— Grozav! zic eu, zâmbind. Mulțumesc!

Îmi pun haina pe umeraș, îl atârn pe bară și o las pe Grace să închidă ușa dulapului.

— Evelyn e sus, se aranjează. Pot să te servesc cu ceva? Apă, cafea, ceai?

— Niște cafea ar fi grozav, zic eu.

Grace mă duce într-un salonaș. E luminos și aerisit, cu biblioteci albe până în tavan și două fotolii crem, capitonate generos.

— Ia loc! Cum o vrei?

— Cafeaua? întreb eu, nesigură pe mine. Cu frișcă? Adică, și cu lapte e bine. Dar cu frișcă e minunat. Sau cu orice ai.

Mă adun.

— Ce încerc să zic e că mi-ar plăcea un strop de frișcă dacă ai. Îți poți da seama că am emoții?

Grace zâmbește.

— Un pic. N-ai de ce să-ți faci griji însă. Evelyn e un om tare amabil. E ea mai pretențioasă și mai retrasă, chestie cu care îți trebuie ceva timp să te obișnuiești, dar eu am lucrat pentru o mulțime de oameni și poți să mă crezi când îți zic că Evelyn e mai bună decât toți ceilalți.

— Te-a plătit să spui așa ceva? întreb.

Încerc să fac o glumă, dar sună mai incisivă și mai acuzatoare decât am vrut.

Din fericire, Grace râde.

— M-a trimis cu soțul meu la Londra și Paris anul trecut ca primă de Crăciun. Deci, indirect, da, bănuiesc că da.

Isuse!

— Bun, asta lămurește lucrurile! Când îți dai demisia, vreau eu slujba ta.

Râde.

— S-a făcut! Și-ți vine și niște cafea cu un strop de frișcă imediat.

Iau loc și-mi verific telefonul. Am un SMS de la mama care-mi urează noroc. Apăs să răspund și, pierdută în încercările mele de a reuși să scriu cuvântul „devreme" fără să mi-l schimbe funcția de autocorectare în „deveni", aud zgomot de pași pe scări. Mă întorc și-o văd pe Evelyn Hugo cea în vârstă de șaptezeci și nouă de ani venind spre mine.

Ți se taie răsuflarea când o vezi, la fel ca și în pozele ei.

Are o ținută de balerină. E îmbrăcată cu niște pantaloni negri, strâmți și elastici, și un pulover lung cu dungi gri și bleumarin. E la fel de slabă ca întotdeauna și nu-ți dai seama că și-a aranjat fața decât din faptul că nimeni de vârsta ei nu poate să arate așa fără să apeleze la doctor.

Are pielea strălucitoare și doar un picuț de tot roșie, ca și cum ar fi fost frecată bine ca să se curețe. Gene false sau poate extensii de gene. Acolo unde pometii erau cândva ascuțiți, acum obrajii sunt lăsați, dar au o tentă blândă de roz în ei, iar buzele sunt date cu un ruj de culoarea pielii, dar o nuanță mai închisă.

Părul îi trece de umeri – o combinație frumoasă de alb, cenușiu și blond –, cele mai luminoase dintre șuvițe încadrându-i fața. Sunt sigură că părul e triplu tratat, dar efectul e acela de femeie ce îmbătrânește cu eleganță care a stat la soare.

Sprâncenele însă, acele linii întunecate, groase și drepte care o caracterizau, s-au subțiat de-a lungul anilor, iar acum sunt de aceeași culoare ca părul.

Când ajunge lângă mine remarc că nu poartă pantofi, ci șosete mari, împletite din lână netoarsă.

— Monique, bună! zice Evelyn.

Pe moment mă surprinde familiaritatea și încrederea cu care-mi rostește numele, ca și cum m-ar cunoaște de ani buni.

— Bună ziua! salut și eu.

— Sunt Evelyn.

Se întinde și mă apucă de mână, strângându-mi-o. Mi se pare că să-ți spui numele atunci când știi că toată lumea din încăpere, de pe tot globul, îl cunoaște deja e o formă unică de putere.

Intră Grace cu o cană de cafea pe o farfurioară albă.

— Poftim! Cu un strop de frișcă.

— Mulțumesc mult de tot! îi zic, luând cana.

— Exact așa îmi place și mie, spune Evelyn, la care, deși jenată s-o recunosc, mă simt încântată; mă simt de parcă i-aș fi făcut pe plac.

— Vă mai aduc vreuneia dintre voi ceva? întreabă Grace.

Clatin din cap, iar Evelyn nu răspunde. Grace pleacă.

— Vino! zice Evelyn. Hai să mergem în living să ne așezăm confortabil!

Când îmi apuc geanta, ea îmi ia cafeaua din mână și mi-o duce. Am citit odată despre charismă că ar fi „farmec care inspiră devotament" și nu pot să nu mă gândesc la asta acum, că-mi duce ea cafeaua. Combinația de femeie atât de puternică și un gest atât de mărunt și umil e fermecătoare, cu siguranță.

Pășim într-o încăpere mare, cu ferestre de la tavan la podea. În fața unei canapele de un albastru-cenușiu-închis se află niște fotolii de un gri stridie. Covorul de sub tălpile noastre e gros, fildeșiu luminos, și, plimbându-mi ochii pe toată întinderea lui, dau brusc de pianul negru cu coadă, deschis în lumina ferestrelor. Pe pereți sunt fotografii alb-negru mărite.

Cea de deasupra canapelei e cu Harry Cameron pe un platou de filmare.

Cea de deasupra șemineului e afișul pentru versiunea din 1959 a *Fiicelor doctorului March* în care a jucat Evelyn. Imaginea e compusă din fața ei, a Celiei St. James și a celorlalte două actrițe. Or fi fost toate patru foarte cunoscute în anii '50, dar numai Evelyn și cu Celia au trecut proba timpului. Privindu-le acum, ele două par să strălucească mai

puternic decât celelalte. Sunt însă destul de sigură că e pur și simplu influența retrospecției. Văd ce vreau să văd, în funcție de cum știu că s-au petrecut lucrurile.

Evelyn îmi pune cana și farfurioara pe măsuța de cafea din lemn negru, lăcuit.

— Ia loc! zice și se așază pe unul dintre fotoliile plușate, strângându-și picioarele sub ea. Oriunde vrei!

Încuviințez din cap și-mi las geanta jos. Când mă așez pe canapea, îmi iau carnețelul de notițe.

— Așadar, vă scoateți rochiile la licitație, încep eu, așezându-mă mai bine.

Apăs pe butonul pixului, gata să ascult, moment în care Evelyn spune:

— De fapt, te-am chemat aici printr-un șiretlic.

Mă uit fix la ea, sigură că n-am auzit eu bine.

— Poftim?

Evelyn își schimbă poziția pe fotoliu și se uită la mine.

— Nu prea e mare lucru de zis despre faptul c-am dat niște rochii la Christie's.

— Păi atunci...

— Te-am chemat să discutăm altceva.

— Ce anume?

— Povestea vieții mele.

— Povestea vieții dumneavoastră? întreb eu uimită, străduindu-mă din răsputeri să țin pasul cu ea.

— O dezvăluire completă.

O dezvăluire completă din partea lui Evelyn Hugo ar fi... știu și eu... ceva aproape de subiectul anului.

— Vreți să faceți o dezvăluire completă pentru *Vivant*?

— Nu!

— Nu vreți să faceți o dezvăluire completă?

— Nu pentru *Vivant*.

— Păi și-atunci ce caut eu aici?

Sunt și mai pierdută decât eram cu o clipă în urmă.

— Tu ești cea căreia îi ofer povestea.

Mă uit la ea, încercând să descifrez ce vrea să zică.

— Aveți de gând să vă lăsați consemnate detaliile vieții de către mine și nu pentru *Vivant*?

Evelyn dă din cap în semn că da.

— Ei, acum pricepi și tu.

— Ce anume îmi propuneți?

Nu se poate să fi ajuns în situația în care unul dintre cei mai interesanți oameni în viață îmi oferă povestea vieții sale *fără motiv*. Probabil că-mi scapă mie ceva.

— Am să-ți spun povestea vieții mele într-un mod care să ne avantajeze pe amândouă. Deși, sinceră să fiu, în special pe tine.

— Despre ce nivel de detaliu vorbim aici?

Poate că vrea vreo retrospectivă fără miez, o poveste ușurică, publicată undeva, unde alege ea?

— Toată treaba, cu bune, rele și urâte. Orice clișeu vrei tu să folosești cu sensul de „Am să-ți spun adevărul despre absolut tot ce-am făcut vreodată".

Hopa!

Mă simt așa de toantă c-am venit aici, așteptându-mă să-mi răspundă la întrebări despre rochii. Pun carnețelul pe măsuța din fața mea și așez ușor pixul pe el. Vreau să gestionez perfect situația. Mă simt de parcă o pasăre delicată și superbă a venit în zbor la mine și mi s-a așezat drept pe umăr, iar dacă nu fac exact mișcarea potrivită, s-ar putea să zboare de acolo.

— OK, dacă înțeleg eu bine, spuneți că ați dori să vă mărturisiți diferitele păcate...

Evelyn își schimbă poziția corpului, care până acum o arăta a fi foarte relaxată și destul de detașată. Se apleacă spre mine acum.

— N-am zis nimic despre mărturisit păcate. N-am zis nimic despre păcate.

Mă trag în spate ușor. Am stricat treaba!

— Vă cer scuze! Nu mi-am ales bine vorbele.

Evelyn nu spune nimic.

— Îmi pare rău, doamnă Hugo! Mi se pare totul un pic cam de pe altă lume.

— Poți să-mi spui Evelyn, zice ea.

— OK, Evelyn, care-i pasul următor? Ce anume o să facem împreună?

Iau cana de cafea și mi-o duc la buze, sorbind un pic de tot din ea.

— Nu facem un articol de copertă pentru *Vivant.*

— OK, asta am priceput și eu, răspund, lăsând jos cana.

— Scriem o carte.

— Da?

Confirmă din cap.

— Tu și cu mine. Ți-am citit textele. Îmi place felul în care comunici clar și succint. Scriitura ta are calitatea de a nu se împiedica de prostii, calitate pe care o admir și care cred că i-ar prinde bine cărții mele.

— Îmi ceri să-ți fiu scriitoare din umbră pentru autobiografie?

E fantastic! Absolut, pozitiv, fantastic! *Ăsta da* motiv să rămân la New York! Un motiv grozav. Nu vezi așa ceva la San Francisco.

Evelyn clatină iar din cap.

— Îți ofer ție povestea vieții mele, Monique. O să-ți spun tot adevărul, iar tu o să scrii o carte despre el.

— După care o să punem numele tău pe ea și o să le spunem tuturor că tu ai scris-o. Asta se cheamă colaborare cu un scriitor din umbră.

Îmi iau iar cana de cafea.

— N-o să-mi apară numele pe ea. Eu voi fi moartă.

Mă înec cu cafeaua și pătez covorul alb cu stropi ocru.

— O, Doamne! zic eu, poate un pic prea tare, punând cana pe măsuță. Ți-am vărsat cafea pe covor.

Evelyn dă din mână că nu contează, dar Grace bate la ușă și o crapă ușor, vârându-și capul pe ea.

— E totul în regulă?

— Mă tem c-am vărsat un pic pe jos, zic eu.

Grace deschide ușa și intră să se uite.

— Îmi pare realmente rău! Am fost un pic șocată.

Îi surprind privirea lui Evelyn și, deși n-o cunosc prea bine, știu că-mi zice să-mi țin gura.

— Nu face nimic! mă liniștește Grace. Mă ocup eu.

— Ți-e foame, Monique? întreabă Evelyn, ridicându-se în picioare.

— Poftim?

— Știu un loc în zonă unde se fac niște salate grozave. Fac eu cinste.

Nici nu s-a făcut bine ora prânzului și, când sunt agitată, primul lucru pe care-l pierd e pofta de mâncare, dar zic da, oricum, pentru că am impresia clară că, de fapt, nu mi-a pus o întrebare.

— Grozav! Grace, suni tu înainte la Trambino's?

Evelyn mă ia pe după umeri și după nici zece minute mergem pe trotuarele îngrijite din Upper East Side.

Răcoarea tăioasă din aer mă surprinde și o văd pe Evelyn strângându-și haina bine în jurul taliei.

La lumina soarelui, semnele îmbătrânirii se văd mai ușor. Albul ochilor e cețos, iar pielea mâinilor e aproape translucidă. Nuanța foarte clară de albastru a venelor ei mi-amintește de bunica. Îi iubeam gingășia moale și subțire a pielii, felul în care nu-și revenea când era apăsată, ci rămânea pe loc.

— Evelyn, cum adică tu vei fi moartă?

Râde.

— Adică vreau să publici cartea ca biografie autorizată, cu numele tău pe ea, după ce mor.

— OK, zic eu, ca și cum ar fi normal să-ți spună cineva așa ceva.

Apoi îmi dau seama că nu, e o nebunie.

— Nu vreau să fiu lipsită de delicatețe, dar vrei să-mi spui că ești pe moarte?

— Toată lumea e pe moarte, scumpo. Tu ești pe moarte, eu sunt pe moarte, tipul ăla de colo e pe moarte.

Arată spre un bărbat între două vârste care plimbă un câine negru, pufos. Bărbatul o aude, îi vede degetul îndreptat

spre el și-și dă seama cine vorbește. După figura lui, pare să se fi uitat de trei ori încoace să se asigure c-a văzut bine.

Cotim spre restaurant și coborâm două trepte spre ușă. Evelyn se așază la o masă din spate. N-a condus-o niciun angajat de la primire acolo. Pur și simplu știe unde să se ducă și presupune că toată lumea o să țină pasul cu ea. Un chelner cu pantaloni negri, cămașă albă și papion vine la masa noastră și toarnă apă în două pahare. În al lui Evelyn nu e gheață.

— Mulțumesc, Troy! zice Evelyn.

— Salată tocată[1]? întreabă el.

— Pentru mine, da, desigur, nu știu sigur dacă și pentru prietena mea.

Iau șervetul de pe masă și mi-l pun în poală.

— O salată tocată sună grozav, mulțumesc!

Troy zâmbește și pleacă.

— O să-ți placă salata tocată, zice Evelyn de parc-am fi niște prietene care poartă o conversație normală.

— OK, răspund eu, încercând să îndrept conversația în altă direcție. Mai spune-mi despre cartea asta pe care-o scriem împreună!

— Ți-am spus tot ce trebuie să știi.

— Mi-ai spus că eu o scriu și că tu ești pe moarte.

— Trebuie să fii mai atentă cum îți alegi vorbele.

M-oi simți eu un pic depășită aici și n-oi fi tocmai în punctul în care doresc să mă aflu în viață fix în acest moment, dar ceva, ceva tot știu despre cum să-ți alegi vorbele.

— Probabil că te-am înțeles greșit. Te asigur că-mi măsor foarte bine cuvintele.

Evelyn ridică din umeri. Conversația asta e prea puțin importantă pentru ea.

— Ești tânără și toată generația ta aruncă ușor cuvinte cu mare greutate.

---

[1] Salată în care ingredientele sunt tăiate mărunt și amestecate bine în loc să fie prezentate în straturi (n. tr.).

— Înțeleg.

— Și n-am spus c-am să-mi mărturisesc vreun *păcat*. Să zici că ceea ce am eu de spus e un păcat e fals și dureros. Nu simt regret pentru lucrurile pe care le-am făcut, cel puțin nu pentru cele la care te-ai aștepta, indiferent de cât de grele ori de respingătoare or părea ele la lumina rece a zilei.

— *Je ne regrette rien*, zic eu, ridicând paharul de apă și sorbind din el.

— Așa te vreau! Cu toate că în cântec e mai degrabă vorba despre a nu regreta pentru că nu trăiești în trecut. Ce vreau eu să spun este că multe dintre decizii le-aș mai lua și astăzi. Să fie clar, *există* chestii pe care le regret. Doar că... nu pe alea sordide. Nu regret multe dintre minciunile pe care le-am spus sau faptul că i-am rănit pe unii oameni. Sunt împăcată cu gândul că, uneori, dacă faci ceea ce trebuie, iese urât. Mai am și compasiune pentru mine. Am încredere în mine. Să luăm, de pildă, momentul în care m-am răstit la tine mai devreme în apartament când ai zis ce-ai zis despre mărturisirea păcatelor mele. N-a fost frumos și nu sunt sigură c-ai meritat-o. Numai că n-o regret. Pentru că am avut motivele mele și am făcut tot ce-am putut cu fiecare gând și sentiment până în acel punct.

— Te simți ofensată din cauza cuvântului „păcat" pentru că asta ar însemna că-ți pare rău.

Apar salatele noastre, iar Troy macină piper peste a lui Evelyn fără să scoată o vorbă până când ridică ea mâna și zâmbește. Eu refuz.

— Se poate să-ți pară rău pentru ceva și totuși să nu regreți acel lucru, zice Evelyn.

— Absolut. Sper că poți să pornești de-acum înainte de la premisa că gândim la fel, chiar dacă există multe moduri de a interpreta chestiile despre care discutăm.

Evelyn ia furculița, dar nu face nimic cu ea.

— Mi se pare foarte important, cu o jurnalistă care-mi va ține în mână moștenirea, să spun exact ceea ce vreau să spun și să vreau să spun ceea ce spun. Dacă e să-ți povestesc

despre viața mea, dacă e să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu adevărat, adevărul din spatele tuturor mariajelor mele, al filmelor pe care le-am turnat, al oamenilor pe care i-am iubit, cu care m-am culcat, pe care i-am rănit, ce compromisuri am făcut și unde m-au dus toate astea, atunci am nevoie să știu că mă *înțelegi*. Am nevoie să știu că o să asculți *exact* ceea ce încerc eu să-ți spun și nu o să-ți suprapui propriile presupuneri peste povestea mea.

M-am înșelat. Conversația nu e deloc lipsită de importanță pentru Evelyn. E în stare să vorbească nepăsătoare despre lucruri de mare însemnătate. Dar, chiar acum, în acest moment, când stăruie atâta asupra unor chestiuni punctuale, îmi dau seama că toată treaba e *reală*. Chiar se întâmplă. Chiar intenționează să-mi spună mie povestea vieții sale, o poveste care, fără îndoială, include adevărurile curajoase din spatele carierei, căsniciilor și imaginii ei. Se pune într-o poziție incredibil de vulnerabilă. Îmi încredințează o mare putere. Nu știu *de ce* mi-o dă, dar asta nu anulează faptul că *mi-o oferă*. E treaba mea, acum, să-i demonstrez că sunt vrednică de ea și că o s-o tratez ca pe ceva sfânt.

Las furculița jos.

— E perfect logic și-mi pare rău dacă m-a luat gura pe dinainte.

— Așa e toată cultura acum. Asta e noutatea.

— Te deranjează dacă-ți mai pun niște întrebări? Odată ce m-am lămurit care-i treaba, îți promit c-o să mă concentrez doar la ce spui și ce vrei să spui, ca să te simți înțeleasă în așa fel, încât n-o să crezi că există cineva mai potrivit decât mine pentru sarcina de a-ți păzi secretele.

Sinceritatea mea o dezarmează, însă doar pentru foarte puțin timp.

— Poți să începi! zice ea, luând o gură de salată.

— Dacă e să public cartea după ce mori, la ce câștiguri financiare te gândești?

— Pentru tine sau pentru mine?

— Hai să începem cu tine!

— Niciunul pentru mine. Adu-ți aminte, eu voi fi moartă!

— Ai mai pomenit asta.

— Altă întrebare!

Mă aplec în față, conspirativ:

— Îmi displace tare mult să întreb ceva atât de ordinar, dar la ce orizont de timp te gândești? Va trebui să țin cartea asta ani de zile până...

— Mor?

— Ei bine... da.

— Altă întrebare!

— Poftim?

— Altă întrebare, te rog!

— Nu mi-ai răspuns la asta.

Evelyn tace.

— În regulă, atunci, ce câștig financiar am eu?

— O întrebare mult mai interesantă, pe care mă întrebam de ce ți-a luat atâta până s-o pui.

— Ei bine, am pus-o.

— Tu și cu mine ne vom întâlni în următoarele zile, oricât de multe vor fi necesare, iar eu o să-ți spun absolut totul. După care relația noastră se va fi încheiat, iar tu vei fi liberă – sau poate ar trebui să spun obligată – să o transpui într-o carte și să o vinzi celui care dă mai mult. Da, chiar asta vreau să spun, celui care dă mai mult. Insist să fii neînduplecată la negocieri, Monique! Fă-i să plătească la fel cât i-ar plăti unui bărbat alb. Când vei fi făcut asta, fiecare bănuț va fi al tău.

— Al meu? fac eu, uluită.

— Ar trebui să bei niște apă! Pari cât pe ce să leșini.

— Evelyn, o biografie autorizată a vieții tale, în care vorbești despre toate cele șapte căsnicii alte tale...

— Da?

— O carte ca asta aduce milioane de dolari, chiar și dacă n-aș negocia.

— Dar o s-o faci, zice Evelyn, luând o gură de apă cu o expresie de încântare pe față.

Trebuie pusă întrebarea. Ne-am tot învârtit pe lângă ea.

— De ce, Dumnezeului, ai face așa ceva pentru mine?

Evelyn dă din cap. Se aștepta la o asemenea întrebare.

— Deocamdată, ia-o ca pe un cadou!

— Dar de ce?

— Altă întrebare!

— Serios!

— Serios, Monique, altă întrebare!

Îmi scap din greșeală furculița pe fața de masă fildeșie. Uleiul din sos se scurge în material, închizându-l la culoare și făcându-l translucid. Salata tocată e delicioasă, dar cu prea multă ceapă, și-mi simt căldura răsuflării răspândindu-se în jurul meu. Ce naiba se petrece?

— Nu încerc să fiu nerecunoscătoare, dar cred că merită să știu de ce una dintre cele mai faimoase actrițe din toate timpurile m-ar scoate din obscuritate ca să-i fiu biografă și mi-ar da ocazia să câștig milioane de dolari din povestea ei.

— *Huffington Post* scrie că mi-aș putea vinde autobiografia cu până la douăsprezece milioane de dolari.

— Isuse Hristoase!

— Mințile curioase vor să știe, bănuiesc.

Felul în care se distrează Evelyn în situația asta, cât de încântată pare să mă șocheze mie-mi spune că toată treaba e, măcar un pic, o demonstrație de putere. Îi place să fie indiferentă față de lucrurile care le schimbă viața oamenilor de rând. Oare nu-i asta taman definiția puterii? Să te uiți la oameni cum își dau sufletul pentru ceva ce pentru tine nu înseamnă nimic?

— Douăsprezece milioane sunt bani mulți, nu mă înțelege greșit..., zice ea, și nu trebuie să termine fraza ca să fie completă în mintea mea.

Dar pentru mine nu-s mare lucru.

— Și totuși, Evelyn, de ce? De ce eu?

Se uită la mine cu o figură impasibilă.

— Altă întrebare!

— Cu tot respectul, nu prea e corect din partea ta.

— Îți ofer șansa să câștigi o avere și să te propulsezi la vârf în domeniul tău. Nu trebuie să mai fiu și corectă. Cu siguranță nu la modul în care ai tu de gând să definești corectitudinea.

Pe de o parte, mi se pare ceva la mintea cocoșului. În același timp însă, Evelyn nu mi-a dat absolut nimic concret și mi-aș putea pierde slujba furând un asemenea subiect pentru mine. Slujba aia e tot ce am acum.

— Pot primi un răgaz să mă gândesc la propunere?

— La ce să te gândești?

— La toată chestia asta.

Evelyn mijește ușurel de tot ochii.

— Ce, Dumnezeule, o fi de gândit?

— Îmi pare rău dacă te simți jignită, zic eu.

— Nu m-ai *jignit*, mă întrerupe ea.

O scoate din sărite simpla insinuare c-aș putea s-o scot din sărite.

— Am multe chestii la care să reflectez, spun eu.

Aș putea fi concediată. Ea ar putea să renunțe. Aș putea să dau, spectaculos, chix la scrisul cărții ăsteia.

Se apleacă în față, încercând să-mi asculte argumentele.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, cum să procedez cu *Vivant*? Ei cred că au o exclusivitate cu tine. Sună la fotografi chiar în această clipă.

— I-am spus lui Thomas Welch să nu promită nici măcar un lucru. Treaba lor dacă s-au aruncat la presupuneri despre nu știu ce material de copertă!

— Dar e și a mea. Pentru că acum știu că n-ai nici cea mai mică intenție să continui cu ei.

— Așa, și?

— Așa că ce fac? Mă întorc la birou și-i spun șefei mele că nu discuți cu *Vivant*, dar în schimb tu și cu mine vindem o carte? O să pară că i-am lucrat pe la spate în timpul serviciului și le-am furat subiectul pentru mine.

— Asta chiar nu-i problema mea, vine replica lui Evelyn.

— De-aia trebuie să mă și gândesc la propunere. Pentru că e problema *mea*.

Mă aude. Îmi dau seama că mă ia în serios după felul în care își pune paharul jos, se uită drept la mine și se apleacă în față, sprijinită cu coatele pe masă.

— Ai parte de o ocazie unică în viață aici, Monique, îți dai și tu seama, da?

— Desigur!

— Așa că fă-ți o favoare și învață s-apuci viața de ouă, drăguță! Nu te mai crampona atâta de mutarea corectă, când mutarea inteligentă e atât de dureros de evidentă!

— Nu crezi c-ar trebui să fiu sinceră cu angajatorii mei în această privință? O să creadă, și pe bună dreptate, c-am conspirat să le-o trag.

Evelyn clatină din cap.

— Când echipa mea te-a cerut expres pe tine, firma ta a răspuns oferind pe cineva mai sus în ierarhie. Au fost de acord să te trimită odată ce le-am spus clar că tu sau nimeni. Știi de ce-au făcut-o?

— Pentru că ei nu cred că eu...

— Pentru că ei conduc o afacere. La fel și tu, și chiar acum afacerea ta e cât pe ce să cunoască o creștere explozivă. Ai de făcut o alegere. Scriem o carte împreună sau nu? Ar trebui să știi că, dacă n-o scrii tu, n-o să i-o dau nimănui altcuiva. O să moară odată cu mine.

— De ce mi-ai spune numai *mie* povestea vieții tale? Nici măcar nu mă cunoști. N-are nicio logică.

— N-am absolut nicio obligație să mă port logic cu tine.

— Ce urmărești, Evelyn?

— Pui prea multe întrebări.

— Mă aflu aici ca să-ți iau un interviu.

— Și totuși...

Ia o gură de apă, înghite, după care se uită fix în ochii mei.

— Când vom fi terminat, n-o să mai ai întrebări. La toate lucrurile astea pe care vrei cu disperare să le afli, îți promit c-o să primești răspunsuri înainte să terminăm. Numai că

n-o să ți le dau cu nici măcar un minuțel mai devreme decât vreau eu. Eu dictez. Așa o să se desfășoare lucrurile.

O ascult și reflectez, dându-mi seama c-aș fi o mare cretină să refuz așa ceva, indiferent de ce condiții îmi pune. N-am rămas la New York și l-am lăsat pe David să se ducă la San Francisco pentru că-mi place Statuia Libertății. Am făcut-o pentru că vreau să avansez cât de sus posibil în carieră. Am făcut-o pentru că vreau ca numele meu, cel pe care mi l-a dat tatăl meu, să apară scris cu litere mari și groase. Asta e șansa mea.

— OK! zic.

— OK, atunci! Mă bucur s-o aud!

Încordarea din umerii lui Evelyn dispare, iar ea ia din nou paharul cu apă și zâmbește.

— Monique, cred că-mi placi.

Trag adânc aer în piept, dându-mi abia acum seama cât de superficial am respirat până în acest moment.

— Mulțumesc, Evelyn! Înseamnă mult pentru mine.

EVELYN ȘI CU MINE SUNTEM DIN NOU LA EA ÎN VESTIBUL.

— Ne vedem în biroul meu peste jumătate de oră.

— OK! zic eu când ea dispare pe hol și nu se mai vede.

Îmi scot haina și o bag în dulap.

Ar trebui să mă folosesc de răgazul ăsta ca să iau legătura cu Frankie. Dacă n-o pun la curent cât mai repede, o să dea ea de mine.

Trebuie să mă hotărăsc cum să procedez. Cum să mă asigur că nu încearcă să-mi smulgă ocazia asta?

Cred că singura mea opțiune e să mă prefac că totul decurge conform planului. Singurul meu plan e să mint.

Trag aer în piept.

Una dintre primele mele amintiri din copilărie e de când m-au dus părinții la Zuma Beach din Malibu. Era încă primăvară, cred. Apa nu se încălzise suficient de mult, cât să te simți bine în ea.

Mama a rămas pe nisip, aranjând pătura noastră și umbrela, iar tata m-a luat pe sus și a fugit cu mine la țărm. Mi-aduc aminte cum mă simțeam imponderabilă în brațele lui. Apoi m-a băgat cu picioarele în apă, și eu am plâns, spunându-i că-i prea rece.

Mi-a dat dreptate. Chiar așa și era. Atunci însă a zis: „Trage aer în piept și dă-l afară de cinci ori, și când ai terminat, pun pariu că n-o să ți se mai pară așa de rece".

M-am uitat la el cum și-a băgat picioarele în apă. Cum a respirat. Mi-am băgat apoi picioarele la loc în apă și am respirat și eu cu el. Avea dreptate, desigur. Nu era chiar așa de rece.

După aceea, tata avea să respire alături de mine de fiecare dată când eram cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Când m-am julit la cot, când vărul meu m-a poreclit Oreo, când mi-a zis mama că nu ne putem lua cățeluș, tata a stat și-a respirat alături de mine. Tot mă mai doare, după atâta amar de ani, gândul la acele clipe.

Pe moment însă, continui să respir, chiar aici, în holul lui Evelyn, adunându-mă, așa cum m-a învățat el.

După care, atunci când mă simt calmă, iau telefonul și o apelez pe Frankie.

— Monique!

Răspunde când sună telefonul a doua oară.

— Ia zi-mi, cum merge?

— Merge bine, zic eu.

Mă surprinde cât de egală și lipsită de emoție mi-e vocea.

— Evelyn e cam tot ce te-ai aștepta să fie o emblemă. Încă superbă. Charismatică la fel ca întotdeauna.

— Și?

— Și... treaba avansează.

— Se angajează să vorbească și despre alte subiecte pe lângă rochii?

Ce pot să spun ca să-mi păzesc fundul?

— E destul de reticentă față de orice altceva în afară de niște mențiuni în presă ale licitației. Încerc să fiu drăguță pe moment, s-o fac să aibă un pic mai multă încredere în mine înainte să încep să insist.

— O să pozeze pentru copertă?

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Ai încredere în mine, Frankie! zic eu, cu oroare față de cât de sincere sună vorbele care-mi ies din gură. Știu cât e de importantă chestia asta. Acum însă, cel mai bine e să mă sigur că Evelyn mă place, ca să pot avea ceva influență și să cer ce ne dorim.

— OK! face Frankie. Evident, vreau mai mult decât câteva secvențe sonore despre rochii, dar oricum e mai mult decât a scos de la ea de zeci de ani orice altă revistă, deci...

Continuă, dar eu am încetat s-o mai ascult. Mă concentrez mult prea tare pe faptul că Frankie nici măcar n-o să primească secvențe sonore.

Pe când eu o să primesc mult, mult mai mult.

— Ar trebui să plec, mă scuz eu. O să stau de vorbă cu ea din nou peste câteva minute.

Închid și expir. *Mă descurc cu prostia asta.*

Mergând prin apartament, o aud pe Grace la bucătărie. Deschid ușa batantă și o zăresc tăind tulpini de flori.

— Scuză-mă că te deranjez! Evelyn a zis să ne întâlnim la ea în birou, dar nu știu sigur unde e.

— Ah!

Grace lasă jos foarfeca și se șterge pe mâini pe un șervet.

— Te conduc eu!

O urmez pe niște scări spre zona de birou a lui Evelyn. Pereții sunt de un gri-cărbune uniform, frapant, iar mocheta de un bej-auriu. Ferestrele mari sunt mărginite de draperii albastru-închis, iar în capătul opus al încăperii se află biblioteci încastrate în perete. O canapea gri-albastră e așezată cu fața spre un birou de sticlă supradimensionat.

Grace zâmbește și mă lasă s-o aștept pe Evelyn. Îmi trântesc geanta pe canapea și-mi verific telefonul.

— Stai tu la birou! zice Evelyn când intră.

Îmi întinde un pahar cu apă.

— Pot doar să presupun că la chestia asta se procedează în felul următor: eu vorbesc și tu scrii.

— Așa bănuiesc și eu, răspund, așezându-mă pe scaunul de la birou. N-am mai încercat să scriu o autobiografie. La urma urmei, nu-s biografă.

Evelyn se uită tăios la mine. Stă în fața mea, pe canapea.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva! Când aveam paisprezece ani, mama deja murise, iar eu locuiam cu tata. Cu cât creșteam, cu atât îmi dădeam seama mai bine că era doar o chestiune de timp până să încerce tata să mă mărite cu vreun prieten de-ai lui sau cu șeful său, cineva

fiu sinceră, cu cât mă dezvoltam mai mult, cu atât mai în nesiguranță mă simțeam la gândul că s-ar putea ca tata să încerce să ia ceva de la mine și pentru el. Eram așa de pârliți, că furam curent de la apartamentul de deasupra. Aveam o priză la noi în casă legată la circuitul lor, așa că băgam în ea tot ce trebuia să folosim. Dacă trebuia să-mi fac temele după lăsarea serii, băgam o lampă în priza aia și stăteam sub ea cu cartea. Mama era o sfântă. Serios vorbesc. Uluitor de frumoasă, cântăreață incredibilă, cu inimă de aur. Ani de zile înainte să moară îmi tot zisese c-o să scăpăm din Hell's Kitchen și o să ne ducem direct la Hollywood. Zisese c-o să fie cea mai cunoscută femeie din lume și o să ne luăm un conac pe plajă. Aveam fantezia asta cu noi două împreună într-o casă, dând petreceri, bând șampanie. După care a murit, și m-am simțit ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis. Brusc, mă aflam într-o lume în care nu avea să se întâmple nimic din toate astea, iar eu aveam să rămân blocată în Hell's Kitchen pentru totdeauna. Eram superbă, chiar și la paisprezece ani. O, știu că toată lumea preferă o femeie care nu-și cunoaște puterea, dar mie mi-e silă de chestia asta. Întorcea lumea capul după mine. Nu mă mândresc cu asta. Nu mi-am făcut eu fața. Nu mi-am dăruit eu trupul ăsta. Numai că n-o să stau și să zic: „A, măi să fie! Lumea chiar credea că-s drăguță?" ca o încrezută. Prietena mea, Beverly, cunoștea un tip pe care-l chema Ernie Diaz și care era electrician. Ernie cunoștea un tip la MGM sau cel puțin așa se zvonea. Într-o bună zi, Beverly mi-a zis c-a auzit că Ernie avea să primească o slujbă la aranjat lumini la Hollywood. Așa că, în weekendul acela, am născocit un motiv să mă duc pe la Beverly și am bătut „din greșeală" la ușa lui Ernie. Știam exact unde e Beverly, dar i-am bătut lui la ușă și-am zis: „Ai văzut-o pe Beverly Gustafson?" Ernie avea douăzeci și doi de ani. Nu era frumos, dar era plăcut de privit. Mi-a zis că n-o văzuse, dar m-am uitat la el cât se holba la mine. M-am

uitat cum îi pornesc ochii de la ochii mei, apoi o iau ușor în jos, cercetând atent fiecare centimetru din mine în rochia mea verde preferată. După care a întrebat: „Scumpo, ai șaisprezece ani?" Aveam paisprezece, știi minte. Dar știi ce-am făcut? I-am zis: „Tocmai i-am împlinit."

Evelyn se uită hotărâtă la mine.

— Înțelegi ce-ți zic? Când ți se dă ocazia să-ți schimbi viața, fii gata să faci orice e necesar ca să realizezi schimbarea! Nu lumea ne *oferă* una sau alta, ni le *luăm* noi. Dacă e să înveți un lucru de la mine, atunci ăsta ar trebui să fie.

Uau!

— OK! zic eu.

— N-ai mai fost biografă, dar ești începând de acum.

Încuviințez din cap.

— Pricep.

— Bun, face Evelyn, relaxându-și poziția pe canapea. Deci de unde vrei să începem?

Înșfac carnețelul de notițe și mă uit la cuvintele mâzgălite cu care am acoperit ultimele câteva pagini. Sunt date și titluri de filme, referiri la imagini clasice ale ei, zvonuri cu semne de întrebare după ele. După care, cu litere mari întărite iar și iar cu pixul, întunecate până am schimbat textura paginii, am scris: „Care a fost iubirea vieții lui Evelyn???"

Asta-i marea întrebare. Clenciul cărții.

Șapte soți.

Pe care l-a iubit mai mult? Care a fost cel *adevărat*?

În calitate de jurnalistă și consumatoare, asta vreau să știu. Nu de aici va începe cartea, dar poate de aici ar trebui să începem ea și cu mine. Vreau să știu, abordând aceste căsătorii, care e cea mai importantă.

Ridic privirea spre Evelyn și-o văd că s-a îndreptat de spate, gata pentru întrebările mele.

— Care a fost iubirea vieții tale? A fost Harry Cameron?

Evelyn se gândește și răspunde încet.

— Nu cum o înțelegi tu, nu.

— În ce fel atunci?

— Harry a fost cel mai grozav prieten al meu. El m-a inventat. El a fost omul care m-a iubit necondiționat, omul pentru care am simțit cea mai curată dragoste, cred. În afară de fiica mea. Dar nu, nu el a fost iubirea vieții mele.

— De ce nu?

— Pentru că aceea a fost altcineva.

— OK, *cine* a fost iubirea vieții tale, atunci?

Dă din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare, ca și cum discuția decurge exact cum a știut ea că o să decurgă, după care clatină iar din cap.

— Știi ce? zice ea, ridicându-se. Se face târziu, nu?

Mă uit la ceas. Suntem la jumătatea după-amiezii.

— Așa să fie?

— Cred că, zice ea și se îndreaptă către mine, spre ușă.

— În regulă, spun eu și mă ridic în întâmpinarea ei.

Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă conduce în hol.

— Hai să reluăm luni! Ți-ar conveni?

— Ăă, sigur! Evelyn, am zis ceva care te-a jignit?

Mă conduce în jos pe scări.

— Absolut deloc, răspunde, alungându-mi temerile. Absolut deloc.

În aer plutește o tensiune căreia nu prea-i pot da de cap. Evelyn merge cu mine până ajungem în hol. Deschide dulapul, eu bag mâna și-mi iau haina.

— Din nou aici? Luni de dimineață? Ce-ai zice să începem pe la zece?

— OK, răspund, punându-mi haina groasă pe umeri. Dacă așa vrei tu.

Încuviințează din cap. Privește dincolo de mine pentru o clipă, peste umărul meu, fără să pară că s-ar uita la ceva anume.

— Mi-am petrecut multă vreme învățând cum să... manevrez adevărul, zice ea. E greu cu dezvățul. Am devenit prea bună la asta, cred. Chiar acum, nu eram tocmai sigură *cum* ar trebui să spun adevărul. Nu prea am exersat

așa ceva. Mi se pare contrar supraviețuirii mele, dar ajung eu și în punctul acela.

Dau din cap, neștiind sigur ce să răspund.

— Deci... luni?

— Luni, zice Evelyn, clipind și dând cap. O să fiu pregătită atunci!

Merg pe jos spre metrou în aerul înghețat. Mă înghesui într-un vagon plin ochi de lume și mă țin de bara de deasupra capului. Mă duc spre apartamentul meu și deschid ușa de la intrare.

Mă așez pe canapea, deschid laptopul și răspund la niște e-mailuri. Pornesc să-mi comand ceva pentru cină și abia când dau să-mi reazem picioarele pe ceva mi-aduc aminte că nu-i nicio măsuță de cafea. Pentru prima dată de când a plecat, n-am mai intrat în apartament fără să mă gândesc imediat la David.

În loc de asta, mi se derulează repetat în minte – de vineri seara până sâmbătă seara, când ies în oraș, și duminică dimineața, când merg în parc – nu *Cum de mi-a eșuat căsnicia?*, ci mai degrabă: *De cine naiba a fost îndrăgostită Evelyn Hugo?*

MĂ AFLU IAR ÎN BIROUL LUI EVELYN. SOARELE STRĂLUCEȘTE drept în ferestre, luminându-i fața cu o căldură care-i ascunde partea dreaptă.

Chiar facem chestia asta. Evelyn și cu mine. Subiect și biografă. Începe acum.

E îmbrăcată cu niște colanți negri și o cămașă bărbătească bleumarin cu colțurile gulerului prinse cu nasturi și o curea. Eu port blugii mei obișnuiți, tricou și blazer. M-am îmbrăcat cu intenția de a rămâne aici toată ziua și toată noaptea, dacă trebuie. Dacă o să tot vorbească, eu o să stau aici să ascult.

— Deci..., zic eu.

— Deci..., repetă Evelyn, pe un ton care mă provoacă să încep.

Mi se pare cumva că parcă ne-am afla în conflict să stăm așa, cu mine la birou și ea pe canapea. Vreau să simtă că suntem în aceeași echipă. Pentru că și suntem, nu? Chiar dacă am impresia că nu se știe niciodată cu adevărat în cazul lui Evelyn.

Oare chiar poate să spună adevărul? E capabilă de așa ceva?

Mă așez pe fotoliul de lângă canapea. Mă aplec în față, cu carnețelul de notițe în poală și un pix în mână. Îmi scot telefonul, deschid aplicația de însemnări vocale și apăs pe înregistrare.

— Sigur ești pregătită? o întreb.

Dă din cap că da.

— Toți cei pe care i-am iubit sunt morți acum. N-a mai rămas nimeni de protejat. Nimeni pentru care să mint în

afară de mine. Oamenii au urmărit atât de îndeaproape cele mai intime detalii ale falsei poveşti a vieţii mele! Numai că... Nu... Vreau să cunoască povestea adevărată. Pe mine cea adevărată.

— În regulă, zic eu. Arată-mi-o pe cea care eşti tu cu adevărat, iar eu o să mă asigur că lumea înţelege!

Evelyn îmi aruncă o privire scurtă şi zâmbeşte. Îmi dau seama c-am zis ce-şi doreşte să audă. Din fericire, chiar asta am şi vrut să spun.

— Hai s-o luăm în ordine cronologică! Spune-mi mai multe despre Ernie Diaz, primul tău soţ, cel care te-a scos din Hell's Kitchen!

— OK! zice ea, aprobând din cap. E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

Bietul Ernie Diaz

◆

MAMA FUSESE DANSATOARE ȘI CĂNTĂREAȚĂ PE BROADway. Emigrase din Cuba împreună cu tata când avea șaptesprezece ani. Când am mai crescut eu, am descoperit că, de fapt, „dansatoare" era un eufemism pentru prostituată. Nu știu dacă era și ea sau nu. Mi-ar plăcea să cred că nu, deși nu pentru că e vreo rușine în asta, ci pentru că știu și eu un pic cum e să-ți dăruiești trupul cuiva când nu vrei s-o faci, și sper că n-a fost nevoită s-o facă.

Aveam unsprezece ani când a murit de pneumonie. Evident, n-am prea multe amintiri cu ea, dar mi-aduc aminte că mirosea a vanilie ieftină și că făcea cel mai uimitor *caldo gallego*[1]. Nu m-a strigat niciodată Evelyn, ci doar *mija*[2], ceea ce mă făcea să mă simt cu adevărat deosebită, ca și cum eu eram a ei și ea era a mea. Mai presus de toate, mama voia să fie stea de cinema. Credea cu adevărat c-o să ne poată scoate de aici și duce departe de tata dacă ajungea să joace în filme.

Eu voiam să fiu exact ca ea.

Mi-am dorit mereu ca pe patul de moarte să fi spus ceva emoționat, ceva pe care să-l pot purta cu mine mereu. Numai că noi n-am știut cât de bolnavă era până nu s-a terminat totul. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: *Dile a tu padre que estaré en la cama.* „Zi-i tatălui tău c-am să fiu în pat!"

După ce-a murit, nu plângeam decât la duș, unde nu mă putea vedea și auzi nimeni, unde nu-mi puteam deosebi lacrimile de apă. Nu știu de ce-o făceam. Știu doar că, după vreo câteva luni, am fost în stare să fac duș fără să plâng.

---

[1] Supă tradițională din Galicia (n. tr.).

[2] „Fata/fiica mea" (lb. sp. în orig.) (n. tr.).

Apoi, în vara de după moartea ei, am început să mă dezvolt. A început să-mi crească pieptul și nu se mai oprea. Pe la doisprezece ani, am fost nevoită să cotrobăi printre lucrurile mamei ca să văd dacă nu avea vreun sutien care să-mi vină. Singurul pe care l-am găsit era prea mic, dar mi l-am pus și așa.

Pe la treisprezece ani aveam deja un metru și șaptezeci și trei de centimetri înălțime, păr castaniu strălucitor, picioare lungi, piele arămiu-deschis și un piept care forța nasturii tuturor rochiilor. Bărbați în toată firea se uitau la mine cum mergeam pe stradă, iar unele dintre fetele din clădirea în care locuiam nu mai voiau să-și petreacă timpul în compania mea. Eram singură. Fără mamă, cu un tată care se purta urât cu mine, fără prieteni și o sexualitate în trup pentru care mintea mea nu era pregătită.

Casier la magazinul cu marfă proastă la preț unic din colț era un băiat pe nume Billy. Era fratele în vârstă de șaisprezece ani al colegei mele de bancă de la școală. Într-o zi de octombrie, m-am dus la magazin să cumpăr o bucată de zahăr candel, iar el m-a sărutat.

Nu-mi dorisem să mă sărute. L-am împins la o parte. El însă m-a ținut de braț.

— A, zău așa! mi-a zis.

Magazinul era gol. Brațele lui, puternice. M-a strâns și mai tare, iar în acea clipă am știut c-avea să capete ce voia de la mine fie că-l lăsam, fie că nu.

Aveam deci două opțiuni. Puteam s-o fac pe gratis. Sau puteam s-o fac pentru zahăr candel pe gratis.

În următoarele trei luni, am luat tot ce-am vrut de la magazin. În schimb, mă vedeam cu el în fiecare sâmbătă seara și-l lăsam să-mi dea bluza jos. N-am simțit niciodată c-aș fi avut de ales în situația dată. Să fii dorită însemna să trebuiască să satisfaci. Cel puțin, așa vedeam eu lucrurile pe atunci.

Mi-l aduc aminte spunând în magazia întunecoasă și înghesuită, unde stăteam cu spatele lipit de o ladă de lemn: „Ai o putere asupra mea."

Se convinsese că faptul că mă dorea era vina mea.

Iar eu l-am crezut.

Uite ce le fac bieților băieți, îmi ziceam eu. Și totuși și: *Iată valoarea mea, puterea mea.*

Așa că atunci când mi-a dat papucii, pentru că se plictisise de mine, pentru că găsise pe alta care să-l încânte mai tare, m-a încercat atât un sentiment de profundă ușurare, cât și unul copleșitor de eșec.

A mai fost un băiat așa, pentru care mi-am scos bluza pentru că credeam că sunt nevoită, înainte să-mi dau seama că *eu* aș putea fi cea care să aleagă.

Nu voiam pe nimeni, asta era problema. Ca s-o spun pe-aia dreaptă, începusem să-mi dau rapid seama ce-i plăcea trupului meu. N-aveam nevoie de băieți ca să mă simt bine. Conștientizarea acestui fapt mi-a dat o mare putere. Așa că nu mă interesa nimeni din punct de vedere sexual, dar *ceva* voiam.

Voiam să plec departe de Hell's Kitchen.

Voiam să scap din apartamentul meu, de răsuflarea de tequila stătută a tatălui meu și de mâna lui grea. Voiam pe cineva care să aibă grijă de mine. Voiam o casă frumoasă și bani. Voiam să fug departe de viața mea. Voiam să mă duc acolo unde promisese mama c-o s-ajungem într-un bună zi.

Uite care-i treaba cu Hollywoodul: e și un loc, și un sentiment. Dacă fugi acolo, poți să fugi spre California de Sud, unde soarele strălucește mereu, iar clădirile murdare de funingine și trotuarele jegoase lasă loc palmierilor și crângurilor de portocali. Mai fugi însă și spre felul în care este prezentată viața în filme.

Fugi spre o lume care e morală și dreaptă, unde cei buni înving, iar cei răi pierd, unde dai piept cu durerea doar ca străduanie de a deveni mai puternic, astfel încât să poți câștiga mult mai mult la final.

Avea să-mi ia ani să mă prind că viața nu devine mai ușoară doar pentru că pur și simplu devine mai plină de strălucire. Numai că n-ai fi putut să-mi spui așa ceva când aveam paisprezece ani.

Drept care mi-am pus rochia verde preferată, una care tocmai îmi rămăsese mică. Am bătut la ușa tipului despre care auzisem că urmează s-ajungă la Hollywood.

Îmi dădeam seama după expresia feței lui că Ernie Diaz se bucura să mă vadă.

Pe asta mi-am dat la schimb virginitatea. Pe un drum spre Hollywood.

Ernie și cu mine ne-am căsătorit la 30 ianuarie 1953. Am devenit Evelyn Diaz. Aveam doar cincisprezece ani la acel moment, dar tata mi-a semnat actele. Trebuie să cred că Ernie bănuia că n-am vârsta necesară. Eu însă l-am mințit în față în privința acestui lucru, iar lui i-a fost de-ajuns. N-arăta rău, dar n-avea prea multă educație și nici fermecător nu era. N-avea să aibă parte de prea multe șanse de a se însura cu o fată frumoasă. Cred c-o știa. Cred că știa suficient cât să profite de șansă când i s-a ivit.

Câteva luni mai târziu, Eddie și cu mine ne-am urcat în Plymouth-ul lui model 1949 și am pornit-o spre vest. Am stat la niște prieteni de-ai lui când a început el serviciul ca mașinist. Nu după multă vreme, aveam suficienți bani economisiți cât să ne luăm propriul nostru apartament. Stăteam pe Detroit Street, colț cu De Longpre. Aveam haine noi și suficienți bani cât să gătesc niște friptură la sfârșit de săptămână.

Eu cică trebuia să termin liceul. Numai că Ernie n-avea de gând să-mi verifice mie carnetul de note, iar eu știam că școala e pierdere de vreme. Venisem la Hollywood pentru o singură treabă și aveam să mă ocup de ea.

În loc să mă duc la ore, mă duceam la Formosa Cafe la prânz în fiecare zi și stăteam la *happy hour*. Recunoscusem locul din fițuicile de scandal. Știam că pe acolo se învârteau vedetele. Era chiar lângă un studio de film[1].

---

[1] Formosa Cafe, local deschis în 1925, se afla în vecinătatea studioului United Artists, întemeiat în 1919 de regizorul D.W. Griffith și de actorii Charlie Chaplin, Mary Pickford și Douglas Fairbanks (n. tr.)

Clădirea roșie pe care era scrisă firma cu litere cursive și care avea marchiză neagră a devenit locul în care mă aflam în fiecare zi. Știam că-i o mutare jalnică, dar era singura de care dispuneam. Dacă voiam să fiu actriță, trebuia să fiu descoperită. Nu știam sigur cum se procedează în asemenea caz, în afară de a-ți petrece timpul în locuri unde se putea să dai nas în nas cu cei din industria filmului.

Așa că mă duceam acolo în fiecare zi și întindeam de un pahar de Coca-Cola.

Atât de des și pentru atât de multă vreme, că, în cele din urmă, barmanul s-a săturat să se prefacă a nu ști la ce țin-team eu acolo.

— Uite ce e, mi-a zis el la vreo trei săptămâni după ce apărusem la local, dacă vrei să stai aici sperând s-apară Humphrey Bogart, e în regulă. Numai că trebuie să te faci utilă. N-o să renunț la un loc care aduce bani ca să stai tu pe el să bei suc.

Era mai în vârstă, probabil la vreo cincizeci de ani, dar avea părul des și negru. Ridurile de pe fruntea lui îmi amin-teau de tata.

— Ce vrei să fac? l-am întrebat.

Eram ușor îngrijorată că s-ar putea să vrea ceva ce-i dă-dusem deja lui Ernie, dar el mi-a aruncat un carnețel de chelneriță și mi-a zis să-mi încerc mâna la luat comenzi.

Habar n-aveam cum să fiu chelneriță, dar, cu siguranță, n-aveam de gând să i-o spun și lui.

— În regulă! De unde-ar trebui să încep?

A arătat spre mesele din local și la separeurile înghesu-ite pe un rând.

— Aia e masa unu. De restul numerelor îți dai tu seama numărând.

— OK! am zis eu. Am priceput!

M-am ridicat de pe scaunul de la bar și am pornit spre masa doi, la care erau așezați trei bărbați în costume și dis-cutau, cu meniurile închise.

— Hei, puștoaico! m-a strigat barmanul.

— Da?

— Arăți super! Sunt gata să fac pariu pe cinci dolari c- să dai lovitura!

Am luat zece comenzi, am încurcat sanvișurile a trei oa meni și am câștigat patru dolari.

Patru luni mai târziu, Harry Cameron, pe atunci tânăi producător la Sunset Studios, a venit să se întâlnească cu un director de la studioul de lângă noi. Au comandat fiecare friptură. Când am adus nota, Harry a ridicat ochii la mine și a exclamat: „Isuse!"

Două săptămâni mai târziu, aveam contract cu Sunset Studios.

M-am dus acasă și i-am spus lui Ernie că eram șocată că s-ar putea interesa cineva de la Sunset Studios de o amărâtă ca mine. l-am spus că a fi actriță ar fi fost o ștrengărie amuzantă, o chestie de făcut până începea adevărata mea slujbă de mamă. Prosteală clasa întâi!

Aveam aproape șaptesprezece ani pe atunci, deși Ernie încă mai credea că-s mai mare. Era spre finalul anului 1954. Mă trezeam în fiecare dimineață și mă duceam la Sunset Studios.

Nu știam să joc un rol nici cât negru sub unghie, dar învățam. Am făcut figurație în câteva comedii romantice. Am avut o replică într-un film de război.

„Și de ce să n-o facă?" Asta era replica.

Jucam o soră medicală care îngrijea un soldat rănit. Doctorul din scena respectivă îl acuza în glumă pe soldat că flirtează cu mine, iar eu ziceam: „Și de ce să n-o facă?" Am rostit-o ca un copil într-o piesă din clasa a cincea, cu un ușor accent de New York. Pe vremea aceea, pronunțam multe cuvinte cu accent. Engleza vorbită ca o newyorkeză, spaniola vorbită ca o americancă.

Atunci când a ieșit filmul, Ernie și cu mine ne-am dus să-l vedem. Lui i s-a părut amuzant: nevestica lui cu o replică mică în film.

Nu câștigasem cine știe ce bani înainte, iar acum câștigam la fel de mulți ca Ernie după ce fusese promovat mașinist-șef. Așa că l-am întrebat dacă pot să plătesc niște ore de actorie. Îi făcusem *arroz con pollo* în seara aceea și nu-mi scosesem special șorțul când adusesem vorba. Voiam să mă vadă inofensivă și casnică. Mă gândisem că mai departe ajung dacă nu-l amenințț. Mă călca pe nervi faptul că eram nevoită să-l întreb pe el cum să-mi cheltuiesc eu banii, dar nu vedeam altă opțiune.

— Sigur, a zis el. Cred că-i o mutare inteligentă. O să te perfecționezi și, cine știe, s-ar putea să ajungi să fii vedetă într-un film într-o bună zi.

Aveam să fiu vedetă.

Voiam să-i ard una de să-l ia somnul.

Am înțeles însă de atunci că nu era vina lui Ernie. Nimic nu era din vina lui. Eu îi spusesem că sunt altcineva, după care începusem să mă înfurii când nu vedea cine sunt eu cu adevărat.

Șase luni după aceea, puteam spune cu sinceritate o replică. Nu eram nici pe departe grozavă, dar eram suficient de bună.

Mai apărusem în trei filme, toate rolișoare pentru care fusesem angajată cu ziua. Auzisem că-i disponibil un rol de fiică adolescentă a lui Stu Cooper într-o comedie romantică și m-am hotărât că-l vreau.

Așa c-am făcut ceea ce nu multe actrițe de nivelul meu ar fi avut tupeul să facă. I-am bătut la ușă lui Harry Cameron.

— Evelyn! a zis el, surprins să mă vadă. Cărui fapt datorez această plăcere?

— Vreau rolul lui Caroline. Din *Love Isn't All.*

Mi-a făcut semn să stau jos. Era frumos, pentru un producător. Majoritatea producătorilor erau plinuți, iar mulți dintre ei cheleau. Harry însă era înalt și slab. Era tânăr. Bănuiam că nu era nici măcar cu zece ani mai mare decât mine. Purta costume care i se potriveau frumos și-i puneau în valoare ochii de un albastru de gheață. Avea un vag aer

de om din Vestul Mijlociu, nu atât în aspect, ci în felul în care aborda lumea, mai întâi cu amabilitate, apoi cu tărie.

Era unul dintre puținii bărbați de la studio care nu se holba drept la pieptul meu, chestie care, de fapt, mă deranja, de parcă aș fi greșit cumva de nu-i atrăgeam atenția. Ceea ce demonstrează că, dacă-i spui unei femei că singura ei pricepere e să se facă dorită, o să te creadă. Eu o credeam încă dinainte să fi împlinit optsprezece ani.

— N-o să te prostesc, Evelyn. Ari Sullivan n-o să-ți dea nicicând aprobarea pentru rolul ăla.

— De ce nu?

— Nu ești genul potrivit.

— Ce vrea să însemne asta?

— N-ar crede nimeni că ești fiica lui Stu Cooper.

— Aș putea, cu siguranță, să fiu.

— Ba nu!

— De ce?

— *De ce?*

— Da, vreau să știu de ce.

— Te cheamă Evelyn Diaz.

— Așa, și?

— Nu te pot pune într-un film și să încerc să te dau drept altceva decât mexicancă.

— Sunt cubaneză.

— La problema noastră e aceeași diferență.

Nu era aceeași diferență, dar eu n-am văzut absolut niciun rost să încerc să i-o explic și lui.

— OK! am zis eu. Atunci ce-ai zice de filmul cu Gary DuPont?

— Nu poți să joci un rol principal într-un film de dragoste cu Gary DuPont.

— De ce nu?

Harry s-a uitat la mine de parcă m-ar fi întrebat dacă chiar voiam să-l fac s-o spună.

— Pentru că-s *mexicancă*?

— Pentru că filmul cu Gary DuPont necesită o blondă drăguță.

— Aș putea să fiu o blondă drăguță.

S-a uitat la mine.

Am insistat mai tare.

— Îl vreau, Harry, și tu știi că mă pot descurca. Sunt una dintre cele mai interesante fete pe care le aveți în acest moment.

A râs.

— Ești îndrăzneață, trebuie s-o recunosc.

Secretara lui a bătut la ușă.

— Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Cameron, dar trebuie să fiți în Burbank la ora unu.

Harry s-a uitat la ceas.

Am mai făcut o ultimă încercare.

— Gândește-te, Harry! Sunt bună și pot să fiu și mai și. Tu însă mă irosești în rolișoarele astea.

— Știm ce facem, mi-a zis el, ridicându-se în picioare.

M-am ridicat și eu.

— Unde-mi vezi cariera peste un an, Harry? Mă vezi jucând o profesoară cu trei replici?

A trecut pe lângă mine și a deschis ușa, conducându-mă afară.

— Mai vedem noi! a zis.

Dacă pierdusem bătălia, m-am decis să câștig războiul. Ca atare, data viitoare când l-am văzut pe Ari Sullivan la sala de mese a studioului, mi-am lăsat poșeta să cadă fix în fața lui, oferindu-i „din greșeală" o privelișteș completă când m-am aplecat să mi-o iau de jos. Privirile ni s-au întâlnit, după care m-am îndepărtat, ca și când habar n-aș fi avut cine era el.

O săptămână mai încolo, m-am prefăcut că mă rătăcisem în zona de birouri ale directorilor și am dat peste el pe hol. Era un tip corpolent, corpolență care însă îi stătea bine. Avea niște ochi de un căprui atât de închis, că era greu să-i deosebești irisurile, și o umbră de barbă care-i stăruia

permanent pe față. Avea însă un zâmbet frumos, pe care m-am și concentrat.

— Doamnă Diaz, mi-a zis el, iar pe mine m-a surprins și nu prea să descopăr că-mi aflase numele.

— Domnule Sullivan.

— Te rog, spune-mi Ari!

— Ei bine, salut, Ari! i-am zis, atingându-l în treacăt cu mâna pe braț.

Aveam șaptesprezece ani. El, patruzeci și opt.

În seara aceea, după ce secretara lui plecase acasă, eu stăteam întinsă pe biroul lui Ari, cu fusta trasă pe șolduri și fața lui între picioare. După cum s-a dovedit, Ari avea un fetiș pentru satisfăcutul oral al minorelor. După vreo șapte minute, m-am prefăcut a erupe într-o plăcere nesăbuită. N-aș putea să-ți spun dacă a fost bine sau nu. Eu însă mă bucuram să mă aflu acolo, pentru că știam că asta avea să-mi aducă ceea ce-mi doream.

Dacă e să spui că-ți face plăcere sexul pentru că e agreabil, atunci am avut parte de o mulțime de sex care nu mi-a făcut plăcere. Dacă e să spui că e ceva care te face fericit că l-ai dat la schimb, atunci, ei bine, n-am avut parte de prea mult care să-mi displacă profund.

Plecând de la el, am văzut șirul de Oscaruri din biroul lui. Mi-am zis că, într-o bună zi, o să primesc și eu unul.

Love Isn't All și filmul cu Gary DuPont pe care mi-l dorisem s-au lansat la o săptămână unul după altul. *Love Isn't All* a fost un eșec, iar Penelope Quills, cea care primise rolul pe care mi-l dorisem eu alături de Gary, a avut parte de niște critici oribile.

Am decupat o critică de-a lui Penelope și am trimis-o cu poșta internă către Harry și Ari, cu o un bilet în care scria: „Eu aș fi dat clasă în rolul ăsta."

În dimineața următoare aveam un bilet de la Harry la mine în rulotă: „OK, ai câștigat."

M-a chemat la el în birou și mi-a zis că discutase cu Ari, și aveau două potențiale roluri pentru mine.

Puteam juca o moștenitoare italiană care era al patrulea rol principal dintr-o comedie de dragoste din vremea războiului. Sau puteam s-o joc pe Jo din *Fiicele doctorului March.*

Știam ce-avea să însemne s-o joc pe Jo. Știam că Jo era albă, și totuși îmi doream rolul. Nu mă trântisem pe spate ca să fac doar un pas mic.

— Jo, am zis eu. Dă-mi-o pe Jo!

Acestea fiind zise, am pus în mișcare mașinăria de staruri.

Harry m-a prezentat stilistei studioului, Gwendolyn Peters. Gwen mi-a decolorat părul și mi l-a tuns într-un bob până la umeri. Mi-a dat formă sprâncenelor. Mi-a pensat părul de pe frunte în formă de V. M-am întâlnit cu un nutriționist, care m-a pus să slăbesc trei kile fix, în principal prin fumat și înlocuit unele mese cu supă de varză. M-am întâlnit cu un profesor de dicție, care m-a scăpat de accentul newyorkez din engleza mea și a surghiunit complet spaniola.

După care, desigur, a urmat un chestionar de trei pagini despre viața mea de până la acel moment pe care a trebuit să-l completez. Cu se ocupa tata? Ce-mi plăcea să fac în timpul liber? Aveam vreun animal de companie?

Când am predat răspunsurile sincere, referentul le-a citit pe toate odată și a zis: „A, nu, nu, nu! Nu-i bine deloc! De acum înainte, mama ta a murit într-un accident, lăsându-l pe tatăl tău să te crească de unul singur. El muncea în construcții în Manhattan și te ducea la Coney Island vara, în weekend. Dacă te întreabă cineva, îți plac la nebunie tenisul și înotul, și ai un Saint Bernard pe care-l cheamă Roger."

Am pozat pentru cel puțin o sută de fotografii publicitare. Eu cu noul meu păr blond, silueta mai subțire și dinții mai albi. N-o să-ți vină să crezi în ce ipostaze m-au pus: să zâmbesc pe plajă, să joc golf, să alerg pe stradă trasă de un Saint Bernard pe care cineva îl împrumutase de la un decorator de platou! Mai erau și fotografii cu mine sărând un grepfrut, trăgând cu arcul, urcându-mă într-un avion de recuzită. Ca să nu-ți mai spun de pozele de sărbători! Era o zi

de te topeai de cald în septembrie, și eu stăteam într-o rochie de catifea roșie lângă un pom de Crăciun cu toate luminițele aprinse, prefăcându-mă că deschid o cutie în care se afla un pisoi de-abia născut.

Cei ce la costume erau consecvenți și combativi în privința felului în care mă îmbrăcam, așa cum dăduse ordin Harry Cameron, iar aspectul meu includea mereu un pulover strâmt, încheiat la nasturi exact cât trebuia.

N-am fost binecuvântată cu o siluetă de clepsidră. Fundul meu ar fi putut la fel de bine să fie un zid plat. Puteai atârna un tablou de el. Cu pieptul stârneam interesul bărbaților, iar femeile îmi admirau chipul.

Sinceră să fiu, nu știu sigur când mi-am dat seama care era unghiul de abordare pe care-l căutam. Abia la ceva vreme după ședințele foto mi-a picat fisa.

Mă proiectau să fiu două chestii opuse, o imagine complicată care era greu de disecat, dar ușor de prins. Trebuia să fiu atât naivă, cât și *erotică*. De parcă aș fi fost prea morală ca să înțeleg gândurile imorale pe care le aveai cu mine.

Vrăjeală, desigur! Numai că era o prefăcătorie ușor de afișat. Uneori mă gândesc că diferența dintre o actriță și un star este aceea că starul se simte în largul său să fie exact ceea ce dorește lumea să fie. Iar eu mă simțeam în largul meu să par atât nevinovată, cât și sugestivă.

Când s-au developat fotografiile, Harry Cameron m-a tras în biroul lui. Știam despre ce dorea să discutăm. Știam că mai era o piesă care trebuia aranjată în ansamblu.

— Ce-ai zice de Amelia Dawn? Sună frumos, nu? m-a întrebat el.

Era așezat la birou, eu, pe scaun.

Am cântărit propunerea.

— Ce-ai zice de ceva cu inițialele EH? am întrebat.

Voiam ceva cât mai aproape posibil de numele pe care mi-l dăduse mama, Evelyn Herrera.

— Ellen Hennessey?

A clătinat din cap.

— Nu, prea încărcat!

M-am uitat la el și i-am trântit replica pe care-o născocisem în noaptea precedentă, ca și cum abia atunci mi-ar fi trecut prin cap.

— Ce-ai zice de Evelyn Hugo?

A zâmbit.

— Sună franțuzește. Îmi place!

M-am ridicat și i-am strâns mâna, cu părul blond cu care încă mă obișnuiam încadrându-mi ochii.

Am apăsat pe clanța ușii, dar Harry m-a oprit.

— Mai e o chestie.

— OK!

— Ți-am citit răspunsurile la întrebările din interviu.

S-a uitat drept la mine.

— Ari e foarte mulțumit de schimbările pe care le-ai făcut. Credem că ai un mare potențial. Studioul crede c-ar fi o idee bună să mergi la câteva întâlniri, să fii văzută prin oraș cu niște tipi ca Pete Greer și Brick Thomas. Poate chiar și Don Adler.

Don Adler era cel mai tare actor de la Sunset. Părinții lui, Mary și Roger Adler, erau două dintre cele mai mari staruri ale anilor '30. Făcea parte din familia regală a Hollywoodului.

— O să fie asta o problemă? m-a întrebat Harry.

Nu avea să-l menționeze direct pe Ernie, pentru că știa că nu-i nevoie.

— Nicio problemă. Absolut niciuna.

A dat din cap și mi-a întins o carte de vizită.

— Sună-l pe Benny Morris! E avocat aici, la studio. S-a ocupat de anularea căsătoriei lui Ruby Reilly cu Mac Riggs. O să te ajute să-i dai de cap.

M-am dus acasă și i-am zis lui Ernie că-l părăsesc.

A plâns șase ore fără întrerupere, după care, spre dimineață, când stăteam întinsă în pat lângă el, a zis: „*Bien*. Dacă asta vrei tu..."

Studioul i-a dat niște bani, iar eu i-am lăsat o scrisoare sinceră, în care îi spuneam cât de tare mă durea să-l

părăsesc. Nu era adevărat, dar am simțit că-i eram datoare să închei căsnicia la fel cum o începusem, prefăcându-mă că-l iubesc.

Nu sunt mândră de ce i-am făcut și nu m-a lăsat indiferentă felul în care l-am rănit. Nici atunci și nici acum.

Mai știu însă și cât de tare simțeam nevoia să plec din Hell's Kitchen. Știu cum e să nu-ți dorești să se uite prea atent taică-tu la tine, ca să nu se decidă că te urăște și să te pocnească sau că te iubește un pic prea mult. Mai știu și cum e să-ți vezi viitorul – soțul care nu e decât o nouă versiune a tatălui tău, să-i cedezi în pat când e ultimul lucru pe care ți-l dorești și să pregătești doar pesmeți și porumb din conservă la cină pentru că n-ai bani de carne.

Așadar, cum s-o pot condamna pe fata de paisprezece ani care a făcut tot ce-a putut să scape din oraș? Și cum pot s-o judec pe cea de optsprezece ani care s-a retras din căsnicia respectivă când a putut să o facă în siguranță?

Ernie s-a recăsătorit cu o femeie pe nume Betty, care i-a dăruit opt copii. Cred c-a murit la începutul anilor '90, cu o droaie de nepoți. A folosit banii de la studio să dea avans pentru o casă în Mar Vista, nu departe de studioul Fox. N-am mai ținut legătura cu el de atunci.

Deci, dacă e să judecăm după principiul că totul e bine când se sfârșește cu bine, atunci cred că e în regulă să afirm că nu-mi pare rău.

— EVELYN! ZICE GRACE, INTRÂND ÎN CAMERĂ. IEI CINA CU Ronnie Beelman într-o oră. Doar voiam să-ți amintesc.

— A, da! face Evelyn. Mulțumesc!

Se întoarce spre mine după ce pleacă Grace.

— Ce-ai zice să reluăm mâine? La aceeași oră?

— Da, este foarte bine, răspund eu, apucându-mă să-mi strâng lucrurile.

Mi-a amorțit piciorul stâng și-l bat ușor de parchet, încercând să-l trezesc la viață.

— Cum crezi că merge până acum? întreabă Evelyn, ridicându-se și conducându-mă. Poți să scoți o poveste?

— Pot să fac orice.

Râde și zice:

— Așa te vreau!

— Cum merge treaba? mă întreabă mama în clipa în care răspund la telefon.

Zice „treaba", dar știu că vrea să spună: „Cum o mai duci fără David."

— Bine! răspund, punându-mi geanta pe canapea și ducându-mă la frigider.

Mama m-a avertizat încă de pe la începutul relației că s-ar putea ca David să nu fie omul potrivit pentru mine. Ieșeam împreună de câteva luni când l-am adus acasă, în Encino, de Ziua Recunoștinței.

I-a plăcut cât era de politicos, cum s-a oferit să pună și să strângă masa. Dar, în dimineața ultimei noastre zile în oraș,

înainte să se trezească el din somn, m-a întrebat dacă între mine și David e o legătură plină de miez. A zis că ea „n-o vede".

I-am spus că nu ea trebuie s-o vadă, că eu o *simt*.

Întrebarea ei mi-a rămas însă în cap. Uneori era o șoaptă, alteori un ecou răsunător.

Când i-am dat telefon la puțin peste un an după aceea să-i spun că ne logodiserăm, speram ca mama să vadă cât era de amabil, cât de bine se încadra în viața mea fără vreo străduanie de adaptare. Făcea lucrurile să pară că nu necesitau niciun efort, iar pe atunci, acea calitate părea atât de valoroasă, de rară! Totuși, îmi făceam griji că mama avea să-și exprime iar îngrijorările, că avea să spună că fac o greșeală.

N-a făcut-o. De fapt, nu a făcut nimic altceva decât să mă susțină.

Acum mă întreb dacă asta se datorase mai mult respectului decât faptului că-și dăduse binecuvântarea.

— Mă gândeam..., zice mama cât deschid eu ușa frigiderului. Sau ar trebui să zic c-am clocit un plan?

Înșfac o sticlă de Pellegrino, coșulețul de plastic cu roșii-cherry și tubul umed de brânză *burrata*.

— O, nu! exclam eu. Ce-ai făcut?

Mama râde. A avut mereu un râs superb. Foarte lipsit de griji, tineresc. Al meu e schimbător. Uneori e puternic, alteori, ca un șuierat. Alteori sună a râs de bătrân. David spunea că râsul ca de bătrân e cel mai sincer, pentru că niciun om în toate mințile n-ar vrea să-i sune râsul așa. Acum încerc să-mi aduc aminte când s-a întâmplat să râd astfel ultima oară.

— Încă n-am făcut nimic, zice mama. E tot în faza de idee, dar mă gândesc că vreau să vin în vizită la tine.

Nu spun nimic pe moment, cântărind avantajele și dezavantajele, cât mestec bucata zdravănă de brânză pe care tocmai mi-am băgat-o în gură. Dezavantaj: are să critice fiecare ținută pe care o port în prezența ei. Avantaj: o să facă macaroane cu brânză și prăjitură cu cocos. Dezavantaj: o să mă întrebe dacă sunt în regulă la fiecare trei secunde.

Avantaj: vreme de câteva zile, când ajung acasă, apartamentul n-o să fie gol.

— OK! Grozav! Poate pot să te scot la un spectacol.

— A, slavă Domnului! Deja am rezervat biletul.

— Mamă! mârâi eu.

— Ce e? Aș fi putut să anulez rezervarea dacă mă refuzai. Dar n-ai făcut-o. Așa că super! Vin cam în două săptămâni. Îți convine, da?

Știam că asta o să se întâmple de când s-a lăsat parțial de predat. A fost ani în șir șefa catedrei de științe ale naturii la un liceu particular și, în clipa în care mi-a zis că demisionează din funcție și predă doar două ore, am știut că timpul în plus și atenția vor trebui să se îndrepte spre ceva.

— Da, îmi convine! zic eu, tăind o roșie și turnând ulei de măsline pe ea.

— Voiam să mă asigur că ești în regulă. Vreau să fiu alături... N-ar trebui...

— Știu, mamă, știu! o întrerup eu. Știu! Pricep! Mulțumesc că vii! O să fie distractiv.

N-o să fie *distractiv*. Dar o să fie bine. O să fie ca și cum ai merge la o petrecere după ce-ai avut o zi proastă. Nu vrei să te duci, dar știi c-ar trebui. Știi că și dacă nu-ți face plăcere, tot o să-ți prindă bine să ieși din casă.

— Ai primit pachetul pe care ți l-am trimis?

— Pachetul?

— Cu pozele tatălui tău?

— O, nu! Nu l-am primit.

Preț de o clipă nu zicem nimic, după care mama se arată exasperată de tăcerea mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tot așteptam să aduci tu vorba, dar nu mai pot să rabd! Cum merge cu Evelyn Hugo? Mor să știu și tu nu-mi oferi nimic!

Îmi torn Pellegrino și-i zic că Evelyn e atât deschisă, cât și greu de citit, după care îi spun că nu-mi dă povestea pentru *Vivant*, că vrea să scriu o carte.

— Mă simt derutată, zice mama. Vrea să-i scrii biografia?

— Da! confirm eu. Oricât de incitant ar părea, e ceva ciudat în chestia asta. Nu cred că a luat vreodată în calcul să facă un material cu *Vivant*. Cred că...

Îmi piere glasul pentru că nu mi-am dat încă seama ce încerc să spun.

— Poftim?

Mă mai gândesc la chestiune.

— S-a folosit de *Vivant* ca să ajungă la mine. Nu prea știu cum, doar că Evelyn e foarte calculată. Urmărește ea ceva.

— Ei bine, nu mă surprinde că te vrea pe tine. Ești talentată. Îți merge mintea...

Mă pomenesc dând ochii peste cap de la cât de previzibilă e mama, dar tot mă bucură vorbele ei.

— Nu știu, mamă. Dar mai e un nivel aici. Sunt convinsă de asta.

— Pare de rău augur.

— Bănuiesc că da.

— Ar trebui să mă îngrijorez? întreabă mama. Adică, *tu* te îngrijorezi?

Nu mă gândisem atât de direct la asta, dar presupun că răspunsul este nu.

— Cred că mă intrigă prea tare ca să mă îngrijorez.

— Păi, atunci, ai grijă să-i împărtășești mamei tale chestiile savuroase! Doar am suferit un travaliu de douăzeci și patru de ore pentru tine. Merit și eu.

Râd, iar râsul sună un picuț ca unul de bătrân.

— În regulă, zic eu, îți promit!

— OK! spune Evelyn. Ești gata?

E din nou pe fotoliul ei. Eu, la locul meu de la birou. Grace ne-a adus o tavă cu brioșe cu afine, două căni albe, o carafă de cafea și un recipient de inox pentru frișcă. Mă ridic, îmi torn cafea, adaug frișcă, mă duc înapoi la birou, apăs pe butonul de înregistrare, după care zic:

— Da, gata! Dă-i bătaie! Ce urmează?

Afurisitul de Don Adler

◆

FIICELE DOCTORULUI MARCH S-A DOVEDIT A FI UN MORCOV

plimbat pe dinaintea ochilor mei, deoarece, imediat ce am devenit „Evelyn Hugo, tânăra blondă", Sunset a venit cu tot felul de filme pe care voia să le fac. Comedii sentimentale de-a dreptul tâmpite.

Am acceptat din două motive. Unul, că nu aveam de ales decât să consimt, fiindcă nu eu eram călare pe situație. Doi, steaua mea era în ascensiune. Rapidă.

Primul film în care mi-au dat rolul principal a fost *Father and Daughter*. L-am turnat în 1956. Ed Baker juca rolul tatălui meu rămas văduv, iar noi doi ne îndrăgosteam de câte cineva în același timp. El, de secretara lui, eu, de ucenicul său.

La acea vreme, Harry insista serios să merg la câteva întâlniri cu Brick Thomas.

Brick era un fost copil-vedetă, stea de spectacole de matineu care se credea Mesia, pe cuvântul meu de onoare! Numai stând lângă el credeam că m-aș putea îneca în adorația de sine care curgea în valuri din omul ăsta.

Într-o vineri seara, Brick și cu mine ne-am întâlnit cu Harry și Gwendolyn Peters la câteva străzi de Chasen's[1]. Gwen m-a băgat într-o rochie, ciorapi și pantofi cu toc. Mi-a aranjat părul într-o coafură montantă. Brick a apărut în pantaloni de stambă și tricou, iar Gwen l-a strecurat într-un costum frumos. Am condus Cadillacul Biarritz nou-nouț al lui Harry pe cei opt sute de metri până la intrare.

---

[1] Restaurant de pe Beverly Boulevard, în West Hollywood, frecventat de celebrități. A funcționat între anii 1936 și 1995 (n. tr.).

Lumea ne făcea poze mie și lui Brick încă dinainte să coborâm din mașină. Am fost conduși către un separeu rotund, unde ne-am așezat aproape unul de altul. Eu am comandat un Shirley Temple.

— Câți ani ai, scumpo? m-a întrebat Brick.

— Optsprezece, i-am răspuns.

— Deci fac pariu c-aveai poza mea pe perete, ha?

Mi-a trebuit toată puterea să nu înșfac băutura și să i-o trântesc în față. Am zâmbit în schimb cât de politicos am putut și am zis:

— De unde-ai știut?

Fotografii au făcut poze cu noi doi. Ne-am prefăcut că nu-i vedeam, dând impresia că râdeam împreună, braț la braț.

După o oră, ne întorceam la Harry și Gwendolyn și ne schimbam în hainele noastre normale.

Chiar înainte să ne luăm rămas-bun, Brick s-a întors către mine și a zâmbit.

— O să fie o mulțime de zvonuri despre mine și despre tine mâine.

— Cu siguranță.

— Dă-mi de știre dacă vrei să le adeverim!

Ar fi trebuit să tac. Ar fi trebuit doar să zâmbesc politicos. În schimb, am zis:

— Stai tu și-așteaptă!

Brick m-a privit și a râs, apoi mi-a făcut cu mâna a rămas-bun, de parcă nu l-aș fi insultat.

— Îți vine să crezi ce tupeu are tipul ăsta? am comentat eu.

Harry îmi deschisese deja portiera și mă aștepta să urc în mașină.

— *Tipul ăsta* ne aduce o mulțime de bani, a zis el când m-am așezat.

A intrat pe partea opusă și a întors cheia în contact, dar n-a pornit din loc, uitându-se la mine în schimb.

— Nu zic să pierzi vremea prea mult cu actorii care nu-ți plac. Dar ți-ar prinde bine, dacă-ți place unul, să avanseze

lucrurile dincolo de o ședință foto sau două. Studioului i-ar plăcea. La fel și fanilor.

În naivitatea mea, credeam că terminasem cu prefăcătoria că sunt înnebunită după atenția oricărui bărbat care-mi ieșea în cale.

— OK! am zis eu cam bosumflată. O să încerc.

În concluzie, pentru că știam că-i cel mai bine pentru cariera mea, am strâns din dinți la întâlnirile cu Pete Greer și Bobby Donovan.

După care Harry mi-a aranjat o întâlnire cu Don Adler și-am uitat de ce-mi repugnase mie ideea de așa ceva.

Don Adler m-a invitat la Mocambo, care, fără îndoială, era cel mai tare club din oraș, și m-a luat de la apartamentul meu.

Am deschis ușa și l-am văzut în fața ei într-un costum drăguț și cu un buchet de crini în mână.

Era doar cu vreo zece centimetri mai înalt ca mine pe tocuri. Păr castaniu-deschis, ochi căprui, bărbie pătrățoasă, genul de zâmbet care, în clipa în care-l vedeai, te făcea să te topești. Era zâmbetul pentru care fusese celebră mama lui, afișat însă acum pe o față mai frumoasă.

— Pentru tine, a zis el, cu numai un strop de timiditate.

— Uau! am zis eu, luându-i buchetul din mână. Sunt superbi! Intră! Intră! Am să-i pun în niște apă.

Eram îmbrăcată cu o rochie de seară scurtă albastru-safir, cu decolteu marinăresc, și părul prins într-un coc pe ceafă. Am luat o vază de sub chiuvetă și am dat drumul la apă.

— Nu trebuia, i-am zis eu lui Don, care stătea în bucătărie, așteptându-mă.

— Ei bine, așa am vrut eu. L-am tot sâcâit pe Harry de ceva vreme să fac cunoștință cu tine. Așa că măcar atâta lucru puteam să fac și eu să te simți deosebită.

Am pus florile pe blat.

— Mergem?

A încuviințat din cap și m-a luat de mână.

— Am văzut *Father and Daugther*, mi-a zis când ne aflam în decapotabila lui și ne îndreptam spre Sunset Strip[1].

— A, da?

— Da! Ari mi-a arătat una din primele versiuni. Zice că el crede c-o să fie un mare succes. Că tu o să fii un mare succes.

— Și *tu* ce crezi?

Eram opriți la semafor pe Highland. Don s-a uitat la mine cu atenție.

— Cred că femeie superbă ca tine n-am văzut în viața mea, jur asta!

— Ah, încetează!

M-am pomenit râzând și roșind chiar.

— Serios! Și ești realmente talentată. Când s-a terminat filmul, m-am uitat drept la Ari și i-am zis: „Asta-i fata potrivită pentru mine."

— N-ai făcut așa ceva!

A ridicat mâna.

— Pe onoarea mea de cercetaș!

Nu era absolut niciun motiv pentru care un bărbat ca Don Adler să aibă alt efect asupra mea decât restul bărbaților de pe lume. Nu era mai frumos ca Brick Thomas, nici mai sincer ca Ernie Diaz și mă putea face vedetă fie că-l iubeam, fie că nu. Chestiile astea însă sfidează rațiunea. Feromonii sunt de vină, până la urmă, cred eu.

Asta și faptul că, măcar la început, Don Adler m-a tratat ca pe un om. Sunt unii care văd o floare frumoasă și dau fuga s-o culeagă. Vor s-o țină în mâini, vor să fie proprietatea lor. Vor ca frumusețea florii să le aparțină, să fie în posesia și sub controlul lor. Don nu era așa. Cel puțin, nu la început. El se bucura să se afle lângă floare, să fie recunoscător pentru simplul fapt că floarea *există*.

Uite care era treaba cu măritișul cu unul ca el, un tip ca Don Adler, pe atunci! Îi spui: „Lucrul acesta frumos pentru

---

[1] Porțiunea de Sunset Boulevard care trece prin West Hollywood (n. tr.).

a cărui simplă existență erai recunoscător acum, ei bine, poți să-l ai în proprietatea ta."

Don cu și mine am petrecut toată seara la Mocambo. A fost un adevărat circ. Puzderie de oameni afară, înghesuiți ca sardelele, încercând să intre. Înăuntru, terenul de joacă al celebrităților. Mese peste mese pline de oameni celebri, tavane înalte, spectacol cu numere incredibile și păsări peste tot. Păsări vii în aviarii de sticlă.

Don m-a prezentat câtorva actori de la MGM și Warner Brothers. Am făcut cunoștință cu Bonnie Lakeland, care tocmai devenise liber-profesionistă și dăduse lovitura cu *Money, Honey*. Am auzit, nu numai o dată, oameni descriindu-l pe Don drept prințul Hollywoodului și mi s-a părut fermecător când s-a întors către mine după a treia oară când a zis-o cineva și mi-a șoptit: „Mă subestimează. Într-o bună zi o să fiu rege."

Don și cu mine am stat la Mocambo până târziu după miezul nopții, dansând împreună până ne-au durut picioarele. De fiecare dată când se termina o melodie, ziceam c-o să ne așezăm, dar cum începea alta nu ne mai dădeam duși de pe ring.

M-a condus acasă cu mașina. La ora ceea târzie, străzile erau tăcute, iar luminile, slabe. Când am ajuns la clădirea unde era apartamentul meu, m-a însoțit până la ușă. N-a cerut să intre. Doar a zis:

— Când te mai pot vedea?

— Sună-l pe Harry și stabilește o dată! i-am răspuns eu.

Și-a pus mâna pe ușă.

— Nu! Serios, doar tu și cu mine.

— Și aparatele de fotografiat? l-am întrebat.

— Dacă le vrei acolo, bine, fie! Dacă nu, atunci nici eu.

Mi-a zâmbit cu un zâmbet dulce, care mă tachina.

Am izbucnit în râs.

— OK, ce-ai zice de vinerea viitoare?

A stat pe gânduri o clipă.

— Pot să-ți spun adevărul despre ceva?

— Dacă trebuie...

— Sunt programat să mă duc cu Natalie Ember la Trocadero vinerea viitoare seara.

— Ah!

— Numele e de vină. Numele de Adler. Sunset încearcă să mulgă toată celebritatea pe care-o poate scoate de la mine.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că-i doar numele, i-am zis eu. Am văzut *Brothers in Arms*. Ești grozav. Le-ai plăcut la nebunie tuturor din public.

M-a privit timid și a zâmbit.

— Chiar crezi asta?

Am scos un hohot de râs. Știa că-i adevărat, numai că-i plăcea s-o audă din gura mea.

— N-o să-ți dau satisfacție, i-am zis.

— Aș vrea eu s-o faci.

— Ei, gata! Ți-am zis când mai sunt liberă. Tu folosește cum vrei informația!

S-a îndreptat de spate, ascultându-mi vorbele de parcă i-aș fi dat ordine.

— OK, anulez treaba cu Natalie, atunci! Te iau de aici vineri, la șapte.

I-am zâmbit și am încuviințat din cap.

— Noapte bună, Don!

— Noapte bună, Evelyn!

Când dădeam să închid ușa, a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Te-ai simțit bine în seara asta? m-a întrebat.

M-am gândit la ce să spun și cum, după care mi-am pierdut stăpânirea de sine, amețită de sentimentul de încântare pe care mi-l trezea cineva pentru prima oară.

— Una dintre cele mai frumoase seri din viața mea.

A zâmbit.

— Și din a mea.

A doua zi, ne-a apărut poza în revista *Sub Rosa* cu explicația foto: „Don Adler și Evelyn Hugo sunt o pereche pe

FATHER AND DAUGHTER A FOST UN SUCCES URIAȘ. CA O DEmonstrație a cât de entuziasmați de noua mea identitate publică erau, cei de la Sunset m-au trecut în distribuție la începutul filmului drept: „Prezentând-o pe Evelyn Hugo." A fost ultima și singura oară când mi-a apărut numele sub frontispiciu.

În seara premierei, m-am gândit la mama. Știam că dac-ar fi putut să fie alături de mine, ar fi radiat de fericire. „Am reușit", am vrut să-i spun. „Am scăpat amândouă de acolo."

Când filmul a avut încasări bune, am crezut că Sunset o să dea undă verde proiectului *Fiicele doctorului March*. Numai că Ari a vrut ca Ed Baker și cu mine să facem un alt film cât mai curând posibil. Pe vremea aia nu se făceau continuări, ci ceea ce era în esență același film din nou, cu alt titlu și o idee ușor diferită.

Ca atare, ne-am apucat de turnat *Next Door*. Ed juca rolul unchiului meu, care mă luase la el după ce-mi muriseră părinții. Amândoi picam repede în încurcăturile amoroase cu mama văduvă și fiul ei, care locuiau lângă noi.

Don turna un thriller la studio la acel moment și venea să mă vadă în fiecare zi când la ei se dădea pauză de prânz.

Eram topită toată, îndrăgostită și cuprinsă de dorință pentru întâia oară.

Mă pomeneam înseninându-mă în clipa în care dădeam cu ochii de el, găsind mereu motive să-l ating, să aduc vorba de Don în conversații atunci când nu era prin preajmă.

Harry se săturase să tot audă de el.

— Ev, scumpo, vorbesc serios, mi-a zis într-o după-amiază pe când beam ceva la el în birou. Mi-ajuns până-n gât toată trăncăneala asta despre Don Adler.

Îi făceam o vizită lui Harry cam o dată pe zi pe vremea aceea, doar ca să dau raportul, să văd ce mai face. Mă străduiam mereu să pară că-i o chestiune de serviciu, dar știam că, pentru mine, el era cel mai aproape de ceea ce s-ar putea numi prieten.

Sigur, mă împrietenisem și cu multe alte actrițe de la Sunset. Ruby Reilly, mai ales, era preferata mea. Era înaltă și subțire, cu râs exploziv și un aer de detașare. Nu vorbea niciodată pe ocolite și, cu toate astea, era în stare să farmece pe aproape toată lumea.

Uneori, Ruby și cu mine, precum și cu alte fete de la studio, luam prânzul și bârfeam despre diversele chestii care se petreceau, dar, la drept vorbind, le-aș fi aruncat pe toate în fața unui tren în mișcare ca să obțin un rol. Și cred că și ele ar fi procedat la fel.

Intimitatea e imposibilă fără încredere. Am fi fost idioate să ne încredem una în alta.

Cu Harry era însă altceva.

Harry și cu mine ne doream același lucru. Voiam ca Evelyn Hugo să fie cât se poate de populară și ne mai și simpatizam.

— Putem discuta despre Don sau despre când o să dai undă verde proiectului *Fiicele doctorului March*, i-am zis eu, tachinându-l.

A izbucnit în râs.

— Nu de mine depinde, și tu o știi.

— Păi, atunci de ce se tot mocăie Ari?

— Nu vrei să faci *Fiicele doctorului March* chiar acum. E mai bine să mai stai câteva luni.

— Ba cu siguranță vreau să-l fac chiar acum.

Harry a clătinat din cap și s-a ridicat în picioare, turnându-și încă un pahar de whisky. Nu mi-a oferit un alt doilea martini și am știut că era de părere că n-ar fi trebuit să-l beau nici pe primul.

— Ai putea să ajungi realmente mare, mi-a zis. Toată lumea o spune. Dacă *Next Door* merge la fel de bine ca *Father*

and Daughter, iar tu și cu Don vă îndreptați în continuare în direcția în care ați pornit, ai putea să ajungi mare de tot.

— Știu. Pe asta și mizez.

— Vrei să iasă *Fiicele doctorului March* taman la momentul în care lumea te crede în stare de un singur lucru.

— Ce vrei să spui?

— Ai avut succes uriaș cu *Father and Daughter*. Lumea știe că poți fi amuzantă. Știe că ești adorabilă. Știe că i-ai plăcut în filmul respectiv.

— Desigur.

— Acum o s-o faci din nou. O să le arăți că poți recrea magia. Că nu ești în stare numai de o chestie.

— În regulă...

— Poate faci un film cu Don. La urma urmei, nici n-apucă bine oamenii să tipărească poze cu voi doi dansând la Ciro's sau Trocadero, că se și epuizează.

— Dar...

— Ascultă-mă! Don și cu tine faceți un film. Ceva de dragoste potrivit pentru matineu, poate. Ceva unde să vrea toate fetele să fie ca tine și toți băieții *cu* tine.

— Bun!

— Și tocmai când toată lumea crede că te cunoaște, că o „pricepe" pe Evelyn Hugo, o joci pe Jo. Îi dai pe toți pe spate. Acum publicul are să-și zică în sinea sa: „Știam eu că era deosebită."

— Dar de ce nu pot să fac pur și simplu *Fiicele doctorului March* acum? Și să creadă asta acum?

Harry a clătinat din cap.

— Pentru că trebuie să le lași timp să investească în tine. Trebuie să le lași timp să ajungă să te cunoască.

— Zici c-ar trebui să fiu previzibilă.

— Zic c-ar trebui să fii previzibilă și apoi să faci ceva imprevizibil, după care o să te iubească pe veci.

L-am ascultat și am reflectat la vorbele lui.

— Îmi bagi și tu o replică așa, i-am zis.

A izbucnit în râs.

— Uite ce e, ăsta e planul lui Ari. Fie că-ți place sau nu. Vrea să mai apari în câteva filme înainte să-ți dea *Fiicele doctorului March*. Dar o să ți-l dea.

— În regulă!

Aveam de ales oare? Aveam contract cu Sunset pentru încă trei ani. Dacă făceam prea multe probleme, aveau opțiunea să mă trimită la plimbare. Puteau să mă împrumute, să mă forțeze să accept proiecte, să mă trimită în concediu fără plată și altele. Puteau să facă ce voiau. Eram proprietatea Sunset.

— Treaba ta acum, a zis Harry, e să vezi dacă poți să faci o încercare pe bune cu Don. E în interesul amândurora.

— A, *acum* tu vrei să vorbești despre Don, am zis eu, râzând.

A zâmbit.

— Nu vreau să stau și să te ascult cum tot spui ce minunat e. E plictisitor. Vreau să știu dacă ați fi gata să oficializați relația.

Don și cu mine fuseserăm văzuți prin oraș, ni se făcuseră fotografii în fiecare loc la modă din Hollywood. Cina la *Dan Tana's*, prânz la *Vine Street Derby*, tenis la Beverly Hills Tennis Club, iar noi știam ce facem când ne afișam în public.

Aveam nevoie ca numele lui Don să fie menționat în aceeași propoziție cu al meu, iar el avea nevoie să pară că face parte din Noul Hollywood. Fotografiile cu noi la dublă întâlnire cu alte staruri îi întăreau foarte bine imaginea de om de lume.

Numai că el și cu mine nu vorbiserăm deloc despre ceva oficial, pentru că ne bucuram sincer să ne aflăm unul în compania altuia. Percepeam faptul că asta ne ajuta în carieră ca pe un avantaj suplimentar.

În seara premierei filmului său, *Big Trouble*, Don m-a luat de acasă îmbrăcat într-un costum șic închis la culoare și cu o cutiuță de la Tiffany în mână.

— Ce-i asta? l-am întrebat eu.

Eram îmbrăcată cu o rochie neagră Christian Dior cu flori.

— Deschide-o! a zis Don surâzător.

Înăuntru se afla un inel uriaș de platină cu diamante. Împletit pe margini și cu o piatră prețioasă pătrată în mijloc.

— Ești..., am icnit eu.

Știam ce mi se pregătea, fie și numai pentru că știam că Don murea de dorința de a face sex cu mine. Îi rezistasem în ciuda avansurilor foarte fățișe, ceea ce devenea din ce în ce mai greu. Cu cât ne sărutam în locuri întunecoase mai mult, cu cât ne pomeneam mai des singuri pe bancheta din spate în limuzine, cu atât mai greu îmi era să-l alung.

Nu mai avusesem niciodată un asemenea sentiment, o dorință arzătoare trupească. Nu mai simțisem cum e să te doară dorința de a fi atinsă până la Don. Mă pomeneam lângă el, disperată să-i simt mâinile pe pielea goală.

Îmi mai plăcea la nebunie și ideea de a face dragoste cu cineva. Sex mai făcusem, dar nu însemnase nimic pentru mine. Voiam *să fac dragoste* cu Don. Îl iubeam și voiam să facem lucrurile cum trebuie.

Și iată! O cerere în căsătorie!

Am întins mâna să ating inelul, să mă asigur că era adevărat. Don a închis cutiuța înainte să apuc s-o fac.

— Nu-ți cer să te măriți cu mine, mi-a zis.

— Poftim?!

M-am simțit ca o neghioabă. Îmi permisesem să mă avânt prea tare cu visele mele. Iată-mă, Evelyn Herrera, defilând prin lume de parcă mă chema Evelyn Hugo și puteam să mă mărit cu un star de cinema.

— Cel puțin nu încă.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Fie cum vrei tu, am zis, întorcându-mă cu spatele la el să-mi iau poșeta plic.

— Nu te bosumfla!

— Cine s-a bosumflat?

Am ieșit din apartament și am închis ușa după mine.

— O să te cer în seara asta, mi-a zis cu glas rugător, aproape cerându-și iertare. La premieră. În fața tuturor.

M-am îmbunat.

— Eu doar am vrut să mă asigur... am vrut să știu...

M-a prins de mână și a pus un genunchi în pământ. N-a mai deschis cutiuța cu inelul. Doar s-a uitat la mine cu sinceritate.

— O să accepți?

— Ar trebui să plecăm. Nu poți să întârzii la propriul film.

— O să accepți? Atâta tot am nevoie să știu.

M-am uitat fix la el și i-am zis:

— Da, prostănac ce ești, sunt nebună după tine!

M-a strâns în brațe și m-a sărutat. M-a durut un pic, căci mi-a lovit cu dinții buza de jos.

Aveam să mă mărit. De data asta cu un om pe care-l iubeam. Cu un om care mă făcea să simt ceea ce mă prefăceam eu că simt în filme.

Ce putea fi mai departe de apartamentul minuscul și trist din Hell's Kitchen dacă nu asta?

O oră mai târziu, pe covorul roșu, într-o mare de fotografi și agenți de presă, Don Adler a pus un genunchi în pământ.

— Evelyn Hugo, vrei să te măriți cu mine?

M-a podidit plânsul și am dat din cap că da. S-a ridicat și mi-a pus inelul pe deget, după care m-a luat în brațe și m-a învârtit.

Când m-a lăsat jos, l-am văzut pe Harry Cameron în ușa cinematografului, aplaudându-ne. Mi-a făcut cu ochiul.

Sub Rosa

4 martie 1957

DON ȘI EV, PE VECIE!

De la noi ați auzit-o prima oară, oameni buni: cel mai nou cuplu-simbol al Hollywoodului, Don Adler și Evelyn Hugo, își pune pirostriile!

Cel Mai Dorit dintre Cei Mai Doriți Burlaci a ales-o pe nimeni alta decât efervescenta starletă blondă să-i fie mireasă. Cei doi au fost văzuți giugiulindu-se și țopăind peste tot, iar acum s-au decis să oficializeze relația.

Se zvonește că Mary și Roger Adler, mândrii părinți ai lui Don, sunt cât se poate de fericiți că Evelyn le intră în familie.

Puteți pune pariu pe ce vreți că festivitățile o să fie evenimentul sezonului. Cu o familie de la Hollywood atât de strălucitoare și o mireasă atât de frumoasă, tot orașul o să vorbească.

AM AVUT O NUNTĂ FRUMOASĂ. TREI SUTE DE INVITAȚI, primiți de Mary și Roger Adler. Ruby mi-a fost domnișoară de onoare. Am purtat o rochie din tafta cu pietre prețioase la gât, acoperită cu dantelă împodobită cu trandafiri, cu mâneci până la încheietura mâinii și o fustă lungă din dantelă. Creată de Vivian Worley, costumiera-șefă de la Sunset. Gwendolyn mi-a aranjat părul într-un coc simplu, dar fără cusur, de care mi-a prins vălul de tul. N-am organizat noi mare parte din nuntă; Mary, Roger și cei de la Sunset au controlat mai tot.

Din partea lui Don se aștepta să joace așa cum voiau părinții lui. Până și eu îmi puteam da seama că ardea de nerăbdare să scape din umbra lor, să le eclipseze faima de staruri cu a lui. Fusese crescut să creadă că singura putere pe care merita să te străduiești s-o obții era celebritatea, iar ceea ce iubeam eu la el era faptul că era gata să devină cel mai puternic om din orice încăpere, fiind cel mai adorat.

Ni s-o fi aranjat toată nunta după bunul plac al altora, însă nouă ni se păreau sfinte iubirea noastră și devotamentul față de celălalt. Când Don și cu mine ne-am privit în ochi și ne-am ținut de mână, și am zis „Da" la Beverly Hills Hotel, ne-am simțit de parcă n-am fi fost decât noi doi acolo, în ciuda faptului că eram înconjurați de jumătate de Hollywood.

Spre finalul serii, după clopotele de nuntă și anunțarea noastră drept cuplu căsătorit, Harry m-a luat deoparte și m-a întrebat ce mai fac.

— Sunt cea mai faimoasă mireasă din lume în clipa asta, i-am zis. Mă simt extraordinar.

A izbucnit în râs.

— O să fii fericită? Cu Don? Crezi că o să aibă grijă de tine cum trebuie?

— Nici nu mă îndoiesc de asta.

Credeam în sufletul meu că găsisem pe cineva care mă înțelegea sau, cel puțin, o înțelegea pe cea care mă străduiam să fiu. La nouăsprezece ani, Don era finalul meu fericit.

Harry m-a cuprins cu brațul pe după umeri și a zis:

— Mă bucur pentru tine, puștoaico!

L-am prins de mână înainte să și-o poată retrage. Băusem două pahare de șampanie și mă simțeam vioaie.

— Cum se face că tu n-ai încercat niciodată nimic? Ne cunoaștem de câțiva ani deja. Nici măcar un pupic pe obraz.

— Am să-ți dau un pupic pe obraz dacă vrei, mi-a zis Harry cu un surâs.

— Nu la asta mă referem, și o știi și tu.

— Voiai să se întâmple ceva? m-a întrebat el.

Nu eram atrasă de Harry Cameron, în ciuda faptului că era, categoric, un bărbat atrăgător.

— Nu! Nu cred că mi-am dorit.

— Dar ai vrut să vreau eu să se întâmple ceva?

Am zâmbit.

— Și ce dacă? E ceva rău în asta? Sunt actriță, Harry, să n-o uiți!

A izbucnit în râs.

— Îți scrie „actriță" pe frunte. Mi-aduc aminte de asta în fiecare zi.

— Atunci, de ce, Harry? Care-i adevărul?

A sorbit din whisky și și-a luat mâna de pe mine.

— E greu de explicat.

— Încearcă!

— Ești tânără.

Am dat a lehamite din mână.

— Majoritatea bărbaților nu par să aibă o problemă cu așa o chestiune minoră. Propriul meu soț e cu șapte ani mai mare decât mine.

M-am uitat în sală și l-am văzut pe Don legănându-se cu mama sa pe ringul de dans. Mary era încă superbă, deși trecuse de cincizeci de ani. Ajunsese celebră în epoca filmului mut și făcuse și câteva sonore înainte să se retragă. Era înaltă și intimidantă, cu un chip care te frapa.

Harry a mai tras un gât de whisky și a pus paharul jos. Părea îngândurat.

— E o poveste lungă și complicată. E suficient să zic că n-ai fost niciodată genul meu.

La felul în care o zisese, mi-am dat seama că încerca să-mi transmită ceva. Nu era interesat de fete ca mine. Nu era interesat de fete și pace.

— Ești cel mai bun prieten al meu de pe fața pământului, Harry. Știi asta?

A surâs. Mi-a lăsat impresia c-o făcuse pentru că era fermecat și ușurat. Se destăinuise, chiar dacă vag, iar eu reacționasem cu acceptare, cu toate că indirectă.

— Așa să fie oare? a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— Păi, atunci tu o să fii cea mai bună prietenă a mea.

Am ridicat paharul în cinstea lui.

— Cei mai buni prieteni își spun totul, am zis eu.

A zâmbit, ridicând și el paharul.

— Nu cred asta, m-a tachinat. Nici măcar o clipă.

A venit Don și ne-a întrerupt.

— Te deranjează rău, Cameron, dacă dansez cu mireasa mea?

Harry a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Îți aparține cu totul.

— Asta cam așa e.

L-am luat pe Don de mână și ne-am dezlănțuit pe tot ringul de dans. Mă privea drept în ochi. Chiar se uita la mine, mă vedea pe mine.

— Mă iubești, Evelyn Hugo?

— Mai mult decât orice pe lume. Tu mă iubești, Don Adler?

— Îți iubesc ochii, țâțele și talentul. Faptul că n-ai absolut deloc fund. Iubesc totul la tine. Așa că „da" ar fi puțin zis.

Am râs și l-am sărutat. Eram înconjurați de oameni înghesuiți pe ringul de dans. Tatăl lui, Roger, fuma un trabuc cu Ari Sullivan în colț M-am simțit la milioane de kilometri depărtare de vechea mea viață, de cea care fusesem, de fata care avea nevoie de Ernie Diaz pentru ceva.

Don m-a tras la piept și mi-a șoptit la ureche:

— Eu și cu tine! Noi doi vom stăpâni orașul ăsta!

Eram căsătoriți de două luni când a început să mă lovească.

LA ȘASE SĂPTĂMÂNI DE CÂND NE CĂSĂTORISERĂM, DON și cu mine filmam ceva lacrimogen în Puerto Vallarta, intitulat *One More Day*. Era vorba despre o fată bogată, Diane, care-și petrece vara la a doua locuință a părinților ei, iar băiatul din partea locului, Frank, se îndrăgostește de ea. Normal, nu pot fi împreună pentru că părinții ei nu sunt de acord.

Primele săptămâni de căsnicie cu Don fuseseră aproape pline de beatitudine. Ne cumpăraserăm o casă în Beverly Hills și puseserăm să fie decorată cu marmură și in. Dăduserăm petreceri aproape în fiecare weekend, bând șampanie și cocktailuri toată după-amiaza până târziu în noapte.

Don făcea dragoste ca un rege, serios. Cu încrederea și puterea unuia care comandă o flotă întreagă de oameni. Mă topeam sub el. La momentul potrivit, pentru el, aș fi făcut orice-și dorea.

Declanșase ceva în mine. Ceva care mă transformase dintr-o femeie care vedea în a face dragoste ca pe-o unealtă, într-o femeie care știa că să faci dragoste e o nevoie. Aveam de nevoie de el! Aveam nevoie să fiu văzută! Mă trezeam la viață sub privirea lui. Măritișul cu Don îmi arătase o altă față a mea, o față pe care abia începeam s-o cunosc. O față care-mi plăcea.

Când am ajuns în Puerto Vallarta, ne-am petrecut câteva zile în oraș înainte de filmări. Am ieșit cu o ambarcațiune închiriată pe apă. Am făcut scufundări în ocean. Am făcut dragoste pe nisip.

Când au început filmările, iar solicitările zilnice ale Hollywoodului au prins a ne crăpa coconul de proaspăt căsătoriți, mi-am dat seama că se schimba ceva.

Ultimul film al lui Don, *The Gun at Point Dunne*, nu stătea prea bine la încasări. Era primul western pentru el, prima încercare de a juca un rol de erou de acțiune.

PhotoMoment tocmai publicase o cronică în care scrisese: „Don Adler nu e vreun John Wayne." *Hollywood Digest* fusese și mai dur: „Adler arată ca un prost cu arma în mână." Îmi dădeam seama că-l deranja, că-l făcea să se îndoiască de sine. O componentă vitală a planului său era să se facă cunoscut drept erou în filme de acțiune. Tatăl său jucase în mare parte rolul celui cu capul pe umeri în comedii cu nebuni zăpăciți, al unui clovn. Don voia să dovedească faptul că el era un cowboy.

Nu i-a picat bine faptul că tocmai câștigasem Premiul Publicului la categoria „Cea mai bună stea în ascensiune".

În ziua în care filmam ultimul rămas-bun, când Diane și cu Frank se sărută pentru ultima oară pe plajă, Don și cu mine ne-am trezit în bungalow-ul nostru închiriat și m-a pus să-i pregătesc micul dejun. Fii atentă, nu m-a *rugat* să i-l pregătesc. A poruncit lătrat. Fără să țin seama de tonul vocii lui, am sunat-o pe menajeră.

Era o mexicancă pe nume Maria. La sosire, nu eram sigură dacă ar trebui să vorbesc spaniola cu localnicii. Apoi, fără să iau o decizie oficială în această privință, m-am pomenit vorbind engleza cu toată lumea, pronunțând cu mare băgare de seamă cuvintele.

— Maria, vrei să-i pregătești, te rog, domnului Adler micul dejun? am zis eu în receptor, după care m-am întors spre Don să-l întreb: Ce-ai vrea? Niște cafea și niște ouă?

Menajera noastră de la Los Angeles, Paula, îi pregătea micul dejun în fiecare dimineață. Știa exact cum îi place. Mi-am dat seama în acel moment că nu acordasem niciodată atenție acestui lucru.

Frustrat, Don și-a smuls perna de sub cap și și-a trântit-o pe față, urlând în ea.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat.

— Dacă n-ai de gând să fii genul de nevastă care să-mi pregătească micul dejun, ai putea măcar să știi cum îmi place! mi-a răspuns, tulind-o în baie.

M-a deranjat gestul lui, dar nu m-a surprins complet. Învățasem rapid că Don era amabil numai când era fericit, iar fericit era numai când câștiga. Îl cunoscusem pe când era în mijlocul unui șir de victorii, mă măritasem cu el când era în ascensiune. Învățam repede că Don cel scump nu era singurul Don.

Ceva mai încolo, în mașina noastră Corvette închiriată, Don a dat cu spatele ca să iasă de pe aleea de acces auto, pornind spre platoul de filmare aflat la zece străzi distanță.

— Ești pregătit pentru azi? l-am întrebat.

Încercam să-l îmbărbătez.

Don s-a oprit în mijlocul drumului și s-a întors iritat către mine.

— Sunt actor profesionist de mai mulți ani decât ai tu în buletin.

Adevărat, deși doar datorită unui detaliu mărunt. Apăruse, ca bebeluș, într-unul dintre filmele mute ale lui Mary. Nu mai jucase într-un film după aceea până la douăzeci și unu de ani.

În urma noastră erau deja câteva mașini. Încurcam circulația.

— Don..., am zis eu, încercând să-l încurajez să meargă înainte.

Nu mă asculta. Camionul alb din spatele nostru a început să facă manevre de ocolire, încercând să treacă de noi.

— Știi ce mi-a zis ieri Alan Thomas? a întrebat Don.

Alan Thomas era noul lui impresar, care-l tot încuraja să părăsească Sunset Studios, să devină liber-profesionist. O mulțime de actori își vedeau de cariera lor pe cont propriu, ceea ce ducea la plăți mai mari pentru vedetele importante, iar Don începea să devină nervos. Tot vorbea despre cum să câștige mai mult pentru un film decât părinții lui în întreaga lor carieră.

Fii cu băgare de seamă la bărbații care au ceva de dovedit!

— Mă tot întreabă lumea prin târg de ce folosești în continuare numele de Evelyn Hugo.

— Mi-am schimbat numele din punct de vedere legal. Ce vrei să spui?

— Pe frontispiciu. Ar trebui să scrie „Don și Evelyn Adler". Asta zice lumea.

— Cine zice?

— Lumea.

— Care lume?

— Crede că la mine în casă cântă găina.

Mi-a picat capul în palme.

— Don, te porți prostește!

Ne-a ajuns și depășit altă mașină și i-am văzut pe ocupanții ei cum ne-au recunoscut pe mine și pe Don. Eram la câteva secunde de un articol de o pagină în *Sub Rosa* despre cum se ciorovăia perechea preferată a Hollywoodului. Ar fi zis, probabil, ceva de genul: „Au luat-o Adlerii razna?"

Bănuiam că Don vedea și el titlurile apărând în presă în același timp cu mine, pentru că a pornit mașina, îndreptându-se spre platou. Când am ajuns, am zis:

— Nu-mi vine să cred c-am întârziat aproape patruzeci și cinci de minute!

La care Don a replicat:

— Da, păi suntem Adleri. Ne permitem.

Chestia asta mi s-a părut absolut respingătoare. Am așteptat până am ajuns amândoi la el în rulotă și am zis:

— Când vorbești așa, parc-ai fi un mare nesimțit. N-ar trebui să spui asemenea lucruri unde te poate auzi lumea.

Tocmai își scotea haina. Urmau să vină cei de la costume dintr-o clipă într-alta. Ar fi trebuit să plec și să mă duc în rulota mea. Ar fi trebuit să-l las în plata Domnului.

— Cred că ai rămas cu impresia nepotrivită aici, Evelyn, mi-a zis Don.

— Cum așa?

A venit drept în fața mea.

— Nu suntem egali, iubire! Îmi pare rău dac-am fost atât de amabil, încât să uiți asta!

Am rămas fără cuvinte.

— Cred că ăsta ar trebui să fie ultimul film pe care-l mai faci. Cred că e momentul să avem copii.

Cariera lui nu mergea așa cum își dorea, iar dacă nu avea să fie el cel mai ilustru membru al familiei lui, sigur nu avea să-mi permită mie să fiu.

L-am privit drept în ochi și i-am zis:

— Exclus!

Atunci m-a plesnit peste față. Brusc, repede și puternic.

S-a terminat înainte să-mi dau seama ce se petrecuse, doar că mă ustura pielea feței de la lovitura pe care nu-mi venea să cred că-mi fusese aplicată.

Dacă n-ai fost niciodată plesnită peste față, dă-mi voie să-ți spun ceva: e umilitor. Mai ales pentru că te podidesc lacrimile, fie că vrei să plângi, fie că nu. Șocul și forța loviturii stimulează canalele lacrimale.

N-ai cum să încasezi una în față și să pari c-ai îndurat-o cu stoicism. Tot ce poți face e să te uiți drept înainte, lăsându-ți fața să se înroșească și ochii să-ți strălucească de lacrimi.

Așa că asta am făcut și eu.

La fel cum făceam când mă lovea tata.

Mi-am dus mâna la falcă, simțind cum mi se încălzea pielea.

Asistentul de regie a bătut la ușă.

— Domnule Adler, domnișoara Hugo e cu dumneavoastră?

Don nu era în stare să vorbească.

— O clipă, Bobby! am zis eu, surprinsă de cât de reținută mi-era vocea, de câtă încredere transmitea; suna ca vocea unei femei care nu fusese lovită în viața ei.

Nu era nicio oglindă la care să pot ajunge ușor. Don stătea cu spatele la ele, blocându-le. Am împins bărbia înainte.

— E roșie? am întrebat.

De-abia putea să se uite la mine, dar a aruncat o privire fugară și a dat din cap. Era copilăros și rușinat, ca și cum l-aș fi întrebat dacă el spărsese geamul vecinului.

— Ieși și zi-i lui Bobby că am probleme femeiești! O să fie prea jenat să mai întrebe altceva. Apoi, spune-i persoanei de la costume să vină după tine la mine în rulotă și pune-l pe Bobby să-i spună celei pentru mine să vină aici în jumătate de oră!

— OK! a zis el, după care și-a luat haina și a plecat.

Imediat ce-a ieșit pe ușă, m-am încuiat înăuntru și m-am prăbușit lângă perete. Mi-au dat lacrimile, odată ce nu mai era nimeni să le vadă.

Ajunsesem la aproape cinci mii de kilometri de locul în care mă născusem. Găsisem o cale de a mă afla la locul potrivit, la momentul potrivit. Îmi schimbasem numele. Părul. Dinții și trupul. Învățasem jocul actoricesc. Îmi făcusem prietenii potriviți. Intrasem prin căsătorie într-o familie celebră. Mare parte a Americii îmi știa numele.

Și totuși...

Și totuși...

M-am sculat de pe podea și m-am șters la ochi. Am încercat să mă adun.

M-am așezat la măsuța de toaletă, cu cele trei oglinzi mărginite de becuri. Cât de prostesc din partea mea să cred că, dacă ajungeam vreodată în cabina unei stele de cinema, asta însemna că n-o să mai am necazuri!

Câteva clipe mai târziu, mi-a bătut Gwendolyn la ușă să-mi aranjeze părul.

— O secundă! am strigat eu.

— Evelyn, trebuie să ne mișcăm repede. Deja sunteți în întârziere.

— Numai o secundă!

M-am privit în oglindă și mi-am dat seama că nu-mi puteam forța roșeața să dispară. Întrebarea era dacă să am încredere în Gwen sau nu. M-am hotărât că da, trebuia să am. M-am ridicat și am deschis ușa.

— O, scumpo! a zis ea. Arăți groaznic!

— Știu.

S-a uitat mai bine la mine și a priceput ce vedea.

— Ai căzut?

— Da, am răspuns eu. Drept peste blat. Bărbia s-a lovit cel mai tare.

Amândouă știam că mint.

Nici până în ziua de azi nu sunt sigură dacă Gwen m-a întrebat dacă am căzut ca să mă scutească de nevoia de a minți sau ca să mă încurajeze să păstrez tăcerea.

Nu eram singura femeie lovită pe atunci. O mulțime de femei treceau prin aceleași lucruri prin care treceam și eu. Exista un cod social pentru așa ceva. Prima regulă era să-ți ții gura.

O oră mai târziu, eram însoțită spre platou. Urma să filmăm o scenă chiar în fața unui conac de pe plajă. Don stătea pe scaunul lui cu cele patru picioare îngropate în nisip, în spatele regizorului. A venit în fugă la mine.

— Cum te simți, scumpo?

Glasul îi era atât de vesel și alinător, că, pentru o clipă, am crezut că uitase ce se întâmplase.

— Sunt bine. Hai să trecem la treabă!

Ne-am ocupat locurile. Sunetistul ne-a pus microfoane. Mașiniștii s-au asigurat că avem lumină suficientă. Mi-am alungat totul din minte.

— Stați așa, stați așa! a strigat regizorul. Ronny, ce-i cu...

Distras de conversația cu membrii echipei, s-a îndepărtat de aparatul de filmat.

Don și-a acoperit microfonul, după care mi-a pus mâna pe piept, acoperindu-l și pe-al meu.

— Evelyn, îmi pare atât de rău! mi-a șoptit el la ureche.

M-am tras înapoi și m-am uitat la el, uluită. Nimeni nu-mi mai ceruse până atunci scuze pentru că mă lovise.

— N-ar fi trebuit să ridic mâna la tine, mi-a zis, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Mi-e rușine c-am făcut ceva care să te rănească.

Părea extrem de îndurerat.

— Fac orice să mă ierți.

Poate că viața pe care crezusem c-o am nu era chiar atât de departe.

— Poți să mă ierți? m-a întrebat.

Poate că totul nu era decât o greșeală. Poate că nu însemna că trebuia să se schimbe ceva.

— Sigur că pot, am răspuns.

Regizorul s-a întors în fugă la aparatul de filmat, iar Don s-a lăsat pe spate, luând mâinile de pe microfoanele noastre.

— Și... Motor!

Don și cu mine am fost nominalizați la Oscar pentru *One More Day*. Cred că toată lumea a fost de acord că nu conta cât eram de talentați. Oamenilor le plăcea la nebunie să ne vadă împreună.

Nici până în ziua de azi nu știu dacă am fost buni în el. E singurul film pe care l-am făcut și pe care n-am fost în stare să-l văd.

CÂND TE LOVEȘTE O DATĂ UN BĂRBAT ȘI-ȘI CERE SCUZE, crezi că n-o să se mai repete.

După care îi spui că nu știi sigur dacă vrei să faci copii vreodată, iar el te lovește iar. Îți zici că e de înțeles ce-a făcut. I-ai spus-o cam urât. Tu chiar îți dorești copii într-o bună zi. Cu adevărat. Doar că nu știi sigur cum o să împaci asta cu filmele. Ar fi trebuit însă să vorbești mai clar.

În dimineața următoare, îți cere scuze și-ți aduce flori. Se așază în genunchi.

A treia oară, e o ceartă dacă să ieșim la Romanoff's sau să stăm acasă. Al cărei subiect este, îți dai tu seama când te împinge în peretele din spatele tău, *imaginea* căsniciei tale în public.

A patra oară e după ce pierdeți amândoi la Oscaruri. Tu ești într-o rochie de mătase smarald cu un umăr gol. El, în frac. A băut prea mult la petrecerile de după ceremonia de decernare a premiilor, încercând să-și lingă rănile. Stai pe locul din față în mașină pe aleea de acces auto a casei tale și te pregătești să intri în casă. El e supărat c-a pierdut.

Îi spui că-i în regulă.

El îți spune că nu înțelegi.

Îi amintești că și tu ai pierdut.

El zice: „Da, dar părinții tăi sunt niște gunoaie din Long Island. Nimeni nu se așteaptă la nimic din partea ta."

Știi că n-ar trebui, dar zici: „Sunt din Hell's Kitchen, boule!"

El deschide portiera mașinii parcate și te împinge afară.

Când se târăște înapoi la tine înlăcrimat a doua zi de dimineață, nu-l mai crezi de fapt, dar știi că *așa se face.*

La fel cum îți repari o gaură din rochie cu un ac de siguranță sau pui bandă adezivă peste o crăpătură din geam.

Ăsta-i partea la care mă blocasem, partea în care accepți scuzele pentru că e mai ușor decât să mergi la rădăcina problemei, când Harry Cameron a intrat în cabina mea și mi-a dat vestea cea bună. *Fiicele doctorului March* primise undă verde.

— Tu ești Jo, Ruby Reilly – Meg, Joy Nathan – Amy și Celia St. James – Beth.

— Celia St. James? De la Olympian Studios?

A dat din cap că da.

— Ce-i cu încruntătura asta? Credeam că n-o să-ți mai încapi în piele de încântare.

— Ah! am făcut eu, întorcându-mă mai bine spre el. Așa e! Absolut!

— N-o simpatizezi pe Celia St. James?

I-am zâmbit.

— Javra aia adolescentă o să mă ia la jocul actoricesc.

Și-a lăsat capul pe spate, izbucnind în râs.

Celia St. James făcuse vâlvă în presă mai devreme în anul acela. La vârsta de nouăsprezece ani jucase o tânără mamă văduvă într-un film de epocă, o dramă de război. Toată lumea zisese că avea să fie cu siguranță nominalizată la Oscar anul următor. Exact genul de om pe care studioul și l-ar fi dorit în rolul lui Beth.

Și exact genul de om pe care Ruby și cu mine l-am fi urât.

— Ai douăzeci și unu de ani, ești măritată cu cea mai mare vedetă de film de la momentul actual și tocmai ai fost nominalizată la un premiu Oscar, Evelyn.

Harry avea dreptatea lui, dar și eu o aveam pe-a mea. Celia avea să reprezinte o problemă.

— E OK! Sunt gata! O să dau totul, iar când oamenii o să se uite la film, o să zică: „Beth și mai cum? A, sora mijlocie care moare? Ce-i cu ea?"

— N-am absolut nicio îndoială, a zis Harry, cuprinzându-mă cu brațele. Ești fantastică, Evelyn, toată lumea o știe!

Am zâmbit.

— Chiar crezi?

Uite o chestie despre vedete pe care toată lumea ar trebui s-o știe: ne place să ni se spună că suntem adorate și vrem s-o repetați. Ulterior, în viața mea aveau să vină mereu oameni la mine și să zică: „Sunt sigur că nu vrei să m-auzi trăncănind despre cât de grozavă ești", iar eu mereu ziceam, aparent în glumă: „A, înc-o dată nu face nimic." Adevărul e că lauda e ca o dependență. Cu cât ai parte de mai multă, cu atât mai multă îți trebuie ca să te menții pe linia de plutire.

— Da! Chiar cred!

M-am ridicat de pe scaun să-l îmbrățișez, dar, tocmai în acel moment, lumina mi-a scos în evidență partea de sus a pometelui, punctul rotund chiar de sub ochi.

L-am văzut pe Harry cum își plimbă privirea pe fața mea.

Putea să vadă vânătaia ușoară pe care încercam s-o ascund, violetul și albastrul de sub suprafața pielii, ieșind prin fondul de ten aplicat.

— Evelyn! a zis el, punându-și degetul mare pe fața mea, ca și cum ar fi simțit nevoia s-o pipăie ca să se asigure că era adevărat.

— Harry, nu!

— Îl omor!

— Nu, n-ai s-o faci!

— Suntem cei mai buni prieteni, Evelyn! Tu și cu mine!

— Știu! am zis. O știu.

— Ai zis că cei mai buni prieteni își spun totul.

— Și tu ai știut că era vrăjeală când am zis-o.

L-am fixat cu privirea, iar el m-a fixat cu privirea la rândul lui.

— Dă-mi voie să te ajut! Ce pot să fac?

— Poți să te asiguri că arăt mai bine decât Celia, mai bine decât toate celelalte, în copiile de lucru zilnice.

— Nu la asta mă refer.

— Dar e tot ce poți face.

— Evelyn...

M-am ținut tare.

— Nu e nicio mutare de făcut aici, Harry!

A înțeles ce-am zis. Nu-l puteam părăsi pe Don Adler.

— Aș putea să discut cu Ari.

— Îl iubesc, am zis, întorcându-mă cu spatele și prinzându-mi cerceii.

Era adevărat. Don și cu mine aveam probleme, dar în aceeași situație erau și mulți alți oameni.

Era singurul bărbat care aprinsese ceva în mine. Uneori mă uram pentru că-l doream, pentru că mă pomeneam înseninându-mă atunci când îmi acorda atenție, că tot aveam nevoie de aprobare din partea lui. Dar așa stăteau lucrurile. Îl iubeam și-l doream la mine în pat. Mai voiam și să rămân în lumina reflectoarelor.

— Și cu asta am încheiat discuția!

O clipă mai târziu, s-a auzit altă bătaie în ușă. Era Ruby Reilly. Filma o dramă în care juca rolul unei tinere călugărițe. Stătea în fața noastră într-o tunică neagră și o rasă albă, ținându-și gluga în mână.

— Ai auzit? m-a întrebat ea. Păi, sigur c-ai auzit. E Harry aici.

Harry a izbucnit în râs.

— Începeți amândouă repetițiile în trei săptămâni.

Ruby l-a pocnit în joacă peste braț.

— Nu, nu rolul ăla! Ai auzit c-o s-o joace Celia St. James pe Beth? Boarfa aia o să ne arate ea nouă!

— Vezi, Harry? am făcut eu. Celia St. James o să strice totul.

ÎN DIMINEAȚA ÎN CARE AM ÎNCEPUT REPETIȚIILE LA *FIICELE doctorului March*, Don m-a trezit cu micul dejun la pat. Jumătate de grepfrut și o țigară aprinsă. Mi s-a părut foarte romantic gestul, pentru că era exact ce-mi doream.

— Noroc astăzi, scumpo! mi-a zis el, îmbrăcându-se și ieșind pe ușă. Știu c-o să-i arăți Celiei St. James ce înseamnă să fii actriță.

Am zâmbit și i-am urat o zi bună. Am mâncat grepfrutul și am lăsat tava pe pat când m-am băgat la duș.

Când am ieșit, menajera noastră, Paula, se afla în dormitor, strângând după mine. Tocmai culegea mucul țigării mele de pe pilotă. Îl lăsasem pe tavă, dar trebuie că alunecase de acolo.

Nu păstram ordinea în casă.

Hainele mele din seara precedentă zăceau pe podea. Papucii erau pe comodă. Prosopul în chiuvetă.

Paula avea ceva de muncă și nu mă considera prea fermecătoare. Asta era clar.

— Poți să faci asta mai încolo? am întrebat-o eu. Îmi pare tare rău, dar mă grăbesc să ajung pe platou!

Mi-a zâmbit politicos și a plecat.

De fapt, nu mă grăbeam. Nu voiam decât să mă îmbrac și nu aveam de gând s-o fac în fața Paulei. Nu voiam să vadă c-aveam o vânătaie violet-închis ce se îngălbenea pe coaste.

Don mă împinsese pe scări cu nouă zile în urmă. Chiar și acum, când vorbesc despre asta la atâta amar de ani, tot simt nevoia să-l apăr. Să spun că n-a fost așa de rău precum pare. Că eram aproape de baza scărilor și m-a împins cât să cad cam vreo patru trepte și apoi pe podea.

Din nefericire, măsuța de lângă ușă, unde țineam cheile și corespondența, mi-a întrerupt căderea. Am aterizat pe ea cu partea stângă, iar mânerul sertarului de sus m-a nimerit drept în cutia toracică.

Atunci când am zis că s-ar putea să-mi fi rupt o coastă, Don a replicat „O, nu, draga mea! Ești în regulă?", ca și cum nu el m-ar fi împins.

Ca o idioată, i-am zis: „Cred că sunt bine."

Vânătaia n-avea să dispară repede.

Paula a dat buzna pe ușă o secundă mai târziu.

— Scuze, doamnă Adler, am uitat...

M-am panicat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paula! Te-am rugat să pleci!

S-a întors și-a ieșit, iar ceea ce m-a scos cel mai tare din sărite a fost că, dacă tot era să vândă o poveste, de ce nu pe asta? De ce n-a spus lumii că Don Adler își bate nevasta? De ce-a ales, în schimb, să se ia de mine?

La două ore după aceea, mă aflam pe platoul de filmare de la *Fiicele doctorului March*. Hala izolată acustic fusese transformată într-o casă simplă din New England, cu tot cu zăpadă la ferestre.

Ruby și cu mine făcuserăm front comun împotriva Celiei St. James, ca să n-o lăsăm să ne fure filmul, în ciuda faptului că oricine o joacă pe Beth îmboldește publicul să-și caute batista.

Nu poți să-i spui unei actrițe că o maree în creștere ridică toate bărcile. La noi nu merge așa.

În prima zi de repetiții însă, când Ruby și cu mine stăteam lângă bufet și beam cafea, a devenit clar că Celia St. James nici nu avea habar cât de mult o uram noi toate.

— O, Doamne! a exclamat ea. Sunt așa de speriată!

Era îmbrăcată cu niște pantaloni gri și un pulover roz, cu mânecă scurtă. Avea o față copilăroasă, de fată obișnuită. Ochi mari, rotunzi și albaștri-deschis, gene lungi. Buze cu adâncitura de la partea superioară pronunțată, de forma

arcului lui Cupidon, păr lung, roșcat căpșună. Era simplitatea dusă la perfecțiune.

Eu eram genul de frumusețe pe care femeile știau că nu pot s-o imite vreodată cu adevărat. Bărbații știau că nici n-o să se apropie de o femeie ca mine. Ruby era genul de frumusețe elegantă, distantă. Ruby era *cool*. Ruby era șic.

Celia însă era genul acela de frumusețe pe care simțeai c-o poți ține în mână, în sensul că, dacă-ți jucai bine cărțile, ai fi putut ajunge să te căsătorești cu ea.

Ruby și cu mine eram conștiente ce fel de putere era aceea, și anume accesibilitatea.

Celia a prăjit o felie de pâine la bufet și a uns-o din belșug cu unt de arahide, după care a mușcat din ea.

— De ce naiba ești speriată? a întrebat-o Ruby.

— Habar n-am ce fac! a răspuns ea.

— Celia, chiar nu te poți aștepta să ne prostești cu chestia asta cu „Vai, mămițica mea!", am zis eu.

S-a uitat la mine, iar felul în care m-a privit m-a făcut să mă simt ca și cum nimeni nu se mai uitase până atunci la mine. Nici măcar Don.

— Asta mă doare.

M-am simțit un pic prost, dar n-aveam de gând s-o arăt.

— N-am insinuat nimic, am zis eu.

— Ba da, ai făcut-o, clar, a replicat Celia. Cred că ești un pic cam cinică.

Ruby, prietena mea de vreme bună, s-a prefăcut că-l aude pe asistentul de regie strigând-o și-a șters-o.

— Mi-e greu să cred că o femeie despre care tot orașul zice c-o să fie nominalizată la Oscar la anul se îndoiește de capacitatea ei de-a o juca pe Beth March. E rolul cel mai greu și care trezește cea mai mare simpatie din toată treaba.

— Dacă-i pe-așa, atunci de ce nu l-ai luat *tu*? m-a întrebat.

— Sunt prea bătrână pentru el, Celia. Mulțumesc de întrebare, totuși!

A zâmbit și mi-am dat seama că-i făcusem jocul.

Atunci a început să-mi fie Celia St. James simpatică.

— HAI SĂ RELUĂM DE AICI MÂINE! ZICE EVELYN.

Soarele a apus de mult. Aruncând o privire în jurul meu, remarc resturile micului dejun, ale prânzului și ale cinei împrăștiate prin cameră.

— OK!

— Apropo, adaugă ea când încep să strâng. Agentul meu de presă a primit un e-mail de la redactorul tău. Întreba de o ședință foto pentru coperta din iunie.

— Ah! fac eu.

Frankie m-a căutat de câteva ori deja. Știu că trebuie s-o sun, s-o pun la curent cu situația, dar... pur și simplu habar n-am care-mi va fi următoarea mutare.

— Să înțeleg că încă nu le-ai spus care-i planul, remarcă Evelyn.

Îmi bag computerul în geantă.

— Încă nu.

Îmi provoacă oroare ușoara undă de rușinare care mi se aude în glas când o spun.

— Nu face nimic! Nu te judec, dacă de asta te temi. Dumnezeu știe că nu-s eu marea apărătoare a adevărului.

Mă bufnește râsul.

— O să faci ceea ce trebuie să faci.

— Așa e! încuviințez.

Doar că, pur și simplu, nu știu încă ce anume.

Când ajung acasă, pachetul de la mama mă așteaptă după ușa de la intrarea în clădire. Îl iau și-mi dau seama că-i incredibil de greu. Sfârșesc prin a-l împinge pe podeaua de

gresie cu piciorul. Îl trag, treaptă cu treaptă, pe scări, apoi îl târâi în apartament.

Deschizând cutia, constat că e plină cu albume foto de-ale tatălui meu.

Pe coperta fiecăruia e ștanțat „James Grant" în colțul din dreapta, jos.

Nimic nu mă poate opri să mă așez, direct pe podea în locul în care mă aflu, uitându-mă la poze una câte una.

Fotografii de platou cu regizori, actori celebri, figuranți plictisiți, asistenți de regie și câți și mai câți sunt toate acolo. Tata și-a iubit meseria. Îi plăcea la nebunie să facă poze oamenilor care nu erau atenți la el.

Mi-aduc aminte că, odată, cam cu un an înainte să moară, a acceptat o slujbă de două luni la Vancouver. Mama și cu mine l-am vizitat de două ori cât a stat acolo; era mult mai frig decât la Los Angeles, iar el era mai mult plecat. L-am întrebat de ce. De ce nu putea să lucreze acasă? De ce trebuise să accepte slujba aceea?

Mi-a zis că voia să facă o muncă de pe urma căreia să simtă că prinde puteri. „Trebuie să faci și tu la fel, Monique. Când o să fii mai mare. Trebuie să găsești o meserie care să-ți facă inima să se simtă mare, nu una care să ți-o facă să se simtă măruntă. OK? Îmi promiți?" A întins mâna, iar eu i-am strâns-o, ca și cum am fi încheiat o afacere. Aveam șase ani. Până să împlinesc opt ani, deja îl pierdusem.

Am păstrat mereu în suflet vorbele lui. Mi-am petrecut anii adolescenței cu o presiune arzătoare să găsesc o pasiune, ceva care să-mi îmbogățească sufletul cumva. N-a fost ușor. În liceu, multă vreme după ne luaserăm rămas-bun de la tata, am încercat cu teatrul și orchestra. Am încercat să mă înscriu la cor. Am încercat fotbalul și dezbaterile. Într-un moment pe care l-am perceput ca pe o revelație divină, am încercat fotografia, sperând ca acel lucru care-i îmbogățise sufletul tatei o să-l îmbogățească și pe al meu.

Însă abia când am primit sarcina să scriu un articol în care făceam profilul unui coleg de la cursul de compunere

din primul an la USC[1], am simțit cumva că-mi crește inima în piept. Îmi plăcea să scriu despre oameni adevărați. Îmi plăcea să găsesc modalități interesante de a interpreta lumea reală. Îmi plăcea ideea de a crea o legătură între oameni prin împărtășirea poveștilor lor.

Urmând chemarea acelei părți din inima mea, am ajuns la Facultatea de Jurnalism de la NYU[2]. Ceea ce a dus la un stagiu de practică la WNYC. Am continuat pasiunea aceea cu o viață de liber-profesionistă pentru bloguri jenante, trăind de la un salariu la altul și de azi pe mâine, după care am ajuns într-un final la *Discourse*, unde l-am cunoscut pe David, care lucra la un nou design pentru site, apoi la *Vivant* și acum la Evelyn.

Un lucru mărunt pe care mi-l spusese tata într-o zi friguroasă la Vancouver a reprezentat baza întregului meu drum prin viață.

Pentru o fracțiune de secundă, stau și mă întreb dacă l-aș mai fi ascultat oare de n-ar fi murit. M-aș fi agățat eu oare de fiecare cuvințel dacă mi s-ar fi părut că sfaturile lui erau disponibile nelimitat?

La sfârșitul ultimului album foto, dau peste niște imagini realizate fără știrea subiecților și care nu par a fi făcute pe un platou de filmare. Sunt de la un grătar. O recunosc pe mama în fundal în unele dintre ele. După care, chiar la urmă, se află una cu mine și părinții mei.

N-am cum să am mai mult de patru ani în poza respectivă. Mănânc o felie de tort cu mâna, uitându-mă drept în aparat, ținută de mama în brațe și cu tata cuprinzându-ne pe amândouă pe după umeri. Majoritatea oamenilor mă strigau atunci pe primul prenume, Elizabeth. Elizabeth Monique Grant.

Mama presupusese c-o să ajung să fiu o Liz sau Lizzy. Tatei îi plăcuse însă mereu numele de Monique și nu se

---

[1] University of Southern California (n. tr.).

[2] New York University (n. tr.).

putea abține să nu mă strige astfel. Îi aminteam adesea că primul meu prenume era Elizabeth, iar el spunea că poate să fie oricare prenume doream eu să fie. Când s-a dus, ne-a devenit clar atât mamei, cât și mie, că ar trebui să fie Monique. Onoratul tuturor chestiilor care aveau legătură cu el ne mai alina un pic durerea. Așa că prenumele meu de alint a devenit prenumele meu adevărat. Mama îmi aduce adesea aminte că prenumele meu a fost un dar de la tata.

Uitându-mă la poză, mă frapează să văd cât de frumoși erau părinții mei împreună. James și Angela. Știu cât i-a costat să-și clădească o viață împreună, să mă aibă pe mine. O albă și un negru la începutul anilor '80, niciunul dintre ei din familii care să debordeze de fericire în privința acestui aranjament. Ne-am mutat adesea înainte să moară tata, încercând să găsim un cartier unde părinții mei să se simtă în largul lor, să simtă că au cămin. Mama nu s-a simțit binevenită în Baldwin Hills. Tata nu s-a simțit bine în Brentwood.

Eram deja la școală când am cunoscut o altă persoană care arăta ca mine. Se numea Yael. Tatăl ei era dominican, iar mama, din Israel. Îi plăcea să joace fotbal. Mie, să mă costumez. Rareori cădeam de acord în vreo privință. Mie însă îmi plăcea faptul că, atunci când o întreba cineva dacă e evreică, ea răspundea: „Sunt pe jumătate evreică." Nu mai știam pe nimeni altcineva care să fie *pe jumătate* ceva.

Multă vreme m-am simțit ca două jumătăți.

După care a murit tata și m-am simțit ca și cum eram pe jumătate mama și pe jumătate pierdută. O jumătate pe care o resimțeam atât de puternic ca fiindu-mi smulsă, fără de care eram incompletă!

Uitându-mă acum la fotografia cu noi trei din 1986, eu, în salopetă, tata, în tricou polo, iar mama, într-o geacă de blugi, arătăm ca și cum locul nostru ar fi unul lângă altul. Nu par să fiu pe jumătate ceva și pe jumătate altceva, ci mai degrabă un tot, al lor. Iubită.

Mi-e dor de tata. Tot timpul mi-e dor de el. Numai că, în momentele în care mă aflu în punctul în care munca pe care

LA O SĂPTĂMÂNĂ DE LA ÎNCEPEREA REPETIȚIILOR, DON ȘI cu mine stăteam întinși pe pat. El a întrebat cum mai mergeau lucrurile, iar eu am recunoscut că, într-adevăr, Celia era pe cât de bună crezusem eu c-are să fie.

— Păi, *The People of Montgomery County* o să fie iar pe locul întâi săptămâna asta. Sunt din nou pe cai mari, iar contractul meu urmează să fie renegociat la sfârșitul anului. Ari Sullivan e dispus să facă orice vreau eu ca să fiu mulțumit. Așa că numai o vorbă să zici, iubi, și, pac!, a și zburat-o.

— Nu! i-am spus eu, punându-i mâna pe piept și lăsându-mi capul pe umărul lui. E în regulă. Eu am rol principal, ea, secundar. N-o să mă îngrijorez prea tare și, oricum, îmi place ceva la ea.

— Și mie îmi place ceva la tine, a zis Don, trăgându-mă peste el.

Pentru o clipă, toate grijile mi s-au risipit complet.

A doua zi, la pauza de prânz, Joy și cu Ruby s-au dus să-și ia salată de curcan. Mi-au căzut ochii pe Celia.

— Nicio șansă să vrei s-o tai la un milk shake, așa-i? m-a întrebat ea.

Nutriționistului de la Sunset nu i-ar fi plăcut să mă știe bând un milk shake. Ce nu știa însă n-avea să-l omoare.

Zece minute mai târziu, ne aflam în Chevroletul model 1956 roz ca pielea de bebeluș al Celiei, îndreptându-ne spre Hollywood Boulevard. Celia era o șoferiță groaznică. Mă țineam strâns de mânerul portierei, ca și cum ar fi fost în stare să-mi salveze viața.

Celia a oprit la semaforul de la Sunset Boulevard, colț cu Cahuenga.

— Mă gândesc la Schwab's, a zis ea, surâzând.

Schwab's era locul unde venea toată lumea pe timp de zi pe atunci și toată lumea știa că Sidney Skolsky, de la *Photoplay*, venea să lucreze zilnic acolo.

Celia voia să fie văzută în acel loc. Voia să fie văzută acolo cu mine.

— Ce joc joci tu aici? am întrebat eu.

— Nu joc niciun joc, a replicat ea, fals insultată c-aș insinua așa ceva.

— Of, Celia! am zis eu, dând din mână. Fac treaba asta de câțiva ani în plus față de tine. Tu ești cea care tocmai a picat din camionul cu napi. Nu ne confunda!

Se făcuse verde, iar Celia a călcat accelerația.

— Sunt din Georgia, a zis. De lângă Savannah.

— Așa, și?

— Doar ziceam că n-am căzut din camionul cu napi. Am fost descoperită de un tip de la Paramount la mine în oraș.

Mi s-a părut cumva intimidant, poate chiar amenințător, faptul că cineva se dusese special cu avionul până acolo ca s-o curteze. Eu îmi croisem drum în oraș cu propriul meu sânge, cu sudoare și lacrimi, iar la Celia dăduse fuga Hollywoodul încă de dinainte să ajungă cineva.

— Tot ce se poate. Numai că eu știu ce joc joci tu, iubire. Nimeni nu se duce la Schwab's pentru milk shake.

— Uite ce e! mi-a zis ea, schimbând ușor tonul spre mai multă sinceritate în glas. Mi-ar prinde bine un articol sau două. Dacă e să am rolul principal într-un film, am nevoie să-mi fie recunoscut numele.

— Și toată treaba asta cu milk shake-ul nu-i decât un vicleșug ca să fii văzută cu mine?

Mi s-a părut insultător. Atât faptul că eram folosită, cât și că eram subestimată.

Celia a clătinat din cap.

— Nu, deloc! Voiam să merg la un milk shake cu tine și, când am ieșit de la studio, mi-am zis: „Ar trebui să mergem la Schwab's."

Celia a oprit brusc la semaforul de pe Sunset, colț cu Highland. Mi-am dat seama în acel moment că, pur și simplu, așa conducea ea, cu picior de plumb pe accelerație și pe frână.

— Fă la dreapta! am zis eu.

— Poftim?

— Fă la dreapta!

— De ce?

— Celia, fă naibii la dreapta până nu deschid portiera mașinii ăsteia și m-arunc pe ea!

M-a privit de parc-aș fi fost sărită de pe fix, așa cum era și corect. Tocmai amenințasem că mă sinucid dacă nu dă semnal.

A făcut la dreapta pe Highland.

— Fă stânga la semafor!

N-a pus întrebări. Doar a dat semnal, după care a cotit-o pe Hollywood Boulevard și i-am spus să parcheze pe un drum lateral. Am mers pe jos până la CC Brown's.

— Au înghețată mai bună, i-am zis când intram.

O puneam la locul ei. Nu aveam de gând să mă las fotografiată cu ea dacă nu voiam, dacă nu era ideea mea. Cu siguranță nu aveam să las pe cineva mai puțin celebru ca mine să-mi dea ordine.

Celia a încuviințat din cap, simțind usturimea loviturii.

Ne-am așezat la tejghea, iar tipul de după ea a venit la noi, rămânând preț de o clipă fără grai.

— Ăă..., a făcut el. Doriți meniuri?

Am clătinat din cap.

— Știu ce vreau. Celia?

S-a uitat la el.

— Malț de ciocolată[1], vă rog!

I-am urmărit ochii ațintindu-se asupra ei, asupra felului în care se apleca în față ușor cu brațele strânse, ceea ce-i scotea în evidență pieptul. Ea părea să nu-și dea seama de ceea ce făcea, fapt care pe el îl fermeca și mai tare.

— Iar eu vreau un milk shake de căpșuni, am zis.

Când s-a uitat la mine, am văzut cum face ochii și mai mari, ca și cum ar fi vrut să cuprindă cât mai mult din mine dintr-odată.

— Sunteți... Evelyn Hugo?

— Nu, am zis eu, după care am zâmbit și l-am privit drept în ochi, ironică și ațâțătoare, vorbind pe același ton și cu aceleași inflexiuni ale vocii pe care le folosisem de nenumărate ori când fusesem recunoscută prin oraș.

A tulit-o.

— Nu mai face botic, dulceață! am zis eu, uitându-mă la Celia, care fixa tejgheaua lucioasă cu privirea. Te alegi cu un milk shake mai bun.

— Te-am supărat. Cu treaba cu Schwab's. Îmi pare rău!

— Celia, dacă e să ajungi așa de mare cum clar vrei să ajungi, trebuie să înveți două chestii.

— Care sunt acelea?

— Una la mână, trebuie să te bagi în sufletul oamenilor și să nu te simți prost când o faci. Să știi că n-o să-ți dea nimeni nimic dacă nu ceri. Ai încercat. Ți s-a spus că nu. Treci peste!

— Și a doua?

— Când te folosești de oameni, să fii bună la asta!

— N-am încercat să mă folosesc de tine...

— Ba da, Celia. Iar pe mine nu mă deranjează. N-aș ezita nicio clipă să mă folosesc de tine. Și nici nu m-aș aștepta să

---

[1] Băutură preparată cu ciocolată și lapte maltificat, obținut dintr-un amestec de lapte praf și extract de malț, care conferă un ușor gust dulce și de nucă (n. tr.).

stai pe gânduri când e să te folosești de mine. Știi care-i diferența dintre noi două?

— Sunt o mulțime de diferențe între noi două.

— Știi la care anume mă refer?

— Care?

— Că eu știu să mă folosesc de oameni. Nu mă deranjează ideea, iar toată energia pe care o consumi încercând să te convingi că *nu* te folosești de ei eu o consum perfecționându-mă în acest sens.

— Și te mândrești cu asta?

— Mă mândresc cu ce mi-a adus.

— Te folosești de mine? Acum?

— Dac-aș face-o, nici n-ai ști.

— De-aia te și întreb.

Tipul de la tejghea s-a întors cu milk shake-urile noastre. Arăta de parcă trebuise să-și țină un discurs moralizator numai ca să ni le dea.

— Nu! i-am zis Celiei, după ce-a plecat.

— Nu ce?

— Nu, nu mă folosesc de tine!

— Tii, ce ușurare!

M-a frapat ce penibil de naivă era, cum mă credea așa de ușor și de repede... Spuneam adevărul, totuși...

— Știi *de ce* nu mă folosesc de tine? am întrebat.

— Ar trebui să fie bun, a zis ea, luând o gură din milk shake, iar eu am izbucnit în râs, surprinsă de tonul sătul de viață din vocea ei și viteza cu care vorbise.

Celia avea să câștige mai multe Oscaruri decât oricine altcineva din cercurile noastre de la acea vreme. Mereu pentru roluri de mare intensitate, dramatice. Eu am considerat întotdeauna c-ar fi grozavă într-o comedie. Avea așa o viteză de reacție!

— Motivul pentru care nu mă folosesc de tine este că n-ai nimic să-mi oferi. Cel puțin nu încă.

A luat iar o gură din milk shake, simțind usturimea vorbelor mele. Atunci m-am aplecat și eu în față, luând o gură din al meu.

— Nu cred că-i adevărat, a zis ea. Da, ești mai cunoscută decât mine. Faptul că ești măritată cu Căpitanul Hollywood poate avea un astfel de efect asupra unui om. În afară de asta însă, ne aflăm în același punct, Evelyn. Ai făcut câteva roluri bune. Și eu la fel, iar acum apărem împreună într-un film pe care l-am acceptat pentru că ne dorim un premiu Oscar. Hai să fim sincere, la capitolul ăsta stau mai bine ca tine!

— Cum așa?

— Pentru că sunt o actriță mai bună.

M-am oprit din sorbit milk shake-ul cu paiul și m-am întors spre ea.

— Da' cum ți-ai dat seama?

A dat din umeri.

— Nu-i o chestie pe care-o putem măsura, bănuiesc. Dar e adevărată. Am văzut *One More Day*. Ești chiar bună. Dar eu sunt și mai și, iar tu știi asta. De-aia tu și Don ați fost cât pe ce să puneți să fiu dată afară din proiect.

— Nu, n-am făcut-o.

— Ba da, Ruby mi-a zis.

Nu m-am supărat pe Ruby că-i zisese Celiei ce-i spusesem eu, la fel cum nu te superi pe un câine că latră la poștaș. Pur și simplu, așa sunt ei.

— A, bine! Deci ești mai bună actriță ca mine. Și da, sigur, poate că Don și cu mine am discutat despre concedierea ta. Și ce dacă? Mare brânză!

— Păi, aici băteam și eu. Sunt mai talentată decât tine, iar tu ești mai puternică decât mine.

— Așa, și?

— Așa că ai dreptate, nu prea mă pricep să mă folosesc de oameni. Așa că încerc altfel. Hai să ne ajutăm una pe alta!

Am sorbit din nou din milk shake, ușor intrigată.

— Cum așa?

— După program, o să te ajut cu scenele tale. O să te învăț ce știu.

— Iar eu o să vin cu tine la Schwab's?

— Mă ajuți să fac ce-ai făcut tu. Să devin o stea.

— Și după aia, ce? Ajungem amândouă celebre și talentate? Concurăm pentru fiecare slujbă din oraș?

— Presupun că e și asta o opțiune.

— Și cealaltă?

— Realmente îmi placi, Evelyn.

M-am uitat pieziș la ea.

A râs de mine.

— Știi că, probabil, majoritatea actrițelor din orașul ăsta nu vorbesc serios când zic așa ceva, dar eu nu vreau să fiu ca majoritatea actrițelor. Chiar îmi placi. Îmi place să te urmăresc pe ecran. Îmi place cum, în clipa în care apari într-o scenă, nu mă pot uita la nimic altceva. Îmi place felul în care pielea ta e prea închisă pentru părul tău blond, felul în care cele două n-ar trebui să se potrivească și totuși par atât de naturale la tine. Sinceră să fiu, îmi place cât de calculată și de groaznică ești.

— Nu sunt groaznică!

— O, ba da, ești, cu siguranță, a zis Celia, râzând. Să pui să fiu concediată pentru că ești de părere c-am să-ți arăt eu ție? Groaznic! Pur și simplu, groaznic, Evelyn! Să te lauzi cum te folosești tu de oameni? Terifiant! Mie însă îmi place când vorbești despre asta. Îmi place cât ești de sinceră, de lipsită de rușine. Atâtea femei mănâncă rahat în tot ce spun și fac pe aici. Îmi place că tu mănânci rahat numai când îți iese ceva de aici.

— Lista asta de complimente pare să conțină și multe insulte, am zis eu.

Celia a încuviințat din cap.

— Știi ce vrei și urmărești să obții acel lucru. Nu cred că se mai îndoiește cineva din orașul ăsta că Evelyn Hugo o

să fie cea mai mare stea de la Hollywood într-o bună zi. Nu doar pentru că ești o apariție spectaculoasă, ci pentru că te-ai hotărât s-ajungi nu mare, ci uriașă, și o să fii. Eu vreau să fiu prietenă c-o asemenea femeie, asta spun! Prietenă adevărată. Nu chestii penibile, stil Ruby Reilly, cu băgat cuțitul în spate, vorbit pe la colțuri. Prietenie. Prin care devenim fiecare dintre noi mai bună și trăim mai bine tocmai pentru ne cunoaștem.

Am studiat-o.

— Trebuie să ne aranjăm una alteia părul și chestii de genul ăsta?

— Sunset plătește oameni pentru așa ceva. Deci nu.

— Trebuie să ascult ce probleme ai tu cu bărbații?

— Cu siguranță, nu.

— Și atunci ce? Alegem să ne petrecem timpul împreună și încercăm să ne fim alături?

— Evelyn, tu n-ai mai avut prieteni?

— Bineînțeles c-am avut.

— Cineva real, apropiat? Adevărat?

— Am un prieten adevărat, mulțumesc!

— Cine e?

— Harry Cameron.

— Harry Cameron ți-e prieten?

— Mi-e cel mai bun prieten.

— Ei, atunci bine, a zis Celia, întinzând mâna să dea noroc cu mine. Am să-ți fiu pe locul al doilea la capitolul cel mai bun prieten, după Harry Cameron.

I-am luat mâna și i-am strâns-o ferm.

— Bine! Mâine te duc la Schwab's și după aia putem repeta împreună.

— Mulțumesc! mi-a zis ea cu un surâs luminos, ca și cum ar fi obținut tot ce-și dorea pe lume.

M-a îmbrățișat cu entuziasm și, când ne-am desprins, bărbatul de după tejghea se holba la noi.

Am cerut nota.

— E din partea casei, a zis el, ceea ce mie mi s-a părut cel mai tâmpit lucru, pentru că, dacă ar trebui să primească cineva mâncare gratis, nu bogații sunt aceia.

— O să-i spuneți soțului dumneavoastră că mi-a plăcut mult de tot *The Gun at Point Dunne*?

— Ce soț? am întrebat eu cu câtă cochetărie puteam.

Celia a izbucnit în râs și i-am zâmbit și eu în treacăt.

Ceea ce-mi ziceam însă cu adevărat era: *Nu pot să-i spun asta. O să creadă că râd de el și o să mă pocnească.*

Sub Rosa

22 iunie 1959

EVELYN CEA RECE, RECE DE TOT

De ce oare un cuplu frumos, cu o casă superbă cu cinci dormitoare, n-ar fi interesat s-o umple cu o liotă de copii? Ar trebui să-i întrebați pe Don Adler și Evelyn Hugo.

Sau poate doar pe Evelyn.

Don vrea copil și, cu siguranță, noi toți așteptăm cu sufletul la gură să aflăm când o să apară pe lume vlăstarul acestor două ființe frumoase. Știm c-am leșina de emoție la vederea unui copil al lor.

Evelyn însă refuză.

În schimb, nu vorbește decât despre cariera ei, inclusiv despre noul ei film, *Fiicele doctorului March*.

Mai mult, Evelyn nici măcar nu încearcă să țină casa curată sau să ia aminte la cererile simple ale soțului și nici nu se deranjează să se poarte frumos cu servitorii.

În schimb, iese la Schwab's cu fete singure precum Celia St. James!

Sărmanul Don! Stă acasă, tânjind după un copil, în timp ce Evelyn se distrează de minune în oraș.

Totul se învârte în jurul lui Evelyn în casa aia.

Unde a lăsat un soț *foarte* nemulțumit.

— TREABA ASTA E PE BUNE? AM ÎNTREBAT, ARUNCÂND REvista pe biroul lui Harry, care o văzuse deja, desigur.

— Nu-i chiar așa de rău!

— Nu-i nici de bine.

— Nu, nu e!

— De ce nu s-a ocupat nimeni de asta? am întrebat.

— Pentru că *Sub Rosa* nu mai ascultă de noi.

— Cum adică?

— Nu le mai pasă de adevăr sau de acces la staruri. Tipăresc, pur și simplu, ce vor ei.

— Da' de bani le pasă, nu?

— Da, dar câștigă mai mult dacă discută plini de aroganță despre dedesubturile căsniciei tale decât ne permitem noi să le plătim.

— Sunteți Sunset Studios!

— Și, dacă n-ai observat, nu mai câștigăm la fel de mulți bani ca altădată.

M-am dezumflat. Stăteam pe unul dintre scaunele din fața biroului lui Harry. S-a auzit o bătaie în ușă.

— Celia sunt, a zis ea de după ușă.

M-am dus și i-am deschis.

— Să înțeleg c-ai văzut articolul, i-am zis.

S-a uitat la mine.

— Nu-i chiar așa de rău!

— Nu-i nici de bine, am replicat.

— Nu, nu e!

— Mulțumesc! Sunteți o comoară la casa omului.

Celia și cu mine terminaserăm de turnat *Fiicele doctorului March* cu o săptămână înainte. Noi două, împreună

cu Harry și Gwendolyn, ieșiserăm să sărbătorim cu fripturi și băutură la Musso & Frank a doua zi după încheierea filmărilor.

Harry ne dăduse mie și Celiei vestea bună că Ari credea că avem nominalizările asigurate.

În fiecare seară după filmări, Celia și cu mine stătuserăm până târziu la mine în rulotă să ne repetăm scenele. Celia era o adeptă a Metodei[1], încercând să „devină" personajul ei, ceea ce nu prea se pupa cu stilul meu. Reușise însă să mă învețe cum să găsesc momente de adevăr emoțional în împrejurări false.

Erau vremuri ciudate la Hollywood. Păreau să existe două lumi paralele pe atunci.

Una era afacerea studiourilor, cu actori ai studiourilor și dinastii ale studiourilor. Apoi era și Noul Hollywood, care-și croia drum spre inima publicului, actori adepți ai Metodei și filme curajoase cu antieroi și finaluri în coadă de pește.

Până la serile acelea cu Celia, în care împărțeam un pachet de țigări și o sticlă de vin pe post de cină, nu acordasem atenție chestiilor noi.

Indiferent ce influență o fi avut ea asupra mea, fusese una bună, pentru că Ari credea c-aș putea câștiga un Oscar, ceea ce mi-a făcut-o și mai simpatică.

Nu mai resimțeam ieșirile noastre săptămânale în locuri populare ca Rodeo Drive ca pe o favoare. Eram bucuroasă

---

[1] Stil de interpretare descoperit de actorul și regizorul rus Konstantin Sergheevici Stanislavski la începutul secolului al XX-lea și popularizat în SUA de către actorul și profesorul de origine poloneză Lee Strasberg în cadrul școlii Actors Studio de la New York. Actorii interpretează cât mai natural, folosindu-se de experiența din viața personală, cu gesturi și mod de vorbire ca în viața reală. Printre cei mai cunoscuți adepți ai acestui stil de interpretare se numără Marlon Brando, Al Pacino sau Daniel Day Lewis (n. tr.).

s-o fac, să atrag atenția asupra ei pentru simplul fapt că-mi făcea plăcere compania sa.

Așa se face că stăteam în biroul lui Harry, prefăcându-mă ofticată pe amândoi că nu-mi erau de ajutor, dar știind că mă aflam alături de cei doi preferați ai mei.

— Ce zice Don de asta? a întrebat Celia.

— Sunt sigură că mă caută peste tot prin studio.

Harry s-a uitat expres la mine. Știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă Don citea articolul într-o dispoziție proastă.

— Celia, tu filmezi azi? a întrebat.

Celia a clătinat din cap.

— *The Pride of Belgium* începe abia săptămâna viitoare. Am niște probe la garderobă, după prânz.

— O să-ți mut probele. De ce nu vă duceți tu și cu Evelyn la cumpărături? Putem să sunăm la *Photoplay* să le dăm de știre c-o să fiți pe Robertson.

— Și să fiu văzută umblând prin oraș cu fata singură Celia St. James? am intervenit eu. Sună perfect a ceea ce n-ar trebui să fac.

În minte mi se derula rapid conținutul acelui articol stupid: „Nu se deranjează să se poarte frumos cu servitorii."

— Gură-spartă aia! am zis eu, când mi-am dat seama, izbind cu pumnul în brațul scaunului.

— La ce te referi? a întrebat Harry.

— Afurisita de menajeră.

— Crezi că menajera ta a vorbit cu *Sub Rosa*?

— Sunt sigură că ea a vorbit cu *Sub Rosa*.

— În regulă, bine, o să fie concediată. Pot s-o trimit pe Betsy pe la voi s-o dea afară. N-are să mai fie acolo când ajungi acasă.

Mi-am evaluat opțiunile.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să nu vrea America să-mi vadă filmele pentru că nu voiam să-i dăruiesc un copil lui Don. Știam, desigur, că majoritatea cinefililor n-aveau să zică niciodată așa ceva. S-ar fi putut să nici nu-și dea seama că așa *gândeau*. Numai că, după ce citeau

așa ceva, următoarea dată când ieșea un film de-al meu aveau să-și spună că existase mereu ceva la mine care nu le plăcuse și nu-și putuseră da seama exact ce anume.

Oamenilor nu prea le trezește compasiunea și nici nu le e dragă o femeie care se pune pe sine pe primul loc și nici nu le vine să respecte un bărbat care nu-și poate ține nevasta în frâu. Așadar, lucrurile n-arătau bine nici pentru Don.

— Trebuie să discut cu Don, am zis, ridicându-mă în picioare. Harry, poți să-l pui pe doctorul Lopani să sune la mine acasă în seara asta? Undeva, pe la ora șase?

— De ce?

— Am nevoie să mă sune și, când răspunde Paula, trebuie să pară grav, ca și cum ar avea să-mi dea niște vești importante. Trebuie să pară suficient de îngrijorat ca să-i trezească ei curiozitatea.

— OK...

— Evelyn, ce naiba pui la cale? a întrebat Celia, uitându-se la mine.

— Când ajung eu la telefon, trebuie să spună exact asta, am zis eu și am luat o bucățică de hârtie pe care am început să mâzgălesc ceva.

Harry a citit-o și i-a dat-o și Celiei, care s-a uitat uimită la mine.

S-a auzit o bătaie la ușă și, fără să fie poftit înăuntru, a intrat Don.

— Te-am căutat peste tot! a zis el.

Glasul lui nu vădea nici mânie, nici afecțiune. Numai că eu îl cunoșteam și știam că la el nu exista căldicel. Absența căldurii însemna fior rece.

— Presupun c-ai citit porcăria asta?

Ținea revista în mână.

— Am un plan, am zis.

— Fir-ar să fie, sigur că ai un plan! Ar fi bine să aibă careva un plan. N-o să umblu prin orașul ăsta cu imaginea de bou ținut sub papuc de nevastă. Cameron, ce s-a întâmplat aici?

— Mă ocup de problemă, Don!

— Bun!

— Între timp, cred c-ar trebui să auzi planul lui Evelyn. Cred că e important să fii și tu de acord înainte să-l pună în mișcare.

Don s-a așezat pe scaunul de vizavi de Celia. A salutat-o din cap.

— Celia!

— Don!

— Cu tot respectul, cred că asta e o chestiune pe care s-o discutăm numai noi trei? a zis el.

— Desigur! a replicat Celia, ridicându-se de pe scaun.

— Nu! am sărit eu, întinzând mâna s-o opresc. Rămâi!

Don s-a uitat la mine.

— E prietena mea.

Și-a dat ochii peste cap și a ridicat din umeri.

— Și care-i planul, Evelyn?

— O să mă prefac c-am pierdut o sarcină.

— Pentru ce naiba?

— O să mă urască și probabil o să-și piardă respectul pentru tine dacă cred că nu vreau să-ți fac un copil, am zis, în ciuda faptului că taman așa stăteau lucrurile între noi.

Asta era marea problemă pe care ne deranja s-o abordăm. Cam era adevărat ce se spusese.

— O să vă compătimească pe amândoi dacă cred că nu poate, a zis Celia.

— Compătimire? Ce tot spui acolo, compătimire? Nu vreau să fiu compătimit. Nu există nicio putere în compătimire. Nu poți să vinzi filme cu compătimirea.

Atunci a deschis Harry gura și-a zis:

— Ba pe naiba că nu poți!

Când a sunat telefonul la șase și zece, a răspuns Paula și a dat fuga în dormitor să-mi spună că mă căuta doctorul.

Am ridicat receptorul cu Don lângă mine.

Doctorul Lopani a citit scenariul scris pentru el.

Am început să plâng cât de tare puteam, în eventualitatea în care Paula s-ar fi decis să-și vadă și ea de treabă o dată.

Jumătate de oră mai târziu, Don a coborât și i-a zis Paulei că trebuia s-o dăm afară. N-a fost amabil, ci suficient de răutăcios cât s-o scoată din sărite.

Pentru că *s-ar putea* să dai fuga la ziarele de scandal să le spui despre faptul că angajatoarea ta a pierdut sarcina. Însă, dacă tocmai ai fost concediată, *cu siguranță* o să dai fuga la ele cu știrea în cioc.

Sub Rosa

29 iunie 1959

URAȚI-LE DE BINE LUI DON ȘI EVELYN! AU NEVOIE

Cuplul care are totul, dar nu poate avea ceea ce-și dorește cu adevărat...

În casa lui Don Adler și Evelyn Hugo, lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Poate părea ca și cum Evelyn îi refuză avansurile lui Don când vine vorba de făcut copii, dar adevărul e cu totul altul.

Fiindcă tot timpul am crezut că Evelyn îl respingea pe Don, dar se pare că se dădea peste cap. Evelyn și cu Don își doresc cu disperare un mic Don și o mică Evelyn care să alerge prin casă, dar natura n-a fost blândă cu ei.

Se pare că de fiecare dată când sunt pe cale „să-și mărească familia", lucrurile iau o întorsătură proastă, o tragedie care i-a lovit luna aceasta, pentru a treia oară.

Să le trimitem urări de bine lui Don și lui Evelyn!

Uite-așa se vede că banii n-aduc fericirea, oameni buni!

ÎN SEARA DE DUPĂ APARIȚIA NOULUI ARTICOL, DON NU era convins că fusese mutarea corectă, iar Harry era ocupat, dar nu putea spune cu ce, lucru care știam că înseamnă că se întâlnește cu cineva.

Iar eu voiam să sărbătoresc.

Așa că a venit Celia pe la mine și am împărțit o sticlă de vin.

— N-ai menajeră, a zis ea, căutând un tirbușon în bucătărie.

— Nu, am răspuns, oftând. Nu până nu termină studioul de aprobat toate candidatele.

Celia a găsit tirbușonul și i-am întins o sticlă de cabernet.

Nu zăbovisem niciodată prea mult în bucătărie și mi se părea ireal să mă aflu acolo fără să mă supravegheze cineva, să se ofere să-mi facă un sandvici sau să găsească orice căutam. Când ești bogat, nu simți că-ți aparțin anumite părți din casa ta. Bucătăria era una dintre acestea pentru mine.

Am căutat prin dulapuri, încercând să-mi amintesc unde erau paharele de vin.

— Ah! am exclamat când le-am găsit. Aici!

Celia s-a uitat la ce-i dădeam.

— Astea-s pahare înguste de șampanie.

— A, da! am zis, punându-le la loc unde le găsisem.

Mai aveam pahare de alte două dimensiuni. I-am arătat câte unul din fiecare Celiei.

— Care?

— Ăla mai rotund. Nu te pricepi la articolele de sticlă?

— Articole de sticlă, articole pentru servit, nu știu nimic despre asta. Amintește-ți, scumpi, că sunt nou îmbogățită!

Râzând, Celia a turnat în pahare.

— Fie nu mi-am permis să am așa ceva, fie am fost atât de bogată, că am avut pe cineva care să se ocupe în locul meu. Niciodată între cele două extreme.

— Asta-mi place mie mult la tine, a zis Celia, luând un pahar plin și întinzându-mi-l, iar pe celălalt luându-l ea. Eu am avut bani toată viața. Părinții mei se poartă ca și cum ar exista o aristocrație recunoscută în Georgia. Toți frații și toate surorile mele, cu excepția fratelui meu mai mare, Robert, sunt întocmai ca părinții mei. Sora mea, Rebecca, crede că faptul că apar în filme este o rușine pentru familie. Nu pentru partea cu Hollywoodul, ci pentru că „muncesc". Zice că munca e înjositoare. Îi iubesc pe toți și-i urăsc pe toți. Însă așa sunt familiile, bănuiesc.

— Știu și eu? am zis. Eu nu prea am cine știe ce familie. De fapt, vreo familie.

Tata și cu restul rudelor pe care le aveam în Hell's Kitchen nu reușiseră să ia legătura cu mine, dac-or fi și încercat, iar eu nu stătusem trează nici măcar o noapte frământându-mă din pricina lor.

Celia s-a uitat la mine. Nu părea nici să mă compătimească, nici să se simtă jenată pentru toate lucrurile pe care le avusese în copilărie, iar eu nu.

— Un motiv cu atât mai bun să te admir așa cum te admir, a zis ea. Tot ce ai ți-ai obținut singură.

Și-a înclinat paharul, ciocnindu-l de al meu.

— În cinstea ta! Pentru că ești absolut de neoprit.

Am izbucnit în râs și am băut cu ea.

— Hai! i-am zis, conducând-o din bucătărie în living.

Mi-am pus băutura pe măsuța de cafea cu picioare ca acele de păr și m-am dus la pick-up. Am scos discul cu *Lady in Satin* al lui Billie Holiday de la fundul grămezii. Don nu putea s-o sufere pe Billie Holiday, numai că el nu se afla aici.

— Știi că, de fapt, o cheamă Eleanora Fagan? am întrebat-o pe Celia. Billie Holiday sună, pur și simplu, mult mai drăguț.

M-am așezat pe una dintre canapelele noastre albastre capitonate. Celia stătea pe cea de vizavi de mine. Își strânsese picioarele sub ea și stătea cu mâna liberă pe labele acestora.

— Al tău care e? Chiar e Evelyn Hugo?

Mi-am luat paharul de vin și am mărturisit adevărul.

— Herrera. Evelyn Herrera.

Celia n-a prea reacționat. N-a zis: „Deci *ești* latinoamericană" sau „Știam eu că te prefaci", așa cum mă temusem că s-ar putea să gândească. N-a zis că asta explica de ce era pielea mea mai închisă decât a ei sau a lui Don. De fapt, n-a zis nimic până când a rostit:

— E frumos!

— Și al tău? am întrebat eu.

M-am ridicat și am trecut pe partea ei de canapea, ca să nu mai fie atâta distanță între noi.

— Celia St. James...

— Jamison.

— Poftim?

— Cecelia Jamison. Ăsta mi-e numele adevărat.

— Un nume grozav. De ce ți l-au schimbat?

— Eu mi l-am schimbat.

— De ce?

— Pentru că sună ca al unei fete care ți-ar putea fi vecină, iar eu mi-am dorit dintotdeauna să fiu genul de fată de care te simți norocos să dai cu ochii.

Și-a lăsat capul pe spate și și-a terminat vinul.

— Ca tine.

— O, încetează!

— Tu să încetezi! Știi al naibii de bine ce ești. Cum îi impresionezi pe cei din jurul tău. Aș face moarte de om pentru un piept ca ăla și buze pline ca ale tale. Îi faci pe oameni să se gândească să te dezbrace, pur și simplu apărând complet îmbrăcată într-o încăpere.

Am simțit că roșesc auzind-o vorbind de mine așa. Vorbind despre cum mă vedeau bărbații. Niciodată nu mai auzisem o femeie vorbind despre mine astfel.

Celia mi-a luat paharul din mână. A dat pe gât vinul.

— Ne mai trebuie niște vin! a zis ea, fluturând paharul în aer.

Am zâmbit și am dus ambele pahare în bucătărie. Celia m-a urmat, stând rezemată de blatul melaminat cât am turnat.

— Prima dată când am văzut *Father and Daughter*, știi ce-am crezut? m-a întrebat ea.

Billie Holiday cânta acum abia auzit în fundal.

— Ce? am întrebat eu, întinzându-i paharul.

L-a acceptat și l-a lăsat jos o clipă, după care s-a cocoțat cu un salt pe blat și l-a luat. Era îmbrăcată cu pantaloni pescărești de un albastru-închis și o helancă albă, fără mâneci.

— Am crezut că ești cea mai frumoasă femeie creată vreodată și că noi toate ar trebui să nu mai încercăm.

A dat repede pe gât jumătate din paharul ei.

— Ba nu!

— Ba da!

Am luat și eu o gură de vin.

— N-are nicio logică, i-am zis. Tu să mă admiri pe mine de parcă tu ai fi altfel. Ești frumoasă de pici, să fie clar! Cu ochii tăi mari și albaștri, și silueta ta de clepsidră.... Cred că împreună le dăm ceva de văzut tipilor.

— Mulțumesc! a replicat Celia, zâmbind.

Mi-am terminat paharul și l-am pus pe blat. Celia a interpretat gestul ca pe o provocare să facă la fel cu al ei. S-a șters la gură cu vârfurile degetelor când a terminat. Am mai turnat vin pentru amândouă.

— Cum de-ai învățat toate chestiile tainice și viclene pe care le știi? a întrebat Celia.

— Habar n-am despre ce vorbești, i-am răspuns cu o undă de cochetărie în glas.

— Ești mult mai deșteaptă decât lași mai pe toată lumea să vadă.

— Eu?!

Celiei începea să i se facă pielea de găină, așa că am propus să ne întoarcem în birou, unde era mai cald. Vântul din

deșert transformase seara de iunie într-una rece. Când a început să mi se facă și mie frig, am întrebat-o dacă știe cum să facă focul.

— Am văzut lume făcându-l, a răspuns ea, dând din umeri.

— Și eu. L-am văzut pe Don, dar eu, una, nu l-am făcut niciodată.

— Îl putem face și noi. Putem face orice.

— În regulă! Tu mai deschide o sticlă de vin, iar eu o să m-apuc să încerc să-mi dau seama cum să-l aprind.

— Grozavă idee!

Și-a azvârlit pătura de pe umeri și a dat fuga în bucătărie.

Am îngenuncheat în fața șemineului și am început să zgândăr cenușa, apoi am luat doi butuci și i-am așezat perpendicular.

— Avem nevoie de ziar, a zis ea când a revenit. A, și am decis că nu mai are rost să folosim pahare.

Am ridicat ochii și-am văzut-o bând hulpav din sticlă.

Râzând, am luat ziarul de pe masă și l-am aruncat în șemineu.

— Am ceva și mai bun! am exclamat eu și am dat fuga sus să iau exemplarul din *Sub Rosa* care mă făcuse javră rece.

M-am întors în goană să i-l arăt.

— Îl ardem pe ăsta.

Am aruncat revista în șemineu și am aprins un chibrit.

— Fă-o! a zis ea. Arde-i pe nemernicii ăia!

Flacăra a încrețit paginile, ținându-le locului pentru o clipă, după care s-a stins. Am aprins încă un chibrit și l-am aruncat în șemineu.

Cumva reușisem să fac un pic de jar, după care a răsărit o flacără micuță când a luat foc o bucată de ziar.

— În regulă, am zis eu. Mă simt încrezătoare că, ușurel, îmi iese.

Celia a venit la mine și mi-a întins sticla de vin. Am luat-o și am sorbit din ea.

— Ai un picuț de recuperat, a spus când am încercat să i-o dau înapoi.

Am izbucnit în râs și am dus sticla înapoi la gură.

Era un vin scump. Îmi plăcea să-l beau ca pe apă, ca și cum nu însemna nimic pentru mine. *Fetele sărace din Hell's Kitchen nu pot să bea genul ăsta de vin ca pe nimic.*

— În regulă, în regulă, dă-l înapoi! a zis Celia.

Am ținut de sticlă ca s-o tachinez, nevrând să slăbesc strânsoarea.

Și-a pus mâna peste mâna mea, trăgând cu aceeași forță ca mine. Atunci am zis:

— OK, e tot al tău!

Am zis-o însă prea târziu și i-am dat drumul prea devreme.

I s-a împrăștiat vin pe toată bluza ei albă.

— O, Doamne! Îmi pare rău!

Am luat sticla, am pus-o pe măsuță, am luat-o de mână pe Celia și am tras-o în sus pe scări.

— Poți să iei cu împrumut o bluză. Am una perfectă pentru tine.

Am condus-o în dormitor și drept la dulapul meu. Am urmărit-o cu privirea cum cerceta încăperea din ochi, ambianța dormitorului pe care-l împărțeam cu Don.

— Pot să te întreb ceva? a zis cu dezinvoltură și o notă de melancolie în glas.

Am crezut că s-ar putea să mă întrebe dacă cred în fantome sau dragoste la prima vedere.

— Sigur că da.

— Și promiți să spui adevărul? a întrebat, așezându-se pe colțul patului.

— Nu tocmai.

A izbucnit în râs.

— Tu dă-i drumul și pune întrebarea, am zis eu, și o să vedem!

— Îl iubești?

— Pe Don?

— Pe cine altcineva?

Am stat să mă gândesc. Îl iubisem cândva. Îl iubisem foarte mult. Îl mai iubeam oare?

— Nu știu!

— E totul pentru publicitate? Te-ai băgat doar ca să fii o Adler?

— Nu, nu cred!

— Atunci?

M-am dus lângă ea și m-am așezat pe pat.

— E greu de zis dacă-l iubesc sau nu, sau dacă sunt cu el dintr-un motiv sau altul. Îl iubesc și de multe ori îl urăsc. Sunt cu el datorită numelui lui și datorită faptului că ne distrăm. Ne distram tare mult și încă se mai întâmplă asta uneori. E greu de explicat.

— Te satisface?

— Da, foarte mult. Uneori mă doare dorința de a fi cu el atât de rău, că mi se face jenă. Nu știu dacă o femeie ar trebui să dorească un bărbat așa de tare cât constat eu că-l doresc pe Don.

M-o fi învățat Don că eram capabilă să iubesc pe cineva și să-l doresc, dar mă mai învățase și c-ai putea să dorești pe cineva și când nu-l placi, că poți dori pe cineva *mai ales* când nu-l placi. Cred că azi chestiei ăsteia i se zice futai din ură, dar e o denumire grosolană pentru ceva ce reprezintă o experiență foarte omenească, senzuală.

— Uită c-am întrebat! a zis Celia, ridicându-se de pe pat.

Îmi dădeam seama c-o deranjase răspunsul.

— Stai să-ți dau bluza! am spus eu, îndreptându-mă spre comodă.

Era una din bluzele mele preferate, liliachie și cu colțurile gulerului prinse cu nasturi și un luciu argintiu. Numai că mie nu-mi venea bine. Abia de puteam să mă închei peste piept.

Celia era mai mică decât mine, mai delicată.

— Poftim! i-am zis, întinzându-i-o.

A luat-o și s-a uitat la ea.

— E superbă culoarea!

— Știu. Am furat-o de pe platoul de la *Father and Daughter*. Să nu spui nimănui!

— Sper că știi deja că toate secretele tale sunt în siguranță cu mine, mi-a răspuns Celia începând să se descheie la nasturi ca să-și pună bluza.

Cred că, pentru ea, replica fusese una aruncată așa, să fie, dar pentru mine însemna mult. Nu pentru că venea de la ea, bănuiesc, ci pentru că, *atunci când* o spusese, îmi dădusem seama că o credeam.

— Da, știu!

Lumea crede că intimitatea are legătură cu sexul.

Intimitatea însă are legătură cu adevărul.

Atunci când îi poți spune cuiva adevărul, când i te poți arăta, când poți sta în fața acelei persoane, iar răspunsul său este: „Ești în siguranță cu mine." Asta e intimitatea.

Conform acestor standarde, acel moment cu Celia reprezenta maximul de intimitate de care avusesem parte alături de cineva, ceea ce m-a făcut să mă simt atât de recunoscătoare, încât voiam s-o cuprind cu brațele și să nu-i mai dau drumul niciodată.

— Nu sunt sigură că o să-mi vină, a zis ea.

— Probeaz-o! Pariez c-o să-ți vină, și dacă da, e a ta.

Voiam să-i dau multe lucruri. Voiam să fie al ei ce aveam eu. M-am întrebat dacă așa te simți când iubești pe cineva. Deja știam ce înseamnă să fii îndrăgostit de cineva. O simțisem și acționasem mânată de sentimentul respectiv. Dar să *iubești* pe cineva... Să ții la persoana respectivă. Să-ți legi soarta de a ei și să-ți zici: *Suntem împreună, orice s-ar întâmpla.*

— În regulă! a zis Celia.

A aruncat bluza pe pat. Când și-o scotea pe a ei, m-am pomenit uitându-mă la nuanța deschisă a pielii sale întinse pe coaste. La albul strălucitor al sutienului ei. Am remarcat felul în care sânii, în loc să fie ridicați de sutien ca la mine, făceau să pară că sutienul era purtat doar de decor.

Am urmărit cu privirea linia îngustă de pistrui cafenii care coborau într-o parte până pe șoldul drept.

— Ei, salut! a zis Don.

Am sărit de surpriză. Celia a icnit și s-a repezit să-și pună bluza la loc.

Don a izbucnit în râs.

— Da' ce tot faceți voi aici? ne-a tachinat el.

M-am dus la el și i-am zis:

— Absolut nimic.

PhotoMoment

2 noiembrie 1959

VIAȚĂ DE PETRECĂREAȚĂ

Celia St. James își face un nume în oraș! Nu datorită faptului că-i o actriță super. Piersica din Georgia știe cum să-și facă prietenii potriviți.

Cel mai cunoscut dintre aceștia este starleta preferată a tuturor, Evelyn Hugo. Celia și cu Evelyn au fost văzute peste tot prin oraș, la cumpărături, sporovăind și chiar și găsindu-și timp pentru o rundă sau două de golf feminin la Beverly Hills Golf Club.

Iar ca să fie totul și mai și, se pare că prietenele vor merge la o mulțime de întâlniri duble în viitorul apropiat. Celia a fost zărită la Trocadero cu nimeni altul decât Robert Logan, prieten apropiat al soțiorului lui Evelyn, Don Adler.

O întâlnire cu un bărbat frumos și discuții despre o statuetă în viitorul apropiat – e un moment bun pentru Celia St. James.

— NU VREAU S-O FAC! A ZIS CELIA.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră, ajustată pe corp și cu decolteu adânc în V. Genul de rochie în care eu n-aș fi putut ieși din casă ca să nu fiu săltată pentru prostituție. Purta un colier de diamante pe care Don îi convinsese pe cei de la Sunset să i-l împrumute.

Sunset nu se ocupa cu ajutatul actrițelor liber-profesioniste, dar Celia voia diamantele, iar eu voiam ca ea să aibă tot ce-și dorea, și Don voia ca eu să am tot ce-mi doream, cel puțin în cea mai mare parte a timpului.

Tocmai avusese rolul principal în al doilea său western, *The Righteous,* după ce insistase la greu pe lângă Ari Sullivan să-l mai lase să facă o încercare. De data asta, criticile spuneau altceva. Don devenise „bărbat cum se cuvine". Îi convingea pe toți, la a doua lui încercare, că e un star de acțiune formidabil.

Ceea ce se traducea în faptul că filmul lui era pe primul loc în țară, iar Ari Sullivan îi oferea tot ce-i cerea.

Așa ajunseseră la gâtul Celiei diamantele alea, cu un rubin mare în centru care se odihnea în capul pieptului.

Eu eram iar în verde smarald. Un aspect care începea să mă caracterizeze. De data asta, era o rochie cu umerii goi, din *peau de soie*[1], strânsă pe talie, lungă până la pământ și cu mărgele bordând decolteul. Aveam o coafură cu părul întors spre înăuntru.

M-am uitat la Celia, care se privea în oglinda măsuței mele de toaletă, făcându-și de lucru cu coafura ei înfoiată.

---

[1] Un tip de satin mai puțin lucios și mai granulat (n. tr.).

— Trebuie s-o faci! am zis eu.

— Nu vreau! Asta nu contează?

Mi-am luat poșeta plic, făcută să se asorteze cu rochia mea.

— Nu prea.

— Nu ești șefa mea, așa să știi!

— De ce suntem noi prietene?

— Sincer? Nici nu-mi mai aduc aminte.

— Fiindcă întregul nostru e mai important decât suma părților noastre.

— Și ce dacă?

— Atunci când e vorba de rolurile pe care să le accepți și cum să le joci, cine e la conducere?

— Eu!

— Iar acum, la premierea filmului nostru? Cine-i la conducere?

— Presupun că tu.

— Presupui bine.

— Chiar îl urăsc, Evelyn, a zis Celia, deranjându-și machiajul.

— Lasă rujul! Gwen te-a făcut să arăți superb. Nu strica perfecțiunea!

— M-ai ascultat? Am zis că-l urăsc.

— Bineînțeles că-l urăști. E un om viclean.

— Nu se mai găsește altcineva?

— Nu la ora asta.

— Și nu pot să merg singură?

— La propria ta premieră?

— De ce nu putem să mergem împreună, tu și cu mine?

— Eu merg cu Don, iar tu cu Robert.

S-a încruntat și s-a întors iar cu fața la oglindă. Am văzut-o mijind ochii și ținându-și buzele, ca și cum s-ar fi gândit la cât de nervoasă era.

I-am luat poșeta și i-am întins-o. Era timpul să plecăm.

— Celia, vrei să termini? Dacă nu ești dispusă să faci ce trebuie ca să-ți vezi numele în ziar, atunci ce dracu' mai cauți aici?

S-a ridicat, mi-a smuls poșeta din mână și a ieșit pe ușă. Am urmărit-o cu privirea cum a coborât scările și a intrat în living cu un zâmbet distins pe chip, după care a dat fuga în brațele lui Robert, ca și cum l-ar fi crezut salvatorul întregii omeniri.

Eu m-am dus la Don. Era mereu foarte prezentabil în smoching. Nu încăpea îndoială că era cel mai frumos bărbat din încăpere. Numai că eu începeam să mă satur de el. Cum se zice? În spatele fiecărei femei superbe se află un bărbat sătul să și-o pună cu ea? Ei bine, e valabil în ambele sensuri. Nimeni nu scoate o vorbă despre cel de-al doilea.

— Mergem? a întrebat Celia, ca și cum de-abia aștepta să apară la film la brațul lui Robert.

Chiar era o mare actriță. Nimeni nu s-a îndoit vreodată de asta.

— Nu vreau să mai pierd nici măcar un minuțel, am zis eu, luându-l pe Don de braț și ținându-mă bine de el.

Acesta s-a uitat la brațul meu și apoi la mine ca și cum l-ar fi surprins plăcut căldura mea.

— Hai să le vedem pe fetele noastre în *Fiicele doctorului March*, bine? a zis Don.

Am fost cât pe ce să-i ard una peste față. Îi eram datoare cu o plesnitură sau două. Sau cincisprezece.

Au sosit imediat mașinile și ne-au dus la Grauman's Chinese Theatre.

Fuseseră blocate bucăți din Hollywood Boulevard pentru sosirea noastră. Șoferul a tras chiar în spatele mașinii Celiei și a lui Robert în fața teatrului. Eram ultimii dintr-un șir de patru automobile.

Când faci parte dintr-un grup de staruri feminine dintr-un film, iar studioul vrea să facă spectacol mare, se asigură că apăreți toate în același moment, în patru mașini, cu patru burlaci buni de însurătoare pe post de însoțitori, excepție făcând eu, unde, pe post de burlac bun de însurătoare, era soțul.

Însoțitorii noștri au ieșit primii, stând apoi drepți și oferind mâna. Am așteptat, uitându-mă la Ruby cum iese,

după care Joy, apoi Celia. Am zăbovit un picuț mai mult ca ele, apoi am ieșit, cu piciorul înainte, pe covorul roșu.

— Ești cea mai frumoasă femeie de-aici, mi-a zis Don la ureche când am ajuns lângă el.

Eu însă deja știam că el credea că-s cea mai frumoasă femeie de-acolo. Conștientizam, foarte acut, că dacă n-ar fi crezut-o, n-ar fi fost cu mine.

Bărbații n-au fost aproape niciodată cu mine pentru personalitatea mea.

Nu c-aș zice că fetelor fermecătoare ar trebui să le fie milă de cele drăguțe. Doar că nu-i așa grozav să fii iubită pentru ceva ce n-ai făcut tu.

Fotografii au început să ne strige pe nume când intram. În capul meu era un amalgam de cuvinte aruncate înspre mine. „Ruby! Joy! Celia! Evelyn!" „Domnul și doamna Adler! Aici!"

De-abia îmi puteam auzi gândurile de zgomotul aparatelor de fotografiat și zumzetul mulțimii. Dar, așa cum mă pregătisem, m-am prefăcut perfect calmă, ca și cum să fii tratat ca un tigru în cușcă era una din situațiile în care să te simți cel mai în largul tău.

Don și cu mine ne-am ținut de mână și am zâmbit la fiecare bliț. La capătul covorului roșu se aflau câțiva bărbați cu microfoane. Ruby vorbea cu unul dintre ei. Joy și Celia cu un altul. Cel de-al treilea mi-a băgat microfonul în față.

Era un tip scund, cu ochi mici și nas ca o pătlăgică de la gin. O față de radio, cum se zice.

— Domnișoară Hugo, vă bucurați că iese acest film?

Am râs cât de amabilă am putut, ca și cum aș fi putut masca stupiditatea întrebării.

— Toată viața mea am așteptat s-o joc pe Jo March. Sunt incredibil de bucuroasă în seara asta.

— Păreți să vă fi făcut o prietenă bună în timpul filmărilor, a zis el.

— Cum adică?

— Dumneavoastră și Celia St. James. Păreți foarte bune prietene.

— E minunată! Minunată și în film! Absolut.

— Ea și cu Robert par să se pregătească de ceva pasiune.

— A, despre asta ar trebui să-i întrebați pe ei. Eu nu știu nimic.

— Dar nu dumneavoastră le-ați aranjat întâlnirea?

A intervenit Don.

— Cred că e cazul să terminăm cu întrebările, a zis el.

— Don, când aveți de gând tu și cu doamna să vă măriți familia?

— Am zis că ajunge, prietene! Și chiar ajunge. Mulțumesc!

M-a împins înainte.

Am ajuns la uși și le-am văzut pe Ruby și partenerul ei, urmate de Joy și al său, intrând.

Don a deschis ușa din fața noastră, așteptând să intru. Robert i-a ținut ușa de pe partea cealaltă Celiei.

Iar mie mi-a venit o idee.

Am luat-o pe Celia de mână și ne-am întors.

— Fă cu mâna mulțimii! am zis eu, zâmbind. Ca și cum am fi afurisitele de regine ale Angliei.

Cu un zâmbet luminos, Celia a făcut exact ca mine. Am stat locului, în negru și verde, roșcată și blondă, una dintre noi numai cur și cealaltă numai țâțe, făcând cu mâna mulțimii de parcă domneam asupra ei.

Ruby și cu Joy nu se vedeau pe nicăieri, iar mulțimea răcnea de dragul nostru.

Ne-am întors și-am intrat în cinematograf, și ne-am croit drum până la locurile noastre.

— Moment important! a zis Don.

— Știu.

— În doar câteva luni o să câștigi pentru asta, iar eu pentru *The Righteous*. De acolo, ascensiune până la cer.

— O să fie nominalizată și Celia, i-am șoptit eu la ureche.

— Oamenii o să iasă de la filmul ăsta vorbind despre tine, mi-a zis. Nici nu mă îndoiesc.

Am căutat cu privirea dincolo de el și l-am văzut pe Robert șoptindu-i Celiei ceva la ureche. Ea râdea, ca și cum el

ar fi avut ceva amuzant de zis. Numai că eu fusesem cea care-i făcuse rost de diamantele alea, cea care-i obținuse fotografia aia superbă care avea să facă vâlvă în presă a doua zi, pe când ea se purta ca și cum Robert mai avea puțin și reușea s-o vrăjească să se dezbrace de rochie. Nu mă puteam gândi decât la cum nu știa el de linia aceea de pistrui de pe șoldul ei. Eu știam despre ei, el nu.

— E realmente talentată, Don!

— Of, mai încetează cu ea! M-am săturat să-i aud numele tot timpul. N-ar trebui să te întrebe pe tine despre ea. Ar trebui să te întrebe despre noi.

— Don, eu...

Mi-a retezat-o cu un gest, stabilind, înainte să apuc să zic ceva, că orice aveam de zis i se părea inutil.

S-au stins luminile. Mulțimea a tăcut. A început să ruleze distribuția și mi-a apărut fața pe ecran.

Tot publicul a stat cu ochii fixați pe mine când am zis pe ecran: „Crăciunul n-are să mai fie Crăciun fără cadouri!"

Când însă a zis Celia „Îi avem pe tata și pe mama, și ne avem una pe alta", am știut să se terminase totul pentru mine.

Toată lumea avea să iasă de la cinema vorbind despre Celia St. James.

Chestie care ar fi trebuit să-mi trezească invidia sau nesiguranța. Ar fi trebuit să pun la cale ceva care să mă arunce cu un pas înaintea ei, cum ar fi să strecor o poveste despre cum era ea o mironosiță sau făcea sex cu cine apuca. La urma urmei, cea mai rapidă cale de a distruge reputația unei femei e să insinuezi că n-a știut să țină bine drumul dintre *a satisface sexual* și a nu părea vreodată *să dorească satisfacție sexuală*.

În loc să-mi petrec următoarea oră și patruzeci și cinci de minute lingându-mi rănile, mi-am petrecut-o străduindu-mă să-mi reținun zâmbet.

Celia avea să câștige un Oscar. Chestie la fel de banală ca nasul de pe fața ei. Ceea ce nu-mi trezea invidia, ci mă umplea de fericire.

Când a murit Beth, am plâns, apoi am întins mâna peste poalele lui Robert și Don și am strâns-o pe ei.

La care Don și-a dat ochii peste cap.

Iar eu mi-am zis: *o să găsească un pretext să mă lovească mai încolo. Dar o să fie pentru asta.*

Stăteam în mijlocul conacului lui Ari Sullivan din vârful Benedict Canyon. Don și cu mine străbătuserăm străduțele șerpuinde fără să ne zicem mare lucru.

Bănuiam că știa același lucru ca și mine după ce o văzuse pe Celia în film, că nimănui nu-i mai păsa de orice altceva.

După ce șoferul nostru ne-a lăsat la destinație și am intrat, Don a zis „Trebuie să-l caut pe John" și a dispărut.

Am căutat-o pe Celia, dar n-am reușit s-o găsesc.

În schimb, m-am trezit înconjurată de ratați lingușitori care încercau să se bată pe burtă cu mine cât își beau cocktailurile pline de zahăr și discutau despre Eisenhower.

— Mă scuzați, vă rog? i-am zis unei femei cu tunsoare hidoasă, care-i tot dădea înainte despre diamantul Hope.

Femeile care colecționau pietre prețioase rare erau exact la fel ca bărbații disperați să petreacă măcar o noapte cu mine. Pentru ei, lumea era formată din obiecte, și tot ce doreau ei era să posede.

— A, iată-te, Ev! a zis Ruby când m-a găsit pe hol.

Ducea două cocktailuri verzi. Vocea îi era căldicică, un pic dificil de citit.

— Te distrezi bine în seara asta? am întrebat-o.

A privit peste umăr, și-a trecut picioarele ambelor pahare în aceeași mână și m-a tras de cot, vărsând din băutură.

— Au, Ruby! am zis eu, vizibil tulburată.

A arătat discret spre spălătoria din dreapta noastră.

— Ce nai..., am făcut eu.

— Vrei să deschizi afurisita asta de ușă, Evelyn?

Am rotit clanța, iar Ruby a intrat și m-a tras și pe mine după ea, închizând ușa în urma noastră.

— Poftim! a zis ea, întinzându-mi unul dintre cocktailuri pe întuneric. Îl luasem pentru Joy, dar ia-l tu! Oricum se potrivește cu rochia ta.

Când mi s-au obișnuit ochii, am luat băutura de la ea.

— Ai noroc că se potrivește cu rochia mea. Ai turnat aproape jumătate din pahar pe ea.

Cu una din mâini liberă acum, Ruby a tras de lanțul lustrei de deasupra noastră. Încăperea minusculă s-a luminat, făcând să mă usture ochii.

— N-ai pic de decență în seara asta, Ruby.

— Crezi că mă îngrijorează ce crezi tu despre mine, Evelyn Hugo? Acum ascultă, ce-o să facem?

— Ce-o să facem în legătură cu ce?

— În legătură cu ce?! Cu Celia St. James.

— Ce-i cu ea?

Ruby a lăsat capul în piept de frustrare.

— Evelyn, mă jur că...

— A făcut un rol foarte bun. Ce putem face noi?

— Exact asta i-am spus lui Harry c-are să se întâmple. Iar el a zis că nu.

— Păi și ce vrei să fac eu?

— Și tu pierzi. Sau nu vezi?

— Bineînțeles că văd!

Îmi păsa, evident. Numai că știam că încă mai puteam câștiga la categoria „Cea mai bună actriță".

— Nu știu ce să-ți zic, Ruby. Chiar n-am absolut nimic cu Celia. E talentată, superbă și fermecătoare, și, când te-a întrecut cineva, uneori e bine să recunoști acest lucru și să treci peste.

Ruby s-a uitat la mine ca și cum aș fi pălmuit-o.

Nu mai aveam nimic de zis, iar ea îmi bloca ieșirea din cămăruță. Așa că am dus paharul la gură și l-am terminat din două înghițituri hulpave.

— Asta nu-i Evelyn pe care o cunosc și o respect eu.

— Ah, Ruby, ia mai slăbește-mă!

Și-a terminat băutura.

— Lumea spune tot felul de chestii despre voi două și n-am vrut să cred. Acum însă... știu și eu...

— Lumea spune tot felul de chestii cum ar fi?

— Știi tu!

— Te asigur că n-am nici cea mai vagă idee.

— De ce ești așa de dificilă?

— Ruby, tu m-ai tras într-o spălătorie împotriva voinței mele și latri despre chestii care nu țin de mine. Nu eu sunt aia dificilă aici.

— E *lesbiană*, Evelyn!

Până în acel moment, sunetele petrecerii în desfășurare în jurul nostru fuseseră difuze, dar totuși clare. Însă în clipa în care Ruby a zis ce-a zis, în clipa în care am auzit cuvântul „lesbiană", a început să-mi bată sângele atât de repede, că nu-mi mai puteam auzi decât pulsul. Nu eram atentă la ce-i zbura din gură lui Ruby. Nu eram în stare să prind decât anumite cuvinte, cum ar fi „fată", „linguristă" și „sucită".

Îmi simțeam pielea pieptului fierbinte. Îmi ardeau urechile.

M-am străduit din răsputeri să mă liniștesc, iar când am reușit, m-am concentrat pe vorbele lui Ruby și am auzit în cele din urmă și cealaltă parte a informației pe care încerca să mi-o transmită.

— Ar trebui să fii un pic mai atentă pe unde-ți umblă soțul, apropo. E în dormitorul lui Ari, unde-l suge o lipitoare de la MGM.

Când a spus-o, nu mi-am zis în sinea mea *O, Doamne! Soțul meu mă înșală*, ci *Trebuie s-o găsesc pe Celia.*

EVELYN SE SCOALĂ DE PE CANAPEA ȘI RIDICĂ RECEPTORUL, rugând-o pe Grace să ne comande cina de la localul mediteraneean de la colț.

— Monique? Tu ce-ai vrea? Vită sau pui?

— Pui, cred.

Mă uit la ea, așteptând-o să se așeze la loc și să reia povestea. Când se așază însă, nu face nimic altceva decât să mă privească. Nu confirmă ceea ce tocmai mi-a spus și nici nu recunoaște ceea ce bănuiam eu de ceva vreme. Nu am altă cale decât să fiu directă.

— Știai?

— Ce să știu?

— Despre Celia St. James că era gay?

— Îți istorisesc povestea așa cum s-a desfășurat.

— Păi da, zic eu. Dar...

— Dar ce?

Evelyn e calmă, perfect stăpână pe sine. Nu-mi dau seama dacă e pentru că știe ce bănuiesc și e, într-un final, gata să spună adevărul ori pentru că mă înșel amarnic și habar n-are ce cred eu.

Nu sunt sigură că vreau să-i pun întrebarea înainte să știu răspunsul.

Își ține buzele strânse într-o linie dreaptă. Ochii i se concentrează drept pe mine. Remarc însă că, în timp ce mă așteaptă să vorbesc, pieptul i se ridică și coboară rapid. E agitată. Nu e pe cât de încrezătoare se arată. E actriță, la urma urmei. Ar fi trebuit să știu până acum că la Evelyn nu capeți întotdeauna ceea ce vezi.

Așa că-i pun întrebarea într-un fel care-i permite să-mi spună cât de mult sau de puțin e pregătită să spună.

— Cine a fost iubirea vieții tale?

Evelyn mă privește în ochi și știu că are nevoie de încă un mic imbold.

— E în regulă, Evelyn! Serios!

E o chestiune importantă. Dar e în regulă. S-au mai schimbat lucrurile față de altădată, deși nici acum nu-i complet sigur să te dezvălui, trebuie s-o recunosc.

Și totuși...

Poate s-o spună.

Poate să mi-o spună mie.

Poate s-o recunoască liber. Acum. Aici.

— Evelyn, cine a fost marea ta iubire? Mie poți să-mi spui.

Se uită pe fereastră, trage adânc aer în piept, după care zice:

— Celia St. James.

Se face liniște în încăpere cât își permite Evelyn să-și audă sunetul propriilor vorbe, apoi surâde, un surâs luminos, larg și profund sincer. Izbucnește în râs în sinea ei și se concentrează iar pe mine.

— Mă simt ca și cum mi-aș fi petrecut toată viața iubind-o.

— Deci cartea asta, autobiografia ta... Ești gata să te dezvălui ca gay?

Închide ochii o clipă, iar eu inițial cred că încearcă să înțeleagă greutatea vorbelor mele, dar când îi deschide din nou, îmi dau seama că încearcă să înțeleagă prostia mea.

— Tu n-ai ascultat chiar nimic din ce ți-am povestit? Am iubit-o pe Celia, dar, de asemenea, înainte de ea, l-am iubit pe Don. De fapt, sunt sigură că dacă Don nu s-ar fi dovedit așa de bou, probabil că n-aș fi fost capabilă să mă îndrăgostesc de altcineva. Sunt bisexuală. Nu ignora jumătate din mine ca să mă poți băga într-o cutie, Monique! Nu face asta!

Asta ustură. Tare. Știu cum e să presupună lumea chestii despre tine, să-ți stabilească o etichetă în funcție de cum îi pari. Mi-am petrecut toată viața încercând să le explic oamenilor că, deși arăt a negresă, sunt mulatră. Mi-am petrecut toată viața știind cât e de important să-i lași pe oameni să-ți spună cine sunt în loc să-i reduci la etichete.

Și iată că i-am făcut lui Evelyn ceea ce mi-au făcut mie atâția alții.

Aventura ei amoroasă cu o femeie mi-a relevat că e gay și n-am așteptat să-mi spună că e bisexuală.

Asta e și ideea ei, nu? De aceea și vrea atât de tare să fie înțeleasă, de aceeași își alege perfect cuvintele. Pentru că vrea să fie văzută exact cum e, cu toate nuanțele și tonurile de gri. La fel cum aș vrea eu să fiu văzută.

Așadar, greșeala mea e grosolană. Pur și simplu am făcut o greșeală grosolană și, în ciuda dorinței mele de a trece peste sau de a o reduce la nimic, știu că mutarea mai puternică în acest caz e să-mi cer scuze.

— Îmi pare rău! zic. Ai mare dreptate! Ar fi trebuit să se te întreb cum te identifici înainte să presupun că știu. Dă-mi voie, așadar, să încerc din nou. Ești pregătită să te dezvălui, în paginile aceste cărți, ca bisexuală?

— Da! răspunde ea, încuviințând din cap. Da, sunt!

Evelyn pare mulțumită de scuzele mele, dacă nu încă ușor indignată. Ne-am întors însă la treabă.

— Și cum anume ți-ai dat seama? Că o iubești? La urma urmei, puteai să fi descoperit că era interesată de femei și la fel de ușor să-ți dai seama că erai interesată de ea.

— Ei bine, m-a ajutat faptul că soțul meu era sus și mă înșela. Fiindcă am fost grețos de geloasă în ambele cazuri. Am fost geloasă când am aflat despre Celia că era gay, pentru că însemna că era cu altele sau fusese cu altele, că viața ei nu eram doar *eu*. Și am mai fost geloasă din cauză că soțul meu era sus cu o femeie taman la petrecerea la care eram și eu, deoarece era jenant și constituia o amenințare la adresa modului meu de viață. Trăisem într-o lume în care

credeam că pot avea această apropiere de Celia și această distanță față de Don, și niciunul dintre ei nu mai avea nevoie de nimic altceva de la nimeni altcineva. Era o bulă stranie care tocmai se spărsese.

— Îmi închipui că, pe atunci, faptul că erai îndrăgostită de cineva de același sex n-a fost o concluzie la care să-ți fie ușor să ajungi.

— Bineînțeles că nu! Poate dacă mi-aș fi petrecut întreaga viață luptându-mă cu sentimente pentru alte femei, aș fi putut avea un tipar pentru această situație. Numai că n-aveam. Fusesem învățată să-mi placă bărbații și găsisem – chiar dacă temporar – iubirea și dorința cu un bărbat. Faptul că voiam să mă aflu în preajma Celiei tot timpul, faptul că țineam suficient de mult la ea cât să-i pun fericirea mai presus de a mea, faptul că-mi plăcea să mă gândesc la momentul în care stătuse în fața mea fără bluză – acum, pui toate astea cap la cap și zici că din unu plus unu rezultă că sunt îndrăgostită de o femeie. Pe atunci însă mie, cel puțin, îmi lipsea această ecuație și, dacă nici măcar nu-ți dai seama că există o formulă de lucru, atunci cum naiba ar trebui să găsești răspunsul? Continuă: Am crezut că într-un final aveam și eu o relație de prietenie cu o femeie și că mariajul meu se dusese de râpă pentru că soțul meu era un bou. Apropo, ambele erau adevărate. Doar că acesta nu era tot adevărul.

— Și atunci ce-ai făcut?

— La petrecere?

— Da, la cine te-ai dus mai întâi?

— Păi, zice Evelyn, a venit unul din ei la mine.

RUBY M-A LĂSAT ACOLO, LÂNGĂ USCĂTOR, CU UN PAHAR de cocktail gol în mână.

Trebuia să mă întorc la petrecere. Numai că am rămas locului, blocată, zicându-mi în sinea mea: *Ieși de-aici!* Pur și simplu nu puteam să răsucesc clanța. Și atunci s-a deschis ușa singură. Celia. Petrecerea gălăgioasă și puternic luminată în spatele ei.

— Evelyn, ce cauți aici?

— Cum de m-ai găsit?

— Am dat peste Ruby, care mi-a zis că bei în spălătorie. Am crezut că era un eufemism.

— Nu era.

— Văd și eu.

— Te culci cu femei? am întrebat.

Șocată, Celia a închis ușa în urma ei.

— Ce tot spui acolo?

— Ruby zice că ești lesbiană.

S-a uitat peste umărul meu.

— Cui îi pasă ce zice Ruby?

— Ești?

— Ai de gând să nu mai fii prietenă cu mine acum? Despre asta e vorba?

— Nu, am replicat eu, clătinând din cap. Desigur că nu. N-aș... face niciodată așa ceva. Niciodată!

— Atunci ce?

— Vreau doar să știu, atâta tot.

— De ce?

— Nu crezi că am dreptul să știu?

— Depinde.

— Deci ești?

Celia a pus mâna pe clanță, gata să plece. Instinctiv, m-am aplecat în față și am prins-o de încheietura mâinii.

— Ce faci?! a reacționat ea.

Îmi plăcea senzația încheieturii ei în mâna mea. Îmi plăcea felul în care parfumul i se răspândea în încăpere. M-am aplecat în față și am sărutat-o.

Nu știam ce fac. Prin asta vreau să zic că nu-mi controlam bine mișcarea și nu *știam* fizic cum trebuia s-o sărut. Să fie cum îi sărutam pe bărbați sau să fie cumva altfel? Totodată, nu înțelegeam nici amploarea emoțională a acțiunilor mele. Nu le înțelegeam cu adevărat semnificația sau riscul.

Eram o femeie celebră care săruta o femeie celebră în casa celui mai mare șef de studio din Hollywood, înconjurată de producători și staruri, și probabil de vreo duzină de oameni care strecurau informații revistei *Sub Rosa*.

Numai că tot ce-mi păsa mie atunci era că buzele ei erau moi. Pielea ei nu avea niciun pic de asprime. Tot ce-mi păsa era că m-a sărutat și ea, că și-a luat mâna de pe clanță și mi-a pus-o pe talie.

Mirosea a flori, a pudră de liliac și-i simțeam buzele umede. Avea răsuflarea dulce, cu gust de țigări și cremă de mentă.

Când s-a împins în mine, când piepturile noastre s-au atins și bazinul ei s-a frecat în treacăt de al meu, nu m-am mai putut gândi decât la faptul că nu era atât de diferit și totuși era complet astfel. Avea rotunjimi peste tot unde Don nu avea, și-i lipseau acolo unde le avea el.

Și totuși acea senzație că-ți poți simți inima în piept, că trupul îți spune că mai vrea, că te pierzi în parfumul, gustul și atingerea celeilalte persoane era la fel.

Celia s-a desprins prima.

— Nu putem rămâne aici, a zis ea.

S-a șters pe buze cu dosul palmei, apoi a întins degetul mare, frecându-l de al meu.

— Stai, Celia! am exclamat eu, încercând s-o rețin.

A ieșit însă din cămăruță, trântind ușa în urma ei.

Am închis ochii, neștiind sigur cum să mă adun, cum să-mi liniștesc creierul.

Am tras aer în piept. Am deschis și am luat-o pe scări în sus, sărind câte două trepte deodată.

Am deschis fiecare ușă de la etaj până am găsit ce căutam. Don se îmbrăca, băgându-și cămașa în pantalonii costumului, iar o femeie cu o rochie aurie cu mărgele se încălța.

Am ieșit în fugă, iar Don a venit după mine.

— Hai să discutăm despre asta acasă! a zis el, prinzându-mă de cot.

M-am smucit, căutând-o pe Celia. Nici urmă de ea.

A intrat Harry pe ușa de la intrare, rumen în obraji și părând treaz. Am dat fuga la el, lăsându-l pe Don pe scări, înghesuit de un producător amețit care încerca să discute cu el despre o melodramă.

— Unde-ai fost toată seara? l-am întrebat.

— O să păstrez acest amănunt pentru mine, a răspuns el, zâmbind.

— Poți să mă duci acasă?

S-a uitat la mine și apoi la Don, care era încă pe scări.

— Nu te duci acasă cu soțul tău?

Am clătinat din cap.

— Da' el știe?

— Dacă nu știe, atunci e cretin.

— OK! a zis Harry, dând din cap încrezător și supus.

Avea să facă orice voiam eu.

M-am așezat pe locul din față al Chevroletului lui Harry, care tocmai dădea cu spatele când a ieșit Don din casă și venit în fugă pe partea mea. N-am coborât geamul.

— Evelyn! a strigat el.

Îmi plăcea felul în care sticla dintre noi îi tăia din intensitatea vocii, i-o înăbușea suficient de mult cât să pară că e undeva, departe. Îmi plăcea faptul că puteam să decid dacă vreau să-l ascult la volum maxim sau nu.

— Îmi pare rău! a zis el. Nu-i ceea ce crezi.

M-am uitat drept în față.

— Să mergem!

Îl puneam pe Harry într-o poziție dificilă, obligându-l să țină partea cuiva. Spre cinstea lui, el nici măcar n-a tresărit.

— Cameron, să nu îndrăznești să-mi iei nevasta!

— Don, hai să discutăm de dimineață! a strigat el prin geam, după care a ieșit spre drumurile din canion.

Când am ajuns pe Sunset Boulevard și mi se mai potoliseră bătăile inimii, m-am întors către Harry și am început să vorbesc. Când i-am spus că Don fusese sus cu o femeie, a dat din cap, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva.

— De ce nu pari surprins? l-am întrebat când am trecut în viteză prin intersecția dintre Doheny și Sunset, exact locul de unde începea să se vadă Beverly Hills.

Străzile se lățeau, străjuite de copaci, iar peluzele erau imaculate și trotuarele curate.

— Don a avut mereu o predilecție pentru femeile pe care de-abia le-a cunoscut, a zis Harry. Nu eram sigur că știi. Sau că-ți pasă.

— Nu știam. Și îmi pasă.

— Ei bine, atunci îmi pare rău! mi-a zis el, aruncându-mi o privire fugară înainte să-și întoarcă ochii la drum. În acest caz, ar fi trebuit să-ți spun.

— Presupun că nu ne spunem o mulțime de lucruri, am zis eu, uitându-mă pe geam.

Pe stradă un bărbat își plimba câinele.

Aveam nevoie de cineva.

Chiar în clipa aceea, aveam nevoie de un prieten. Cineva căruia să-i spun adevărurile mele, cineva care să mă accepte, care să-mi spună că are să-mi fie bine.

— Și dacă am face-o? am întrebat eu.

— Să ne spunem unul altuia adevărul?

— Să ne spunem unul altuia tot.

S-a uitat la mine.

— Aș zice că asta e o povară pe care nu vreau s-o pun pe umerii tăi.

— Și pentru tine ar fi o povară, am zis. Ascund și eu chestii.

— Ești cubaneză, ești o javră calculată și avidă de putere, a zis Harry, surâzându-mi. Secretele astea nu-s așa de rele.

Mi-am lăsat capul pe spate și am izbucnit în râs.

— Iar tu știi ce sunt eu.

— Da!

— Acum însă poți s-o negi plauzibil. Nu trebuie să auzi ceva despre asta sau s-o vezi.

A făcut la stânga, spre zona joasă, nu spre dealuri. Mă ducea la el acasă și nu la mine. Se temea de ce avea să-mi facă Don. Și eu mă cam temeam.

— Poate că sunt gata pentru asta. Pentru a fi o prietenă adevărată. Nu-i alta mai credincioasă ca mine, am zis.

— Nu sunt sigur că ăsta e genul de secret pe care aș vrea să mi-l ții tu, iubire. E mai dificil, așa.

— Cred că e genul de secret mult mai des întâlnit decât susține fiecare dintre noi că e, am zis eu. Cred că poate avem cu toții măcar un pic din secretul ăsta în noi. Cred că poate îl am și eu în mine.

A făcut la dreapta și a intrat pe aleea lui de acces auto. A oprit motorul și s-a întors către mine.

— Tu nu ești ca mine, Evelyn.

— S-ar putea să fiu un pic. S-ar putea să fiu eu, s-ar putea să fie și Celia.

S-a întors la loc spre volan, căzând pe gânduri.

— Da, a spus el într-un final. S-ar putea să fie și Celia.

— Știai?

— Am bănuit. Am mai bănuit și că s-ar putea să... simtă ceva pentru tine.

M-am simțit ca ultimul om de pe pământ care află ce era sub nasul lui.

— Îl părăsesc pe Don, am zis.

A încuviințat din cap, deloc surprins.

— Mă bucur s-o aud, a zis. Sper însă că știi tot ce presupune asta.

— Știu ce fac, Harry.

Mă înșelam. Nu știam.

— Don n-o să stea cu brațele încrucișate, a zis Harry. La asta mă refer.

— Deci ar trebui să continui tot circul ăsta. Să-i permit să se culce cu cine se nimerește și să dea în mine când are el chef?

— Absolut deloc. Știi că n-aș spune niciodată așa ceva.

— Atunci?

— Vreau să fii pregătită pentru ceea ce-ai să faci.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, am zis.

— E în regulă! a zis Harry.

A deschis portiera mașinii și a coborât. A venit pe partea mea și mi-a deschis și mie.

— Haide, Ev! mi-a zis cu amabilitate în glas, dându-mi mâna să ies. A fost o seară lungă. Ai nevoie de odihnă.

M-am simțit brusc foarte obosită, ca și cum, odată ce mi-ar fi arătat-o el, mi-aș fi dat seama că oboseala mă pândise tot timpul. L-am urmat pe ușa de la intrare.

Livingul lui nu era încărcat, dar era frumos, cu piese de mobilier din lemn și piele. Alcovurile și cadrele ușilor erau toate cu arcadă, iar pereții de un alb clar. Exista o singură operă de artă atârnată pe perete, un Rothko în roșu și albastru, deasupra canapelei. Mi-a trecut atunci prin minte că Harry nu era producător la Hollywood pentru salariu. Sigur, casa lui era frumoasă. Numai că nu avea nimic ostentativ, nimic care să-l arate așa cum era, nimic care să exprime ceva. Pentru el era doar un loc în care să doarmă.

Harry era ca mine. Se băgase în treaba asta pentru glorie. Pentru că-l ținea ocupat, important, alert.

Harry, la fel ca și mine, se băgase în treaba asta pentru orgoliu.

Eram amândoi norocoși ne fi găsit omenia astfel, chiar dacă părea să se fi întâmplat accidental.

Am urcat amândoi scările curbate, iar Harry m-a instalat în camera de oaspeți. Patul avea o saltea subțire și o pătură groasă de lână. Am folosit o bucată de săpun

să-mi curăț machiajul, iar Harry mi-a desfăcut fermoarul de la spate al rochiei și mi-a dat o pijama de-a lui.

— Sunt în camera de lângă, dacă ai nevoie de ceva, mi-a zis.

— Mulțumesc! Pentru tot!

A dat din cap. S-a întors cu spatele și apoi iar cu fața la mine când dădeam pătura la o parte.

— Interesele noastre nu corespund, Evelyn, a zis el. Ale tale și ale mele. Vezi și tu, nu?

M-am uitat la el, încercând să-mi dau seama dacă da.

— Treaba mea e să aduc bani studioului. Iar dacă tu faci ce vrea studioul, atunci treaba mea e să te fac fericită. Însă mai mult decât orice, Ari vrea...

— Să-l facă pe Don fericit.

M-a privit drept în ochi. Pricepusem unde bătea.

— OK! am zis. Văd.

Mi-a zâmbit timid și a închis ușa în urma lui.

Ai crede că m-am foit toată noaptea în pat, făcându-mi griji cu privire la viitor, la ceea ce însemna faptul că sărutasem o femeie, făcându-mi griji dacă chiar ar trebui să-l părăsesc pe Don.

Pentru asta există însă negarea.

În dimineața următoare, Harry m-a condus înapoi acasă. Mă pregăteam pentru o ceartă. Când am ajuns însă acolo, Don nu era nicăieri.

Am știut chiar în acel moment că ni se terminase căsnicia și că decizia, pe care eu o credeam a mea, fusese deja luată pentru mine.

Don nu mă așteptase, nu plănuise să lupte pentru mine. Era altundeva, părăsindu-mă el înainte să apuc să-l părăsesc eu.

În schimb, chiar în fața ușii stătea Celia St. James.

Harry a așteptat pe aleea de acces auto până am ajuns la ea. M-am întors și i-am făcut semn cu mâna să plece.

După ce-a plecat, iar strada mea frumoasă și mărginită de copaci a rămas la fel de liniștită cum te-ai aștepta la

puțin după șapte dimineața în Beverly Hills, am luat-o pe Celia de mână și am condus-o înăuntru.

— Nu sunt..., a zis Celia după ce-am închis ușa în urma noastră. Eu doar... era o fată la liceu, prietena mea cea mai bună. Iar ea și cu mine...

— Nu vreau să aud asta, am zis eu.

— OK! Eu doar... nu sunt... nu-i nimic în neregulă cu mine.

— Știu că nu-i nimic în neregulă cu tine.

M-a privit, căutând să înțeleagă ce anume voiam de la ea, ce anume ar trebui să mărturisească.

— Uite ce știu eu, i-am zis. Știu că l-am iubit pe Don.

— O știu! a replicat ea defensivă. Știu că-l iubești pe Don. Mereu am știut-o.

— Am zis că l-am iubit pe Don. Nu cred că-l mai iubesc de ceva vreme, însă.

— OK!

— Acum, singurul om la care mă gândesc ești tu.

Și cu asta, m-am dus sus și mi-am făcut bagajele.

M-AM ASCUNS ÎN APARTAMENTUL CELIEI O SĂPTĂMÂNĂ și jumătate, în purgatoriu. Am dormit, caste, în patul ei în fiecare noapte.

În timpul zilei, stăteam la ea în casă și citeam cărți în timp ce ea se ducea la lucru la noul ei film pentru Warner Brothers.

Nu ne-am sărutat. Când și când, zăboveam un pic prea mult când ni se atingeau în treacăt brațele sau mâinile, fără să ni se întâlnească privirile vreodată. În miez de noapte însă, după ce păream să fi adormit, îi simțeam trupul la spate și mă împingeam în ea, simțindu-i căldura burții lângă mine, bărbia în curbura cefei mele.

În unele dimineți mă trezeam într-o grămadă din părul ei și trăgeam adânc aer în piept, încercând să inspir cât mai mult din ea.

Știam că vreau s-o sărut din nou. Știam că vreau s-o ating. Nu știam însă precis ce anume trebuie să fac sau cum trebuie să se desfășoare lucrurile. Era ușor să mă gândesc că acel unic sărut dintr-o spălătorie întunecoasă fusese o întâmplare. Nici măcar nu era greu să-mi spun că sentimentele pe care le aveam pentru ea erau pur și simplu platonice.

Câtă vreme mă lăsam uneori în voia gândurilor mele despre Celia, îmi puteam spune că nu-i ceva real.

Homosexualii erau inadaptați și, chiar dacă nu credeam că asta îi face oameni răi, căci, la urma urmei, îl iubeam pe Harry ca pe un frate, nu eram pregătită să mă număr printre ei.

Așa că-mi spuneam că scânteia dintre mine și Celia e doar o excentricitate a noastră. Argument care rămânea convingător câtă vreme se păstra excentricitatea.

Uneori, realitatea se prăbușește peste tine. Alteori, pur și simplu așteaptă, răbdătoare, să rămâi fără energia care ți-e necesară s-o negi.

Taman asta mi s-a întâmplat mie într-o sâmbătă dimineață pe când era Celia la duș și eu făceam ouă.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar când am deschis, am văzut singurul chip pe care eram bucuroasă să-l văd de partea cealaltă a pragului.

— Bună, Harry! am zis eu, întinzându-mă în față să-l îmbrățișez și având grijă să nu-l ating cu spatula de pe care se prelingeau ouă pe frumoasa lui cămașă din oxford[1].

— Ia uită-te la tine! a exclamat el. Gătești!

— Știu, am zis eu, dându-mă la o parte și poftindu-l înăuntru. A înghețat iadul, bănuiesc. Vrei niște ouă?

L-am condus în bucătărie. A aruncat o privire în tigaie.

— Cât de bine ai ajuns să te pricepi la micul dejun? a întrebat.

— În caz că te întrebi dacă nu cumva ouăle o să fie arse, răspunsul e că probabil da.

A zâmbit și a pus un plic mare și greu pe masa din living. Sunetul pe care l-a scos atingând lemnul mi-a oferit indiciul necesar ca să-mi dau seama ce conține.

— Dă-mi voie să ghicesc! Mi se acordă divorțul.

— Se pare că da.

— Din ce motive? Bănuiesc că avocații lui n-au bifat căsuțele cu adulter sau cruzime.

— Abandon familial.

Am ridicat din sprâncene.

— Inteligent!

---

[1] Țesătură de bumbac sau de lână în carouri din fibre colorate (n. red.).

— Nu contează motivele. O știi.

— O știu.

— Ar trebui să citești ce scrie, să pui un avocat să citească. În esență, există un singur lucru bun important.

— Ia zi!

— Primești casa, banii tăi și jumătate din banii lui.

M-am uitat la Harry de parc-ar fi încercat să-mi vândă Podul Brooklyn[1].

— De ce-ar face asta?

— Pentru că ți-e interzis să discuți cu oricine, oricând, despre orice s-a petrecut în căsnicia ta.

— Are și el interzis?

Harry a clătinat din cap.

— Nu în scris, nu.

— Deci eu nu pot să vorbesc, iar el poate să trăncănească prin tot orașul? Ce-l face să creadă c-am să accept așa ceva?

A coborât privirea spre masă preț de o clipă, după care a ridicat-o iar spre mine, spășit.

— Sunset renunță la mine, nu-i așa?

— Don nu te mai vrea la studio. Ari plănuiește să te împrumute la MGM și Columbia.

— Și după aia?

— După aia ești de capul tău.

— Păi e bine. Pot s-o fac. Celia e liber-profesionistă. Am să-mi iau impresar ca ea.

— Poți, a zis Harry, și cred c-ar trebui să încerci, dar...

---

[1] Pod inaugurat la New York în 1883, care leagă Brooklyn de Manhattan. De-a lungul timpului au existat diverși escroci care au încercat să facă bani pe seama credulilor, vânzându-le acest pod, precum și alte obiective din metropolă precum Statuia Libertății sau Muzeul Metropolitan de Artă. În cazul podului, escrocii momeau lumea cu promisiunea că se pot câștiga bani frumoși din taxa de traversare percepută, dat fiind că, pentru o vreme după inaugurare, chiar s-a perceput o astfel de taxă de către proprietarii de drept (n. tr.).

— Dar ce?

— Don vrea ca Ari să te excludă din lista celor care vor primi o nominalizare la Oscar, iar Ari e de acord. Cred că o să te împrumute și o să te pună intenționat în filme care o să fie eșecuri.

— Nu poate face așa ceva!

— Ba da! Și o s-o facă, pentru că Don e cloșca cu puii de aur. Toate studiourile suferă. Lumea nu se mai duce la film așa de des ca altădată, așteaptă următorul episod din *Gunsmoke*[1]. Sunset e în declin din clipa în care a fost forțat să-și vândă cinematografele. Ne menținem pe linia de plutire doar datorită unor staruri ca Don.

— Și ca mine.

A încuviințat din cap.

— Dar, și îmi pare rău s-o spun, cred că e important să vezi imaginea de ansamblu – Don valorează mult mai multe funduri pe scaune decât tine.

M-am simțit înaltă de-o șchioapă.

— Asta doare.

— Știu, a zis Harry. Îmi pare rău!

S-a oprit apa la baie și am auzit-o pe Celia ieșind de la duș. Dinspre fereastră venea o adiere de vânt. Am dat s-o închid, dar nu m-am putut clinti.

— Deci asta-i! Dacă Don nu mă vrea, atunci nu mă vrea nimeni.

— Dacă Don nu te vrea, nu vrea nici să te aibă nimeni altcineva. Îmi dau seama că e o diferență subtilă, dar...

— Dar e vag reconfortantă.

— Bun!

— Deci care-i jocul lui? Îmi distruge viața și-mi cumpără tăcerea cu o casă și mai puțin de un milion de dolari?

---

[1] Serial de radio și televiziune american creat de regizorul Norman Macdonnell și scriitorul John Meston care s-a difuzat în perioada 1952–1961 (n. red.).

— Sunt o grămadă de bani, a spus Harry ca și cum ar conta, ca și cum m-ar ajuta cu ceva.

— Știi că nu-mi pasă de bani. Cel puțin nu în primul rând.

— Știu.

Celia a ieșit din baie în halat, cu părul ud și drept.

— A, bună, Harry! a zis ea. Vin într-un minut!

— Nu-i nevoie să te grăbești din cauza mea, tocmai plecam.

Celia a surâs și a intrat în dormitor.

— Mulțumesc că l-ai adus! i-am zis.

A încuviințat din cap.

— Am reușit o dată, pot să reușesc și a doua oară, i-am zis când se îndrepta spre ușă. Pot să reclădesc totul de la zero.

— Niciodată nu m-am îndoit că poți face absolut orice-ți pui în cap.

A pus mâna pe clanță, gata să plece.

— Mi-ar plăcea... sper că mai putem fi prieteni, Evelyn. Că mai putem...

— O, mai taci! Ne suntem cel mai bun prieten unul altuia. Prieteni care s-ar putea sau nu să-și spună totul. Asta nu se schimbă. Mă iubești în continuare, nu? Chiar dacă sunt pe fără?

— Da!

— Și eu te iubesc în continuare. Așadar, gata cu asta!

A zâmbit ușurat.

— OK, suntem doar noi doi!

— Noi doi, nu-s alți prieteni mai credincioși ca noi!

A ieșit din apartament și l-am urmărit cu privirea coborând în stradă și urcându-se în mașină, după care m-am întors și m-am rezemat cu spatele de ușă.

Aveam să pierd toate lucrurile pe care-mi clădisem o viață.

Toate, cu excepția banilor.

Bani încă mai aveam.

Iar asta era ceva.

Atunci mi-am dat seama că mă mai aștepta ceva, ceva ce-mi doream, iar acum eram liberă să am.

Acolo, cu spatele lipit de ușa apartamentului ei, în pragul divorțului de cel mai popular bărbat de la Hollywood, mi-am dat seama că să mă mint în privința a ceea ce doream îmi consuma mult mai multă energie decât aveam.

Așa că, în loc să mă întreb ce înseamnă și ce spune despre mine, m-am ridicat și am intrat în camera Celiei.

Era încă în halat și-și usca părul în fața măsuței de toaletă.

M-am dus la ea și am privit-o în superbii ei ochi albaștri și i-am zis:

— Cred că te iubesc.

După care am tras-o de cordonul halatului, desfăcându-l.

Am făcut-o încet. Atât de încet, că m-ar fi putut opri de un milion de ori înainte să se desfacă de tot. Dar n-a făcut-o.

În schimb, s-a îndreptat de spate, m-a privit cu mai multă îndrăzneală și mi-a pus mâna pe mijloc cât o trăgeam eu de cordon.

Cele două părți ale halatului s-au desfăcut în clipa în care s-a destins cordonul, dezvăluind-o goală în fața mea.

Avea pielea moale și palidă. Sânii mai plini decât mă așteptasem eu, sfârcurile roz. Burta plată, cu un picuț de rotunjime sub buric.

Când am coborât privirea spre picioarele ei, le-a desfăcut puțin de tot.

Am sărutat-o, instinctiv. I-am pus mâinile pe sâni, atingându-i așa cum voiam și cum îmi plăcea să-mi fie mie atinși.

Când a gemut, m-am simțit zvâcnind.

M-a sărutat pe gât și pe capul pieptului.

Mi-a tras bluza peste cap.

S-a uitat la mine, cum stăteam cu sânii dezgoliți.

— Ești superbă! mi-a zis. Chiar și mai și decât mi-am închipuit.

Am roșit și mi-am lăsat capul în palme, jenată de cât de lipsită de control mă simțeam, de cât de depășită de situația eram.

Mi-a dat la o parte mâinile de pe față și m-a privit.

— Nu știu ce fac, i-am zis.

— E în regulă, a zis ea. Știu eu!

În noaptea aceea, Celia și cu mine am dormit goale, îmbrățișate. Nu ne-am mai prefăcut că ne atingem din întâmplare. Iar când m-am trezit a doua zi de dimineață cu părul ei pe față, am inspirat, zgomotos și cu mândrie.

Între cei patru pereți, eram lipsite de rușine.

Sub Rosa

30 decembrie 1959

ADLER ȘI HUGO KAPUT!

Don Alder, burlacul cel mai bun de însurat de la Hollywood?

Don și cu Evelyn pun capăt relației. După doi ani de căsnicie, Don a cerut divorțul de Evelyn Hugo.

Ne întristează să-i vedem pe porumbei despărțindu-se, dar am minți dacă v-am spune că ne surprinde. Am auzit noi niște vociferări cum că steaua lui Don urmează să urce și mai tare pe cer, iar Evelyn era invidioasă și răutăcioasă.

Din fericire pentru Don, și-a reînnoit contractul cu Sunset Studios, motiv de zâmbet cu gura până la urechi pentru șeful cel mare, Ari Sullivan, și are trei filme programate pentru lansare în acest an. Don ăsta nu se lasă!

Pe de altă parte, deși cel mai nou film al lui Evelyn, *Fiicele doctorului March*, a fost un succes de casă și foarte bine primit de critici, Sunset a scos-o pe actriță din filmul în pregătire *Jokers Wild* și a înlocuit-o cu Ruby Reilly.

Oare i-a apus steaua lui Evelyn la Sunset[1]?

---

[1] Joc de cuvinte în original, dat fiind că *sunset* înseamnă „apus", „asfințit" (n. tr.).

— CUM DE-AI RĂMAS ATÂT DE ÎNCREZĂTOARE? ATÂT DE NE-clintită în hotărârea ta? o întreb pe Evelyn.

— Când m-a părăsit Don? Sau când mi s-a dus cariera pe apa sâmbetei?

— Amândouă, zic eu. Adică, o aveai pe Celia, ceea era un pic altfel, dar...

Evelyn lasă uşor capul într-o parte.

— Cum altfel?

— Hm? fac eu, căzută pe gânduri.

— Ai zis c-o aveam pe Celia, ceea ce era un pic altfel, mă lămureşte Evelyn.

— Scuze, eram... absentă.

Pentru o clipă, mi-am lăsat propriile probleme amoroase să se prelingă în ceea ce ar fi trebuit să fie o conversaţie în care informaţia curge într-un singur sens.

Evelyn clatină din cap.

— N-are de ce să-ţi pară rău! Doar spune-mi cum e chestia cu altfel!

Mă uit la ea şi-mi dau seama c-am deschis o uşă care nu se poate închide.

— Altfel decât divorţul meu iminent.

Surâde, aproape ca Pisica de Cheshire.

— Ei, acum se-ncinge treaba! zice ea.

Mă deranjează atitudinea asta nepăsătoare faţă de propria mea vulnerabilitate. E vina mea c-am adus vorba. Ar putea însă să trateze problema cu mai multă amabilitate. M-am expus. Am expus o rană.

— Ai semnat actele? întreabă ea. Poate cu o inimioară deasupra i-ului din Monique? Eu asta aş face.

— Bănuiesc că eu nu iau divorțul așa de puțin în serios ca tine, îi zic.

Vorbele îmi ies din gură pe un ton plat. Mă gândesc să le îmblânzesc cumva... dar n-o fac.

— Nu, sigur că nu, replică Evelyn amabilă. Dac-ai face-o la vârsta ta, ai fi cinică.

— Dar la vârsta ta? întreb eu.

— Cu experiența mea? Realistă.

— Asta, în sine, e groaznic de cinic, nu crezi? Divorțul înseamnă pierdere.

Evelyn clatină din cap.

— Durerea sufletească înseamnă pierdere. Divorțul e o bucată de hârtie.

Las ochii în jos și constat că am tot mâzgălit un cub cu pixul albastru. Începe să treacă prin pagină. Nu-mi ridic pixul și nici nu apăs mai tare, doar continui să întind pasta peste liniile cubului.

— Dacă ai parte de durere sufletească acum, te compătimesc profund, zice Evelyn. Pentru asta am cel mai mare respect. E genul de chestie care te poate frânge în două. Pe mine însă nu m-a durut sufletul când m-a părăsit Don. Pur și simplu am simțit că-mi eșuase căsnicia. Iar astea două sunt chestii foarte diferite.

La auzul vorbelor ei, opresc pixul în loc. Ridic privirea spre ea și mă întreb de ce-am avut nevoie de Evelyn să-mi spună asta.

Mă întreb de ce oare nu mi-a trecut prin cap mai înainte că există o asemenea deosebire.

În drum spre metrou, văd că m-a sunat Frankie a doua oară într-o zi.

Aștept până s-ajung în Brooklyn și merg pe strada spre apartamentul meu ca să-i răspund.

E aproape nouă seara, așa că mă hotărăsc să-i scriu un SMS: *Tocmai plec de la Evelyn. Scuze, e tare târziu. Vrei să vorbim mâine?*

Sunt cu cheia în ușă când primesc răspunsul lui Frankie: *E bine și în seara asta. Sună-mă cât de repede poți!*

Dau ochii peste cap. N-ar trebui s-o prostesc.

Îmi las geanta jos. Măsor apartamentul cu pasul. Ce-o să-i spun? La cum văd eu lucrurile, am două opțiuni.

Pot să mint și să-i spun c-o să fie totul bine, că ne încadrăm în program pentru numărul din iunie și că o pun pe Evelyn să vorbească despre chestii mai concrete.

Sau pot să-i spun adevărul adevărat, ceea ce mi-ar putea atrage concedierea.

În acest punct, încep să pricep că s-ar putea să nu fie chiar așa de rău să fiu concediată. O să am o carte de publicat în viitor, una din care aș câștiga, foarte probabil, milioane de dolari. Ceea ce mi-ar aduce alte ocazii de a scrie biografii de celebrități. După care, în cele din urmă, aș putea începe să-mi găsesc propriile subiecte, să scriu despre orice vreau cu încrederea că orice editor mi-ar cumpăra materialele.

Nu știu însă când o să se vândă această carte, iar dacă adevăratul meu scop e să fiu în stare să prind orice subiect vreau, atunci credibilitatea contează. Concedierea de la *Vivant* pentru că le-am furat cel mai important titlu nu mi-ar face bine la reputație.

Înainte să apuc să mă decid încotro s-o apuc, ce plan anume am, îmi sună telefonul în mână.

Frankie Troupe.

— Alo?

— Monique, zice Frankie, cu îngrijorare și iritare în glas. Ce se întâmplă cu Evelyn? Spune-mi totul!

Caut modalități pentru ca Frankie, Evelyn și cu mine să ieșim din situația asta cu tot ce ne dorim. Numai că-mi dau brusc seama că singurul lucru pe care-l pot controla este să obțin ceea ce vreau *eu*.

Și de ce să n-o fac?

Pe bune!

De ce *să nu ies eu* în frunte?

— Frankie, bună, scuze că n-am fost mai disponibilă!

— Nu face nimic, nu face nimic! zice Frankie. Câtă vreme obții un material bun.

— Așa și este, numai că, din nefericire, Evelyn nu mai e interesată să lucreze la materialul ăsta cu *Vivant*.

Tăcerea lui Frankie e asurzitoare, accentuată apoi plat și fără vlagă de un:

— Poftim?!

— Încerc s-o conving de zile întregi. De-aia n-am putut să iau legătura cu tine. Îi tot explic că trebuie să facă materialul ăsta pentru *Vivant*.

— Dacă nu era interesată, atunci de ce ne-a mai sunat?

— Mă voia pe mine.

Nu continui cu vreo condiție. Nu spun „M-a vrut pe mine, uite de ce. M-a vrut pe mine și-mi pare tare rău de toată situația creată."

— Adică s-a folosit de noi să ajungă la tine? întreabă Frankie, ca și cum asta ar fi cea mai mare insultă la care s-ar putea gândi.

Treaba e, de fapt, că Frankie s-a folosit de mine ca să ajungă la Evelyn, deci...

— Da! răspund eu. Cred că da. O interesează o biografie completă. Scrisă de mine. Am acceptat în speranța c-o s-o conving să se răzgândească.

— O *biografie*? Iei subiectul nostru și-l transformi într-o carte?

— Așa vrea Evelyn. Eu tot încerc s-o conving să nu.

— Și ai reușit? S-o convingi?

— Nu! Încă nu! Dar cred c-o să pot.

— OK! zice Frankie. Atunci fă-o!

Ăsta e momentul meu.

— Cred că pot să-ți livrez un material extraordinar despre Evelyn Hugo, care să facă vâlvă în presă. Dar dac-o fac, atunci vreau să fiu promovată.

Aud scepticismul din glasul lui Frankie.

— Ce fel de promovare?

— Redactor independent. Vin și plec după cum am chef. Aleg subiectele despre care vreau să scriu.

— Nu!

— Atunci n-am niciun stimulent s-o conving pe Evelyn să permită apariția articolului în *Vivant*.

Mai c-o aud pe Frankie cântărindu-și opțiunile. Tace, dar nu e niciun pic de tensiune între noi, de parcă nu s-ar aștepta să vorbesc până nu se decide ce să zică:

— Dacă ne obții un material de copertă, face dezvăluiri și e de acord cu o ședință foto, o să te fac jurnalist independent. Cuget asupra ofertei, iar Frankie intervine: Nu avem decât o poziție de redactor independent. S-o dau la o parte pe Gayle din locul pe care și l-a câștigat nu mi se pare drept. Cred că și tu poți înțelege. Jurnalist independent e ceea ce am de oferit. N-o să exercit un prea mare control asupra subiectelor despre care poți să scrii, iar dacă dovedești repede că poți face treabă bună așa, o să avansezi ca toată lumea. Așa e corect, Monique.

Mai stau pe gânduri preț de o clipă. Jurnalist independent pare rezonabil. Jurnalist independent sună grozav.

— OK, zic, apoi mai forțez un pic nota, pentru că Evelyn mi-a spus, la începutul întregii povești, că trebuie să insist să fiu plătită bine, și are dreptate. Vreau o mărire de salariu pe măsura funcției.

Mă cuprinde rușinea când mă aud cum cer bani așa de direct, dar mi se relaxează umerii în clipa în care o aud pe Frankie spunând:

— Da, sigur, bine!

Dau aerul afară din piept.

— Dar vreau să-mi confirmi mâine! continuă. Vreau și ședința foto programată până săptămâna viitoare.

— OK! S-a marcat!

Înainte să închidă, Frankie zice:

— Sunt impresionată, dar și ofticată. Ai grijă să iasă atât de bine, cât să fiu nevoită să te iert!

— Nu-ți bate capul! Așa o să fac.

— Redactor independent. Vin și plec după cum am chef. Aleg subiectele despre care vreau să scriu.

— Nu!

— Atunci n-am niciun stimulent s-o conving pe Evelyn să permită apariția articolului în *Vivant*.

Mai c-o aud pe Frankie cântărindu-și opțiunile. Tace, dar nu e niciun pic de tensiune între noi, de parcă nu s-ar aștepta să vorbesc până nu se decide ce să zică:

— Dacă ne obții un material de copertă, face dezvăluiri și e de acord cu o ședință foto, o să te fac jurnalist independent. Cuget asupra ofertei, iar Frankie intervine: Nu avem decât o poziție de redactor independent. S-o dau la o parte pe Gayle din locul pe care și l-a câștigat nu mi se pare drept. Cred că și tu poți înțelege. Jurnalist independent e ceea ce am de oferit. N-o să exercit un prea mare control asupra subiectelor despre care poți să scrii, iar dacă dovedești repede că poți face treabă bună așa, o să avansezi ca toată lumea. Așa e corect, Monique.

Mai stau pe gânduri preț de o clipă. Jurnalist independent pare rezonabil. Jurnalist independent sună grozav.

— OK, zic, apoi mai forțez un pic nota, pentru că Evelyn mi-a spus, la începutul întregii povești, că trebuie să insist să fiu plătită bine, și are dreptate. Vreau o mărire de salariu pe măsura funcției.

Mă cuprinde rușinea când mă aud cum cer bani așa de direct, dar mi se relaxează umerii în clipa în care o aud pe Frankie spunând:

— Da, sigur, bine!

Dau aerul afară din piept.

— Dar vreau să-mi confirmi mâine! continuă. Vreau și ședința foto programată până săptămâna viitoare.

— OK! S-a marcat!

Înainte să închidă, Frankie zice:

— Sunt impresionată, dar și ofticată. Ai grijă să iasă atât de bine, cât să fiu nevoită să te iert!

— Nu-ți bate capul! Așa o să fac.

CÂND INTRU ÎN BIROUL LUI EVELYN A DOUA ZI DE DIMIneață, sunt așa de agitată, că-mi transpiră spatele de-mi bălțește ușor sudoarea pe șiră.

Grace așază pe masă un platou cu mezeluri, iar eu rămân cu ochii pironiți la cornișoni cât vorbește ea cu Evelyn despre Lisabona vara.

Cum a plecat Grace, cum mă întorc spre Evelyn.

— Trebuie să discutăm! zic eu.

Scoate un hohot de râs.

— Sincer, cred că numai asta și facem.

— Despre *Vivant*.

— OK! Vorbește!

— Trebuie să știu un orizont de timp pentru lansarea cărții ăsteia!

Aștept să-mi ofere ceva, *orice*, care să aducă a răspuns.

— Ascult! zice.

— Dacă nu-mi spui când ar putea fi vândută, realist vorbind, cartea asta, atunci risc să-mi pierd slujba pentru ce s-ar putea să aibă loc abia peste niște ani. Poate chiar zeci.

— Da' tu chiar speri c-o să trăiesc mult!

— Evelyn, zic eu, oarecum descurajată de faptul că tot nu ia problema în serios. Trebuie fie să știu când iese cartea, fie să le promit celor de la *Vivant* un fragment pentru numărul din iunie.

Evelyn se gândește la ce i-am spus. Stă cu picioarele încrucișate pe canapeaua din fața mea, îmbrăcată cu pantaloni negri din jerseu strâmți, un maiou cenușiu și un cardigan supradimensionat alb.

— OK! zice ea. Poți să le dai o bucată, orice bucată vrei tu, pentru numărul din iunie. Dacă, și numai dacă, taci odată cu chestia asta cu orizontul de timp.

Nu las să mi se vadă bucuria pe față. Am ajuns la jumătatea drumului. Nu mă pot opri până nu l-am parcurs pe tot. Trebuie să întreb și trebuie să fiu dispusă să primesc un refuz. Trebuie să-mi cunosc valoarea.

La urma urmei, Evelyn vrea ceva de la mine. Are nevoie de mine. Nu știu de ce sau pentru ce, dar știu că n-aș sta aici dacă n-ar fi așa. Valorez ceva pentru ea. Iar acum trebuie să mă folosesc de asta. La fel cum ar face și ea.

Să-i dăm drumul!

— Trebuie să participi la o ședință foto. Pentru copertă.

— Nu!

— Nu-i negociabil.

— Totul e negociabil. N-ai obținut destul? Am fost de acord cu fragmentul.

— Tu și cu mine știm cât de valoroase pot fi niște imagini noi cu tine.

— Am zis nu.

OK, să-i dăm drumul! Pot s-o fac. Nu trebuie să fac decât ce-ar face și Evelyn. Trebuie s-o „Evelyn Hugo-esc" pe Evelyn Hugo.

— Ori ești de acord cu ședința foto, ori mă retrag.

Evelyn se apleacă în față pe fotoliu.

— Poftim?!

— Vrei să-ți scriu povestea vieții. Și eu vreau. Dar astea sunt condițiile mele. N-am de gând să-mi pierd slujba pentru tine, iar singura cale de a mi-o păstra este să le livrez un material despre Evelyn Hugo cu o copertă. Așadar, fie mă convingi să-mi pierd slujba – lucru posibil numai dacă-mi spui *când* o să se vândă cartea –, fie accepți.

Se uită la mine și am impresia că nu-s chiar așa cum se aștepta ea. Ceea ce mă face să mă simt bine. Mi se ivește pe față un zâmbet care-i greu de reprimat.

— Te amuză situația, nu? remarcă ea.

— Încerc să-mi văd de interesul meu.

— Da, dar te descurci atât de bine, că mă faci să cred că îți și încântă situația un pic.

Îi permit în cele din urmă zâmbetului să apară.

— Învăț de la cea mai bună specialistă în materie.

— Da, așa e! zice Evelyn.

Scoate un smârcâit.

— O copertă?

— O copertă.

— Bun, o copertă! În schimb, de luni, vreau să stai aici din zi și până-n seară. Vreau să-ți spun tot ce am de zis cât mai curând posibil. De acum înainte, dacă nu răspund la o întrebare de prima dată, să nu mi-o mai pui! S-a făcut?

Mă ridic de la birou, mă duc la Evelyn și întind mâna.

— S-a făcut!

Râde.

— Ia uită-te la tine! zice. Ține-o tot așa și s-ar putea să domnești peste partea ta de lume într-o bună zi.

— Vai, mulțumesc!

— Mda, mda, mda, spune Evelyn, deloc lipsită de amabilitate. Ia loc la birou! Începe înregistrarea! N-am toată ziua la dispoziție.

Mă conformez, după care mă uit la ea.

— În regulă, zic. Deci ești îndrăgostită de Celia, ai divorțat de Don și cariera pare să ți se fi dus pe apa sâmbetei. Ce urmează?

Evelyn zăbovește o secundă înainte să răspundă, moment în care îmi dau seama că tocmai a consimțit la ceea ce se jurase să nu facă niciodată – o copertă pentru *Vivant* – doar ca să nu plec.

Mă vrea pentru ceva. Rău de tot.

Încep să bănuiesc acum c-ar trebui să mă tem.

Credulul de Mick Riva

◆

PhotoMoment

1 februarie 1960

EVELYN, VERDELE NU-I CULOAREA TA

Evelyn Hugo a apărut joia trecută la ceremonia de decernare a Premiilor Publicului din 1960 la brațul producătorului Harry Cameron. Într-o rochie scurtă de seară din mătase verde smarald, n-a mai vrăjit lumea ca altădată. Culoarea definitorie pentru Evelyn începe să fie definitorie pentru ceva plictisitor.

Pe de altă parte, Celia St. James a avut o apariție uluitoare într-o uimitoare rochie-cămașă din tafta albastru pal cu mărgele, conferind strălucire și o notă de prospețime unei ținute obișnuite de zi.

Evelyn cea de gheață nu i-a adresat un cuvânt vechii sale cele mai bune prietene. A evitat-o toată seara pe Celia.

Să fie oare pentru nu-i convine faptul că Celia a fost recompensată cu premiul pentru „Cea mai promițătoare personalitate feminină" în seara aceea? Ori faptul că a fost nominalizată la un Oscar pentru „Cea mai bună actriță într-un rol secundar" pentru filmul lor, *Fiicele doctorului March*, iar Evelyn nici măcar n-a fost menționată?

Se pare că Evelyn Hugo s-a înverzit de invidie.

ARI M-A SCOS DIN ORICE PRODUCȚIE DE LA SUNSET ȘI A început să mă ofere cu împrumut la Columbia. După ce-am fost forțată să fac două comedii romantice deloc memorabile – și atât de proaste, că era de la sine înțeles c-aveau să fie eșecuri spectaculoase –, celelalte studiouri nu prea mai voiau să aibă nici ele de-a face cu mine.

Don era pe coperta revistei *Life*, ieșind grațios din ocean și zâmbind ca și cum atunci ar fi fost cea mai frumoasă zi din viața lui.

Când a venit vremea ediției 1960 a Premiilor Oscar, eram oficial persona non grata.

— Știi că te-aș duce, a zis Harry când a sunat în după-amiaza zilei respective să vadă ce mai fac. Numai să spui și vin să te iau. Sunt sigur că ai o rochie uimitoare pe care-o poți pune pe tine și o să stârnesc invidia tuturor dac-apar cu tine la braț.

Mă aflam în apartamentul Celiei, pregătindu-mă de plecare înainte să apară echipa de machiaj și coafură. Ea stătea în bucătărie și bea apă cu lămâie, evitând să mănânce ca să poată încăpea în rochie.

— Știu c-ai face-o, am zis în receptor. Numai că amândoi știm că asocierea cu mine acum ți-ar afecta reputația.

— Eu vorbesc serios, totuși, a zis Harry.

— Știu, am replicat eu. Mai știu însă și că sunt prea deșteaptă să-ți accept oferta.

Harry a izbucnit în râs.

— Am ochii umflați? m-a întrebat Celia când am terminat convorbirea cu Harry.

I-a făcut mari, pironindu-i pe mine, de parcă asta m-ar fi ajutat să-i răspund la întrebare.

N-am văzut nimic în neregulă.

— Arată superb și, oricum, știi că Gwen o să te facă să arăți extraordinar. Ce ești așa îngrijorată?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Evelyn! a exclamat Celia. Cred că știm cu toții de ce sunt îngrijorată.

Am prins-o de mijloc. Era îmbrăcată într-un furou de satin, tivit cu dantelă. Eu, într-un pulover cu mânecă scurtă și șort. Avea părul ud. Când Celia avea părul ud, nu mirosea a șampon, mirosea a lut.

— O să câștigi, i-am zis, trăgând-o spre mine. Nici măcar nu e concurs.

— S-ar putea să nu. S-ar putea să i-l dea lui Joy sau lui Ellen Matson.

— Decât să i-l dea lui Ellen Matson, mai bine-l aruncă în fluviul Los Angeles. Iar Joy, draga de ea, nu se compară cu tine!

Celia a roșit, și-a lăsat un pic capul în palme, după care s-a uitat iar la mine.

— Sunt eu oare insuportabilă? m-a întrebat. Mă tot frământ obsesiv din cauza chestiei ăsteia? Te fac să vorbești cu mine despre ea când tu ești...

— În declin?

— Voiam să zic exclusă de pe listă.

— Dacă tu ești insuportabilă, dă-mi voie să fiu eu cea care să te suporte! am zis, sărutând-o și simțindu-i gustul de suc de lămâie de pe buze.

M-am uitat la ceas, știind că echipa de coafură și machiaj trebuia să sosească din clipă în clipă, și mi-am luat cheile.

Ne dădeam osteneala să nu fim văzute împreună. Una era când eram doar prietene, dar acum, că aveam ceva de ascuns, trebuia să începem să ascundem acel ceva.

— Te iubesc! i-am zis. Cred în tine. Noroc!

Când eram cu mâna pe clanță, a strigat:

— Dacă nu câștig, a zis ea cu apa picurându-i din părul ud și lăsându-i dungi pe furou, o să mă mai iubești?

Am crezut că glumește până când m-am uitat în ochii ei.

— Ai putea să fii o nimeni care locuiește într-o cutie de carton și tot te-aș iubi, am zis.

N-o mai spusesem niciodată. Nu mai voisem s-o spun niciodată.

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Și eu! Cu tot cu cutia de carton și celelalte.

Câteva ore mai târziu, în casa pe care o împărțeam cândva cu Don, dar care acum era pe de-a-ntregul a mea, mi-am pregătit un cape codder[1], m-am așezat pe canapea și am pornit televizorul pe NBC, uitându-mă la toți prietenii mei și la femeia pe care-o iubeam mergând pe covorul roșu la Pantages Theatre. Totul pare mult mai strălucitor pe ecran. Îmi pare rău să îți dau eu vestea proastă, dar teatrul e mai mic, oamenii sunt mai palizi, iar scena e mai puțin impunătoare.

E totul aranjat în așa fel, încât să-i facă pe telespectatori să se simtă ca niște excluși; să te facă să te simți ca o muscă pe peretele unui club în care nu ești suficient de bun să intri. M-a surprins să constat cât de bine funcționa stratagema, cât de ușor era să te păcălești, chiar și pentru un om care până nu demult fusese în centrul acestei chestii.

Băusem deja două cocktailuri și căzusem în butoiul cu melancolie până să se ajungă la anunțatul „Celei mai bune actrițe în rol secundar". În clipa în care camera s-a îndreptat spre Celia, mă jur că m-am trezit și am bătut din palme cât am putut de tare pentru ea, ca și cum cu cât îmi loveam palmele mai tare una de alta, cu atât mai mari erau șansele de câștig.

— Iar premiul merge la... Celia St. James pentru *Fiicele doctorului March*.

Am sărit în sus și am strigat de bucurie pentru ea, apoi ochii mi s-au umplut de lacrimi când a urcat pe scenă.

---

[1] Băutură preparată din votcă și suc de merișoare (n. tr.).

Eram vrăjită de ea, așa cum stătea acolo, la microfon, ținând în mână statueta. De rochia ei superbă cu decolteu marinăresc, cerceii ei strălucitori cu diamante și safire și chipul ei fără absolut niciun cusur.

— Mulțumesc, Ari Sullivan și Harry Cameron! Mulțumesc impresarului meu, Roger Colton! Familiei mele. Distribuției uimitoare de femei din care m-am simțit atât de norocoasă să fac parte, lui Joy și lui Ruby. Și lui Evelyn Hugo. Mulțumesc!

Când mi-a rostit numele, m-am simțit plină de mândrie, bucurie și iubire. Eram bucuroasă pentru ea. Și atunci am făcut ceva umilitor de prostesc. Am sărutat televizorul.

Am sărutat-o drept pe fața ei în tonuri de gri.

Zgomotul de ceva ciocnit l-am auzit înainte să simt durerea, iar când Celia a făcut cu mâna mulțimii și a coborât de pe podium, mi-am dat seama că-mi ciobisem dintele.

Nu mi-a păsat însă, eram prea fericită. Prea emoționată ca s-o felicit și să-i spun cât eram de mândră.

Mi-am mai făcut un cocktail și m-am forțat să urmăresc restul spectacolului. Au anunțat „Cel mai bun film", și când a început a se derula lista celor implicați în eveniment, am oprit televizorul.

Știam că Harry și cu Celia aveau să fie plecați toată seara, așa că am stins luminile și m-am dus sus, la culcare. M-am demachiat, m-am dat cu niște cremă rece și am tras la o parte cuvertura. Mă simțeam singură.

Celia și cu mine ajunseserăm la concluzia că nu ne puteam muta împreună. Era mai puțin convinsă decât mine, dar eram de neclintit. O fi fost cariera mea la pământ, dar a ei era înfloritoare. N-o puteam lăsa să și-o riște. Nu pentru mine.

Pusesem capul pe pernă, dar stăteam cu ochii larg deschiși când am auzit o mașină intrând pe aleea de acces auto. M-am uitat pe geam și-am văzut-o pe Celia ieșind ușor dintr-o mașină și făcându-i cu mâna în semn de noapte bună șoferului. Ținea in mână un Oscar.

— Pari liniștită, a zis ea, odată ajunsă la mine în dormitor.

— Vino-ncoace! i-am zis eu.

Băuse un pahar sau trei. Tare-o mai plăceam când era beată. Era ea însăși, dar mai fericită, atât de plină de viață, că mă temeam să n-o ia entuziasmul pe sus.

Și-a luat avânt și s-a aruncat din fugă pe pat. Am sărutat-o.

— Sunt așa de mândră de tine, draga mea!

— Ți-am simțit lipsa toată noaptea, a zis ea.

Încă mai ținea Oscarul în mână și-mi dădeam seama că e greu; îl tot lăsa să se răstoarne pe saltea. Spațiul unde trebuia să fie numele ei era gol.

— Nu știu dacă trebuia să-l iau pe ăsta, a spus ea surâzătoare, dar n-am mai vrut să-l dau înapoi.

— De ce nu sărbătorești? Ar trebui să fii la petrecerea Sunset.

— Am vrut să sărbătoresc numai cu tine.

Am tras-o și mai aproape. Și-a dat jos pantofii.

— Nimic nu are nicio valoare fără tine. Tot ce nu este tu e o grămadă de rahați de câine.

Mi-am dat capul pe spate, izbucnind în râs.

— Ce-ai pățit la dinte?

— Se vede chiar așa de tare?

— Presupun că nu. Cred c-am observat doar pentru că am memorat fiecare centimetru din tine.

Cu numai câteva săptămâni înainte, stătusem întinsă goală lângă Celia și o lăsasem să se uite la mine, la fiecare părticică a trupului meu. Îmi spusese că voia să țină minte fiecare detaliu, că era ca și cum ar fi studiat un Picasso.

— E jenant, i-am zis eu.

S-a ridicat în capul oaselor, intrigată.

— Am sărutat ecranul televizorului. Când ai câștigat, te-am sărutat pe tine cea de pe ecran și mi-am ciobit dintele.

A râs atât de tare, c-a dat în horcăit. Statueta a căzut cu zgomot surd pe saltea, după care Celia s-a rostogolit peste mine și m-a cuprins cu brațele pe după gât.

— Ăsta e cel mai simpatic lucru pe care l-a făcut cineva de când a apărut omul pe lume!

— Presupun că mâine o să mă programez la dentist.

— Așa presupun și eu.

I-am luat Oscarul. Am rămas cu ochii pironiți la el. Îmi doream unul pentru mine. Dac-aș mai fi rezistat alături de Don încă un pic, aș fi putut avea și eu unul în această seară.

Celia era încă în rochie, dar fără pantofi. Îi cădea părul din agrafe. Rujul se șterse. Cerceii încă îi mai sclipeau.

— Ai făcut vreodată dragoste cu cineva care a câștigat Oscarul? m-a întrebat.

Făcusem ceva cam pe-acolo cu Ari Sullivan, dar n-am crezut că-i momentul să-i spun. Oricum, spiritul întrebării era dacă mai trăisem un moment precum cel de față. Ceea ce nici vorbă să mai fi trăit. Am sărutat-o și i-am simțit mâinile pe față, apoi am urmărit-o cu privirea cu iese din rochie și se bagă în pat.

Ambele mele filme au fost eșecuri. Un film de dragoste pe care l-a făcut Celia a rulat cu casa închisă. Don a apărut într-un thriller. Cronicile lui Ruby Reilly în *Jokers Wild* au numit-o „uluitor de perfectă" și „clar incomparabilă".

Am învățat singură cum să prepar franzelă cu carne tocată la cuptor și să-mi calc hainele.

După care am văzut *À bout de souffle*[1]. Am plecat de la cinema, m-am dus drept acasă, l-am sunat pe Harry Cameron și i-am zis: „Am o idee. Mă duc la Paris."

[1] *À bout de souffle* (1960), film din Noul Val al cinematografului francez apărut la finalul anilor 1950. Regizat de Jean-Luc Goddard, prezintă peripețiile unui infractor (Jean-Paul Belmondo) și ale prietenei sale americane (Jean Seberg) (n. tr.).

CELIA TURNA UN FILM ÎN DEPLASARE LA BIG BEAR TIMP DE trei săptămâni. Știam că nici nu se punea problema să mă duc cu ea și nici s-o vizitez pe platou. Insistase că avea să vină ea acasă la fiecare sfârșit de săptămână, ceea ce părea însă prea riscant.

Era o fată singură, la urma urmei. Mă temeam de pertinența unei întrebări precum „La ce să se ducă acasă fetele singure?"

Am decis că era momentul pentru o călătorie în Franța.

Harry avea niște relații la cineaștii din Paris și a dat pe șest niște telefoane pentru mine.

Unii dintre producătorii și regizorii cu care m-am întâlnit știau cine sunt. Unii dintre ei clar mă primeau ca o favoare făcută lui Harry. Mai era și Max Girard, regizorul în ascensiune din Noul Val, care nu mai auzise de mine.

— Ești *une bombe*, mi-a zis el.

Stăteam într-un bar liniștit din cartierul Saint-Germain-de-Prés din Paris. Ne înghesuiserăm într-un separeu. Era chiar după ora cinei, iar eu nu apucasem să mănânc. Max bea un Bordeaux alb. Eu, un pahar de vin roșu.

— Sună a compliment! am zis eu, luând o gură de vin.

— Nu știu să mai fi întâlnit o femeie atât de atrăgătoare, a zis el, cu ochii pironiți asupra mea.

Avea un accent atât de puternic, că m-am pomenit aplecându-mă în față ca să-l înțeleg.

— Mulțumesc!

— Știi să joci? m-a întrebat.

— Mai bine decât arăt.

— Nu se poate așa ceva!

— Ba da!

Am văzut cum încep să se învârtă rotițele lui Max.

— Ești dispusă să dai o probă pentru un rol?

Eram dispusă să frec un closet pentru un rol.

— Dacă e un rol grozav, am zis eu.

A zâmbit.

— E spectaculos. Un rol de stea de cinema.

Am încuviințat încet cu o mișcare din cap. Trebuie să-ți ții în frâu fiecare parte a corpului atunci când te străduiești din greu să nu pari nerăbdătoare.

— Trimite-mi paginile și după aia stăm de vorbă! i-am spus, după care am băut restul de vin și m-am ridicat în picioare. Îmi pare tare rău, Max, dar ar trebui să plec. Să ai o seară minunată! Ținem legătura!

Cu niciun chip nu aveam să stau la un bar cu un bărbat care nu mai auzise de mine și să-l las să creadă că am tot timpul din lume la dispoziție!

Îi simțeam ochii pe mine când mă îndepărtam de el, dar am ieșit pe ușă cu toată încrederea de care dispuneam, și dispuneam de destul de multă, în ciuda situației dificile în care mă aflam. M-am întors apoi în camera mea de hotel, mi-am pus pijamaua și am comandat ceva în cameră, după care am dat drumul la televizor.

Înainte să mă duc la culcare, i-am scris Celiei o scrisoare.

Draga mea CeCe,

Te rog să nu uiți niciodată că soarele răsare și apune cu zâmbetul tău. Cel puțin pentru mine. Ești singurul lucru de pe lumea asta care merită adorat.

Cu toată dragostea,

Edward

Am îndoit foaia în două și am vârât-o într-un plic adresat ei, apoi am stins lumina și am închis ochii.

Trei ore mai târziu, m-a trezit sunetul strident al telefonului de pe noptiera de lângă mine.

Am ridicat receptorul, iritată și pe jumătate adormită.

— *Bonjour?* am răspuns eu.

— Putem vorbi pe limba ta, Evelyn.

Engleza cu accent a lui Max răsuna din telefon.

— Te-am sunat să văd dacă ești liberă să apari într-un film pe care-l turnez. Nu săptămâna următoare, ci cealaltă.

— Peste două săptămâni de acum?

— Nu chiar, pe-aproape. Filmăm la șase ore de Paris. O să accepți?

— Care-i rolul? Cât durează filmările?

— Filmul se intitulează *Boute-en-Train*. Cel puțin deocamdată. Filmăm două săptămâni la Lac d'Annecy. Pentru restul filmărilor nu mai trebuie să fii și tu prezentă.

— Ce înseamnă *Boute-en-Train*?

Am încercat să pronunț ca el, dar mi-a ieșit prea exagerat și mi-am jurat să nu mai încerc. Nu face chestii la care nu te pricepi!

— Înseamnă „sufletul petrecerii". Asta ești tu.

— O petrecăreață?

— Cineva care e inima vieții.

— Și personajul meu?

— E genul de femeie de care s-ar îndrăgosti orice bărbat. A fost inițial scris pentru o franțuzoaică, dar în seara asta m-am decis că, dacă-l accepți tu, am s-o concediez pe ea.

— Nu-i frumos!

— Nu e cum ești tu.

Am zâmbit, surprinsă de farmecul și nerăbdarea lui.

— E vorba despre doi bărbați care sunt găinari mărunți și care tocmai fugeau spre Elveția când sunt distrași de o femeie incredibilă pe care o întâlnesc pe drum. Cei trei pleacă într-o aventură în munți. Stau aici cu paginile mele, încercând să mă decid dacă femeia poate fi și americancă. Cred că poate. Cred că-i mai interesant așa. O lovitură norocoasă. Să te cunosc în acest moment. Așadar, vrei să faci filmul?

— Lasă-mă până dimineață! am zis.

Știam bine c-o să accept rolul. Era singurul pe care-l puteam primi. Nu ajungi însă undeva unde să-ți convină dacă pari ascultător.

— Da! a răspuns Max. Desigur! Ai mai apărut dezbrăcată până acum, nu?

— Nu!

— Cred c-ar trebui s-apari cu sânii goi. În film.

Dacă era să mi se ceară să-mi arăt sânii, nu pentru un film francez avea să fie? Iar dacă francezii erau să ceară asta cuiva, nu mie ar fi trebuit să mi-o ceară? Știam perfect ce mă făcuse celebră prima dată. Știam că mă putea face și a doua oară.

— De ce nu discutăm noi mâine subiectul? am întrebat.

— Hai să discutăm mâine *dimineață*! Pentru că actrița cealaltă pe care o am o să-și arate sânii, Evelyn.

— E târziu, Max! Te sun de dimineață, am zis eu și-am pus receptorul în furcă.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, cântărind cât de sub demnitatea mea era ocazia asta și cât de norocoasă eram să mi se ofere. E treabă grea să împaci adevărul așa cum era cu acela care e în prezent. Din fericire, n-am fost nevoită s-o fac prea multă vreme.

Două săptămâni mai târziu, mă întorceam pe platourile de filmare. De data asta, eram liberă de toate chestiile alea de fată inocentă și conservatoare pe care mi le impusese Sunset. De data asta, puteam să fac ce vreau.

A fost clar pe toată durata filmărilor că Max nu voia nimic mai mult decât să mă posede el însuși. Îmi dădeam seama cum se uita la mine pe furiș și că o parte din atracția pe care o exercitam asupra lui Max, regizorul, era atracția pe care o simțea el față de mine ca bărbat.

Când a venit în cabina mea în antepenultima zi de filmare, mi-a zis: *„Ma belle, aujourd'hui tu serais sans haut."* Prinsesem suficientă franceză până atunci ca să știu că spunea că voia să turnăm scena în care ieșeam din lac. Când

ești o stea de cinema americană cu sâni americani într-un film francez, înveți repede că atunci când francezii spun *sans haut*, se referă la faptul că apari cu sânii goi.

Eram perfect dispusă să-mi scot bluza și să-mi arăt odoarele dacă de asta era nevoie ca să mă fac iar cunoscută. La acel moment însă, deja mă îndrăgostisem nebunește de o femeie. Ajunsesem să o doresc cu fiecare părticică a trupului meu. Cunoșteam plăcerea de a găsi desfătare în trupul gol al unei femei.

Așa că i-am spus lui Max că o să filmez cum voia el, dar că aveam o sugestie care ar fi putut să transforme filmul într-unul de senzație.

Consideram că ideea mea era bună pentru că știam cum e să vrei să sfâșii bluza de pe o femeie.

Iar când a auzit-o Max, a știut și el că-i bună, pentru că știa cum e să vrei sfâșii bluza *de pe mine*.

În camera de montaj, Max mi-a încetinit ieșirea din lac până la un ritm de melc, după care a tăiat fix cu o milisecundă înainte să mi se vadă complet sânii. Pur și simplu trece la un cadru negru, ca și cum ar fi umblat cineva la film, ca și cum ai fi nimerit ceva montat prost.

Atâta așteptare, care n-a dat niciodată roadele scontate, indiferent de câte ori te uitai, indiferent de cât de perfect puneai caseta pe pauză.

Iată de ce a funcționat: bărbat sau femeie, gay sau nu, bisexual sau cum oi fi, toți vrem să fim atâțați.

La șase luni după ce terminasem *Boute-en-Train*, făcusem senzație la nivel internațional.

PhotoMoment

15 septembrie 1961

CÂNTĂREȚUL MICK RIVA, AMOREZAT DE EVELYN HUGO

La spectacolul său de aseară de la Trocadero, cântărețul Mick Riva ne-a acordat câteva minute pentru a-i pune întrebări. Înarmat cu un old-fashioned[1], care nu părea să fie primul din seara aceea, Mick a fost grozav de deschis...

A dezvăluit că se bucură că a divorțat de vampa de Veronica Lowe pentru că, a declarat el: „Nu meritam așa o doamnă, iar ea nu merita un tip ca mine."

Întrebat dacă se vede cu cineva, a recunoscut că se vede cu destule doamne, dar că ar renunța la toate pentru o noapte cu Evelyn Hugo.

Fosta doamnă Don Adler s-a dovedit a fi foarte fierbinte zilele astea.

Filmul în care a apărut, cel mai nou realizat de Max Girard, *Boute-en-Train*, a rulat cu casa închisă toată vara peste tot prin Europa și acum ia cu asalt Statele Unite ale Americii.

„Am văzut *Boute-en-Train* de trei ori deja," ne-a declarat Mick. „Și cred că o să-l mai văd și a patra

[1] Cocktail de whisky, bitter, zahăr și fructe (n. tr.).

oară. Pur și simplu nu mă pot sătura s-o văd cum iese din lacul ăla."

Așadar, și-ar dori să o scoată pe Evelyn la o întâlnire?

„Mi-aș dori să mă însor cu ea, asta mi-aș dori."

Ai auzit, Evelyn?

Hollywood Digest

2 octombrie 1961

EVELYN HUGO O VA JUCA PE ANNA KARENINA

Actrița de care vorbește tot orașul, Evelyn Hugo, tocmai a semnat contractul pentru rolul titular din *Anna Karenina* al celor de la Fox. S-a mai angajat prin contract și să producă filmul alături de Harry Cameron, care, în trecut, a lucrat la Sunset Studios.

Dra. Hugo și dl. Cameron au colaborat la Sunset la succese cum ar fi *Father and Daughter* și *Fiicele doctorului March*. Acesta va fi primul lor proiect independent de Sunset.

Dl. Cameron, care s-a făcut cunoscut pentru grozavul său bun gust și o și mai mare pricepere în afaceri, ar fi părăsit Sunset din cauza unor neînțelegeri cu nimeni altul decât șeful studioului, Ari Sullivan. Se pare că cei de la Fox sunt nerăbdători să facă afaceri atât cu dra. Hugo, cât și cu dl. Cameron, pentru care au scos din buzunar un onorariu substanțial și o cotă-parte din încasări.

Toată lumea așteaptă să vadă care va fi noul proiect al drei. Hugo. *Anna Karenina* este o alegere interesantă. Un lucru știm sigur, și anume dacă Evelyn arată și un umăr gol în film, atunci publicul o să dea fuga la cinema.

Sub Rosa

23 octombrie 1961

DON ADLER ȘI RUBY REILLY, LOGODIȚI?

Mary și Roger Adler au dat sâmbătă o petrecere care se zice c-ar fi scăpat de sub control. Oaspeții care au venit au fost surprinși să afle că nu era doar o petrecere pentru Don Adler...

Era pentru a anunța logodna lui Don cu nimeni alta decât regina Sunset Studios, Ruby Reilly!

Don și Ruby au devenit apropiați după divorțul lui de frumoasa Evelyn Hugo cu aproape doi ani în urmă. Se pare că Don a recunoscut că se uita după Ruby încă de pe vremea când ea și cu Evelyn filmau *Fiicele doctorului March*.

Ne bucurăm tare mult pentru Don și Ruby, dar nu putem să nu ne întrebăm ce părere are Don despre celebritatea în creștere a lui Evelyn. E cea mai tare din parcare acum și, dacă noi am lăsa-o în pace, acum ne-am da palme.

Le urăm toate cele bune lui Don și lui Ruby. Să sperăm că de data asta o să țină!

MI S-A TRIMIS O INVITAȚIE SĂ-L VĂD PE MICK RIVA CÂNTÂND la Hollywood Bowl în toamna aceea. M-am hotărât să mă duc, nu pentru că țineam să dau cu ochii de Mick Riva, ci pentru că o seară în oraș suna distractiv și nici nu mă sfiam de la a curta ziarele de scandal.

Celia, Harry și cu mine ne-am hotărât să mergem împreună. Nu m-aș fi dus niciodată doar cu Celia, nu cu atâția ochi ațintiți asupra noastră. Harry însă era acoperirea perfectă.

În seara respectivă, aerul din Los Angeles era mai rece decât mă așteptasem. Purtam pantaloni pescărești și un pulover cu mânecă scurtă. Tocmai îmi făcusem șuvițe și începusem să le dau după urechi. Celia purta o rochiță albastră lejeră și scurtă și balerini. Harry, pus la punct ca întotdeauna, purta o pereche de pantaloni largi și o cămașă din oxford cu mânecă scurtă, iar în mână ținea un cardigan tricotat de culoarea părului de cămilă cu nasturi supradimensionați, gata pentru oricare dintre noi, în caz că ni se făcea frig.

Ne-am așezat în rândul al doilea cu vreo doi dintre prietenii lui Harry, producători la Paramount. De cealaltă parte a intervalului, l-am văzut pe Ed Baker cu o tânără care părea să-i fie fiică, dar eu știam că nu era cazul. M-am hotărât să nu-l salut, nu doar pentru că încă mai făcea parte din mașinăria Sunset, ci și pentru că nu-mi plăcuse niciodată.

A urcat pe scenă Mick Riva, iar femeile din mulțime au izbucnit în urale atât de zgomotoase, încât Celia și-a pus mâinile la urechi. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cravata slăbită la gât. Părul lui negru jais era pieptănat pe spate, dar ușurel de tot în dezordine. Dacă m-ai fi

pus să-mi dau cu presupusul, aș fi zis că băuse un pahar sau două în culise. Ceea ce nu părea a-l încetini câtuși de puțin.

— Nu pricep, mi-a zis Celia, aplecându-se să-mi vorbească la ureche. Ce-or vedea la tipul ăsta?

Am dat din umeri.

— Că-i frumos, bănuiesc.

Mick a venit la microfon, urmat de lumina reflectorului. A apucat stativul cu pasiune și blândețe, ca și cum ar fi fost una dintre multele fete care-i strigau numele.

— Și mai și știe ce face, am zis.

Celia a ridicat din umeri.

— Îl prefer oricând pe Brick Thomas ăstuia.

Am clătinat din cap, străbătută de un fior de dezgust.

— Nu, Brick Thomas e o lepră. Ai încredere în mine! Dac-ai face cunoștință cu el, în cinci secunde ți-ar veni să verși.

— Cred că-i drăguț, a replicat Celia, râzând.

— Nu, nu crezi.

— Ei bine, cred că-i mai drăguț decât Mick Riva. Harry? Tu ce crezi?

Harry s-a aplecat spre mine de pe partea cealaltă. A șoptit atât de încet, că mai că nu l-am auzit.

— Mă jenez să recunosc că am ceva în comun cu fetele astea care țipă. Nu l-aș da jos din pat nici dacă m-ar călca urât de tot pe nervi.

Celia a izbucnit în râs.

— Mare figură mai ești! am zis eu, urmărindu-l cu privirea pe Mick cum se ducea de la un capăt la altul al scenei, cântând cu sentiment și mocnind. Unde mâncăm după? i-am întrebat pe amândoi. Asta-i adevărata întrebare!

— Nu trebuie să ne ducem în culise? a întrebat Celia. Nu așa-i politicos?

S-a terminat primul cântec al lui Mick și toată lumea a început să bată din palme și să ovaționeze. Harry s-a aplecat prin fața mea în timp ce aplauda, ca să-l audă Celia.

— Tocmai ai câștigat un Oscar, Celia. Poți să faci ce naiba vrei tu.

La care ea și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă, aplaudând.

— Păi atunci vreau să merg la o friptură.

— Friptură să fie! am zis eu.

Nu știu dacă din pricina râsetelor ori a ovațiilor și a aplaudatului, dar era atâta zgomot în jurul meu, atâta haos de la mulțime, că, pentru un foarte scurt moment, am uitat de mine. Am uitat unde mă aflam, am uitat cine eram, am uitat cu cine eram și am luat-o pe Celia de mână și am ținut-o așa.

S-a uitat în jos, surprinsă. Îi simțeam și privirea lui Harry pe mâinile noastre.

Mi-am tras mâna, corectându-mă, și chiar atunci am văzut o femeie de pe același rând care se holba la noi. Cam de vreo de treizeci și cinci de ani, cu o figură aristocrată, ochi albaștri mici și ruj roșu-aprins perfect aplicat. I-am văzut buzele răsfrângându-i-se a dezaprobare când a dat cu ochii de mine.

Mă văzuse.

Mă văzuse ținând-o pe Celia de mână.

Mă văzuse și când îmi retrăsesem mâna.

Știa atât ce făcusem, cât și faptul că nu voisem să mă vadă ea.

Ochii i s-au făcut și mai mici, așa cum se holba la mine.

Orice speranță aveam eu că nu-și dăduse seama cine sunt a dispărut rapid când s-a întors către bărbatul de lângă ea, probabil soțul său, și i-a șoptit ceva la ureche. L-am văzut cum își muta privirea de la Mick Riva la mine.

Avea în ochi o undă de dezgust, de parcă nu era sigur dacă ceea ce bănuia era adevărat, dar gândul din mintea lui îi provoca greață, iar eu eram de vină pentru că i-l stârnisem.

Am vrut să-i plesnesc pe amândoi peste bot și să le spun că nu-i treaba lor ce fac eu. N-am fost însă în stare. Nu era *sigur*. Eu nu eram în siguranță. Noi nu eram în siguranță.

Mick ajunsese la partea instrumentală din cântec și începuse să se plimbe pe scenă, vorbind cu publicul. Din reflex,

m-am ridicat și l-am ovaționat. Am țopăit. Făceam mai multă gălăgie decât oricine dintre cei prezenți. Nu gândeam limpede. Voiam doar să-i fac pe cei doi să nu mai vorbească, nici între ei, nici cu oricine altcineva. Voiam ca jocul de-a telefonul fără fir cu bârfe pornit de la femeie să se oprească la bărbat. Voiam să se termine totul. Voiam să fac *altceva*. Așa că am ovaționat cât am putut de tare. Am ovaționat precum adolescentele din spate. De parcă viața mea ar fi depins de asta, fiindcă poate așa și era.

— Mă înșală oare ochii? a zis Mick de pe scenă.

Își pusese mâna streașină la ochi ca să-i ferească de lumina reflectoarelor. Se uita drept la mine.

— Să fie oare femeia visurilor mele chiar aici în față?

Sub Rosa

1 noiembrie 1961

EVELYN HUGO ȘI CELIA ST. JAMES, PETRECERE ÎN PIJAMA

Cât de apropiat să fii ca să fii prea apropiat?

„Fata din vecini" Celia St. James, cu premiul ei Oscar și șirul de succese, este de multă vreme prietena foarte senzualei Evelyn Hugo. În ultima vreme am început însă să ne întrebăm dacă nu cumva cele două pun ceva la cale.

Persoane din cercul lor susțin că cele două formează un cuplu de... actrițe cu talente ascunse.

Sigur, o mulțime de prietene merg împreună la cumpărături sau să bea un pahar sau două. Numai că mașina Celiei e parcată în fața casei lui Evelyn, cea pe care aceasta din urmă o împărțea cu dl. Don Adler, în fiecare seară și rămâne acolo toată noaptea.

Deci ce se întâmplă dincolo de pereții aceia?

Orice-o fi, cu siguranță nu pare s-o apuce pe calea normală.

— MĂ DUC LA ÎNTÂLNIRE CU MICK RIVA.

— Pe naiba te duci!

Când era furioasă, Celiei i se înroşeau pieptul şi obrajii. De data asta, se înroşiseră mai repede decât îmi fusese dat să văd vreodată.

Stăteam în bucătăria de afară a casei ei de weekend din Palm Springs, iar ea frigea hamburgeri pentru cină.

De când ieşise articolul, refuzasem să mă mai las văzută cu Celia în Los Angeles. Fiţuicile de scandal nu ştiau încă de casa ei din Palm Springs, aşa că ne petreceam acolo weekendurile împreună, iar săptămânile în Los Angeles, separat.

Celia fusese de acord cu acest plan ca o soţie prost tratată, consimţind la tot ce doream eu, doar pentru că era mai uşor decât să se certe cu mine. Acum însă, cu propunerea de a merge la o întâlnire, mersesem prea departe.

Ştiam că mersesem prea departe. Asta era şi ideea, la urma urmei.

— Trebuie să m-asculţi! am zis.

— Tu trebuie să m-asculţi!

A trântit capacul grătarului, gesticulând spre mine cu o pereche de cleşti din argint.

— O să marşez la toate şmecheriile tale, dar n-o să fiu de acord să meargă vreuna dintre noi la *întâlniri.*

— N-avem de ales.

— Avem multe de ales.

— Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi slujba. Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi casa asta. Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi vreun prieten. Ca să nu mai vorbim de faptul că ne-ar căuta poliţia.

— Eşti paranoică!

— Nu sunt, Celia, și asta mă sperie. Ascultă ce-ți spun, ei știu!

— Un articolaș într-un ziar mărunt ai cărui autori cred că știu. Nu-i același lucru.

— Ai dreptate. E încă suficient de devreme ca să putem opri problema.

— Sau o să dispară de la sine.

— Celia, ai două filme care urmează să iasă anul viitor, iar despre al meu vorbește toată lumea din oraș.

— Exact. Cum zice mereu Harry, asta înseamnă că putem face ce vrem.

— Nu, asta înseamnă că avem multe de pierdut.

Furioasă, Celia mi-a luat țigările și și-a aprins una.

— Deci asta vrei să faci? Vrei să-ți petreci fiece clipă din viața noastră ascunzând ceea ce facem cu adevărat? Ceea ce suntem cu adevărat?

— Asta face în fiecare zi toată lumea din oraș.

— Păi, eu nu vreau.

— Păi, atunci n-ar fi trebuit să devii celebră.

M-a fixat cu privirea cât pufăia din țigară. Rozul rujului ei a pătat filtrul.

— Ești o pesimistă, Evelyn. Până în măduva oaselor.

— Ce-ai vreai să faci, Celia? Poate c-ar trebui să sun eu însămi la *Sub Rosa*? Direct la FBI? Pot să le ofer și un citat: „Da, Celia St. James și cu mine suntem perverse."

— Nu suntem perverse.

— Știu asta, Celia. Și tu o știi, dar n-o mai știe nimeni altcineva.

— Poate c-ar trebui. Dac-ar încerca.

— N-o să încerce. Pricepi? Nimeni nu vrea să-i înțeleagă pe cei ca noi.

— Dar ar trebui.

— O mulțime de chestii ar trebui să facem cu toții, iubire. Numai că nu așa merg lucrurile.

— Nu-mi place deloc conversația asta. Mă faci să mă simt groaznic.

— Știu și-mi pare rău, dar faptul că toată conversația asta e groaznică nu înseamnă că nu e și adevărată. Dacă vrei să-ți păstrezi slujba, nu le poți permite oamenilor să creadă că tu și cu mine suntem mai mult decât prietene.

— Și dacă nu vreau să-mi păstrez slujba?

— Ba vrei!

— Nu, *tu* vrei și-mi pui mie în cârcă treaba asta.

— Sigur că vreau!

— Aș renunța la tot, o știi. Tot, tot. La bani, slujbe, celebritate. Aș renunța la tot doar ca să fiu cu tine, să fiu normală cu tine.

— Habar n-ai ce spui, Celia! Îmi pare rău să ți-o zic, dar habar n-ai.

— De fapt aici e vorba despre faptul că tu nu ești dispusă să renunți la tot pentru *mine*.

— Nu, aici e vorba despre faptul că tu ești o diletantă care crede că dacă nu-i iese treaba cu actoria se poate întoarce în Savannah să trăiască pe spinarea părinților.

— Cine ești tu să vorbești de bani? Ai saci întregi!

— Da, am, pentru c-am muncit de mi-au sărit capacele și-am fost măritată cu un bou care dădea de pereți cu mine, și-am făcut-o ca să fiu celebră. Ca să pot să trăiesc așa cum trăim. Iar dacă tu crezi că n-o să apăr asta, ți-ai pierdut mințile.

— Măcar recunoști că problema se învârte în jurul tău.

Am clătinat din cap și m-am ciupit de rădăcina nasului.

— Celia, ascultă-mă! Îți place mult Oscarul ăla? Obiectul ăla pe care-l ții pe noptieră și-l atingi în fiecare seară înainte să te duci la culcare?

— Să nu...

— Lumea zice că, dat fiind că l-ai câștigat atât de devreme, ești genul de actriță care l-ar putea câștiga de mai multe ori. Îmi doresc asta pentru tine. Tu nu?

— Bineînțeles că da.

— Și o să-i lași să-ți ia asta doar pentru că m-ai cunoscut pe mine?

— Păi nu, dar...

— Ascultă-mă, Celia! Te iubesc și nu te pot lăsa să dai cu piciorul la tot ceea ce ai construit, la tot talentul tău incredibil, luând atitudine atunci când nimeni n-o să ia atitudine alături de noi.

— Dar dacă noi nu încercăm...

— N-o să ne susțină nimeni, Celia. Știu cum e să fii ostracizată în orașul ăsta. Abia îmi croiesc și eu drum înapoi în el. Știu că, probabil, tu îți închipui o lume în care noi ne luăm la trântă cu Goliat și învingem. Numai că așa ceva n-o să se întâmple. Noi am spune adevărul despre viața noastră, iar ei ne-ar îngropa. Am puteam ajunge în închisoare sau la spitalul de boli mintale. Asta vrei? Am putea fi internate. Nu-i chiar așa de exagerat. Se întâmplă. Cu siguranță poți conta pe faptul că n-o să ne mai răspundă nimeni la telefon. Nici măcar Harry.

— Sigur că Harry o s-o facă. Harry e... de-al nostru.

— Și tocmai de-aia nu s-ar putea lăsa surprins vorbind cu vreuna dintre noi. Nu pricepi? Pericolul e și mai mare pentru el. Sunt bărbați care-ar vrea să-l ucidă dac-ar ști. Asta e lumea în care trăim. Oricine ne-a atins ar fi studiat atent. Harry n-ar putea să reziste. Eu n-aș putea să-l pun niciodată într-o asemenea situație. Să piardă toate lucrurile pentru care a muncit? Să-și riște, la propriu, viața? Nu! Nu, am fi singure! Două paria!

— Dar ne-am avea una pe alta, iar asta e de-ajuns pentru mine.

Plângea acum, iar lacrimile îi șiroiau pe față, ducându-i rimelul cu ele. Am cuprins-o cu brațele și am șters-o pe obraz cu degetul mare.

— Te iubesc atât de mult, scumpa mea! Atât, atât de mult! În parte tocmai datorită unor asemenea lucruri. Ești idealistă și romantică, și ai un suflet frumos. Aș vrea ca lumea să fie așa cum o vezi tu. Aș vrea ca toți ceilalți oameni de pe pământ să se poată ridica la înălțimea așteptărilor tale. Numai că nu e cazul. Lumea e urâtă și nimeni nu

vrea să-i acorde nimănui prezumția de nevinovăție în nicio privință. Când o să ne pierdem munca și reputația, când o să ne pierdem prietenii și, în cele din urmă, ce bani avem și noi, o să ajungem nevoiașe. Am mai trăit așa o viață și nu pot să permit să ți se întâmple și ție. O să fac tot ce pot ca să nu ajungi să trăiești așa. Mă auzi? Te iubesc prea mult ca să-ți permit să trăiești doar pentru mine!

S-a împins în trupul meu, podidită de lacrimi. Pentru o clipă, am crezut că s-ar putea să inunde curtea din spate.

— Te iubesc! a zis.

— Și eu te iubesc! i-am șoptit la ureche. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta!

— Nu-i nimic în neregulă, a zis Celia. N-ar trebui să fie nimic în neregulă cu faptul că te iubesc. Cum se poate să fie în neregulă?

— Nu-i nimic în neregulă, scumpa mea! Nu e! am zis eu. Cu ei e ceva în neregulă.

A dat din aprobator din cap pe umărul meu și m-a strâns și mai tare în brațe. Am mângâiat-o ușurel pe spate. I-am mirosit părul.

— Pur și simplu, nu prea avem ce face în privința asta, am spus eu.

Când s-a liniștit, s-a desprins de mine și a deschis iar grătarul. Nu mi-a aruncat nicio privire cât a întors hamburgerii.

— Deci care ți-e planul?

— Mă gândesc să-l fac pe Mick Riva să fugă cu mine să ne căsătorim.

Ochii ei, deja umflați de plâns, s-au umplut iar de lacrimi. Și-a șters o lacrimă, rămânând cu ochii la grătar.

— Ce înseamnă asta pentru noi? a întrebat.

M-am dus în spatele ei și am cuprins-o cu brațele.

— Nu înseamnă ceea ce crezi tu. O să văd dacă pot să-l conving să fugă cu mine să ne căsătorim și după aia o să obțin o anulare.

— Și crezi că asta înseamnă că n-o să te mai urmărească lumea?

— Nu, înseamnă c-o să mă urmărească pe mine mai mult. Numai că o să caute alte chestii. O să mă facă proastă sau coardă. O să spună că am gusturi groaznice la bărbați. O să spună că-s o nevastă rea, că prea-s impulsivă. Dar dacă vrea să facă oricare din toate astea, va fi nevoită să înceteze să mai susțină că sunt cu tine. N-o să se mai potrivească defel cu povestea ei.

— Pricep, a zis ea, luând o farfurie și punând pe ea hamburgerii de pe grătar.

— OK, bine! am zis.

— O să faci ce trebuie să faci. E însă ultima oară când mai vreau să aud de asta. Vreau să se termine cât mai repede.

— OK!

— Și când se termină, vreau să ne mutăm împreună.

— Celia, nu putem face așa ceva!

— Ai zis că mutarea ta o să aibă un efect atât de puternic, că n-o să mai vorbească nimeni de noi ca fiind împreună.

Treaba e că și eu voiam să ne mutăm împreună. Mi-o doream chiar foarte tare.

— Când se termină totul, mai discutăm despre mutatul împreună.

— OK! Atunci s-a făcut!

Am întins mâna să batem palma, dar ea mi-a dat-o la parte. Nu voia să dea mâna cu mine pentru o chestiune atât de tristă, de vulgară.

— Și dacă nu merge cu Mick Riva? a întrebat.

— O să meargă.

A ridicat în cele din urmă privirea spre mine, surâzând cu jumătate de gură.

— Te crezi atât de superbă, că nimeni nu poate rezista farmecului tău?

— De fapt, da.

— În regulă! a replicat Celia, ridicându-se ușor pe vârfuri să mă sărute. Presupun că e adevărat.

ERAM ÎMBRĂCATĂ CU O ROCHIE DE SEARĂ SCURTĂ, CREM, cu multe mărgele aurii și decolteu adânc. Îmi ridicasem părul lung și blond într-o coadă de cal. Purtam cercei cu diamante.

Străluceam.

Prima chestie pe care trebuie s-o faci ca să convingi un bărbat să fugă cu tine să vă căsătoriți e să-l provoci să meargă în Las Vegas.

Asta o faci ieșind într-un club din Los Angeles și bând câteva pahare împreună. Ignori impulsul de a-ți da ochii peste cap când îl vezi cât e de nerăbdător să se lase fotografiat cu tine. Recunoști faptul că toată lumea manipulează pe toată lumea. E just să te manipuleze și el în același timp în care îl manipulezi tu. Te împaci cu chestiile astea, dându-ți seama că lucrurile pe care vi le doriți unul de la altul se completează.

Tu vrei scandal. El vrea să știe lumea că te-a regulat.

Cele două sunt unul și același lucru.

Iei în calcul să-i expui situația, explicându-i ce vrei, ce ești dispusă să-i oferi. Ești însă celebră de suficient de multă vreme ca să știi că niciodată nu se spune cuiva mai mult decât trebuie.

Așa că în loc de „Aș vrea să apărem în ziarele de mâine", zici „Mick, ai fost vreodată în Las Vegas?"

Când pufnește, ca și cum nu-i vine să creadă că-l întrebi dac-a fost vreodată în Las Vegas, știi c-are să fie mai ușor decât ai crezut.

— Uneori am chef să dau cu zarul, știi? zici tu.

Insinuările cu tentă sexuală sunt mai bune când vin treptat, când se adună ca într-un bulgăre de zăpadă pe o perioadă de timp.

— Vrei să dai cu zarul, iubi? zice el, iar tu încuviințezi.

— Dar probabil că e prea târziu, zici tu. Iar noi deja suntem aici. Și aici e bine, presupun. Mă simt bine.

— Oamenii mei pot să cheme un avion și să ne ducă pân-acolo uite-așa! zice el, pocnind din degete.

— Nu! zici tu. E prea mult!

— Nu și pentru tine. Nimic nu-i prea mult pentru tine.

Știi că ceea ce vrea să spună de fapt e: „Nimic nu-i prea mult pentru mine."

— Chiar poți să faci asta? întrebi tu.

O oră și jumătate mai târziu, ești în avion.

Bei câteva pahare, i te așezi în poală, îi lași mâna să umble și i-o pocnești să se retragă. Trebuie să te dorească până la durere și să creadă că există o singură cale de a te avea. Dacă nu te dorește suficient de mult, dacă crede că te poate obține în alt mod, se termină totul. Ai pierdut.

Când aterizează avionul, iar el te întreabă care dintre voi ar trebui să rezerve o cameră la Sands, trebuie să șovăi. Trebuie să fii șocată. Trebuie să-i spui, cu un glas care-i arată clar că tu presupuneai că știe deja, că tu nu faci sex în afara căsătoriei.

Trebuie să pari de nezdruncinat în convingerile tale în această privință și îndurerată. El trebuie să-și zică: „Mă dorește și nu putem s-o facem decât dacă ne căsătorim."

Pentru o clipă, te gândești la ideea că ceea ce faci e neomenos. După care îți aduci aminte că bărbatul ăsta o să te bage în pat și o să divorțeze de tine odată ce-a căpătat ce și-a dorit. Așa că niciunul dintre voi nu e sfânt aici.

O să-i dai ce ți-a cerut. Deci e un târg echitabil.

Te duci la masa de zaruri și joci câteva runde. Tot pierzi la început, la fel și el, și-ți faci griji că asta vă trezește pe

amândoi. Știi că cheia impulsivității e să te crezi de neînvins. Nimeni nu dă prudența deoparte dacă n-are parte.

Bei șampanie, pentru că astfel totul pare sărbătoresc. Face ca seara să pară un *eveniment*.

Când vă recunosc oamenii, accepți bucuroasă să te fotografiezi cu ei. De fiecare dată când se întâmplă asta, te agăți de el. Îi spui deloc discret:

— Așa ar putea sta lucrurile dacă ți-aș aparține.

Prinzi o serie norocoasă la ruletă. Te bucuri atât de zgomotos, că țopăi. O faci pentru că știi unde o să-i umble ochii. Îl lași să se prindă că l-ai prins.

Îl lași să-ți pună mâna pe fund când se învârte iar roata.

De data asta, când câștigi, te împingi cu fundul în el.

Îl lași să se rezeme de tine și să întrebe:

— Nu vrei să plecăm de-aici?

Îi răspunzi:

— Nu cred că-i o idee bună. N-am încredere că mă pot stăpâni când sunt cu tine.

Nu poți să aduci tu prima căsătoria în discuție. Deja ai pronunțat cuvântul mai devreme. Trebuie să aștepți s-o zică el. A zis-o în ziare. O s-o zică iar. Dar tu trebuie să aștepți. Nu poți grăbi lucrurile.

El mai bea un pahar.

Amândoi mai câștigați de trei ori.

Îi lași mâna să te mângâie ușor pe partea de sus a coapsei, după care i-o dai la o parte. E două noaptea și ești obosită. Ți-e dor de iubirea vieții tale. Vrei să te duci acasă. Ai prefera să fii cu ea, în pat, să-i auzi zumzetul ușor al sforăitului, s-o privești dormind, decât să te afli aici. Nu-ți place nimic la nebunie aici.

Cu excepția a ceea ce o să-ți aducă locul ăsta.

Îți închipui o lume în care puteți ieși amândouă la cină într-o sâmbătă seara fără ca asta să-i dea cuiva de gândit. Îți vine să plângi când te gândești cât de simplu și mărunt e gestul ăsta. Ai muncit din greu pentru o viață atât de

măreață, iar acum îți dorești cele mai mărunte libertăți. Liniștea zilnică de a iubi simplu.

Noaptea asta pare să fie atât un preț mic, cât și unul mare, pe care-l plătești pentru viața aceea.

— Iubi, nu mai pot! zice el. Trebuie să fiu cu tine. Trebuie să te văd. Trebuie să te iubesc.

Asta-i șansa ta! Ai peștele în undiță și trebuie să-l tragi ușor spre tine.

— Ah, Mick! zici tu. Nu putem. Nu putem.

— Cred că te iubesc, scumpo, zice el.

Are lacrimi în ochi și-ți dai seama că, probabil, e mai complex decât l-ai crezut tu.

Și tu ești mai complexă decât te-a crezut el.

— Vorbești serios? îl întrebi, ca și cum ai spera cu disperare să fie adevărat.

— Cred că da, iubi! Da! Iubesc totul la tine. De-abia ne-am cunoscut, dar simt că nu pot trăi fără tine.

Nu poate trăi fără să te reguleze, iar pe asta o crezi.

— Ah, Mick! faci tu și nu mai spui nimic.

Tăcerea ți-e cea mai bună prietenă.

Te mozolește pe gât. E bălos, de te simți ca și cum ai fi făcut cunoștință cu un Newfoundland[1]. Tu însă te prefaci că-ți place la nebunie. Sunteți amândoi în lumina strălucitoare a unui cazinou din Las Vegas. Vă vede lumea. Tu trebuie să te prefaci că n-o vezi. Așa, mâine, când o să stea de vorbă cu ziariștii, o să spună că voi doi vă vedeați de treabă ca niște adolescenți.

Speri să nu ia Celia nici măcar o fițuică de scandal cu fața ta pe ea. Crezi că-i suficient de deșteaptă să n-o facă. Crezi că știe cum să se protejeze, dar nu poți fi sigură. Primul lucru pe care o să-l faci atunci când ajungi acasă, când o să se termine toate astea, va fi să te asiguri că știe cât e de

[1] Rasă de câine de talie mare, foarte inteligent și blând, de pe insula cu același nume din Canada (n. tr.).

importantă, cât e de frumoasă, cât de mult simți tu că viața ta s-ar termina dacă n-ar face parte din ea.

— Hai să ne căsătorim, iubi! îți zice el la ureche.

Poftim!

Ai de luat.

Nu se poate să pari prea nerăbdătoare.

— Mick, ești nebun?

— Tu mă aduci în halul ăsta de nebunie.

— Nu se poate să ne căsătorim! zici tu, iar când el nu răspunde preț de o clipă, îți faci griji c-ai forțat lucrurile un pic cam mult. Sau putem? Adică, presupun c-am putea.

— Sigur că putem! zice el. Suntem în culmea succesului. Putem face orice vrem.

Te-arunci de gâtul lui, te lipești strâns de el, îl lași să simtă cât de încântată, de surprinsă ești de idee și-i amintești pentru ce-o face. Știi cât valorezi pentru el. Ar fi prostesc să irosești o ocazie să-i amintești.

Te ia pe sus și te învârte. Țipi și chiui de se uită toți la voi. Mâine o să le spună ziarelor cum te-a dus el pe sus. E memorabil. Și-o vor aminti.

Patruzeci de minute mai târziu, sunteți amândoi beți și stați față în față la un altar.

El promite să te iubească pe vecie.

Tu promiți să-i dai ascultare.

Te trece pragul în cea mai frumoasă cameră de la Tropicana. Tu chicotești, prefăcându-te surprinsă, când te aruncă pe pat.

Și acum vine partea a doua în ordinea importanței.

Nu se poate să fii bună la pat. Trebuie să dezamăgești.

Dacă-i place, o să vrea s-o mai facă o dată. Și tu nu poți. Nu poți mai mult de o dată. O să-ți frângă inima.

Când încearcă să-ți sfâșie rochia de pe tine, trebuie să zici: „Încetează, Mick! Hristoase! Stăpânește-te!"

După care îți scoți rochia încet, trebuie să-l lași să ți se uite la sâni cât poftește. Trebuie să vadă fiecare centimetru

din ei. Așteaptă doar de atâta vreme să vadă finalul acelui cadru din *Boute-en-Train*.

Trebuie să îndepărtezi tot misterul, tot ceea ce intrigă.

Îl faci să se joace cu sânii tăi atât de mult, că se plictisește.

Și atunci îți desfaci picioarele.

Zaci acolo, țeapănă ca o scândură, sub el.

Și iată partea cu care nu prea te poți împăca, dar nici nu poți s-o eviți. El nu vrea să folosească prezervativ. Chiar dacă unele dintre cunoștințele tale de sex feminin au făcut rost de pastile contraceptive, tu nu ai așa ceva, pentru că n-ai avut nevoie de ele până în urmă cu câteva zile când ai clocit planul ăsta.

Ții pumnii strânși sub tine.

Închizi ochii.

Îi simți trupul greu cum se prăvale peste al tău și știi c-a terminat.

Îți vine să plângi, pentru că ți-aduci aminte ce însemna înainte sexul pentru tine. Înainte să-ți dai seama cât de bine te poți simți făcându-l, înainte să descoperi ce-ți place. Alungi însă gândul din minte. Alungi totul din minte.

Mick nu zice nimic după.

Și nici tu.

Adormi, după ce ți-ai pus maioul lui pe tine pe întuneric pentru că nu vrei să dormi goală.

Dimineața, când soarele strălucește prin ferestre și-ți arde ochii, îți duci brațul la față.

Îți plesnește capul de durere. Te doare inima.

Aproape c-ai ajuns la linia de sosire.

Îi surprinzi privirea. Zâmbește. Te ia în brațe.

Îl împingi la o parte și zici:

— Nu-mi place să fac sex dimineața.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă el.

Dai din umeri.

— Îmi pare rău!

— Hai, iubi! zice și se întinde peste tine.

Nu ești sigură că te-ar asculta dacă i-ai mai zice-o înc-o dată. Și nu ești sigură nici că vrei să afli răspunsul. Nu ești sigură că ai putea suporta să-l auzi.

— Bine, fie, dacă trebuie! zici.

Atunci el se ridică de pe tine și te privește în ochi, iar tu îți dai seama c-ai reușit ce-ai sperat. I-ai luat toată distracția.

Clatină din cap. Se dă jos din pat. Spune:

— Știi, nu ești deloc cum mi-am imaginat.

Nu contează cât e de superbă o femeie; pentru un bărbat ca Mick Riva e mereu mai puțin atrăgătoare după ce a făcut sex cu ea. Tu știi asta. Ai permis să se întâmple. Nu-ți aranjezi părul. Îți culegi de pe față firicele de rimel.

Îl urmărești pe Mick cu privirea cum intră în baie. Îl auzi pornind apa la duș.

Când iese, se așază lângă tine pe pat.

E curat. Tu nu te-ai îmbăiat.

Miroase a săpun. Tu, a băutură.

Stă așezat. Tu stai întinsă.

Și asta e o mutare calculată.

Trebuie să se simtă ca și cum el ar deține toată puterea.

— Scumpo, m-am distrat grozav! zice el.

Tu dai din cap.

— Dar eram atât de beți!

Vorbește de parc-ar discuta cu un copil.

— Amândoi. Habar n-aveam ce facem.

— Știu! zici tu. A fost o nebunie.

— Eu nu-s un tip de treabă, iubi, zice el. Nu meriți un tip ca mine. Eu nu merit o fată ca tine.

Ce lipsit de originalitate și ridicol din partea lui să-ți servească aceeași replică pe care le-a servit-o ziarelor despre nevasta anterioară!

— Ce tot spui acolo? întrebi.

Manipulezi un pic lucrurile. Ai grijă să-ți sune glasul ca și cum s-ar putea să izbucnești în plâns. Trebuie s-o faci pentru că așa ar proceda majoritatea femeilor și trebuie să-i

pari așa cum le vede pe majoritatea femeilor. Trebuie să dai impresia că te-a întrecut în deșteptăciune.

— Cred c-ar trebui să ne sunăm oamenii, iubi. Cred c-ar trebui să obținem o anulare.

— Dar, Mick...

Îți taie macaroana, ceea ce te scoate din sărite pentru că mai aveai ceva de zis.

— E mai bine așa, scumpo! Mă tem că nu pot accepta un refuz.

Te întrebi cum trebuie să fie să fii bărbat, să fii atât de încrezător că tu ai ultimul cuvânt.

Când se ridică de pe pat și-și ia haina, îți dai seama că mai e un element în toată povestea asta pe care tu nu l-ai luat în calcul. Îi *place* să respingă. Îi *place* să trateze de sus. Când își calcula mișcările aseară, se gândea și la momentul acesta. Momentul în care el te părăsește pe tine.

Așa că faci ceva ce n-ai repetat înainte în gând.

Când ajunge la ușă, pune mâna pe clanță și zice „Îmi pare rău că n-a mers între noi, iubi. Îți doresc toate cele bune!", înșfaci telefonul de lângă pat și-l arunci în el.

O faci pentru că știi c-o să-i placă, pentru că ți-a dat tot ceea ce ai căutat când ai venit aici. Ar trebui să-i dai și tu tot ce-a căutat el.

Se ferește și se uită încruntat la tine, ca și cum ai fi o căprioară mică pe care trebuie s-o lase în pădure.

Începi să plângi.

După care el pleacă.

Tu te oprești.

Și-ți zici: *De s-ar da Oscaruri pentru porcăria asta!*

PhotoMoment

4 decembrie 1961

RIVA ȘI HUGO ÎȘI PIERD MINȚILE

Ați auzit de-o nuntă pe stil una mică? Ce-ați zice de-o căsnicie pe stil una mică? Ei bine, asta le pune capac la toate!

Răpitoarea Evelyn Hugo a fost văzută în poala celui mai mare admirator al ei, Mick Riva, vinerea trecută, seara, în centrul Las Vegasului. Jucătorii de cărți și zaruri au avut parte de un spectacol pe cinste din partea celor doi. Giugiuleală, sărutări pe gât și băut la greu, de la masa de zaruri drept afară pe ușă și mai încolo pe stradă la o... CAPELĂ!!!

Da, așa-i, oameni buni! Evelyn Hugo și Mick Riva s-au căsătorit.

Și, ca să facă lucrurile și mai nebunești, au solicitat prompt o anulare.

Băutura pare să li se fi urcat la cap, iar dimineața, capul limpede a avut câștig de cauză.

Cu un șir de căsnicii eșuate de ambele părți, ce mai contează una în plus?

Sub Rosa

12 decembrie 1961

SUFERINȚA LUI EVELYN HUGO

Să nu credeți tot ce auziți despre aventurile la beție ale lui Evelyn și Mick! O fi Mick un pic cam nerăbdător după ce bea, dar persoanele informate susțin că Evelyn era complet stăpână pe situație în seara aceea. Și voia cu disperare să se mărite.

Bietei Evelyn i-a fost atât de greu să găsească dragostea după ce-a părăsit-o Don, că nu-i de mirare că s-a aruncat în brațele primului bărbat frumos care i-a ieșit în cale.

Am auzit c-ar fi de neconsolat de când a părăsit-o.

Se pare că Evelyn n-a fost decât o distracție de-o noapte pentru Mick, pe când ea de fapt credea că au un viitor împreună.

Nu putem decât să sperăm că Evelyn o să nimerească bine într-o bună zi.

VREME DE DOUĂ LUNI, AM TRĂIT ÎNTR-O STARE VECINĂ CU beatitudinea. Celia şi cu mine nu vorbeam despre Mick, pentru că n-aveam nevoie s-o facem. În schimb, ne puteam duce oriunde voiam, să facem orice voiam.

Celia cumpărase o a doua maşină, o berlină maro plictisitoare, şi o lăsa parcată pe aleea mea de acces auto în fiecare seară fără să se întrebe cineva ceva. Dormeam ţinându-ne în braţe, stingând lumina cu o oră înainte să ne ia somnul ca să putem sta de vorbă pe întuneric. Îi urmăream liniile din palmă cu vârfurile degetelor dimineaţa ca s-o trezesc. De ziua mea, m-a dus la Polo Lounge. Ne ascundeam la vedere.

Din fericire, zugrăvitul meu drept femeie care nu era în stare să ţină un soţ vindea mai multe ziare pentru mai mult timp decât datul meu în vileag. Nu c-aş afirma că jurnaliştii de monden tipăreau ceea ce ştiau a fi o minciună. Pur şi simplu afirm că erau toţi mult prea bucuroşi să creadă minciuna pe care le-o vindeam şi, desigur, minciuna cel mai uşor de spus e cea despre care ştii că celălalt vrea cu disperare să fie adevărată.

Nu trebuia decât să mă asigur că scandalurile mele amoroase erau percepute ca o poveste care continua să facă vâlvă în presă. Câtă vreme se întâmpla asta, ştiam că fiţuicile mondene n-o să se uite niciodată prea atent la Celia.

Totul mergea bine. Până am descoperit că-s gravidă.

— Nu eşti! mi-a zis Celia.

Stătea la mine în piscină, în bikini de culoarea levănţicii, cu picăţele, şi cu ochelari de soare pe nas.

— Ba da, sunt!

Tocmai îi adusesem un pahar de ceai cu gheață de la bucătărie. Stăteam chiar în fața ei, dominând-o, într-o tunică albastră de plajă și sandale. Bănuiam de două săptămâni că-s gravidă. Aflasem cu siguranță abia în ziua precedentă, după ce mă dusesem la Burbank la un doctor discret pe care mi-l recomandase Harry.

I-am spus atunci, când era în piscină, iar eu aveam în mână un pahar de ceai cu gheață și o felie de lămâie, pentru că nu mai puteam să țin secretul în mine.

Știu și am știut dintotdeauna foarte bine să mint. Celia însă era sfântă pentru mine, iar pe ea nu voiam s-o mint niciodată.

Nu-mi făceam iluzii cât de mult ne costase pe mine și pe ea să fim împreună și că avea să ne coste în continuare și mai mult. Era ca un impozit pe fericire. Lumea avea să ia cincizeci la sută din fericirea mea. Puteam însă păstra restul de cincizeci la sută.

Care erau ea. Și viața pe care-o duceam.

Numai că să ascund așa ceva de Celia mi se părea greșit și n-am putut s-o fac.

M-am băgat cu picioarele în piscină lângă ea și am încercat s-o ating, s-o alin. Mă așteptam s-o supere vestea, dar nu și să azvârle ceaiul cu gheață peste piscină, spărgând paharul de margine și împrăștiind cioburile în apă.

Nu mă așteptam nici să se arunce sub apă și să urle. Actrițele sunt foarte dramatice.

Când a ieșit la suprafață, era udă și cu părul în dezordine, căzându-i pe față, și cu rimelul curgând. Nu voia să discute cu mine.

Am apucat-o de braț, dar s-a smucit. Când i-am întrezărit chipul și am văzut durerea din ochii ei, mi-am dat seama că ea și cu mine nu ne înțeleseserăm niciodată *cu adevărat* despre ce aveam să fac eu cu Mick Riva.

— Te-ai culcat cu el?

— Credeam că e de la sine înțeles, am răspuns.

— Ei bine, nu era!

S-a săltat afară din piscină și nici măcar nu s-a obosit să se șteargă. Am urmărit-o cu privirea cum lăsa urme ude ale pașilor care schimbau culoarea cimentului din jurul piscinei, cum lăsa băltoace pe lemnul tare și cum a început să ude mocheta de pe scări.

Ridicând ochii spre fereastra dormitorului, am văzut-o mergând înainte și înapoi. Părea să-și facă bagajele.

— Celia! Încetează! am zis eu, dând fuga pe scări în sus. Asta nu schimbă nimic.

Până să ajung în dormitor, ușa era deja încuiată.

Am bătut cu pumnii în ea.

— Scumpo, te rog!

— Lasă-mă-n pace!

— Te rog! Hai să stăm de vorbă despre asta!

— Nu!

— Nu poți face așa ceva, Celia! Hai să stăm de vorbă și să rezolvăm!

M-am rezemat de ușă, împingându-mi fața prin deschizătura strâmtă de lângă cadrul ei, sperând să mi se transmită vocea mai departe și s-o fac pe Celia să înțeleagă mai repede.

— Asta nu-i viață, Evelyn! mi-a zis ea.

A deschis ușa și a trecut pe lângă mine. Mai să cad, la cum mă lăsasem cu aproape toată greutatea pe ușa pe care ea a trântit-o de perete. Am reușit însă să-mi recapăt echilibrul și am coborât după Celia pe scări.

— Ba da, este! E viața noastră! Am sacrificat atâtea pentru ea, nu poți să renunți tocmai acum!

— Ba pot! Nu vreau să mai fac asta! Nu vreau să mai trăiesc așa. Nu vreau să conduc o mașină maro îngrozitoare până la tine acasă ca să nu afle nimeni că-s aici. Nu vreau să mă prefac că locuiesc singură la Hollywood când, de fapt, locuiesc aici, cu tine, în această casă. Și, cu siguranță, nu vreau să iubesc o femeie care s-ar regula c-un cântăreț oarecare numai ca să n-o bănuiască lumea că mă iubește.

— Deformezi adevărul.

— Ești o lașă și nu-mi vine să cred c-am crezut vreodată altceva.

— Am făcut-o pentru tine! am țipat eu.

Eram acum la baza scării. Celia era cu o mână pe ușă și cu cealaltă pe valiză. Era încă în costumul de baie. Îi curgea apa din păr.

— La naiba, n-ai făcut nimic pentru mine! a zis ea, umplându-se de pete roșii pe piept și cu obrajii îmbujorați. Pentru tine ai făcut-o. Pentru că nu suporți ideea să nu fii cea mai cunoscută femeie de pe planetă. Ai făcut-o să te protejezi pe tine și pe prețioșii tăi admiratori, care se duc iar și iar la cinema doar-doar or prinde un cadru cu țâțele tale. Pentru ei ai făcut-o.

— Pentru tine am făcut-o, Celia. Crezi că familia ta o să-ți fie aproape dacă descoperă adevărul?

S-a zbârlit la auzul vorbelor mele, și am văzut-o răsucind clanța.

— O să pierzi tot ce ai dacă află lumea ce ești, am zis.

— Ce suntem! a replicat ea, întorcându-se spre mine. Ia nu mai încerca tu să te prefaci că ești altfel decât mine!

— Sunt! Și tu o știi!

— Rahat!

— Pot să iubesc un bărbat, Celia. Mă pot mărita cu orice bărbat vreau și să am copiii, și să fiu fericită. Amândouă știm că ție nu ți-ar fi ușor așa ceva.

S-a uitat la mine cu ochii mijiți și buzele țuguiate.

— Te crezi mai bună decât mine? Asta se petrece aici? Crezi că-s bolnavă și crezi că joci vreun soi de joc?

Am prins-o de braț, vrând imediat să retrag ce spusesem. Nu asta intenționasem să zic.

Ea însă s-a smucit din strânsoarea mea și mi-a strigat:

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine!

I-am dat drumul.

— Dacă află de noi, Celia, pe mine o să mă ierte. Eu o să mă mărit cu alt tip ca Don și o să uite că te-am cunoscut vreodată. Eu pot supraviețui acestei încercări. Nu sunt însă

sigură că și tu poți, fiindcă ar trebui fie să te îndrăgostești de un bărbat, fie să te măriți cu unul pe care nu-l iubești, și nu cred că ești în stare de niciuna dintre astea două. Îmi fac griji pentru tine, Celia, mai mult decât pentru mine. Nu sunt sigură că, dacă n-aș face *ceva*, cariera ta, viața ta și-ar mai putea reveni vreodată. Așa că am făcut singurul lucru la care mă pricep. *Și a funcționat.*

— N-a funcționat, Evelyn. Ești însărcinată.

— Rezolv eu cu asta.

A coborât privirea în podea și a râs de mine.

— Tu chiar știi cum să te descurci în mai toate situațiile, nu?

— Da, am zis, neștiind sigur dacă trebuia să mă simt insultată de vorbele ei. Știu!

— Totuși, când se pune problema să fii om, pari să n-ai nici cea mai mică idee de unde să începi.

— Nu vorbești serios!

— Ești o curvă, Evelyn! Lași bărbați să te reguleze pentru celebritate. De-aia te și părăsesc.

A deschis ușa să plece, fără să mă mai privească. Am urmărit-o cu privirea ieșind pe verandă, coborând treptele și îndreptându-se spre mașină. M-am dus după ea și am rămas împietrită pe aleea de acces auto.

Și-a aruncat geanta pe locul din dreapta, după care a deschis portiera din dreptul șoferului și a rămas lângă ea.

— Te-am iubit atât de mult, încât credeam că tu ești sensul vieții mele, mi-a zis Celia, plângând. Credeam că oamenii sunt lăsați pe pământ ca să găsească alți oameni, iar eu fusesem lăsată aici ca să te găsesc pe tine. Să te găsesc și să-ți ating pielea, și să-ți miros respirația, și să-ți aud toate gândurile. Numai că nu mai cred că ăsta e adevărul.

S-a șters la ochi.

— Pentru că nu vreau să fiu menită cuiva ca tine.

Simțeam durerea pârjolindu-mi pieptul ca și cum mi-ar fi fiert apă în inimă.

— Știi ce? Ai dreptate! Nu ești menită cuiva ca mine, am zis în cele din urmă, fiindcă eu sunt dispusă să fac tot ce e necesar ca să clădesc o lume pentru noi, iar tu să fii mult prea fricoasă. Tu nu vrei să iei deciziile grele, nu ești dispusă să faci chestiile urâte, iar eu am știut-o dintotdeauna. Numai că am crezut c-ai avea măcar decența să recunoști că ai nevoie de cineva ca mine. Ai nevoie de cineva care să se murdărească pe mâini ca să te protejeze. Vrei să faci pe grozava tot timpul. Ei bine, încearcă tu s-o faci, fără să ai pe cineva în tranșee care să te apere!

Figura Celiei era impasibilă, împietrită. Nu eram sigură că auzise vreun cuvințel din ce-i spusesem.

— Bănuiesc că nu suntem atât de potrivite una pentru alta pe cât ne-am crezut, a zis ea și s-a urcat în mașină.

Abia în acel moment, când a pus mâna pe volan, mi-am dat seama ce se petrecea cu adevărat, că nu mai era doar o ceartă oarecare. Era cearta care avea să pună capăt relației noastre. Totul mersese atât de bine și luase atât de rapid o turnură în cealaltă direcție, ca o întoarcere în ac de păr pentru a ieși de pe autostradă.

— Bănuiesc că nu, am mai fost eu în stare să zic.

Vorbele mi-au ieșit din gură ca un cârâit, cu vocale frânte.

Celia a pornit mașina și a băgat în marșarier.

— La revedere, Evelyn! a zis ea, în ultima clipă, apoi a dat cu spatele pe aleea mea de acces auto și a dispărut pe drum.

M-am dus în casă și am început să curăț băltoacele de apă lăsate de ea. Am chemat o firmă să vină să golească piscina și să curețe cioburile de sticlă de la ceaiul ei cu gheață.

Apoi l-am sunat pe Harry.

Trei zile mai târziu, m-a dus cu mașina în Tijuana, unde nu avea să mă ia nimeni la întrebări. Am încercat atunci să nu-mi las mintea să zăbovească la acele clipe, ca să nu fiu nevoită să mă străduiesc să le uit. M-am simțit ușurată, în drum spre mașină după operație, de cât de pricepută la compartimentalizare și dezasociere devenisem. Să se consemneze în registre că n-am regretat nici măcar pentru o clipă

decizia de a întrerupe acea sarcină! A fost decizia corectă, de la care n-am șovăit niciodată.

Numai că tot am plâns tot drumul spre casă, cât a condus Harry prin San Diego și de-a lungul coastei californiene. Am plâns din cauza tuturor lucrurilor pe care le pierdusem și a tuturor deciziilor pe care le luasem. Am plâns pentru că trebuia să încep filmările la *Anna Karenina* luni, iar mie nici că-mi păsa de jucat în film ori de distincții. Îmi doream să nu fi avut nevoie să ajung în Mexic și mai doream cu disperare să mă sune Celia plângând și să-mi spună ce greșeală mare făcuse. Voiam să-mi apară la ușă și să mă implore s-o las să se întoarcă acasă. O voiam pe ea. O voiam înapoi.

Pe la ieșirea de pe autostrada San Diego i-am pus lui Harry întrebarea care-mi umbla prin minte de zile întregi:

— Tu crezi că-s curvă?

A tras pe dreapta și s-a întors către mine.

— Cred că ești genială. Cred că ești dură. Și mai cred și că cuvântul ăsta, „curvă", este aruncat de oamenii ignoranți atunci când nu au nimic altceva de spus.

L-am ascultat și am întors capul să mă uit pe geam.

— Nu-i oare groaznic de avantajos ca, atunci când bărbații fac regulile, cel mai disprețuit lucru să fie cel care ar constitui cea mai mare amenințare pentru ei? Închipuie-ți că fiecare femeie singură de pe planetă ar vrea ceva la schimb când și-ar dărui trupul. Ați conduce lumea. O populație înarmată. Numai bărbații ca mine ar putea să vă stea împotrivă, iar ăsta e ultimul lucru pe care și-l doresc boii ăștia, o lume condusă de oameni ca tine și ca mine.

Am izbucnit în râs, cu ochii încă umflați și obosiți de la plâns.

— Deci sunt sau nu sunt curvă?

— Cine știe? Toți suntem, în realitate, curve, într-un fel sau altul. Cel puțin la Hollywood. Uite ce e, există un motiv pentru care ea e Celia *S[ain]t*[1] James. Joacă rolul de fată

[1] „Sfânta" (lb. engl, n. tr.).

bună de ani de zile. Noi, ceilalți, nu suntem la fel de puri. Mie însă îmi placi așa. Îmi placi impură, bătăioasă și formidabilă. Îmi place Evelyn Hugo care vede lumea așa cum e și se duce și se ia la trântă cu ea pentru ce-și dorește. Așa că pune ce etichetă vrei tu, doar nu te schimba! Asta ar fi adevărata tragedie.

Când am ajuns la mine acasă, Harry m-a băgat în pat, apoi s-a dus jos și mi-a pregătit cina.

În noaptea aceea a dormit în pat cu mine, iar când m-am trezit, el trăgea jaluzelele.

— Trezește-te și strălucește, micuță pasăre! a zis el.

N-am mai vorbit cu Celia vreme de cinci ani după aceea. N-a sunat. N-a scris, iar eu nu m-am putut decide s-o caut.

Știam ce face numai de la ce se spunea în ziare și din bârfele care umblau prin oraș. În acea primă dimineață însă, cu soarele strălucindu-mi pe față, când eram încă obosită după călătoria în Mexic, m-am simțit în regulă.

Pentru că-l aveam pe Harry. Pentru prima oară după multă vreme, simțeam că am o familie.

Nu știi cât de repede ai alergat, cât de mult ai muncit, cât ești de obosit în realitate până nu se pune cineva în spatele tău și-ți zice: „E în regulă, acum poți să cazi la pământ. o să te prind eu."

Așa c-am căzut.

Iar Harry m-a prins.

— TU ȘI CELIA N-AȚI MAI ȚINUT LEGĂTURA DELOC? ÎNTREB eu curioasă.

Evelyn clatină din cap. Se ridică și se duce la fereastră, crăpând-o. Adierea de vânt care intră e binevenită. Când se așază la loc, se uită la mine, gata să treacă la altceva. Eu însă sunt prea consternată

— De cât timp erați împreună până la acel punct?

— Trei ani? Cam pe-acolo.

— Și ea a plecat așa, pur și simplu? Fără să mai scoată o vorbă?

Evelyn dă din cap că da.

— Ai încercat s-o suni?

Clatină din cap.

— Eu... Încă nu știam că-i în regulă să te târăști în genunchi pentru ceva ce-ți dorești cu adevărat. Credeam că dacă nu mă voia, dacă nu înțelegea de ce-am făcut ce-am făcut, n-am nevoie de ea.

— Și nu te deranja asta?

— Cum să nu, eram tare nefericită! Ani în șir am rămas obsedată de ea. Adică, sigur, mă distram, să nu mă înțelegi greșit. Dar Celia nu era pe nicăieri. Citeam exemplare din *Sub Rosa* pentru că apărea poza Celiei în ele, analizându-i pe cei care îi erau în preajmă, întrebându-mă ce însemnau pentru ea și de unde-i cunoștea. Știu acum că suferea și ea la fel de mult ca mine. Că undeva, în mintea ei, se aștepta s-o sun să-mi cer scuze. La acea vreme însă, îmi trăiam durerea singură cuc.

— Regreți că n-ai sunat-o? C-ai pierdut timpul acela?

Se uită la mine de parc-aș fi tâmpită.

— S-a dus, zice Evelyn. Iubirea vieții mele s-a dus și nu pot s-o sun să-i spun că-mi pare rău, și s-o conving să se întoarcă. S-a dus pentru totdeauna. Așa că da, Monique, asta e ceva ce realmente regret. Regret fiecare secundă pe care n-am petrecut-o cu ea. Regret fiecare tâmpenie pe care-am făcut-o și care i-a provocat câtuși de puțin durere. Ar fi trebuit să fug după ea pe stradă în ziua în care m-a părăsit. Ar fi trebuit s-o implor să rămână. Ar fi trebuit să-i cer scuze, să-i trimit trandafiri, să mă cocoț pe literele Hollywoodului și să strig: „Sunt îndrăgostită de Celia St. James!", și să-i las să mă răstignească pentru asta. Asta ar fi trebuit să fac. Acum, că n-o am și dețin mai mulți bani decât aș putea cheltui în viața asta, iar numele meu e săpat în ciment în istoria Hollywoodului și știu cât de găunoasă e toată treaba, îmi vine să-mi dau palme pentru fiecare secundă în care am ales așa ceva în loc s-o iubesc cu mândrie. Ăsta însă e un lux. Poți să faci asta când ești bogat și celebru. Poți să decizi că averea și renumele sunt lipsite de valoare atunci când le ai. La acel moment, încă mai credeam că am tot timpul necesar să fac tot ceea ce-mi doream. Că dacă-mi jucam cărțile cum trebuie, puteam să am totul.

— Credeai c-o să se întoarcă la tine.

— *Știam* c-o să se întoarcă la mine, zice Evelyn. Și ea o știa. Amândouă știam că timpul nostru împreună nu se terminase.

Aud sunetul distinctiv al telefonului meu. Nu e însă tonul obișnuit pentru SMS-uri. E bipul pe care l-am setat pentru David când am luat telefonul anul trecut, chiar după ce ne căsătoriserăm, când nici nu-mi trecea prin cap c-ar înceta vreodată să-mi scrie SMS-uri.

Cobor rapid privirea și-i văd numele, iar sub el: *Cred c-ar trebui să discutăm. E mult prea important, M. Se întâmplă prea repede. Trebuie să discutăm.* Mi-l scot instantaneu din minte.

— Așadar, știai c-o să se întoarcă la tine, dar te-ai măritat cu Rex North? întreb eu, concentrându-mă din nou.

Evelyn își lasă capul în piept preț de o clipă, pregătindu-se să explice.

— *Anna Karenina* depășise cu mult bugetul. Eram în întârziere cu săptămâni întregi. Rex era contele Vronski. La momentul la care a venit varianta montată de regizor, știam deja că trebuia remontat tot și trebuia să aducem pe cineva din afară să salveze filmul.

— Și aveați și o cotă-parte din încasări.

— Și Harry, și eu aveam. Era primul lui film după ce plecase de la Sunset Studios. Dacă era un eșec, cu greu ar mai fi acceptat cineva din oraș o întrevedere cu el.

— Și tu? Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă era un fiasco?

— Dacă primul meu proiect de după *Boute-en-Train* nu mergea bine, îmi făceam griji să nu fiu cumva o strălucire efemeră. Renăscusem din cenușă de câteva ori până la acel moment, dar nu mai voiam să fiu nevoită să trec iar prin așa ceva. Ca atare, am recurs la singurul lucru care știam c-avea să-i facă pe oameni disperați să vadă filmul. M-am măritat cu contele Vronski.

Inteligentul Rex North

◆

EXISTĂ O ANUMITĂ LIBERTATE ÎN A TE MĂRITA CU UN BĂRbat atunci când nu ascunzi nimic.

Celia plecase. Nu mă aflam într-un punct al vieții mele în care să mă pot îndrăgosti de oricine, iar Rex nu era genul de bărbat care părea capabil să se îndrăgostească. Poate, dacă ne-am fi cunoscut în alte momente alte vieții noastre, ne-am fi potrivit. Însă, la cum stăteau lucrurile, Rex și cu mine aveam o relație întemeiată în totalitate pe încasări.

Era de prost gust, falsă și culmea manipulării.

Dar era începutul milioanelor mele.

Și modul în care am determinat-o pe Celia să se întoarcă la mine.

A fost unul dintre cele mai cinstite târguri pe care le-am făcut cu cineva.

Cred c-am să-l iubesc mereu un pic pe Rex North datorită acestui lucru.

— Deci n-o să te culci niciodată cu mine? a întrebat Rex.

Stătea la mine în living, cu un picior pus neglijent peste celălalt, bând un manhattan[1]. Era îmbrăcat într-un costum negru cu cravată subțire. Părul lui blond și lins era dat pe spate, făcându-i ochii albaștri să pară și mai strălucitori, acum, că nu mai era niciun obstacol în calea lor.

Rex era genul de tip atât de frumos, că era aproape plictisitor. După care zâmbea și vedeai cum leșină toate fetele din încăpere. Dinți perfecți, două gropițe superficiale, o arcuire abia perceptibilă a sprâncenelor și toată lumea cădea pe spate.

[1] Cocktail de whisky, vermut și bitter (n. tr.).

La fel ca pe mine, și pe el îl creaseră studiourile. Născut în Islanda, Karl Olvirsson, așa cum îl chema de fapt, își pusese coada pe spinare și o tulise la Hollywood, își schimbase numele, își perfecționase accentul și se culcase cu toată lumea cu care trebuise să se culce ca să obțină ce-și dorea. Era un idol de matineu care ținea să dovedească faptul că are talent actoricesc, dar chiar *avea*. Se simțea subestimat pentru că așa și era. *Anna Karenina* era șansa lui să fie luat în serios. Avea la fel de tare nevoie ca mine să fie un mare succes. Motiv pentru care era dispus să facă exact ce eram și eu dispusă să fac. O șmecherie cu căsătoria.

Rex era pragmatic și deloc prețios. Vedea zece pași înainte, dar niciodată nu dădea de bănuit ce gândește. Eram suflete pereche în această privință.

M-am așezat lângă el pe canapeaua din livingul meu, cu brațul pe la spatele lui.

— Nu pot să-ți spun sigur că n-o să mă culc cu tine, am zis, ceea ce era adevărat. Ești frumos, m-aș vedea picându-i în mreje mătărângii tale o dată sau de două ori.

Rex a izbucnit în râs. Avea mereu un aer de detașare, ca și cum ai fi putut face orice și tot nu reușeai să-l calci pe nervi. Astfel, era intangibil.

— Adică poți să spui cu siguranță că n-o să te îndrăgostești niciodată de mine? am întrebat. Dacă o să vrei să transformi căsnicia noastră într-una reală? Ar fi incomod pentru toată lumea.

— Știi tu, dacă vreo femeie ar fi în stare să mă determine să fac așa ceva, ar fi logic ca aceea să fie Evelyn Hugo. Presupun că există întotdeauna o asemenea posibilitate.

— E, așa simt și eu când vine vorba să mă culc cu tine, am zis. Există întotdeauna o asemenea posibilitate.

Mi-am luat gibsonul[1] de pe măsuța de cafea și am sorbit o înghițitură din el.

---

[1] Amestec de gin și vermut sec, eventual decorat cu ceapă murată (n. tr.).

— Ia zi, unde-o să locuim? a întrebat Rex, râzând.

— Bună întrebare!

— Casa mea e în zona Bird Streets, cu ferestre de sus până jos. E mare bătaie de cap să ieși de pe aleea de acces auto. Se vede însă tot canionul de la piscină.

— E bine, am zis eu. Nu mă deranjează să mă mut la tine pentru scurtă vreme. Turnez alt film peste o lună sau două la Columbia, așa că locuința ta o să fie oricum mai aproape. Singurul lucru asupra căruia insist este s-o iau cu mine pe Luisa.

După plecarea Celiei, putusem să angajez iar menajeră. La urma urmei, nu se mai ascundea nimeni în dormitorul meu. Luisa era din El Salvador, cu doar câțiva ani mai mică decât mine. În prima sa zi de lucru, vorbea cu mama ei la telefon în pauza de prânz. Vorbea în spaniolă, chiar în fața mea: *„La señora es tan bonita, pero loca"* („Doamna e tare frumoasă, dar nebună.")

M-am întors să mă uit la ea și am zis: *„Disculpe? Yo te puedo entender."* („Pardon? Înțeleg ce spui.")

A făcut ochii mari, i-a închis mamei ei telefonul și a zis: *„Lo siento. No sabía que usted hablaba español."* („Îmi pare rău. Nu știam că vorbiți spaniola.")

Am dat-o pe engleză, pentru că nu mai voiam să vorbesc spaniola, neplăcându-mi cum suna pronunțată de mine.

— Sunt cubaneză, i-am zis. Am vorbit spaniolă toată viața.

Ceea ce nu era adevărat, n-o mai vorbisem de ani de zile.

S-a uitat la mine, ca și cum aș fi fost o pictură pe care-o interpreta, și apoi a zis de parcă și-ar fi cerut scuze:

— Nu arătați a cubaneză.

— *Pues lo soy* („Păi sunt."), am zis eu trufașă.

A dat din cap și și-a strâns prânzul, trecând apoi la schimbatul așternuturilor de pat. Am stat la masa respectivă cel puțin jumătate de oră, afectată. Îmi tot ziceam în sinea mea: *Cum își permite să-mi răpească propria mea identitate?*

Uitându-mă însă prin casă și nevăzând nicio poză cu familia, nici măcar o carte latino-americană, găsind fire

blonde pe peria de păr, dar nevăzând nicio măcar un borcănel de chimion pe raftul cu mirodenii, mi-am dat seama că nu Luisa îmi făcuse așa ceva. Eu mi-o făcusem. Alesesem să fiu diferită de ceea ce eram cu adevărat.

Fidel Castro controla Cuba. Eisenhower instituise deja embargoul. Invazia din Golful Porcilor[1] fusese un dezastru. Era complicat să fii cubanezo-american. În loc să-mi croiesc drum în lume în calitate de cubaneză, pur și simplu uitasem de unde veneam. Într-un fel, asta mă ajutase să mă eliberez de orice legături mai aveam cu tatăl meu, însă mă îndepărtase și mai tare de mama. Mama, pentru care făcusem toate astea până la un punct.

Era totul din pricina mea. Rezultul alegerilor mele. Nimic din toate astea nu era din vina Luisei. Așa că n-aveam niciun drept să stau la masa din propria mea bucătărie și să dau vina pe ea.

Când a plecat în seara aceea, îmi dădeam seama că nu se simțea în largul ei în preajma mea, ca atare am avut grijă să zâmbesc sincer și să-i spun că așteptam cu încântare s-o văd în ziua următoare.

Din acea zi, n-am mai vorbit în spaniolă cu ea. Eram prea jenată, prea nesigură de lipsa mea de loialitate. Ea însă o mai vorbea din când în când, iar eu zâmbeam când făcea glume cu mama ei, și mă aflam suficient de aproape cât s-o aud. O informam c-o înțelesesem. Am ajuns repede să țin la ea foarte mult.

O invidiam pentru cât era de sigură de ea în propria-i piele. Cât de netemătoare să fie ea, cea adevărată. Era mândră să fie Luisa Jimenez.

A fost prima angajată a mea pe care am prețuit-o. Nu aveam să mă mut din casă fără ea.

— Sunt sigur că-i grozavă, a zis Rex. Adu-o! Acum, practic vorbind, dormim în același pat?

---

[1] Tentativă eșuată a guvernului american de a răsturna regimul comunist al lui Fidel Castro din Cuba în 1961 (n. tr.).

— Mă îndoiesc că-i necesar. Luisa va fi discretă. Mi-am învățat lecția. O să dăm petreceri de câteva ori pe an și o să facem să pară că locuim în aceeași cameră.

— Iar eu... pot să fac în continuare ceea ce fac?

— Poți în continuare să te culci cu orice femeie de pe-aceasta, da.

— Orice femeie mai puțin soția mea, a zis Rex, surâzând și mai luând o gură din băutura lui.

— Doar să nu te lași prins asupra faptului.

Rex a dat din mână, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că grijile mele erau neîntemeiate.

— Vorbesc serios, Rex! Înșelatul meu e un subiect gras. Nu se poate să-mi faci așa ceva.

— Nu trebuie să-ți faci griji! a zis Rex.

Era mai sincer în privința asta decât în oricare altă chestiune pe care i-o cerusem, poate chiar și decât în orice scenă din *Anna Karenina*.

— N-aș face nimic care să te pună într-o lumină proastă. Suntem băgați împreună în treaba asta.

— Mulțumesc! Înseamnă mult pentru mine. E valabil și din partea mea. Ceea ce fac eu n-o să fie problema ta, ți-o promit.

A întins mâna, iar eu i-am strâns-o.

— Păi atunci ar cam trebui să plec, a zis el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire cu o tânără foarte nerăbdătoare și tare n-aș vrea s-o las să aștepte.

S-a încheiat la haină când m-am ridicat în picioare.

— Când să ne punem pirostriile? a întrebat el.

— Cred c-ar trebui să ne afișăm prin oraș de vreo câteva ori săptămâna asta și s-o ținem tot așa un picuț. Poate să-mi pui inelul pe deget prin noiembrie. Harry a propus ca ziua cea mare să fie cam cu vreo două săptămâni înainte să intre filmul în cinematografe.

— Să-i șocăm pe toți.

— Și să-i facem să vorbească despre film.

— Faptul că eu sunt Vronski și tu, Anna...

— O să facă toată treaba să bată la ochi când căsătoria noastră o să-i dea relației legitimitate.

— Și murdar, și curat, a zis Rex.

— Exact.

— La asta tu te pricepi.

— Și tu la fel.

— Aiurea! Eu sunt murdar. De la un capăt la altul.

L-am condus la ușă și l-am îmbrățișat de rămas-bun. Cum stătea așa în cadrul ușii, m-a întrebat:

— Ai văzut ultima versiune de montaj? E bună?

— E fantastic de bună, am răspuns. Numai că-i lungă de aproape trei ore. Dacă e să-i convingem pe oameni să cumpere bilet....

— Trebuie să facem spectacol.

— Exact.

— Da' suntem buni în el? Tu și cu mine?

— Suntem nemaipomenit de buni.

PhotoMoment

26 noiembrie 1962

EVELYN HUGO ȘI REX NORTH S-AU COMBINAT!

Iar a comis-o Evelyn! De data asta, credem că s-a întrecut pe sine. Evelyn și Rex North și-au pus pirostriile weekendul trecut, la reședința din Hollywood Hills a actorului.

Cei doi s-au cunoscut în timpul filmărilor la *Anna Karenina*, care va fi lansat în curând, și se spune că s-ar fi îndrăgostit pe dată, chiar de la repetiții. Cei doi amorezi blonzi o să pună cinematografele pe jar ca Anna și contele Vronski în următoarele săptămâni.

Aceasta e prima căsătorie a lui Rex, în vreme ce Evelyn are la activ vreo câteva căsnicii eșuate. Anul acesta, celebrul ei fost soț, Don Adler, are parte de al doilea divorț al său, de steaua din *Hat Trick*, Ruby Reilly.

Cu un film nou-nouț, o nuntă întesată de staruri și două conace, Evelyn și Rex sigur o duc cum nu se poate mai bine.

PhotoMoment

10 decembrie 1962

CELIA ST. JAMES S-A LOGODIT CU FUNDAȘUL JOHN BRAVERMAN

Superstarul Celia St. James a avut parte de un șir de succese la capitolul filme în ultima vreme, cu drama de epocă *Royal Wedding* și transformarea uluitoare din musicalul *Celebration*.

Acum mai are ceva de sărbătorit, pentru că și-a găsit iubirea alături de fundașul echipei New York Giants, John Braverman.

Cei doi au fost zăriți la Los Angeles și în Manhattan, cinând împreună și bucurându-se unul de compania celuilalt.

Să sperăm că Celia se dovedește a fi talismanul lui Braverman. Cu siguranță, diamantul cel mare de pe deget este talismanul ei!

Hollywood Digest

17 decembrie 1962

ANNA KARENINA, MARE CÂȘTIGĂTOARE LA BOX OFFICE

Așteptată cu nerăbdare, *Anna Karenina* a ajuns în cinematografe vinerea asta și a dominat weekendul.

Date fiind criticile entuziaste pentru Evelyn Hugo și Rex North, nu-i de mirare că publicul dă năvală la film. Cu un joc actoricesc de talie mondială și atracție între cei doi protagoniști atât pe ecran, cât și în afara lui, nerăbdarea de a vedea filmul a atins cote nebănuite.

Se vorbește că o pereche de Oscaruri s-ar putea să fie cadoul perfect pentru tinerii însurăței.

În calitate de producătoare a filmului, Evelyn o să câștige o căruță de bani din încasări.

Brava, Hugo!

ÎN SEARA PREMIILOR OSCAR, REX ȘI CU MINE AM STAT UNUL lângă altul, ținându-ne de mână și lăsându-i pe toți să surprindă un pic din căsătoria romantică pe care-o vindeam noi prin oraș.

Am zâmbit amândoi politicoși când am pierdut, aplaudându-i pe câștigători. Am fost dezamăgită, dar nu și surprinsă. Ideea de Oscaruri pentru oameni ca mine și ca Rex, staruri frumoase care încearcă să dovedească faptul că au și fond pe lângă formă, păruse prea încântătoare ca să fie adevărată. Am rămas cu impresia clară că multă lume voia să stăm în banca noastră. Așa că am trecut peste fără vreun efort special și am petrecut toată noaptea, bând și dansând până spre dimineață.

Celia n-a fost la premiile din acel an și, în ciuda faptului că o căutasem la fiecare petrecere la care fuseserăm eu și Rex, n-am dat cu ochii de ea. În schimb, eu și Rex am făcut-o lată.

La petrecerea William Morris[1], l-am găsit pe Harry și l-am târât într-un colț, unde am băut amândoi tihniți șampanie și am discutat despre cât de bogați aveam să fim.

Ar trebui să știi o chestie despre bogați: mereu vor să devină și mai și. Să pui mâna pe și mai mulți bani nu e niciodată plictisitor.

---

[1] Agenție de impresariat artistic de la Hollywood, înființată în anul 1898 la New York și care a funcționat ca atare până în anul 2009, când a fuzionat cu Endeavor Talent Agency, devenind William Morris Endeavor (n. tr.).

Când eram copil și căutam ceva de mâncat la cină în afară de orez vechi și fasole uscată, îmi spuneam că, dacă aș putea avea o masă bună în fiecare seară, aș fi fericită.

Când eram la Sunset Studios, mi-am zis că tot ce-mi doream era un conac.

Când am obținut conacul, mi-am zis că tot ce-mi doream erau două case și o echipă care să lucreze pentru mine.

Și iată-mă, când de-abia împlinisem douăzeci și cinci de ani, dându-mi deja seama că nicio sumă nu avea să fie cu adevărat suficientă.

Rex și cu mine ne-am dus acasă pe la cinci dimineața, beți amândoi de-a dreptul. Când ne-a plecat mașina, m-am căutat în poșetă după chei, cu Rex lângă mine, răsuflându-mi în ceafă cu respirația lui acră și plină de alcool.

— Nevastă-mea nu găsește cheile! a zis el, împleticindu-se ușor. Se străduiește foarte tare, dar nu reușește să le găsească.

— Vrei să taci? am zis eu. O să trezești vecinii!

— Ce-o să facă? a replicat Rex și mai tare ca înainte. Să ne alunge în șuturi din oraș? Asta o să facă, prețioasa mea Evelyn? O să ne spună că nu mai putem locui pe Blue Jay Way? O să ne oblige să ne mutăm pe Robin Drive? Sau pe Oriole Lane?

Am găsit cheile, le-am băgat în broască și am răsucit clanța. Am picat amândoi înăuntru. I-am zis noapte bună lui Rex și m-am dus la mine în cameră.

Mi-am scos singură rochia, fără să am pe cineva care să-mi desfacă fermoarul de la spate. În acea clipă, singurătatea căsniciei mele m-a izbit mai tare decât oricând altcândva.

M-am zărit fugar în oglindă și am văzut, fără putință de tăgadă, că eram frumoasă. Asta nu însemna însă și că mă iubea cineva.

Am rămas în furou și m-am uitat la părul meu blond-arămiu, la ochii căprui-închis și la sprâncenele drepte și

groase. Îmi era dor de femeia care ar trebuit să-mi fie soție. Îmi era dor de Celia.

Mă lua cu amețeală la gândul că s-ar putea să fie cu John Braverman chiar în clipa aceea. Știam însă suficient ca să nu cred. Numai că mă temeam că n-o cunoșteam așa de bine cum credeam. Îl iubea? Mă uitase? Mi s-au umplut ochii de lacrimi când m-am gândit la părul ei roșu cum se răsfira pe pernele mele.

— Gata, gata! a zis Rex din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut stând în cadrul ușii.

Își scosese smochingul și-și desfăcuse butonii. Avea cămașa pe jumătate încheiată la nasturi, papionul dezlegat, atârnându-i pe după gât. Exact imaginea pentru care ar fi făcut moarte de om milioane de femei din toată țara.

— Credeam că te-ai dus la culcare, am zis. Dacă știam că ești treaz, te chemam să m-ajuți să-mi scot rochia.

— Mi-ar fi făcut plăcere.

L-am ignorat.

— Ce faci? N-ai somn?

— Nici n-am încercat să văd dacă am.

A intrat în cameră, apropiindu-se de mine.

— Păi atunci încearcă! E târziu! Dac-o ținem tot așa, o să dormim până diseară.

— Ia gândește-te, Evelyn!

Lumina care se strecura prin ferestre îi lumina părul blond. Gropițele din obraji străluceau.

— La ce să mă gândesc?

— La cum ar fi...

S-a apropiat și mai tare de mine și m-a luat de mijloc. Stătea în spatele meu, răsuflându-mi iar în ceafă. Mă simțeam bine la atingerea lui.

Vedetele de film sunt vedete de film. Sigur, toți ne trecem după o vreme. Suntem oameni plini de defecte ca oricine altcineva. Numai că noi suntem aleși pentru că suntem extraordinari.

Și nimic nu-i place mai tare unui om extraordinar ca altceva extraordinar.

— Rex!

— Evelyn! a zis el, șoptindu-mi la ureche. Numai o dată. N-ar trebui?

— Nu, n-ar trebui!

Nu eram însă pe deplin convinsă de răspunsul meu și, ca atare, nici Rex.

— Ar trebui să te întorci la tine în cameră înainte să facem amândoi ceva ce-o să regretăm mâine.

— Ești sigură? Dorința ta mi-e poruncă, dar tare aș vrea să ți-o schimbi.

— N-o să mi-o schimb.

— Mai gândește-te! a zis el.

Și-a ridicat mâinile mai sus pe trunchiul meu, astfel încât nu ne mai despărțea decât mătasea furoului meu.

— Gândește-te la cum m-ai simți peste tine!

— N-o să mă gândesc. Dac-o fac, o să fie vai și-amar de noi, am zis eu, râzând.

— Ia gândește-te la cum ne-am mișca împreună! Cum am porni încet și apoi ne-am pierde controlul.

— Îți ține figura asta cu alte femei?

— N-am fost niciodată nevoit să mă străduiesc atât de tare cu alte femei, a răspuns el, sărutându-mă pe gât.

Aș fi putut să plec de lângă el. Aș fi putut să-l pocnesc peste față, iar el s-ar fi bosumflat și m-ar fi lăsat în pace. Numai că nu eram gata să se termine partea asta. Îmi plăcea să fiu ispitită. Îmi plăcea să știu că s-ar putea să iau decizia nepotrivită.

Și chiar ar fi fost decizia nepotrivită. Pentru că, imediat ce m-aș fi dat jos din pat, Rex ar fi uitat cât de mult de străduise să mă aibă. Și-ar fi amintit doar că m-a avut.

Iar căsnicia noastră nu era una tipică. Erau prea mulți bani în joc.

L-am lăsat să-mi dea jos o bretea a furoului și să-și treacă mâna pe sub decolteul acestuia.

— O, cum ar fi să mă pierd în tine! Să stau întins sub tine și să te privesc cum te zvârcolești pe mine.

Am fost cât pe ce. Cât pe ce să-mi sfâșii furoul de pe mine și să-l trântesc pe Rex pe pat.

Numai că, în acel moment, a zis:

— Haide, iubi, știi că vrei!

Și atunci mi-a devenit perfect clar de câte ori mai încercase Rex așa ceva cu nenumărate alte femei.

Să nu lași niciodată pe nimeni să te facă să te simți o oarecare!

— Ieși de-aici! am zis eu, deși nu cu asprime.

— Dar...

— Niciun dar! Du-te la culcare!

— Evelyn...

— Rex, ești beat și mă confunzi cu una dintre multele tale tipe, dar eu sunt soția ta, am zis, cu toată ironia evidentă.

— Nici măcar o dată?

A părut să se trezească rapid, ca și cum ochii lui pe jumătate închiși fuseseră doar o prefăcătorie. Nu știam niciodată sigur cu el. Nu știai niciodată sigur cum stai cu Rex North.

— Să nu mai încerci, Rex! N-o să se întâmple.

Și-a dat ochii peste cap și apoi m-a sărutat pe gât.

— Noapte bună, Evelyn! a zis el și s-a strecurat pe ușă afară la fel de lin cum intrase.

A doua zi m-a trezit sunetul telefonului. Mă luptam cu o mahmureală zdravănă și eram ușor derutată de locul în care mă aflam.

— Alo?

— Trezește-te și strălucește, micuță pasăre!

— Harry, ce nai...

Mă ardea soarele în ochi.

— După ce-ai plecat azi-noapte de la petrecerea Fox, am avut o conversație foarte interesantă cu Sam Pool.

— Ce căuta un director de la Paramount la o petrecere Fox?

— Încerca să ne găsească pe mine și pe tine, a răspuns Harry. Bine, și pe Rex.

— Ca să ce?

— Ca să ne propună un contract cu Paramount pentru trei filme pentru tine și pentru Rex.

— Poftim?!

— Vor trei filme, produse de noi, în care vedete să fiți tu și cu Rex. Sam a zis să spuneți câți bani vreți.

— Câți bani vrem?

Ori de câte ori beam prea mult, mă trezeam mereu a doua zi dimineață simțindu-mă ca și cum aș fi fost sub apă. Totul părea neclar și suna estompat. Trebuia să mă asigur că pricep:

— Cum adică „spuneți câți bani vreți"?

— Vrei un milion de dolari pe film? Am auzit că atâta primește Don pe *The Time Before*. Ți-am putea obține și ție asta.

Voiam să câștig la fel de mult ca Don? Sigur că da! Voiam să primesc cecul și să-i trimit prin poștă o copie împreună cu o poză cu degetul meu mijlociu ținut în sus, dar mai ales îmi doream libertatea de a face ce voiam.

— Nu! am zis. Nu semnez niciun contract prin care să-mi dicteze ei în ce filme să apar. Tu și cu mine decidem filmele pe care le fac. Și cu asta, basta!

— Nu mă asculți!

— Ba te ascult foarte bine, am replicat eu, lăsându-mă pe umăr și schimbând mâna în care țineam receptorul.

În sinea mea, mi-am zis: *O să mă duc să înot azi. Ar trebui să-i spun Luisei să încălzească piscina.*

— Noi alegem filmele. E un contract în orb. Paramount vrea să cumpere orice filme vă plac ție și lui Rex. Orice salariu vrem.

— Totul datorită *Annei Karenina*?

— Am dovedit că numele tău atrage lume la cinema, iar dacă văd eu clar lucrurile, cred că Sam Pool vrea să i-o

tragă lui Ari Sullivan. Cred că vrea să ia ce-a aruncat el și să transforme în aur.

— Deci sunt un pion.

— Toată lumea e. Nu te apuca să pui la suflet acum, când n-ai făcut-o niciodată!

— Orice filme vrem?

— Orice vrem.

— Lui Rex i-ai spus?

— Tu chiar crezi c-o să mă consult cu mitocanul ăla în vreo privință înainte să mă consult cu tine?

— A, da' nu e mitocan!

— Dac-ai fi stat tu de vorbă cu Joy Nathan după ce i-a frânt inima, n-ai mai vorbi așa!

— E soțul meu, Harry!

— Ba nu, Evelyn, nu e.

— Nu poți găsi nimic care să-ți placă la el?

— A, sunt o mulțime de lucruri care să-ți placă la el. Îmi place la nebunie cum ne-a umplut de bani și cum o să ne mai umple.

— Ei bine, cu mine s-a purtat mereu frumos. I-am spus că nu, iar el a ieșit pe ușă. Nu orice bărbat ar face-o. Nu orice bărbat a făcut-o.

— Asta pentru că vă doriți amândoi același lucru. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că nu-ți poți da seama de absolut nimic din adevăratul caracter al omului dacă amândoi vă doriți același lucru. E ca și cum câinele și pisica s-ar avea bine pentru că amândoi vor să omoare șoarecele.

— Ei bine, mie îmi place Rex și vreau să-ți placă și ție. Mai ales că, dacă semnăm contractul ăsta, Rex și cu mine va trebui să rămânem căsătoriți cam multișor față de cât ne gândiserăm noi la început. Ceea ce înseamnă că el face parte din familia mea. La fel și tu. Deci amândoi faceți parte din familia mea.

— Multor oameni nu le plac familiile lor.

— Ah, ia mai taci!

— Hai să-l convingem și pe Rex să semneze chestia asta, OK? Puneți-vă impresarii să stabilească împreună detaliile unui acord! Hai să cerem luna de pe cer!

— OK! am zis.

— Evelyn? a făcut Harry înainte să închidă.

— Da?

— Știi ce se petrece, nu?

— Ce?

— Ești pe cale să devii cel mai bine plătită actriță de la Hollywood.

ÎN URMĂTORII DOI ANI ȘI JUMĂTATE, REX ȘI CU MINE AM rămas căsătoriți, locuind într-o casă pe deal, creând și turnând filme la Paramount.

Aveam deja o echipă întreagă la acel moment. Doi impresari, un agent de presă, avocați și câte o persoană care se ocupa de gestiunea afacerilor noastre pentru fiecare, precum și doi asistenți de platou și personalul de casă, inclusiv Luisa.

Ne trezeam în fiecare dimineață în paturile noastre, ne pregăteam în câte un capăt al casei și apoi ne urcam în aceeași mașină și mergeam la platou împreună, ținându-ne de mână când ajungeam. Lucram toată ziua, după care ne duceam cu mașina acasă, moment în care ne despărțeam iar pentru planurile noastre de seară.

Ale mele erau adesea cu Harry sau câteva vedete Paramount care-mi erau simpatice sau ieșeam la o întâlnire cu cineva în care aveam încredere c-are să păstreze secretul.

În timpul căsătoriei cu Rex nu am cunoscut pe nimeni care să-mi trezească nevoia disperată de revedere. Bine, am avut câteva aventuri. Unele cu alte staruri, una cu un cântăreț de rock și câteva cu bărbați însurați, grupul cel mai probabil să țină secret faptul c-avuseseră la pat o vedetă de cinema. Toate lipsite de importanță însă.

Presupuneam că și Rex avea parte de zburdălniciile lui fără importanță. Ceea ce s-a și întâmplat mai tot timpul căsniciei noastre, până când, brusc, s-au schimbat lucrurile.

Într-o sâmbătă, a intrat în bucătărie când îmi pregătea Luisa niște pâine prăjită. Beam o cafea și fumam o țigară, așteptând să vină Harry să mă ia la o partidă de tenis.

Rex s-a dus drept la frigider, și-a turnat un pahar de suc de portocale și s-a așezat lângă mine la masă.

Luisa mi-a pus în față pâinea prăjită și untiera în centrul mesei.

— Vă servesc cu ceva, domnule North? a întrebat ea.

A clătinat din cap.

— Mulțumesc, Luisa!

Moment în care am simțit-o toți trei: ea trebuia să se retragă. Urma să se întâmple ceva.

— Mă apuc de spălat rufele, a zis Luisa și a plecat.

— Sunt îndrăgostit, a zis Rex după ce am rămas în sfârșit singuri.

Era, probabil, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l spună.

— Îndrăgostit?

A râs de șocul meu.

— N-are nicio logică. Crede-mă, o știu!

— De cine?

— Joy.

— Joy Nathan?

— Da! Ne-am tot văzut cu întreruperi de-a lungul anilor. Știi cum e.

— Știu cum e cu tine, sigur. Numai că am auzit că tu i-ai frânt inima.

— Da, păi, n-o să te surprindă să afli că, în trecut, am fost un pic cam... lipsit de inimă.

— Sigur, putem să-i zicem și așa.

A izbucnit în râs.

— Numai că am început să simt că poate ar fi plăcut să am și eu o femeie în pat când mă trezesc de dimineață.

— Ce noutate!

— Iar când m-am gândit la cine anume ar putea fi femeia aia, mi-a venit în minte Joy. Așa că ne vedem de ceva vreme. Discret, pricepi tu. Ei bine, și acum m-am pomenit că nu mai pot să-mi iau gândul de la ea. Că vreau să fiu cu ea tot timpul.

— Rex, e minunat!

— Speram să crezi și tu asta.

— Deci, ce facem?

— Păi, a zis el, trăgând adânc aer în piept. Joy și cu mine am vrea să ne căsătorim.

— OK, am zis eu, cu creierul deja lucrând din greu, calculând momentul perfect să ne anunțăm divorțul.

Deja ne ieșiseră două filme, unul, un succes modest, celălalt, un succes răsunător. Cel de-al treilea, *Carolina Sunset,* despre un cuplu de tineri care pierduseră un copil și se mutaseră la o fermă din Carolina de Nord în încercarea de a se vindeca de suferință, dar care ajungeau în cele din urmă să aibă aventuri cu oameni din orășelul lor, ieșea pe piață peste câteva luni.

Rex jucase de mântuială. Eu însă știam că filmul avea potențialul de a fi important pentru mine.

— O să zicem că stresul de la filmările pentru *Carolina Sunset,* provocat de faptul că a trebuit să ne vedem pe platou sărutând alți oameni, ne-a stricat relația. Tuturor o să le pară rău pentru noi, dar nu prea rău. Oamenilor le plac tare mult poveștile cu hybris. Ni s-a părut că ceea ce aveam noi era de la sine înțeles și acum plătim prețul. O să mai aștepți un pic. O să strecurăm o poveste cum că eu i te-am prezentat lui Joy pentru că voiam să fii fericit.

— E grozav, Evelyn, serios, a zis Rex, doar că Joy e însărcinată. O s-avem un copil.

Am închis ochii, cuprinsă de frustrare.

— OK! OK, lasă-mă să mă gândesc!

— Ce-ar fi să spunem că nu mai eram fericiți de ceva vreme? Că trăiam vieți separate?

— Atunci afirmăm că atracția noastră s-a stins. Cine-are să se mai ducă să vadă *Carolina Sunset* dacă-i pe-așa?

Acesta era momentul despre care mă prevenise Harry. Lui Rex nu-i păsa de *Carolina Sunset,* nu la fel de mult ca mie, cu siguranță. Știa că nu făcuse vreun rol deosebit și,

chiar dacă ar fi făcut, era mult prea absorbit de noua lui iubire, de copil.

S-a uitat pe fereastră și apoi iar la mine.

— OK! Ai dreptate! Împreună am intrat în asta, împreună ieșim. Ce propui? I-am spus lui Joy c-o să ne căsătorim până vine copilul.

Rex North fusese mereu un om mai cinstit decât îl credea lumea.

— Evident! am zis eu. Desigur!

S-a auzit soneria, iar o secundă mai târziu a intrat în bucătărie Harry.

Aveam o idee.

Nu era una fără cusur.

Aproape nicio idee nu e.

— Avem aventuri, am zis eu.

— Poftim? a întrebat Rex.

— Bună dimineața! a zis Harry, dându-și seama că pierduse mare parte din conversație.

— În timpul turnării unui film despre cum avem noi doi aventuri, am început amândoi să avem aventuri. Tu, cu Joy, eu, cu Harry.

— Poftim?! a făcut Harry.

— Lumea știe că lucrăm împreună, i-am zis eu. Ne-a văzut împreună. Ai apărut în fundalul a sute de fotografii cu mine. O să creadă.

M-am întors către Rex.

— O să divorțăm imediat ce-am strecurat poveștile, iar oricine te-ar acuza că m-ai înșelat cu Joy, chestie pe care n-o poți nega din motive evidente, o să își dea seama că e o infracțiune fără victime, pentru că și eu îți făceam același lucru.

— Asta chiar nu-i o idee groaznică, a remarcat Rex.

— Ei bine, ne pune pe amândoi într-o lumină proastă, am zis eu.

— Sigur, a replicat el.

— Dar o să vândă bilete, a zis Harry.

Rex a surâs și apoi s-a uitat drept în ochii mei, a întins mâna și mi-a strâns-o pe-a mea.

— N-o să creadă nimeni, a zis Harry pe drumul cu mașina spre clubul de tenis mai încolo în dimineața aceea. Oamenii din oraș, cel puțin.

— Cum adică?

— Tu și cu mine. Mulți o să respingă ideea pe loc.

— Fiindcă...

— Fiindcă știu ce sunt eu. M-am mai gândit să fac ceva de genul ăsta, poate să-mi iau nevastă într-o bună zi. Dumnezeu știe că asta ar face-o fericită pe mama. Ea tot mai stă în Champaign, Illinois, și se întreabă disperată când o să-mi găsesc și eu o fată de treabă cu care să-mi întemeiez o familie. Tare mi-ar mai plăcea să am o familie! Prea multă lume s-ar prinde însă.

Mi-a aruncat o privire pe furiș.

— La fel cum mă tem că s-ar prinde multă lume și în cazul de față.

M-am uitat pe geam la palmierii care-și legănau vârfurile.

— Atunci facem să pară de netăgăduit, am zis eu.

Ce-mi plăcea mie la Harry era că nu era niciodată cu un pas în urma mea.

— Poze, a zis el. Cu noi doi.

— Da. Neregizate, ca și cum am fi fost surprinși asupra unui fapt.

— Nu ți-e mai ușor să alegi pe altcineva?

— Nu vreau să ajung să cunosc pe altcineva. M-am săturat să mă tot prefac că-s fericită. Cel puțin cu tine mă voi preface că iubesc pe cineva pe care chiar îl iubesc.

A rămas tăcut preț de o clipă.

— Cred c-ar trebui să știi ceva, a spus el în cele din urmă.

— OK!

— Ceva ce m-am gândit c-ar fi trebuit să-ți spun deja.

— OK, spune-mi!

— Mă văd cu John Braverman.

Mi-a luat-o inima din loc.

— John Braverman al Celiei?

A dat din cap în semn că da.

— De cât timp?

— De câteva săptămâni.

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— Nu eram sigur c-ar trebui.

— Așadar căsătoria lor e...

— De fațadă, a zis Harry.

— Nu-l iubește?

— Dorm în paturi separate.

— Ai văzut-o?

Nu mi-a răspuns la început. Părea că se străduiește să-și aleagă atent cuvintele. Eu însă n-aveam răbdare să aștept cuvintele perfecte.

— Harry, *ai văzut-o*?

— Da!

— Cum pare? am întrebat, după care m-am gândit la o altă întrebare, mai presantă: A întrebat de mine?

Chiar dacă nu-mi fusese ușor să trăiesc fără Celia, îmi era *mai ușor* atunci când mă prefăceam că ea aparținea altei lumi. Existența ei pe orbita mea făcuse să răbufnească la suprafață tot ce-mi reprimasem.

— Nu! Bănuiesc că n-a vrut să întrebe, nu că n-a vrut să știe.

— Dar nu-l iubește?

A clătinat din cap.

— Nu, nu-l iubește.

Am întors capul și m-am uitat pe geam. M-am închipuit spunându-i lui Harry să mă conducă la ea acasă. M-am închipuit dând fuga la ușa ei, căzând în genunchi și spunându-i adevărul, cum că viața fără ea era plină de singurătate și goală și-și pierdea rapid sensul.

În schimb, am zis:

— Când să facem poza?

— Poftim?

— Poza cu tine și cu mine. În care părem c-am fost surprinși având o aventură.

— O putem face mâine-seară, a zis Harry. Putem parca mașina. Poate sus, pe deal, să ne găsească fotografii, dar fotografia să pară dintr-un loc izolat. Îl sun pe Rich Rice. Are nevoie de niște bani.

Am clătinat din cap.

— Nu se poate să vină de la noi. Foile astea mondene nu mai joacă după reguli. Își văd numai propriul interes. Avem nevoie să sune altcineva. Cineva despre care fițuicile să creadă că *vrea* să mă vadă prinsă.

— Cine?

Am dat din cap când mi-a venit ideea. Deja nu mai voiam s-o fac în clipa în care mi-am dat seama că trebuia.

M-am așezat la telefonul din birou. M-am asigurat că-i închisă ușa și am format numărul.

— Ruby, sunt Evelyn, am nevoie de o favoare, am zis de îndată ce mi-a răspuns.

— Sunt deschisă la așa ceva, a zis ea fără să ezite.

— Am nevoie să vinzi un pont unor ziare. Să zici că m-ai văzut giugiulindu-mă într-o mașină pe la Trousdale Estates.

— Poftim?! a făcut Ruby, râzând. Evelyn, ce naiba pui la cale acolo?

— Nu-ți face tu griji de asta! Ai destule pe cap.

— Înseamnă că Rex o să rămână singur? a întrebat.

— Nu ți-au ajuns deja resturile mele?

— Scumpo, Don a umblat *după mine*.

— Sunt sigură de asta.

— Ai fi putut măcar să mă previi, a zis ea.

— Știai ce face pe la spatele meu. De ce-ai crezut c-ar fi altfel cu tine?

— Nu despre înșelat, Ev.

Atunci mi-am dat seama că și pe ea o lovise.

Am tăcut uluită preț de câteva clipe.

— Acum ești bine? Ai plecat?

— Ni s-a finalizat divorțul. Mă mut pe plajă, tocmai am cumpărat o casă în Santa Monica.

— Nu crezi c-o să încerce să facă să fii ostracizată?

— A încercat, a replicat Ruby. Numai că n-o să reușească. Ultimele trei filme ale lui abia dacă și-au scos banii. N-a fost nominalizat pentru *The Night Hunter*, cum crezuse toată lumea. E într-o pasă proastă. În curând o să fie la fel de inofensiv ca o pisică rămasă fără gheare.

Mi-a părut rău pentru el, un pic, cât am răsucit firul telefonului în mână, dar pentru ea îmi părea și mai rău.

— Cât de nasol a fost, Ruby?

— Nimic ce nu puteam ascunde cu un strat gros de machiaj și mâneci lungi.

Felul în care o zisese, mândria din glasul ei, ca și cum recunoașterea faptului că o duruse era o vulnerabilitate căreia nu voia să-i cadă pradă, mi-a frânt inima. Mi s-a frânt inima pentru ea, dar și pentru mine, cea care cu atâția ani în urmă procedase la fel.

— O să vii la cină într-una din zilele astea, i-am zis.

— A, hai să nu facem asta, Evelyn! Am trecut prin prea multe ca să fim așa de false.

— Mi se pare corect, am zis eu, râzând.

— Vrei să sun pe cineva anume mâine? Sau pe oricine cu linie dedicată pentru ponturi?

— Merge oricine-i puternic. Oricine-i nerăbdător să facă bani din sfârșitul meu.

— Păi cam toată lumea, a replicat Ruby. N-am vrut să se jignesc.

— Nu m-am simțit jignită.

— Ai reușit prea bine în viață. Prea multe succese, prea mulți soți frumoși. Cu toții vrem să te doborâm de pe cer acum.

— Știu, draga mea, știu. Iar când o să termine cu mine, o să te urmărească pe tine.

— Nu ești cu adevărat celebru cât timp mai e cineva care să te placă, a zis Ruby. O să sun mâine. Noroc la ce-oi fi făcând tu acolo!

— Mersi! Mi-ai salvat viața!

Când am închis, mi-am zis: *Dacă le-aș fi spus oamenilor ce-mi făcea mie, poate că n-ar fi avut șansa să-i facă și ei la fel.*

Nu prea mă interesa să țin un jurnal al victimelor propriilor mele decizii, dar mi-a trecut prin cap că, în caz că m-ar fi interesat, ar fi trebuit s-o adaug și pe Ruby Reilly pe listă.

MI-AM PUS O ROCHE DECOLTATĂ CARE LĂSA SĂ SE VADĂ un pic prea mult și am urcat cu mașina pe Hillcrest Road cu Harry.

A tras pe dreapta, iar eu m-am apropiat de el. Mă dădusem cu ruj de culoarea buzelor, fiindcă știam că roșu ar fi forțat nota. Avusesem grijă să controlez toate elementele cât să nu pară exagerate, pentru că nu voiam să arate perfect. Voiam să mă asigur că poza n-are să *arate* regizată. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Imaginile sunt foarte grăitoare. În general, nu prea putem să alungăm din minte ceea ce vedem cu ochii noștri.

— Deci cum vrei să procedăm? a întrebat Harry.

— Ai emoții? l-am întrebat eu. Ai mai sărutat vreo femeie?

S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost idioată.

— Bineînțeles că da.

— Ai mai făcut dragoste cu vreuna?

— O dată.

— Ți-a plăcut?

A stat pe gânduri.

— La asta e mai greu de răspuns.

— Prefă-te că-s bărbat! Prefă-te că *trebuie* să mă ai.

— Pot să te sărut și fără să mi se indice, Evelyn. N-am nevoie să faci tu pe regizoarea cu mine.

— Trebuie să dureze suficient de mult ca atunci când ajung ei să părem că suntem aici de ceva vreme.

Harry și-a ciufulit părul și și-a slăbit gulerul. Am râs și mi l-am ciufulit și eu pe-al meu, apoi am împins în jos unul dintre umerii rochiei.

— Aaa, lucrurile devin tare picante aici! a zis Harry.

L-am împins la o parte, râzând. Am auzit venind în spatele nostru o mașină care-și lumina drumul cu farurile.

Panicat, Harry m-a prins de ambele brațe și m-a sărutat. Și-a apăsat buzele pe ale mele și, chiar când ne depășea mașina, mi-a trecut o mână prin păr.

— Cred c-a fost doar un vecin, am zis eu, uitându-mă la stopurile mașinii care se îndepărta în canion.

Harry m-a prins de mână.

— Am putea s-o facem, să știi!

— Ce anume?

— Am putea să ne căsătorim. Adică, dacă tot este să ne prefacem, am putea s-o facem *cu adevărat*. Nu-i chiar așa de nebunesc. La urma urmei, te iubesc. Poate nu cum ar trebui un soț să-și iubească soția, dar suficient, cred eu.

— Harry!

— Și... ce ți-am spus eu ieri despre faptul că vreau o nevastă. M-am tot gândit, și dacă ne iese, dacă lumea îi dă crezare, poate c-am putea să formăm o familie. Tu nu-ți dorești o familie?

— Ba da! am zis eu. La urma urmei, cred că vreau.

— Am fi grozavi unul pentru altul și n-am renunța când s-a trecut noutatea pentru că deja ne cunoaștem mai bine de atât.

— Harry, nu-mi dau seama dacă vorbești serios.

— Foarte serios. Cel puțin, așa cred.

— Vrei să te însori cu mine?

— Vreau să fiu cu cineva iubit. Vreau să am o tovarășă de viață. Mi-ar plăcea să duc pe cineva acasă la familia mea. Nu vreau să mai trăiesc singur și mai vreau și un fiu sau fiică. Am putea avea asta împreună. Nu-ți pot oferi totul, o știu. Dar vreau să-mi fac familie și mi-ar plăcea s-o fac cu tine.

— Harry, sunt cinică și dominatoare, iar multă lume mă consideră vag imorală.

— Ești puternică, rezistentă și talentată. Ești excepțională și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Chiar se gândise la asta.

— Și tu? Și... înclinațiile tale? Cum merge cu ele?

— La fel ca la tine și cu Rex. Eu fac ce fac eu. Discret, bineînțeles. Tu faci ce faci tu.

— Dar eu nu vreau să continui cu aventuri toată viața. Vreau să fiu cu cineva de care să fiu îndrăgostită. Cineva care să fie îndrăgostit de mine.

— Ei, cu asta nu te pot ajuta, a zis Harry. Pentru așa ceva, va trebui s-o suni.

Mi-am coborât ochii în poală, fixându-mi unghiile. O să mă primească înapoi? Ea, cu John. Eu, cu Harry.

Ar putea să meargă. Ar putea să meargă superb.

Iar dacă nu puteam s-o am pe ea, voiam pe altcineva? Eram destul de sigură că, dacă n-o puteam avea, tot ce-mi doream era o viață cu Harry.

— OK, am zis eu. Hai s-o facem!

A mai venit o mașină în spatele nostru și Harry m-a prins iar de brațe. De data asta m-a sărutat încet, pasional. Când a sărit un tip din mașină cu aparatul foto, Harry s-a prefăcut, pentru o fracțiune de secundă, că nu-l văzuse și mi-a băgat mâna prin decolteu.

Imaginea apărută în ziare săptămâna următoare era țipătoare, scandaloasă și șocantă. Ne arăta cu fețele umflate și expresie de vinovăție pe chip, iar pe Harry clar cu mâna pe sânul meu.

În ziua următoare, toată lumea tipărea titlul cum că Joy Nathan era însărcinată. Toată țara vorbea de noi patru. Păcătoși plini de pofte trupești, necredincioși și lipsiți de scrupule.

Carolina Sunset a stabilit recordul pentru cea mai lungă perioadă de difuzare în cinematografe. Ca să ne sărbătorim divorțul, Rex și cu mine am băut niște martini murdar[1].

— Pentru asocierea noastră reușită! a zis Rex, după care am ciocnit paharele și am băut.

[1] Martini în care s-a pus suc sau saramură de măsline (n. tr.).

S-A FĂCUT TREI DIMINEAȚA PÂNĂ S-AJUNG EU ACASĂ. Evelyn dăduse pe gât patru cești de cafea și, din câte se părea, se simțise suficient de în priză ca să continue să vorbească.

M-aș fi putut retrage în orice clipă, dar pe undeva mă bucuram să am o scuză ca să nu mă întorc la viața mea pentru o vreme. Dacă eram prinsă cu digeratul poveștii lui Evelyn, nu trebuia să exist în propria mea poveste.

Și, oricum, nu mi se cuvine mie să fac regulile. Eu mi-am ales lupta, am învins. Restul depinde de ea.

Așa că atunci când ajung acasă, mă vâr în pat și mă căznesc să adorm repede. Ultimul meu gând înainte să mă ia somnul este că mă simt ușurată să am o scuză valabilă pentru că nu i-am răspuns încă lui David la SMS.

Mă trezește sunetul mobilului meu și mă uit la ceas. E aproape nouă. E sâmbătă. Speram să dorm.

Telefonul îmi arată chipul mamei care-mi zâmbește. Nu-i nici ora șase la ea.

— E totul în regulă, mamă?

— Bineînțeles că e, zice ea ca și cum ar suna la ora prânzului. Nu voiam decât să te prind și să te salut înainte să te duci să-ți vezi de treburile de peste zi.

— Nu-i nici șase la tine acolo, zic eu. Și mai e și weekend. În principal am în plan să dorm și să transcriu câteva din orele înregistrate cu Evelyn.

— Am avut un cutremurel acum vreo jumătate de oră și nu mai pot să adorm la loc. Cum merge cu Evelyn? Mă simt ciudat să-i spun Evelyn. Ca și cum aș cunoaște-o sau cam așa ceva.

Îi povestesc despre cum a fost Frankie de acord cu o promovare, despre cum am convins-o pe Evelyn să consimtă la un articol de copertă.

— Vrei să-mi spui că, în douăzeci și patru de ore, te-ai luat de piept cu redactorul-șef de la *Vivant* și cu Evelyn Hugo? Și-ai obținut din asta ce ți-ai dorit?

Râd, surprinsă de cât de impresionant sună.

— Da! zic eu. Bănuiesc c-asta am făcut.

Mama scoate ceea ce nu se poate numi decât un chicotit.

— Așa, fata mea! exclamă ea. Dă-mi voie să-ți spun că tatăl tău ar zâmbi de fericire dac-ar fi aici. Ar străluci de mândrie. Mereu a știut c-o să fii o forță redutabilă.

Mă întreb dacă-i adevărat, nu pentru că mama m-ar fi mințit vreodată, ci pentru că mi-e atât de greu să-mi închipui. Îl văd pe tata crezând c-o să fiu bună la suflet sau deșteaptă când o să fiu mare, asta are logică. Numai că nu m-am crezut niciodată o forță redutabilă. Poate că c-ar trebui să *încep* să mă cred astfel, poate că așa merit.

— Cam sunt, nu? Să nu te pui cu mine, lume! Am pornit să-mi iau ce-i al meu.

— Așa, iubito! Așa e!

Când îi spun mamei c-o iubesc și închid, mă simt mândră de mine, arogantă chiar.

Habar n-am eu că, în mai puțin de-o săptămână, Evelyn Hugo o să-și încheie povestea și o să aflu despre ce-a fost vorba, și o s-o urăsc atât de mult, c-o să mă tem să n-o omor.

Genialul, chinuitul de Harry Cameron cel bun la suflet

◆

AM FOST NOMINALIZATĂ LA PREMIUL PENTRU „CEA MAI bună actriță" pentru *Carolina Sunset*.

Singura problemă era că și Celia fusese nominalizată în acel an.

Am apărut pe covorul roșu alături de Harry. Eram logodiți. Îmi dăduse un inel cu diamante și smaralde, care contrasta cu rochia neagră cu mărgele pe care o purtam în acea seară. De fiecare parte a fustei aveam două despicături care urcau până la jumătatea coapsei. Tare-mi mai plăcea rochia aia!

La fel și oricui altcuiva. Am observat că, atunci când face lumea retrospective ale carierei mele, în ele apar mereu imagini cu mine în rochia respectivă. Am avut grijă s-o includ în licitație. Cred c-o s-aducă o grămadă de bani.

Mă bucură să văd că oamenilor le place rochia aia la fel de mult ca mie. Am pierdut un Oscar, dar seara respectivă a rămas una dintre cele mai grozave din viața mea.

Celia a sosit chiar înainte să înceapă spectacolul. Era îmbrăcată într-o rochie bleu fără bretele, pe sâni. Culoarea părului făcea un contrast izbitor cu cea a rochiei. Când am dat cu ochii de ea, pentru prima dată după cinci ani, mi s-a tăiat răsuflarea.

Mă dusesem să-i văd fiecare film, chiar dacă nu eram dispusă s-o recunosc. Deci de văzut, o văzusem.

Niciun mediu nu poate surprinde însă ce înseamnă să te afli în prezența cuiva, cu siguranță nu în a cuiva ca ea. A cuiva care te face să te simți important pentru simplul fapt că alege să se uite la tine.

Avea un aer maiestuos la cei douăzeci și opt de ani ai ei. Era matură și demnă. Arăta ca genul de om care știe exact cine este.

A făcut un pas în față și l-a luat de braț pe John Braverman. Într-un smoching care-i părea strâmt la umerii lați, John arăta la fel de complet american ca o pănușă de porumb. Erau o pereche superbă, indiferent de cât de fațadă era totul.

— Ev, te holbezi, mi-a zis Harry, împingându-mă în cinematograf.

— Scuze! am zis eu. Mulțumesc!

Ducându-ne spre locurile noastre, am zâmbit și le-a făcut cu mâna tuturor celor așezați în jurul nostru. Joy și Rex erau la câteva rânduri mai în spate și le-am făcut și lor politicos cu mâna, știind că se uita lumea, că dacă dădeam fuga să-i îmbrățișez, oamenii s-ar fi simțit derutați.

Când ne-am așezat, Harry m-a întrebat:

— Dacă o să câștigi, o să vorbești cu ea?

— Și să mă dau mare? am răspuns eu, râzând.

— Nu, dar ai avea avantajul pe care pari să ți-l dorești cu atâta disperare.

— Ea m-a părăsit pe mine.

— Te-ai culcat cu altcineva.

— Pentru ea.

Harry m-a privit încruntat, de parcă nu pricepeam care-i treaba.

— Bine, fie, dacă o să câștig, o să vorbesc eu ea.

— Mulțumesc!

— Pentru ce-mi mulțumești?

— Pentru că vreau să fii fericită și se pare că trebuie să te răsplătesc pentru că faci lucruri în favoarea ta.

— Păi, dacă o să câștige *ea*, nu-i spun o vorbuliță.

— Dacă o să câștige ea, a zis Harry cu delicatețe, și ăsta e un mare semn de întrebare, și o să vină să discute cu tine, o să te țin locului și o să te forțez să asculți și să vorbești și tu cu ea.

Nu mă puteam uita la el. Mă simțeam cuprinsă de o atitudine defensivă.

— Oricum e nerelevant, am zis eu. Toată lumea știe c-o să i-l dea lui Ruby, pentru că se simt prost că nu l-a primit anul trecut pentru *The Dangerous Flight*.

— S-ar putea să nu.

— Da, da. Și eu am un pod în Brooklyn pe care vreau să ți-l vând.

Când s-au stins însă luminile și a apărut gazda ceremoniei, nu mă gândeam că șansele mele erau reduse. Mă iluzionam suficient de tare, cât să cred că Academia mi-ar putea da și mie în sfârșit un afurisit de Oscar.

Când s-au strigat nominalizările pentru „Cea mai bună actriță", am căutat-o din ochi pe Celia prin public. Am dat de ea fix în același moment în care a dat ea de mine. Privirile ni s-au întâlnit, după care prezentatorul n-a zis nici „Evelyn", nici „Celia", ci „Ruby".

Când mi s-au năruit speranțele, cu inima grea și îndurerată m-am înfuriat pe mine pentru că crezusem că am o șansă, apoi m-am întrebat dacă Celia era în regulă.

Harry m-a luat de mână și mi-a strâns-o. Speram că și John făcea la fel cu Celia. M-am scuzat și m-am dus la toaletă.

Acolo se spăla Bonnie Lakeland pe mâini când am intrat. Mi-a zâmbit și a plecat, iar eu am rămas singură. M-am așezat într-o cabină și am închis ușa, dându-mi voie să plâng.

— Evelyn?

Nu-ți petreci ani în șir tânjind după un glas ca să nu-l remarci când, în cele din urmă, apare.

— Celia? am zis eu.

Stăteam cu spatele la ușa cabinei. M-am șters la ochi.

— Te-am văzut intrând. Am crezut că s-ar putea să fie un semn că nu... că ești supărată.

— Încerc să mă bucur pentru Ruby, am zis, râzând un pic și ștergându-mă la ochi cu o bucățică de hârtie igienică. Dar nu prea e stilul meu.

— Nici al meu, a zis ea.

Am deschis ușa, dincolo de care stătea ea. Rochie bleu, păr roșu, mică de înălțime, cu o prezență care umplea întreaga încăpere. Iar când și-a îndreptat ochii spre mine am știut că încă mă iubea. Am văzut-o în felul în care i s-au dilatat și înmuiat pupilele.

— Ești la fel de superbă ca întotdeauna, a zis ea, rezemându-se de chiuvetă cu brațele întinse la spate.

Celia avea mereu ceva îmbătător în felul în care mă privea. Mă simțeam ca o friptură crudă în fața unui tigru.

— Nici tu n-arăți rău deloc, am zis.

— Probabil că n-ar trebui să ne lăsăm surprinse împreună aici.

— De ce nu?

— Pentru că bănuiesc că nu puțini dintre cei așezați în sală știu cu ce ne îndeletniceam noi cândva. Știu că tare ți-ar mai displăcea să creadă că facem iar același lucru.

Era un test.

O știam. O știa și ea.

Dacă spuneam ce trebuie, dacă-i spuneam că nu-mi pasă ce crede lumea, dacă-i spuneam c-aș face dragoste cu ea în mijlocul scenei în fața tuturor, se putea să o recuceresc.

Am stat pe gânduri preț de o clipă. Am stat pe gânduri despre cum m-aș trezi eu a doua zi de dimineață în răsuflarea ei de țigări și cafea.

Numai că voiam să recunoască faptul că nu fusesem numai eu de vină. Că și ea jucase în rol în sfârșitul relației noastre.

— Sau poate nu vrei să fii văzută cu... ce cuvânt ai folosit tu? Cred că era „curvă".

A izbucnit în râs, coborând privirea în podea și apoi ridicând-o la mine.

— Ce vrei să spun? Că m-am înșelat? Așa a fost. Voiam să te rănesc cum mă răniseși și tu pe mine.

— Numai că eu n-am vrut niciodată să te rănesc. Nici măcar o dată n-am făcut ceva ca să te rănesc intenționat.

— Ți-a fost mereu rușine să mă iubești.

— Absolut deloc. E absolut neadevărat.

— Păi te străduiai din greu s-o ascunzi.

— Am făcut tot ce trebuia făcut ca să ne protejez pe amândouă.

— Discutabil.

— Păi atunci discută cu mine, în loc să fugi iar!

— N-am fugit departe, Evelyn. Ai fi putut să mă prinzi din urmă, dacă voiai.

— Nu-mi place să mă manipuleze cineva, Celia. Ți-am spus-o de prima dată când ne-am dus la milk shake.

A ridicat din umeri.

— Da' tu îi manipulezi pe toți ceilalți.

— N-am susținut niciodată că n-aș fi ipocrită.

— Cum faci asta? a întrebat Celia.

— Ce să fac?

— Te porți cu atâta nepăsare față de lucrurile care sunt sfinte pentru alții?

— Pentru că alții n-au nimic de-a face cu mine.

A pufnit, cumva blând, și și-a coborât privirea spre mâini.

— Cu excepția ta.

Am fost răsplătită cu privirea ei ridicată spre mine.

— Țin la tine, am zis.

— *Țineai* la mine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu am vorbit aiurea.

— Ai trecut peste destul de repede cu Rex North.

M-am încruntat la ea.

— Celia, tu știi prea bine cum stau lucrurile ca să spui așa ceva!

— Deci a fost de fațadă.

— Fiecare clipă.

— Ai mai fost cu altcineva? Vreun bărbat? a întrebat.

Era mereu geloasă pe bărbați, îngrijorată că nu putea rivaliza cu ei. Eu eram geloasă pe femei, îngrijorată că nu mă puteam compara cu ele.

— M-am distrat, am zis. Sunt sigură că și tu la fel.

— John nu e...

— Nu mă refer la John. Sunt însă sigură că n-ai rămas castă.

Umblam după informații care ar fi putut să-mi frângă inima, un defect al condiției umane.

— Nu, a zis ea. Ai dreptate în privința asta.

— Bărbați? am întrebat, sperând ca răspunsul să fie da.

Dacă erau bărbați, atunci știam că nu înseamnă nimic pentru ea.

A clătinat din cap și inima mi s-a frânt încă un picuț, ca o ruptură care se întinde când tragi de ea.

— Cineva cunoscut?

— Niciuna dintre ele nu era celebră. Niciuna nu a însemnat nimic pentru mine. Le atingeam și mă gândeam cum mă simțeam când te atingeam pe tine.

Mi s-a umplut inima de durere și emoție la auzul vorbelor ei.

— N-ar fi trebuit să mă părăsești, Celia!

— Nici tu n-ar fi trebuit să mă lași să plec.

Acestea fiind zise, n-am mai avut putere să mă împotrivesc. Mi-a strigat inima adevărul prin gâtlej:

— Știu. O știu. Știu.

Uneori, lucrurile se petrec atât de repede, că nu ești sigur când ți-ai dat seama că erau pe cale să înceapă. Acum se rezema de chiuvetă, acum era cu mâinile pe fața mea și trupul lipit de al meu și cu buzele între buzele mele. Avea gust de ruj gros, cremos și moscat, și miros înțepător, condimentat și pătrunzător de rom.

M-am pierdut în ea. În senzația de ea pe mine încă o dată, în bucuria pură a atenției ei, în fala faptului că mă iubea.

Atunci s-a trântit ușa de perete și au intrat nevestele a doi producători. Ne-am desprins una de alta, iar Celia s-a prefăcut că se spală pe mâini, iar eu m-am dus la una dintre oglinzi să-mi aranjez machiajul.

Cele două femei vorbeau între ele, prinse în conversație, și abia dacă ne observaseră.

Au intrat fiecare în câte o cabină de toaletă, iar eu m-am uitat la Celia. S-a uitat și ea la mine. Am urmărit-o cu privirea închizând robinetul și luând un prosop. Îmi făceam griji că s-ar putea să iasă pe ușă. N-a făcut-o.

Una dintre neveste a plecat, apoi și cealaltă. Rămăseserăm iar singure. Ascultând cu atenție, ne puteam da seama că spectacolul se reluase după o pauză de reclamă.

Am apucat-o pe Celia și am sărutat-o. Am împins-o în ușă. Nu mă mai săturam de ea. Aveam nevoie de ea. Era ca o doză de drog pentru mine.

Până să stau să mă gândesc la pericolul situației, i-am ridicat rochia și mi-am lăsat mâna să-i alunece în sus pe coapsă. Am ținut-o cu spatele de ușă, am sărutat-o și cu o mână am atins-o așa cum știam că-i place.

A gemut ușor și și-a dus mâna la gură. Am sărutat-o pe gât și, cu trupurile înlănțuite, ne-am cutremurat lipite de ușă.

Am fi putut fi surprinse în orice moment. Dacă o singură femeie din toată sala se trezea să vină la toaletă în acele șapte minute, am fi pierdut toate lucrurile pentru care munciserăm atât de mult.

Așa ne-am iertat Celia și cu mine.

Și așa am știut că nu putem trăi una fără alta.

Pentru că de-acum știam amândouă ce suntem dispuse să riscăm, numai ca să fim împreună.

PhotoMoment

14 august 1967

EVELYN HUGO SE CUNUNĂ CU PRODUCĂTORUL HARRY CAMERON

A cincea oară-i cu noroc? Evelyn Hugo și producătorul Harry Cameron s-au căsătorit sâmbăta trecută într-o ceremonie pe plajă în Capri.

Evelyn a purtat o rochie alburie de mătase și părul lung și blond cu cărare la mijloc. Harry, unul dintre cel mai bine îmbrăcați oameni de la Hollywood, a purtat un costum crem din pânză de in.

Celia St. James, Iubita Americii, a fost domnișoară de onoare, iar splendidul său soț, John Braverman, cavaler de onoare.

Harry și Evelyn colaborează din anii 1950, când ea a devenit celebră pentru succese ca *Father and Daughter* și *Fiicele doctorului March*. Au recunoscut la finalul anului trecut că aveau o aventură când au fost prinși în flagrant pe când Evelyn mai era măritată cu Rex North.

Rex e căsătorit acum cu Joy Nathan și tătic mândru al fetiței lor, Violet North.

Ne bucurăm că Evelyn și Harry s-au hotărât să-și oficializeze relația. După așa un început șocant și o logodnă lungă, tot ce putem spune e că era și timpul!

CELIA S-A FĂCUT PULBERE LA NUNTĂ. ÎI ERA GREU SĂ-ȘI STĂpânească gelozia, chiar dacă știa că toată treaba e de ochii lumii. Propriul ei soț stătea lângă Harry, pentru numele lui Dumnezeu! Știam cu toții ce suntem.

Doi bărbați care se culcau unul cu altul. Însurați cu două femei care se culcau una cu alta. Eram patru bărbi[1].

Iar când am zis „Da", nu mă puteam gândi decât la asta: *Acum începe totul. Viața adevărată, viața noastră. O să fim în sfârșit o familie.*

Harry și John se iubeau. Celia și cu mine eram în culmea fericirii.

Când ne-am întors din Italia, am vândut conacul meu din Beverly Hills. Harry și l-a vândut și el pe-al lui. Am cumpărat o locuință în Manhattan, în Upper East Side, pe aceeași stradă și la doi pași de casa în care stăteau Celia și John.

Înainte să fiu de acord cu mutarea, îl pusesem pe Harry să cerceteze dacă mai trăia tata. Nu eram sigură c-aș putea sta în același oraș în care trăia și el, nu eram sigură că m-aș putea împăca vreodată cu ideea c-aș putea să dau peste el.

Când însă l-a căutat asistentul lui Harry, am aflat că tata murise de un atac de cord în 1959.

Puținul pe care-l avea fusese preluat de stat când nu venise să-l revendice nimeni.

---

[1] Termen argotic american care desemnează o persoană de sex opus care însoțește un gay sau o lesbiană pentru a da impresia de heterosexualitate (n. tr.).

Primul meu gând când am auzit că s-a dus a fost: *Deci de-aia n-a încercat să mă caute pentru bani,* iar al doilea a fost: *Ce trist că sunt sigură că numai asta și-ar fi dorit!*

Am alungat gândurile din minte, am semnat actele pentru apartament și am sărbătorit achiziția cu Harry. Eram liberă să merg unde voiam și tot ce voiam era să mă mut în Upper East Side, în Manhattan. Am convins-o pe Luisa să vină cu noi.

S-o fi putut ajunge de la apartament la Hell's Kitchen după un drum lung pe jos, dar eu mă aflam la milioane de kilometri depărtare de locul respectiv. Tata era mort, iar eu eram celebră în toată lumea, măritată, îndrăgostită și atât de bogată, că uneori mă cuprindea greața.

La o lună după ce ne mutaserăm în oraș, Celia și cu mine am luat un taxi la Hell's Kitchen și ne-am plimbat prin cartier. Arăta atât de diferit față de momentul în care plecasem! Am dus-o pe trotuarul din dreptul clădirii în care locuisem și i-am arătat fereastra care fusese cândva a mea.

— Chiar acolo, am zis eu. La etajul al patrulea.

Celia m-a privit plină de compasiune pentru toate câte le îndurasem când locuisem aici, pentru toate câte le făcusem pentru mine, apoi m-a luat calmă de mână.

M-am zbârlit, nefiind sigură dacă ar trebui să ne atingem în public, speriată de ce-ar face oamenii. Numai că ceilalți oameni de pe stradă și-au continuat drumul, văzându-și de viețile lor, aproape toți fără să-și dea seama cine erau sau neinteresați de cele două femei celebre care se țineau de mână pe stradă.

Celia și cu mine ne petreceam nopțile în apartament. Harry își petrecea nopțile cu John acasă la ei. Ieșeam la cină în public, părând două cupluri heterosexuale, fără să fi avut vreun heterosexual printre noi.

Ziarele de scandal ne numeau „Preferații Americii care merg la dublă întâlnire". Am auzit chiar și zvonuri cum că

am fi fost din ăia cărora le place să-și schimbe partenerii între ei, ceea ce nu era chiar așa o nebunie la vremea aceea. Îți dă de gândit, este? Faptul că lumea era atât de nerăbdătoare să creadă că făceam schimb de soți, dar ar fi fost scandalizată să afle că eram monogami și *queer*?

N-o să uit niciodată dimineața de după revolta de la Stonewall[1]. Harry era concentrat, uitându-se la știri. John avea să stea toată ziua pe telefon cu prieteni de-ai lui care locuiau în centru.

Celia măsura livingul cu pasul și inima bătând să-i spargă pieptul. Credea că o să se schimbe totul după noaptea aceea. Credea că, deoarece gay-ii se anunțaseră ca atare, fuseseră suficient de mândri cât să recunoască cine sunt și suficient de puternici cât să se ridice la luptă, atitudinile aveau să se schimbe.

Mi-aduc aminte de mine stând pe terasa noastră de pe acoperiș, privind spre sud și dându-mi seama că Celia, Harry, John și cu mine nu eram singuri. Mi se pare prostesc s-o zic acum, dar eram așa de preocupată de interesele mele și de concentrată la un singur lucru, că rareori mai stăteam să mă gândesc și la ceilalți oameni ca mine.

Asta nu însemnă că nu eram conștientă de modul în care se schimba țara. Harry și cu mine făcuserăm campanie pentru Bobby Kennedy. Celia pozase cu protestatari împotriva războiului din Vietnam pe coperta revistei *Effect*. John era un susținător foarte gălăgios al mișcării pentru drepturile civile, iar eu fusesem o susținătoare foarte pe față a muncii lui Martin Luther King Jr. Asta era însă altceva.

Aici era vorba de *ai noștri*.

---

[1] Serie de incidente violente din luna iunie 1969, provocate de razia poliției la un Stonewall Inn, cunoscut drept loc de întâlnire al comunității gay, întâmpinată cu proteste ale membrilor acesteia. Protestele au constituit scânteia care a declanșat mișcarea pentru drepturile LGBT (n. tr.).

Şi iată-i, revoltându-se împotriva poliţiei, în numele dreptului de a fi ei înşişi, în timp ce eu stăteam într-o închisoare de aur pe care mi-o făurisem singură!

Stăteam pe terasă, la soare, în după-amiaza de după revolta iniţială, cu nişte blugi cu talia înaltă şi o bluză neagră fără mâneci şi beam un gibson. Am început să plâng când mi-am dat seama că oamenii aceia sunt dispuşi să lupte pentru un vis pe care eu nu-mi permisesem niciodată să mi-l închipui. O lume unde puteam să fim noi înşine, fără teamă şi fără ruşine. Acei oameni erau mai curajoşi şi mai plini de speranţă decât mine. Pur şi simplu nu aveam cuvinte să-i descriu altfel.

— Se plănuieşte o nouă revoltă în seara asta, a zis John, venind lângă mine pe terasă.

Avea aşa un fizic intimidant! Avea peste un metru şi optzeci şi doi înălţime, o sută două kilograme greutate şi era tuns periuţă. Arăta ca un tip cu care nu vrei să te pui, însă oricine îl cunoştea, mai ales noi, cei care-l iubeam, ştiam că era primul om cu care *ai putea* să te pui.

O fi fost el războinic pe terenul de fotbal, dar, dintre noi patru, el era o dulceaţă. Era tipul care te întreba cum ai dormit în noaptea de dinainte, tipul care-şi amintea şi cel mai neînsemnat lucru pe care-l spuseseşi cu trei săptămâni în urmă. În plus, considera că e treaba lui să-i protejeze pe Celia şi pe Harry şi, prin extensie, şi pe mine. John şi cu mine iubeam aceeaşi oameni, aşa că ne iubeam şi unul pe altul. Ne mai plăcea la nebunie să jucăm gin rummy. Nu-ţi pot spune câte nopţi am stat până târziu să termin un joc cu John, fiindcă amândurora ne plăcea teribil de mult să ne întrecem, fiind când câştigătorul care jubila, când cel care nu ştia să piardă.

— Ar trebui să coborâm şi noi acolo, a zis Celia, venind lângă noi.

John s-a aşezat pe un fotoliu din colţ, iar Celia pe braţul fotoliului pe care stăteam eu.

— Ar trebui să-i susținem. Ar trebui să participăm și noi.

L-am auzit pe Harry chemându-l pe John din bucătărie.

— Suntem aici! i-am strigat eu tocmai când a zis și John „Sunt pe terasă".

Nu după multă vreme, a apărut și Harry în cadrul ușii.

— Harry, nu crezi c-ar trebui să coborâm acolo? a întrebat Celia.

Și-a aprins o țigară, a tras un fum și mi-a întins-o mie.

Eu deja clătinam din cap. John i-a zis direct că nu.

— Cum adică, nu? a făcut Celia.

— Nu te duci acolo jos! a replicat John. Nu poți! Niciunul dintre noi nu poate.

— Ba bineînțeles că pot, a spus ea, căutând sprijin la mine din priviri.

— Îmi pare rău, am răspuns, dându-i țigara înapoi. Sunt de acord cu John în privința asta.

— Harry? a întrebat ea, sperând să convingă cu o ultimă rugăminte.

Harry a clătinat din cap.

— Dacă ne ducem acolo jos, n-o să reușim decât să mutăm atenția de la cauză la noi. Subiectul o să fie atunci dacă noi suntem sau nu suntem homosexuali și nu *drepturile* homosexualilor.

Celia și-a dus țigara la buze și a tras din ea. Avea o expresie acră pe figură când a dat fumul afară.

— Și atunci ce facem? Nu putem să stăm aici și să nu facem nimic. Nu-i putem lăsa să ne ducă nouă bătălia.

— Le putem oferi ceea ce avem noi și ei nu, a zis Harry.

— Bani, am spus eu, urmându-i șirul gândurilor.

John a dat aprobator din cap.

— Îl sun pe Peter. O să știe el cum îi putem găsi. O să știe cine are nevoie de resurse.

— Ar fi trebuit s-o facem de la bun început, a zis Harry. Așa că hai s-o facem de acum înainte! Indiferent de ce se întâmplă în seara asta. Indiferent de direcția pe care o ia

lupta. Hai să stabilim aici și acum, că treaba noastră este să finanțăm!

— Eu mă bag, am spus.

— Da, a dat John din cap. Desigur.

— OK, a zis și Celia. Dacă sunteți siguri că asta-i calea prin care putem face cel mai mult bine.

— Este, a replicat Harry. Sunt sigur.

Am început să strecurăm bani pe ascuns din acea zi, iar eu am continuat s-o fac tot restul vieții mele.

Atunci când se urmărește o cauză nobilă, eu cred că oamenii se pot pune în slujba ei în diferite moduri. Mereu am considerat că al meu e să câștig o grămadă de bani și să o canalizez către grupurile care aveau nevoie. Logica asta e un pic cam în interesul meu, o știu. Numai că, din cauza a ceea ce eram, a sacrificiilor pe care le făceam să ascund părți din mine, eram capabilă să donez mai mulți bani decât majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Sunt mândră de asta.

Ceea ce nu înseamnă că în mine nu se dădea o luptă. Desigur, mare parte a timpului, ambivalența era chiar mai personală decât politică.

Știam că-i imperativ să mă ascund și totuși nu credeam c-ar trebui. Acceptarea faptului că ceva e adevărat nu e însă unul și același lucru cu a crede că e just.

Celia a câștigat al doilea ei Oscar în 1970 pentru rolul unei femei care se îmbracă în bărbat ca să poată lupta ca soldat în Primul Război Mondial în filmul *Our Men*.

N-am putut să fiu la Los Angeles cu ea în acea seară, pentru că filmam *Jade Diamond* la Miami. Jucam o prostituată care locuia în același apartament cu un bețiv. Numai că Celia și cu mine știam că și dacă aș fi fost liberă ca pasărea cerului, tot nu m-aș fi putut duce la Premiile Oscar la brațul ei.

În seara aceea, m-a sunat după ce-a ajuns acasă de la ceremonie și toate petrecerile.

Am strigat în telefon. Tare mă mai bucuram pentru ea!

— Ai reușit! am zis eu. De două ori ai reușit deja!

— Îți vine să crezi? Două!

— Le meriți. Din partea mea, lumea întreagă ar trebui să-ți dea câte un Oscar în fiecare zi.

— Aș vrea să fii și tu aici, a zis ea bosumflată.

Îmi puteam da seama că băuse. Și eu aș fi băut, dac-aș fi fost în locul ei. Mă irita însă faptul că trebuia să facă lucrurile atât de dificile. Voiam să fiu acolo. N-o știa? Nu știa că nu puteam să fiu acolo? Și că asta mă ucidea? De ce trebuia să fie mereu vorba despre cum o făceau pe *ea* să se simtă toate astea?

— Și eu aș vrea, i-am zis. Dar e mai bine așa, și tu o știi.

— A, da! Să nu se prindă oamenii că ești *lesbiană*.

Nu suportam să mă facă cineva lesbiană. Nu pentru c-aș fi crezut că-i ceva în neregulă cu iubitul unei femei, să ne înțelegem! Nu, cu asta mă împăcasem de multă vreme. Celia însă vedea lucrurile numai în alb și negru. Ei îi plăceau femeile și numai femeile. Iar mie îmi plăcea ea. Și așa se face că adeseori nega existența celeilalte părți din mine.

Îi plăcea să ignore faptul că-l iubisem cu adevărat pe Don Adler cândva. Îi plăcea să ignore faptul că făcusem dragoste cu bărbați și că-mi plăcuse. Îi plăcea s-o ignore până în clipa în care se decidea c-ar trebui să se simtă amenințată. Acesta părea să-i fie tiparul. Eram lesbiană când mă iubea și heterosexuală când mă ura.

Lumea de-abia începea să vorbească despre ideea de bisexualitate, dar eu nu sunt sigură că înțelegeam pe atunci că acel cuvânt se referea la mine. Nu mă interesa găsitul unei etichete pentru ceva ce deja știam. Iubeam bărbații. O iubeam pe Celia. Nu mă deranja.

— Celia, încetează! M-am săturat de conversația asta. Te comporți ca o puștoaică răsfățată!

— Exact Evelyn cu care am eu de-a face de ani de zile. Nu s-a schimbat nimic. Te temi de cine ești și încă n-ai un Oscar. Ești ceea ce-ai fost mereu, o frumoasă pereche de țâțe, a zis ea, râzând cu răceală.

Am lăsat să plutească liniștea în aer preț de o clipă. Bâzâitul telefonului era singurul sunet pe care-l puteam auzi fiecare dintre noi.

După care Celia a început să plângă.

— Îmi pare așa de rău! a zis ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Nici măcar n-am vrut. Îmi pare așa de rău! Am băut prea mult și mi-e dor de tine, și-mi pare rău c-am zis ceva groaznic.

— Nu face nimic, am replicat eu. Ar trebui să plec. E târziu aici, înțelegi tu. Încă o dată felicitări, scumpo!

Am închis înainte să apuce să zică ceva.

Așa stăteau lucrurile cu Celia. Când nu-i dădeai ce-și dorea, când o răneai, avea grijă să te rănească și ea pe tine.

– I-AI DAT VREODATĂ PESTE NAS CU ASTA? O ÎNTREB PE Evelyn.

Îmi aud telefonul sunând înfundat din geantă și știu după onul de apel că-i David. Nu i-am răspuns la SMS în weekend iindcă habar n-am ce să-i zic. După care, odată ce-am ajuns ici de dimineață, am alungat chestiunea din minte.

Întind mâna și opresc soneria.

— Nu avea niciun rost să mă cert cu Celia când era rătăcioasă. Dacă lucrurile deveneau prea tensionate, aveam endința să bat în retragere înainte să se agraveze situația. i spuneam c-o iubesc și că nu pot trăi fără ea, după care-mi scoteam bluza, ceea ce punea, de regulă, capăt conversației. Oricât de bățoasă se ținea, Celia avea un lucru în comun cu aproape toți bărbații heterosexuali din America: nu-și dorea nimic mai mult decât să-mi pună mâinile pe piept.

— Ți-au stăruit? întreb eu. Cuvintele alea în minte?

— Bineînțeles! Uite ce e, sunt prima care ți-ar zice că, în tinerețe, nu eram decât o pereche frumoasă de țâțe. Sigura monedă pe care-o aveam era sexualitatea mea și o foloseam ca atare. Nu aveam cine știe ce educație când am ajuns la Hollywood, nu eram citită, nu eram puternică, nu aveam studii de actorie. La ce puteam fi bună dacă nu la frumusețe? Iar a te mândri cu frumusețea ta e un lucru care te condamnă, fiindcă-ți permiți să crezi că singurul lucru remarcabil la tine e ceva cu termen de valabilitate foarte redus. Când mi-a zis-o Celia, trecusem de treizeci de ani. Nu știam sigur câți ani buni mai aveam, ca să fiu sinceră. Mi-am zis, știi tu, că Celia avea să primească de lucru deoarece oamenii o angajau pentru talentul ei. Eu nu eram

atât de sigură că pe mine aveau să continue să mă angajeze odată ce-mi apăreau ridurile, odată ce-mi încetinea metabolismul. Deci da, m-a durut, și chiar tare.

— Dar trebuie să fi știut că ai talent, îi zic eu. Fuseseși nominalizată la Oscar de trei ori.

— Tu-ți folosești judecata aici, spune Evelyn, surâzând. Nu funcționează întotdeauna.

ÎN 1974, CÂND AM ÎMPLINIT 36 DE ANI, HARRY, CELIA, John și cu mine ne-am dus la Palace, despre care se spunea că-i cel mai scump restaurant din lume la acea vreme, iar eu eram genul de om căruia îi plăcea să fie extravagant și absurd.

Privesc în urmă acum și mă întreb ce găseam eu așa nemaipomenit la aruncatul banilor cu așa o nepăsare, ca și cum faptul că-i făceam ușor însemna că n-aveam răspunderea să-i prețuiesc. Mi-e un pic rușine acum. Caviarul, avioanele particulare, personalul suficient de numeros cât să alcătuiască o echipă de baseball.

Dar Palace a fost!

Am stat la poze, știind că o s-ajungă prin vreun ziar de scandal sau altul. Celia ne-a luat o sticlă de Dom Perignon. Harry a dat pe gât patru manhattanuri de unul singur. Iar când a venit desertul cu o lumânărică aprinsă în mijloc, ei trei mi-au cântat în timp ce se uita lumea la noi.

Harry a fost singurul care a mâncat o felie de tort.

Celia și cu mine eram atente la siluetă, iar John urma un regim strict care-i impunea să mănânce aproape numai proteine.

— Măcar ia și tu o gură, Ev! a zis John amabil, luându-i farfuria lui Harry și împingând-o spre mine. E ziua ta, pentru numele lui Dumnezeu!

Am ridicat dintr-o sprânceană și am luat o furculiță cu care am râcâit cât să încapă în ea un strop din glazura de fondant de ciocolată.

— Când ai dreptate, ai dreptate, i-am zis eu.

— Pur și simplu, nu crede c-ar trebui să-l mănânc eu, a spus Harry.

— Doi iepuri dintr-un foc, a comentat John, râzând.

Celia a bătut ușor cu furculița în paharul ei.

— OK, OK! E vremea pentru un mic discurs.

Urma să turneze un film în Montana în săptămâna următoare. Amânase data începerii ca să poată să fie cu mine în seara aceea.

— Pentru Evelyn! a zis ea, ridicând paharul în aer. Cea care a luminat fiecare afurisită de încăpere în care a intrat. Și care, zi după zi, ne face să se simțim ca și cum am trăi într-un vis.

Mai târziu în seara aceea, Celia și John s-au dus să cheme un taxi, iar Harry m-a ajutat cu blândețe să-mi pun jacheta pe mine.

— Îți dai seama că, alături de mine, ai cea mai lungă căsnicie?

La acel moment, eram căsătoriți de aproape șapte ani.

— Și cea mai frumoasă, am zis eu. Fără excepție.

— Mă gândeam...

Deja știam la ce se gândea sau, cel puțin, bănuiam la ce se gândea, fiindcă și eu mă gândeam la același lucru.

Aveam treizeci și șase de ani. Dacă era să avem un copil, atunci amânaserăm momentul cât de mult putuserăm.

Sigur, erau femei care aveau copii și mai târziu de atâta, dar nu era ceva obișnuit, iar eu îmi petrecusem ultimii ani holbându-mă la cărucioare de copii, incapabilă să-mi concentrez privirea pe orice altceva atunci când se aflau prin preajmă.

Luam în brațe bebelușii prietenelor și îi țineam strâns până când mamele lor îi cereau înapoi. Mă gândeam la cum ar fi copilul meu. Mă gândeam cum ar fi să aduc o viață pe lume, să ne ofer nouă, tuturor patru, o nouă ființă pe care să ne concentrăm atenția.

Dacă aveam de gând s-o fac, atunci era cazul să mă pun pe treabă.

Decizia noastră de a avea un copil nu era realmente o conversație în doi, ci o conversație în patru.

— Dă-i drumul! i-am zis eu când ne îndreptam spre partea din față a restaurantului. Spune-o!

— Un copil! Tu și cu mine.

— Ai discutat cu John? am întrebat.

— Nu chiar. Tu ai discutat cu Celia?

— Nu!

— Dar ești pregătită?

Cariera mea avea să aibă de suferit. N-aveam cum s-o evit. Aveam să trec de la a fi femeie la a fi mamă și, cumva, chestiile astea două păreau să se excludă la Hollywood. Corpul avea să mi se schimbe. Urmau să fie luni în care nu aveam să fiu în stare să muncesc. Nu avea absolut niciun sens să spun „da".

— Da! am zis eu. Sunt!

A dat din cap.

— Și eu.

— OK! am replicat, calculând pașii următori. O să discutăm cu John și Celia.

— Da, presupun c-o s-o facem.

— Și dacă toată lumea e de acord? am întrebat, oprindu-mă înainte să ieșim pe trotuar.

— O să ne apucăm de treabă, a răspuns Harry, oprindu-se cu mine.

— Știu că cea mai evidentă soluție e adopția, dar...

— Crezi c-ar trebui s-avem un copil biologic.

— Da! Nu vreau să auzim vorbe cum c-am adoptat pentru c-avem ceva de ascuns.

Harry a dat aprobator din cap.

— Pricep! Și eu vreau un copil biologic. Cineva pe jumătate tu, pe jumătate eu. Sunt de acord cu tine în privința asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Da' tu îți dai seama cum se fac copiii? l-am întrebat.

A zâmbit, apoi s-a aplecat în spre mine, șoptind:

— De când te-am cunoscut, o părticică din mine și-a dorit mereu să te bage în pat, Evelyn Hugo.

Am izbucnit în râs și l-am plesnit peste braț.

— Nu, nu există așa o părticică!

— Una mică, a replicat el, apărându-se. E împotriva tuturor instinctelor mele. Dar există totuși.

Am zâmbit.

— Ei bine, părticica asta o s-o ținem ascunsă.

A întins mâna, râzând. I-am strâns-o.

— Încă o dată, Evelyn, am bătut palma.

— AVEȚI SĂ CREȘTEȚI ÎMPREUNĂ COPILUL? A ÎNTREBAT Celia.

Stăteam întinse în pat, dezbrăcate. Spatele mi-era acoperit de sudoare, părul, jilav. M-am rostogolit pe burtă și i-am pus Celiei mâna pe piept.

Filmul pe care urma să-l turneze o făcea brunetă. Eram fascinată de roșul auriu al părului ei și voiam cu disperare să știu c-aveau să i-l vopsească la loc cum trebuie, că avea să se întoarcă la mine, arătând exact ca ea însăși.

— Da! am zis. Desigur. O să fie al nostru. Îl vom crește împreună.

— Și eu unde mai încap în toată chestia asta? Dar John?

— Oriunde vrei.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă c-o să ne dăm seama pe parcurs.

Celia a reflectat la cuvintele mele și și-a pironit ochii în tavan.

— E ceva ce-ți dorești? m-a întrebat în cele din urmă.

— Da! Foarte mult!

— E vreo problemă pentru tine faptul că eu niciodată nu... mi-am dorit așa ceva?

— Că nu vrei copii?

— Da!

— Nu, presupun că nu!

— E vreo problemă pentru tine că eu nu pot... nu pot să-ți ofer asta?

Începea să i se frângă vocea, iar buzele să-i tremure. Când era pe ecran și trebuia să plângă, Celia se uita cruciș și-și acoperea fața. Lacrimile erau însă false, generate din

nimic pentru nimic. Când plângea cu adevărat, fața îi rămânea perfect nemișcată cu excepția colțurilor gurii și a apei care-i dădea pe afară din ochi și se prindea de gene.

— Iubito, am zis, trăgând-o spre mine. Bineînțeles că nu!

— Eu doar... eu doar vreau să-ți ofer tot ce ți-ai dorit vreodată, iar tu îți dorești asta, și eu nu ți-o pot oferi.

— Celia, nu, nici vorbă de așa ceva!

— Nu?

— Mi-ai dăruit mai mult decât aș fi crezut vreodată c-aș putea avea într-o viață.

— Ești sigură?

— Da!

A zâmbit.

— Mă iubești?

— O, Doamne, e puțin zis! am replicat.

— Mă iubești așa de mult, că nu mai vezi bine?

— Te iubesc așa de mult că, uneori, când mă uit la corespondența nebunească de la fani pe care-o primești, îmi zic: *Păi, sigur, are sens. Și eu aș vrea să-i colecționez genele.*

Celia a izbucnit în râs și m-a mângâiat cu mâna pe antebrat, cu ochii în tavan.

— Vreau să fii fericită, a zis când s-a uitat într-un final la mine.

— Ar trebui să știi că Harry și cu mine va trebui să...

— Nu există altă cale? Credeam că acum femeile rămân însărcinate cu bărbați folosindu-le doar sperma.

Am dat din cap.

— Cred că mai sunt și alte căi, dar nu am încredere în siguranța situației. Sau, mai degrabă, nu știu cum să mă asigur că nu află nimeni c-așa am procedat.

— Zici că vei fi nevoită să faci dragoste cu Harry.

— Tu ești omul de care sunt îndrăgostită. Ești omul cu care fac dragoste. Harry și cu mine doar facem un copil.

M-a privit, citindu-mi de pe chip.

— Ești sigură?

— Absolut!

Și-a îndreptat iar privirea spre tavan. N-a mai vorbit o vreme. I-am urmărit ochii mișcându-se înainte și înapoi. I-am urmărit răsuflarea încetinindu-se, după care s-a întors către mine:

— Dacă asta vrei... dacă vrei un copil, atunci... fă un copil! Eu o să... noi o să ne dăm seama ce-i de făcut. O să fac să meargă treaba. Pot să fiu mătușă. Mătușa Celia. O să găsesc o cale să nu mă deranjeze toată situația asta.

— Iar eu o să te ajut.

— Și cum crezi c-o s-o faci? a întrebat ea, râzând.

— Nu mă pot gândi decât la un singur mod de a face situația mai pasabilă pentru tine, am zis, sărutând-o pe gât.

Îi plăcea să fie sărutată chiar sub ureche, acolo unde lobul se întâlnea cu gâtul.

— Mare figură mai ești! a zis ea, după care n-a mai spus nimic.

Nu m-a oprit când mi-am trecut mâna peste sânii ei, coborând pe burtă, între picioare. A gemut și m-a tras mai aproape, trecându-și și ea mâna peste trupul meu. M-a atins când o atingeam și eu, ușor la început, după care mai puternic, mai rapid.

— Te iubesc! mi-a zis ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Te iubesc! i-am zis și eu.

M-a privit în ochi și m-a făcut să simt extazul, iar în noaptea aceea, dăruindu-mi-se, mi-a dăruit un copil.

PhotoMoment

23 mai 1975

EVELYN HUGO ȘI HARRY CAMERON AU O FETIȚĂ!

Evelyn Hugo e mamă în cele din urmă! La vârsta de 37 de ani, uluitor de atrăgătoarea actriță își adaugă „părinte" la CV. Connor Margot Cameron, de 2 kilograme și 900 de grame, s-a născut marțea trecută la Mount Sinai Hospital.

Tăticul Harry Cameron, se spune, este în culmea fericirii datorită micuței *bambina*.

Cu un șir de succese în palmares, Evelyn și cu Harry o vor considera cu siguranță pe cea mai mică dintre Cameroni drept cea mai încântătoare coproducție a lor de până acum.

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE CONNOR DIN CLIPA ÎN CARE M-A privit. Cu capul plin de păr și ochii ei albaștri, rotunzi, mi-am zis pentru o clipă că era leită Celia.

Connor era mereu flămândă și nu suporta să stea singură. Nu voia decât să stea întinsă pe mine și să doarmă liniștită. Îl adora pe Harry.

În aceste prime luni, Celia a turnat două filme unul după altul, amândouă în deplasare. În unul dintre ele, *The Buyer*, se implicase cu multă pasiune. Celălalt însă, despre mafie, era exact genul de muncă de care avea oroare. Pe lângă violență și corupție morală, s-a turnat vreme de opt săptămâni, patru la Los Angeles și patru în Sicilia. Când a venit oferta, mă așteptam s-o refuze. În schimb, a acceptat rolul, iar John s-a hotărât să meargă cu ea.

Cât au fost ei plecați, Harry și cu mine am trăit aproape la fel ca un cuplu căsătorit tradițional. Harry îmi făcea bacon și ouă la micul dejun și îmi pregătea baia. Eu hrăneam bebelușul și îl schimbam aproape din oră în oră.

Aveam și ajutor, desigur. Luisa se ocupa de casă. Schimba așternuturile, spăla rufele, făcea curat după noi. În zilele ei libere, o înlocuia Harry la treabă.

Harry îmi zicea că-s frumoasă, chiar dacă amândoi știam că avusesem parte de zile și mai bune. Harry a citit scenariu după scenariu, căutând proiectul perfect pe care să-l accept odată ce mai creștea Connor. Harry a dormit lângă mine în fiecare noapte, m-a ținut de mână să adorm și în brațe când eram convinsă că-s o mamă groaznică, după ce am zgâriat-o pe Connor pe obraz când îi făceam baie.

Harry și cu mine fuseserăm apropiați dintotdeauna, formam de multă vreme o familie, dar, în acea perioadă, m-am simțit cu adevărat ca o nevastă. Am simțit c-aveam un soț și am ajuns să-l iubesc și mai mult. Connor și timpul acela petrecut cu ea ne-au unit pe mine și pe Harry în moduri pe care nu mi le-aș fi putut închipui vreodată. El se afla alături de mine ca să sărbătorească părțile bune și să mă susțină în momentele proaste.

Cam pe atunci am început să cred că prieteniile puteau fi scrise în stele. „Dacă există diferite tipuri de suflete pereche," i-am zis eu lui Harry într-o după-amiază, când stăteam amândoi pe terasă cu Connor, „atunci tu ești unul al meu."

Harry avea pe el doar o pereche de pantaloni scurți. Connor stătea pe pieptul lui. Nu se răsese în dimineața aceea și-i dădea barbă. Uitându-mă la el cu ea, mi-am dat seama cât de mult semănau. Aceleași gene lungi, aceleași buze bine definite.

O ținea pe Connor pe piept cu o mână și m-a apucat de mâna liberă cu cealaltă.

— Sunt absolut sigur că am nevoie de tine mai mult decât am avut nevoie de oricine altcineva, a zis el. Singura excepție fiind...

— Connor, am spus eu.

Am zâmbit amândoi.

Aveam să spunem asta pentru tot restul zilelor noastre. Singura excepție de la absolut orice era Connor.

Când s-au întors acasă Celia și cu John, lucrurile au revenit la normal. Celia locuia cu mine, Harry, cu John. Connor stătea la mine, iar Harry ar fi trebuit să vină ziua și noaptea să stea cu noi, să aibă grijă de noi.

În acea primă dimineață însă, cam pe la ora la care trebuia să apară Harry pentru micul dejun, Celia și-a pus capotul și s-a îndreptat spre bucătărie, unde s-a apucat să facă terci de ovăz.

Tocmai coborâsem, încă în pijama. Stăteam la insula din bucătărie alăptând-o pe Connor când a intrat Harry.

— Ah! a făcut el, uitându-se la Celia și remarcând tigaia.

Luisa spăla vase în chiuvetă.

— Tocmai veneam să fac bacon și ouă.

— Mă ocup eu, a zis Celia. Câte un castronel de terci de ovăz bun și cald pentru toată lumea. Avem destul și pentru tine, dacă ți-e foame.

Harry s-a uitat la mine, neștiind ce să facă. M-am uitat și eu la el, la fel de nesigură.

Celia amesteca în continuare. A luat apoi trei castronele și le-a așezat pe blat, după care a pus oala în chiuvetă s-o spele Luisa.

Mi-a dat atunci prin cap cât de ciudat era sistemul nostru. Harry și cu mine îi plăteam salariul Luisei, dar Harry nici măcar nu locuia aici. Celia și John plăteau ipoteca pentru casa în care locuia el.

S-a așezat și a luat lingura așezată în fața lui. Am început amândoi să mâncăm în același timp. Cât stătea Celia cu spatele la noi, ne-am uitat unul la altul cu o grimasă. Harry mi-a șoptit ceva și, chiar dacă de-abia îi puteam citi de pe buze, am știut ce zicea, pentru că exact asta credeam și eu:

Așa de lipsit de gust!

Celia s-a întors iar cu fața la noi să ne dea niște stafide. Amândoi i-am acceptat oferta, după care am stat toți trei în bucătărie, mâncându-ne în tăcere terciul de ovăz, conștienți cu toții că Celia își revendicase drepturile. Eu îi aparțineam. Ea avea să-mi pregătească micul dejun. Harry era vizitator.

Apoi a început Connor să plângă, iar Harry a luat-o s-o schimbe. Luisa s-a dus jos după rufe. Când am rămas singure, Celia a zis:

— Max Girard face un film intitulat *Three A.M.* pentru Paramount. Cică-i un adevărat film de artă și cred c-ar trebui să accepți.

Ținusem legătura cu Max când și când, de când îmi fusese regizor în *Boute-en-Train*. Nu uitasem că datorită lui reușisem să-mi catapultez iar numele în vârf. Mai știam însă și că Celia nu putea să-l sufere. Își manifesta interesul pentru mine prea fățiș, prea libidinos. Celia îi spunea în glumă Pepé Le Pew[1].

— Crezi c-ar trebui să fac un film cu Max?

A dat din cap că da.

— Mi l-au propus mie, dar e mai logic să-l faci tu. Chiar dacă sunt de părere că-i un troglodit, pot să recunosc și că omul face filme bune. Iar rolul ăsta ți se potrivește perfect.

— Ce vrei să spui?

S-a ridicat și mi-a luat castronelul împreună cu al ei. Le-a clătit pe amândouă în chiuvetă și apoi s-a întors către mine, rezemându-se de ea.

— E un rol sexy. Au nevoie de o tipă trăsnet pe bune.

Am clătinat din cap.

— Acum sunt mamă. Toată lumea o știe.

Celia a clătinat și ea din cap.

— Tocmai de-aia și *trebuie* să-l faci.

— De ce?

— Pentru că ești o femeie sexuală, Evelyn. Ești senzuală, ești frumoasă și ești dorită. Să nu-i lași să-ți ia asta! Nu-i lăsa să te desexualizeze. Nu le permite să-ți dicteze ce să faci în cariera ta! Ce vrei să faci? Vrei ca fiecare rol pe care-l accepți de-acum înainte să fie de mamă? Vrei să joci numai călugărițe și profesoare?

— Nu, sigur că nu! Vreau să joc orice.

— Atunci joacă orice! Fii îndrăzneață! Fă ce nu se așteaptă nimeni de la tine să faci!

— O să zică lumea că nu se cade.

---

[1] Sconcsul francez mereu aflat în căutarea dragostei din seriile de desene animate Looney Tunes și Merrie Melodies ale Warner Bros (n. tr.).

— Lui Evelyn aia pe care o iubesc eu nu-i pasă de asemenea lucruri.

Am închis ochii și am ascultat-o, aprobând din cap. Voia s-o fac pentru mine. Chiar credeam asta. Știa că n-aveam să fiu fericită dacă acceptam să fiu limitată, redusă la ceva. Știa că voiam să continui să-i fac pe oameni să vorbească, să aștât dorințe, să surprind.

Partea pe care n-o menționa, cea pe care nu sunt sigură c-o înțelegea cu adevărat, era că mai voia s-o fac și pentru că nu voia să mă schimb.

Voia să fie cu o tipă trăsnet.

Mereu m-a fascinat modul în care pot fi lucrurile simultan și adevărate, și false, oamenii pot fi și buni, și răi, cineva te poate iubi superb de neegoist, urmărindu-și totodată interesele fără milă.

De-aia o iubeam pe Celia. Era o femeie tare complicată, care mereu mă ținea în șah, iar acum mă surprinsese încă o dată.

Zisese: „Dă-i înainte, fă un copil!", dar voise și să adauge: „Doar să nu te comporți ca o mamă!"

Din fericire și din nefericire pentru ea, n-aveam absolut nici cea mai mică intenție să accept să mi se spună ce să fac sau să fiu manipulată să fac ceva.

Drept urmare am citit scenariul și am stat vreo câteva zile să mă gândesc la el. I-am cerut și lui Harry părerea, după care m-am trezit într-o dimineață și mi-am zis: *Vreau rolul. Îl vreau pentru că doresc să arăt că încă mai sunt o femeie pe picioarele ei.*

L-am sunat pe Max Girard și i-am spus că eram interesată dacă și el era. Era.

— Mă surprinde că vrei să faci asta, a zis Max. Ești sută la sută sigură?

— Sunt și scene în care o s-apar dezbrăcată? am întrebat. Nu mă deranjează ideea, serios. Arăt fantastic, Max. Nu-i nicio problemă.

Nu arătam fantastic, nici nu mă simțeam astfel. *Exista* o problemă. Numai că era una rezolvabilă, iar problemele rezolvabile nu sunt cu adevărat probleme, nu-i așa?

— Nu! a replicat Max râzând. Evelyn, ai putea să ai nouăzeci și șapte de ani și tot ar sta lumea întreagă la coadă să-ți vadă pieptul.

— Atunci despre vorbești?

— Don.

— Care Don?

— Rolul tău. Întregul film. Tot.

— Poftim?

— Joci cu Don Adler.

— DE CE AI FOST DE ACORD? O ÎNTREB. DE CE N-AI ZIS CĂ-L voiai dat afară din film?

— Păi, mai întâi de toate, nu te apuci să-ți impui influența dacă nu ești sigură c-o să învingi, zice Evelyn. Iar eu eram doar cam optzeci la sută sigură că, dacă făceam urât, Max avea să-l concedieze. În al doilea rând, mi se părea ușor crud, sinceră să fiu. Don n-o ducea bine. Nu mai avusese succes de ani de zile, iar majoritatea cinefililor tineri nu știau cine e. Divorțase de Ruby, nu se recăsătorise și umbla zvonul că ajunsese să bea fără măsură.

— Deci ți-a părut rău pentru el? Pentru cel care abuzase de tine?

— Relațiile sunt complexe. Oamenii sunt dezordonați, iar dragostea poate fi urâtă. Înclin mereu să greșesc prin prea multă compasiune.

— Vrei să spui că simțeai compasiune față de ce se întâmpla cu el?

— Spun c-ar trebui să dai dovadă de un pic de compasiune față de situația complicată în care trebuie să mă fi aflat eu.

Acum, că mi s-a tăiat din nas, mă trezesc pironindu-mi ochii în podea, nefiind în stare să mă uit la ea.

— Îmi pare rău! zic. N-am mai fost în situația asta și... Nu știu ce-o fi fost în capul meu când am judecat. Îți cer scuze!

Evelyn zâmbește cu blândețe, acceptându-mi scuzele.

— Nu pot să vorbesc în numele tuturor oamenilor care au fost loviți de o persoană iubită, dar îți pot spune că iertarea e diferită de dezlegarea de păcate. Don nu mai era o amenințare pentru mine. Nu mă temeam de el. Mă simțeam puternică și liberă. Așa că i-am spus lui Max că o

să mă întâlnesc cu el. Celia m-a susținut, dar a început să aibă ezitări odată ce-a aflat că fusese distribuit Don. Harry, deși prudent, a avut încredere în capacitatea mea de a gestiona situația. Așa că reprezentanții mei i-au sunat pe cei ai lui Don și am stabilit locul și ora întâlnirii pentru data următoare când mă aflam în Los Angeles. Propusesem barul de la Beverly Hills Hotel, dar echipa lui Don l-a schimbat în ultima clipă cu Canter's Deli. Așa am ajuns să mă văd cu fostul meu soț pentru prima oară după cincisprezece ani la niște reuben[1].

[1] Sandvici cu pâine de secară, carne sărată de vită, varză murată și șvaițer (n. tr.).

— ÎMI PARE RĂU, EVELYN, A ZIS DON DUPĂ CE-A LUAT LOC.

Deja comandasem un ceai cu gheață și mâncasem jumătate dintr-o murătură. Am crezut că se scuza pentru întârziere.

— Nu-i decât unu și cinci, am zis. Nu face nimic!

— Nu! a zis el, clătinând din cap.

Arăta palid, dar și un pic mai slab decât în unele dintre fotografiile lui recente. Anii în care fuseserăm departe unul de altul nu fuseseră blânzi cu Don. Fața i se buhăise, talia i se lățise. Oricum o dădea, era însă în continuare mai frumos decât orice alt bărbat din zonă. Don era genul de bărbat care avea să fie mereu frumos, indiferent de ce i se întâmpla. Aspectul lui fizic plăcut chiar îi era loial.

— Îmi pare rău! a zis el.

Accentul, însemnătatea lui m-au izbit.

M-a prins cu garda jos. Chelnerița a venit să-i ia comanda de băutură. Nu și-a comandat un martini sau o bere. A cerut o Coca-Cola. Când a plecat femeia, m-am pomenit că nu știam sigur ce să-i spun.

— Sunt treaz. De două sute cincizeci și șase de zile.

— Atât de multe, ei? am zis, sorbind o gură din ceaiul meu cu gheață.

— Eram un bețiv, Evelyn, acum o știu.

— Mai și călcai strâmb și erai un porc.

A dat aprobator din cap.

— Știu și asta, și îmi pare tare rău.

Zburasem până în acest loc să văd dacă puteam să fac un film cu el. Nu venisem să mi se ceară scuze. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Doar presupusesem că

aveam să mă folosesc de el de această dată așa cum mă folosisem de el și odinioară. Numele noastre alăturate aveau să-i facă pe oameni să vorbească.

Bărbatul care se căia în fața mea mă surprindea și copleșea deopotrivă.

— Și eu ce să fac cu asta? l-am întrebat. Cu faptul că-ți pare rău? Ce-ar trebui să însemne asta pentru mine?

A venit chelnerița să ne ia comanda.

— Un reuben, vă rog, am zis, întinzându-i meniul.

Dacă era să port o conversație adevărată pe subiect, atunci aveam nevoie de o masă consistentă.

— Și eu la fel, a zis Don.

Femeia știa cine suntem, o vedeam în felul în care buzele ei se străduiau să-și rețină un zâmbet.

Cum a plecat, Don s-a aplecat spre mine.

— Știu că nu compensează ce ți-am făcut.

— Bun, pentru că chiar așa și e.

— Sper însă că poate o să te simți un pic mai bine să afli că știu c-am greșit, că tu meritai mai mult și că mă străduiesc în fiecare zi să devin un om mai bun.

— Păi e groaznic de târziu acum, am zis eu. Faptul că ești tu un om mai bun nu mă ajută cu nimic.

— N-o să mai rănesc pe nimeni așa cum am făcut-o atunci. Pe tine, pe Ruby.

Mi s-a topit fugar inima de gheață, și am recunoscut că asta mă făcea să mă simt mai bine.

— Totuși, am zis eu, nu putem trata oamenii ca pe niște rahaturi și să ne așteptăm să se șteargă totul cu un simplu „Îmi pare rău".

A clătinat spăsit din cap.

— Sigur că nu, a zis el. Nu, știu asta.

— Și dacă filmele tale n-ar fi fost eșecuri, iar Ari Sullivan nu s-ar fi descotorosit de tine cum l-ai pus tu pe el să se descotorosească de mine, probabil c-ai duce în continuare o viață de huzur, beat praștie.

A încuviințat din cap.

— Probabil! Îmi pare rău să zic că, cel mai probabil, ai dreptate în această privință.

Voiam mai mult. Voiam oare să se târască în genunchi? Să plângă? Nu eram sigură. Pur și simplu, știam că nu primesc destulă satisfacție.

— Dă-mi voie să spun ceva! a zis Don. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Te-am iubit la nebunie și am stricat totul pentru că m-am transformat într-un om de care nu sunt mândru. Îmi pare rău c-am stricat totul așa cum am făcut-o și c-am fost groaznic și nu te-am tratat așa cum meritai. Uneori mă gândesc să mă întorc în ziua nunții noastre, vrând să iau totul de la capăt, să-mi repar greșelile ca să nu mai fii nevoită să treci niciodată prin ce ți-am făcut eu. Știu că nu pot face asta, dar ce pot face este să mă uit în ochii tăi și să-ți spun din străfundul sufletului meu că știu cât ești de incredibilă, știu cât de grozavi am fi putut fi împreună, că din vina mea am pierdut amândoi tot ce-am pierdut și că sunt hotărât să nu mă mai port atât de urât niciodată și că îmi pare cu adevărat rău.

În toți anii mei de după Don, toate filmele mele și toate căsătoriile mele, nu-mi dorisem nicio clipă să mă întorc în timp în speranța că el și cu mine am putea s-o facem cum trebuie. Viața mea de după Don fusese o poveste creată de mine, o încurcătură și o bucurie a propriilor mele decizii și un șir de experiențe care-mi aduseseră tot ce-mi dorisem vreodată.

Mă simțeam în regulă. Mă simțeam în siguranță. Aveam o fiică frumoasă, un soț devotat și iubirea unei femei de treabă. Aveam bani și celebritate. Aveam o casă superbă într-un oraș pe care-l recuperasem. Ce mai putea să-mi ia Don Adler?

Dacă venisem în acest loc ca să văd dacă-l suport, descoperisem că da. Nu mă mai temeam absolut deloc de el.

Atunci mi-am dat seama: dacă era adevărat, ce-aveam de pierdut?

Nu i-am zis cuvintele „Te iert". Pur și simplu, mi-am scos portofelul din poșetă și l-am întrebat:

— Vrei să vezi o poză cu Connor?

A zâmbit și a dat din cap, iar când i-am arătat fotografia, a râs.

— Îți seamănă leit, a zis.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Nu cred că ai cum altfel s-o iei. Cred că fiecare femeie din țara asta ar vrea să fie leită Evelyn Hugo.

Mi-am lăsat capul pe spate și am început să râd. După ce-am terminat de mâncat jumătate din reubenurile noastre și le-a luat chelnerița, i-am spus c-o să fac filmul.

— Grozav! a zis el. Chiar e grozav s-o aud. Cred că tu și cu mine am putea... Cred că am putea să le oferim cu adevărat un spectacol.

— Nu suntem prieteni, Don, vreau să-ți fie foarte clară treaba asta.

A dat aprobator din cap.

— OK! a zis el. Înțeleg!

— Dar cred că putem să ne avem bine.

A zâmbit.

— Aș fi onorat să ne avem bine.

CHIAR ÎNAINTE SĂ ÎNCEAPĂ FILMĂRILE, HARRY A ÎMPLINIT patruzeci și cinci de ani. A zis că nu voia o seară cu tămbălău în oraș și niciun fel de planuri pentru ceva simandicos. Nu-și dorea decât o zi frumoasă alături de noi toți.

Așa că John, Celia și cu mine am organizat un picnic în parc. Luisa ne-a pus pachețel de prânz. Celia a făcut sangria. John s-a dus la magazinul de articole sportive și ne-a cumpărat o umbrelă foarte mare ca să ne apere nu numai de soare, ci și de trecători. În drum spre casă, i-a venit ideea genială să ne cumpere și peruci, și ochelari de soare.

În după-amiaza aceea, noi trei i-am zis lui Harry c-avem o surpriză pentru el și l-am condus în parc, cu Connor în cârcă. Îl plăcea să-i stea în spinare. Râdea când o sălta în mers.

L-am luat de mână și l-am târât cu noi.

— Unde mergem? a întrebat. Să-mi dea și mine cineva un indiciu măcar!

— O să-ți dau eu unul mic, a zis Celia pe când traversam Fifth Avenue.

— Nu! a replicat John, clătinând din cap. Fără indicii! E mult prea priceput la capitolul ăsta și s-ar duce toată distracția.

— Connor, unde-l duce toată lumea pe tati? a întrebat Harry.

M-am uitat la ea cum râdea auzindu-și numele.

Când a intrat Celia în parc pe la intrarea care era la nici măcar un cvartal de apartamentul nostru, Harry a zărit pătura deja întinsă, umbrela și coșurile de picnic și a zâmbit.

— Un picnic?

— Un picnic simplu de familie. Numai noi cinci, am zis.

A zâmbit, închizând ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi ajuns în rai.

— Absolut perfect!

— Am făcut sangria, a zis Celia. Luisa a făcut mâncarea, evident.

— Evident, a replicat Harry, râzând.

— Iar John a făcut rost de umbrelă.

John s-a aplecat și a luat perucile.

— Și astea!

Mi-a întins una neagră și creață, iar Celiei una scurtă și blondă. Harry a luat una roșcată. John și-a pus-o pe cea lungă și castanie, care-l făcea să arate a hipiot.

Am râs cu toții uitându-ne unii la alții, dar m-a surprins cât de realiste reușeau să fie. Când mi-am pus și perechea asortată de ochelari de soare, m-am simțit un pic mai liberă.

— Dacă tu ai luat perucile și Celia a făcut sangria, Evelyn ce-a făcut? a întrebat Harry, dând-o pe Connor jos din spinare și punând-o pe pătură.

Am luat-o apoi eu și am ajutat-o să stea în funduleț.

— Bună întrebare! a remarcat John, zâmbind. Ar trebui s-o întrebi pe ea.

— A, am ajutat și eu, am zis.

— Da, chiar, Evelyn, *tu* ce-ai făcut? a întrebat Celia.

Am ridicat ochii la ei și i-am văzut pe toți tachinându-mă din priviri.

— Eu..., am arătat vag spre coșul de picnic. Știi...

— Nu, a zis Harry râzând, nu știu.

— Uite ce e, am fost foarte ocupată.

— Îhî, a făcut Celia.

— Bine, fie!

Am luat-o în brațe pe Connor, care începuse să se încrunte. Știam că asta însemna c-aveau să-i dea dintr-o clipă într-alta lacrimile.

— N-am făcut absolut nimic.

Au început toți trei să râdă de mine, după care a prins și Connor să râdă.

John a deschis coșul. Celia a turnat vin. Harry s-a aplecat și a pupat-o pe Connor pe frunte.

A fost una din ultimele dăți când am mai fost împreună cu toții, râzând, zâmbind, fericiți. O familie.

Fiindcă după asta am stricat eu totul.

DON ŞI CU MINE ERAM ÎN TOIUL FILMĂRILOR LA *THREE A.M.* în New York. Luisa, Celia şi cu Harry o supravegheau cu schimbul pe Connor cât eram eu la muncă. Zilele erau mai lungi decât ne aşteptaserăm noi, iar filmările se prelungiseră.

Jucam rolul Patriciei, o femeie îndrăgostită de un dependent de droguri, Mark, jucat de Don. În fiecare zi vedeam că nu era Don cel pe care-l cunoşteam, cel care apărea pe platou şi spunea fermecător nişte replici. Jocul lui actoricesc era frapant, superlativ, natural. Folosea drept inspiraţie experienţa lui de viaţă, pe care o transpunea în film.

Pe platou, speri ca toate elementele să alcătuiască ceva magic pentru obiectivul aparatului de filmat. Însă niciodată n-ai cum să ştii sigur ce-o să iasă.

Chiar şi când Harry şi cu mine produceam propriile filme, când ne uitam la materialul filmat de peste zi atât de mult, că-mi simţeam ochii uscaţi şi nu mai ştiam care-i realitate şi care film, nu eram niciodată sută la sută sigură că toate părţile formau un tot perfect până nu vedeam prima versiune montată.

Pe platoul de la *Three A.M.* pur şi simplu am ştiut-o. Am ştiut că era un film care avea să schimbe modul în care mă vedea lumea, în care îl vedea pe Don. Am crezut că s-ar putea să fie suficient de bun, cât să schimbe vieţi, să-i facă pe oameni să se lase de droguri. Că ar putea să fie suficient de bun, cât să schimbe modul în care se făceau filmele.

Aşa c-am făcut sacrificii.

Când Max a mai vrut nişte zile, am renunţat la timp cu Connor ca să fiu acolo. Când a vrut mai multe nopţi, am renunţat la cine şi seri cu Celia. Probabil c-am sunat-o pe

Celia aproape în fiecare zi de pe platou, cerându-i scuze pentru ceva. Cerându-i scuze că nu ne puteam întâlni la restaurant la timp. Că aveam nevoie să stea acasă cu Connor.

Îmi dădeam seama că o parte din ea regreta că insistase să fac filmul. Nu cred că-i plăcea faptul că lucram cu fostul meu soț în fiecare zi. Nu cred că-i plăcea faptul că lucram cu Max Girard în fiecare zi. Nu cred că-i plăcea că stăteam mult la lucru și mi-a dat și impresia că, deși o iubea pe fetița mea, rolul de bonă nu era așa de distractiv pentru ea.

A ținut toate astea în ea și m-a susținut. Când o sunam să-i zic că întârzii pentru a mia oară, îmi zicea: „E în regulă, scumpo. Nu-ți face griji! Doar fii grozavă!" Era o parteneră excelentă în această privință, fiindcă ne punea pe mine, munca mea, pe primul loc.

Spre finalul filmărilor, după o lungă zi de lucrat la scene pline de emoție, mă aflam în cabina mea pregătindu-mă să plec acasă când mi-a bătut Max la ușă.

— Hei! Ce-ai pe suflet?

M-a cântărit din priviri și s-a așezat. Am rămas în picioare, intenționând în continuare să plec.

— Cred, Evelyn, că avem ceva la care să ne gândim.

— Da?

— Scena de dragoste de săptămâna viitoare.

— Știu.

— Filmul ăsta e aproape încheiat.

— Da.

— Și cred că-i lipsește ceva.

— Ce anume?

— Cred că spectatorul trebuie să înțeleagă magnetismul brut al atracției dintre Patricia și Mark.

— De acord. De-aia am și consimțit să-mi arăt sânii. Capeți ce n-a mai căpătat niciun alt cineast, printre care te numeri și tu, de la mine. Aș crede c-ai fi încântat.

— Da, sigur că sunt, dar cred că trebuie să arătăm că Patricia e o femeie care-și ia ceea ce dorește, care găsește desfătare în păcatele carnale. Ea este, în acest moment, o mare

martiră. O sfântă care-l ajută pe Mark pe tot parcursul filmului, care-i stă alături.

— Corect, *pentru că*-l iubește foarte mult.

— Da, dar mai trebuie să vedem și de ce îl iubește. Ce-i oferă el ei, ce primește ea de la el?

— Unde bați?

— Vreau să filmăm ceva ce nu filmează mai nimeni.

— Ce anume?

— Vreau să vă arăt regulându-vă pentru că ție-ți place la nebunie.

Făcuse ochii mari de încântare. Era fascinat de idee din punct de vedere creativ. Știusem mereu că Max era un pic lasciv, dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Acum era vorba de un act de revoltă.

— Ia gândește-te! În scenele de sex e vorba de dragoste. Sau de putere.

— Sigur. Iar scopul acestei scene de dragoste de săptămâna viitoare e să arate cât de mult îl iubește Patricia pe Mark. Cât de mult crede în el. Cât de puternică le e legătura.

Max clatină din cap.

— Vreau să arăt publicului că o parte a motivului pentru care Patricia îl iubește pe Mark este c-o aduce la orgasm.

M-am simțit dându-mă înapoi, încercând să pricep cele spuse. N-ar fi trebuit să mi se pară atât de scandalos, și, totuși, era, absolut. Femeile fac sex pentru intimitate. Bărbații pentru plăcere. Asta ne spune cultura.

Ideea c-avea să se arate că mă bucuram de trupul meu, că doream bărbatul fel de mult pe cât eram eu de dorită, de a arăta o femeie punându-și propria-i plăcere fizică pe primul loc... părea provocatoare.

Max vorbea despre o ilustrare expresivă a plăcerii feminine, iar instinctul meu îmi spunea că adoram ideea. Ce vreau să zic e că gândul de-a filma o scenă de sex expresivă cu Don mă excita la fel de tare ca un castron de fulgi de tărâțe. Eu însă voiam să forțez limitele. Voiam să arăt o femeie atingând plăcerea. Adoram ideea de a arăta o femeie făcând sex

pentru că voia să fie satisfăcută ea în loc să încerce disperată să satisfacă. Așa că, într-un moment de entuziasm, m-am ridicat, mi-am luat haina, am întins mâna i-am zis:

— Mă bag!

Max a sărit de pe scaun, luându-mi mâna.

— *Fantastique, ma belle!*

Ce-ar fi trebuit să fac ar fi fost să-i spun c-o să mă mai gândesc. Ar fi trebuit să-i spun Celiei despre asta în clipa în care am ajuns acasă. Ar fi trebuit să-i dau și ei posibilitatea de-a avea un cuvânt de zis.

Ar fi trebuit să-i dau ocazia să-și exprime îndoielile. Ar fi trebuit să respect faptul că, deși nu avea dreptul să-mi spună ce pot sau nu să fac cu trupul meu, aveam obligația s-o întreb cum ar putea s-o afecteze acțiunile mele. Ar fi trebuit s-o scot la cină și să-i spun ce vreau să fac și să-i explic și de ce. Ar fi trebuit să fac dragoste cu ea în seara aceea, să-i arăt că singurul trup de la care mă interesa să obțin plăcere era al ei.

Asta sunt chestii simple pe care să le faci. Sunt amabilități pe care i le oferi persoanei pe care-o iubești pentru că știi că slujba ta presupune să vadă lumea imagini cu tine făcând sex cu altcineva.

N-am făcut nimic din toate astea pentru Celia.

În schimb, am evitat-o.

M-am dus acasă și m-am dus să văd ce face Connor. M-am dus în bucătărie și am mâncat o salată de pui pe care o lăsase Luisa în frigider.

A intrat Celia și m-a îmbrățișat.

— Cum au fost la filmări?

— Bine. Cât se poate de bine.

Cum n-a zis „Cum ți-a fost ziua?" sau „S-a întâmplat ceva interesant cu Max?", sau chiar „Care-i planul pentru săptămâna viitoare?", n-am deschis subiectul.

Băusem câteva pahare de whisky înainte să strige Max: „Motor!" Platoul era închis. Doar eu, Don, Max, operatorul de imagine și vreo doi tipi care se ocupau de lumini și sunet.

Am închis ochii și mi-am impus să-mi amintesc cât de bine mă simțisem dorindu-l pe Don cu atâta amar de ani în urmă. M-am gândit la cât de sublim fusese să-mi trezesc propria dorință, să-mi dau seama că-mi plăcea sexul, că nu era doar ceva ce doreau bărbații, că mă privea și pe mine. M-am gândit la cât de mult voiam să sădesc sămânța acestei idei în mintea altor femei. M-am gând că s-ar putea să mai fie femei speriate de propria lor plăcere, de propria lor putere. M-am gândit la ce-ar însemna să se ducă fie și numai o femeie acasă la soțul ei și să-i spună: „Dă-mi ce i-a dat el ei!"

M-am dus în locul acela al dorinței disperate, al durerii de a avea nevoie de ceva ce numai altcineva îți poate oferi. Avusesem parte de așa ceva cu Don. Acum aveam parte de așa ceva cu Celia. Așa că am închis ochii, m-am concentrat la mine și m-am dus acolo.

Ulterior, oamenii aveau să spună că Don și cu mine făcuserăm sex pe bune în film. Au umblat tot soiul de zvonuri cum că sexul nu era simulat. Toate zvonurile acelea sunt o mare prostie.

Lumea credea că văzuse sex adevărat pentru că energia era arzătoare, pentru că mă convinsesem în acea clipă că eram o femeie care avea nevoie disperată de el, pentru că Don fusese în stare să-mi aducă aminte cum era să mă dorească înainte să mă aibă.

În ziua aceea pe platou, pur și simplu nu m-am mai controlat. Am fost prezentă, sălbatică și nereținută. Mai mult decât fusesem pe peliculă până atunci, mai mult decât am fost de atunci încolo. A fost un moment de euforie nesăbuită complet închipuită.

Când a strigat Max „Tăiați!", m-am trezit brusc, m-am ridicat și am dat fuga la halatul meu. Am roșit. Eu. Evelyn Hugo. Roșind.

Don m-a întrebat dacă mă simțeam bine și m-am întors cu fața de la el, nevrând să mă atingă.

— N-am nimic, am zis, după care m-am dus în cabină, am închis ușa și-am plâns de mama focului.

Nu mi-era rușine de ce făcusem. N-aveam emoții c-avea să vadă publicul scena. Îmi șiroiau lacrimile pe față din cauză că-mi dădeam seama ce-i făcusem Celiei.

Fusesem o persoană care credea că respectă un anume cod. Se poate să nu fi fost un cod respectat și de alții, dar era un cod care mie mi se părea logic. Iar în acel cod intra și sinceritatea față de Celia, bunătatea față de ea.

Iar asta nu era bunătate față de ea.

Făcând ceea ce tocmai făcusem, fără binecuvântarea ei, nu era un lucru bun pentru femeia pe care-o iubeam.

Când am terminat cu treaba pe ziua respectivă, am mers pe jos cale de cinci cvartale în loc să iau o mașină. Aveam nevoie de timp în care să fiu singură.

M-am oprit pe drum și am cumpărat flori. L-am sunat pe Harry de la un telefon public și l-am rugat s-o ia el pe Connor peste noapte.

Celia era în dormitor când am ajuns acasă și-și usca părul.

— Ți-am luat astea, i-am zis, întinzându-i buchetul de crini albi.

Nu i-am mai spus că-mi explicase florăreasa că crinii albi însemnau „Dragostea mea e curată".

— O, Doamne! a exclamat ea. Sunt superbi! Mulțumesc!

I-a mirosit și a luat un pahar, l-a umplut cu apă de la robinet și a pus florile în el.

— Numai un pic, a zis ea, până reușesc să aleg o vază.

— Voiam să te întreb ceva.

— Aoleu! Ai adus florile astea ca să te dai bine pe lângă mine?

Am clătinat din cap.

— Nu! Florile sunt pentru că te iubesc. Pentru că vreau să știi cât de mult mă gândesc la tine, cât de importantă ești pentru mine. Nu ți-o spun destul de des. Am vrut să ți-o spun așa. Cu astea.

Vina e un sentiment cu care nu prea m-am împăcat niciodată. Constat că, de fiecare dată când scoate capul, aduce

cu ea o armată. Când mă simt vinovată pentru un lucru, încep să văd toate celelalte lucruri pentru care ar trebui să mă simt astfel.

M-am așezat la capătul patului.

— Eu doar... voiam să-ți spun că Max și cu mine am discutat, iar scena de dragoste din film o să fie mai expresivă decât credeam tu și cu mine.

— Cât de expresivă?

— Ceva un pic mai intens. Ceva care transmite nevoia disperată a Patriciei de a primi plăcere.

Mințeam din capul locului ca să ascund o minciună prin omisiune. Croiam o nouă poveste, în care Celia avea să creadă că-i cerusem binecuvântarea *înainte* să fac ceea ce făcusem deja.

— Nevoia ei de a primi plăcere?

— Trebuie să vedem ce primește Patricia în relația cu Mark. Nu e doar iubire. Trebuie să fie mai mult decât atât.

— Are logică, a zis Celia. Adică răspunde la întrebarea: „De ce stă cu el?"

— Da, am răspuns eu, încântată că poate avea să înțeleagă, că poate puteam să repar retroactiv lucrurile. Exact. Deci, o să turnăm o scenă explicită cu Don și cu mine. O să fiu dezbrăcată în cea mai mare parte. Ca să fie perceput cum trebuie spiritul filmului, trebuie să le vedem pe cele două personaje principale cu adevărat vulnerabile împreună, unite printr-o legătură... sexuală.

Celia a ascultat cât am vorbit, lăsând cuvintele să-i pătrundă în minte.

O vedeam luptându-se cu spusele mele, încercând să se împace cu ce-i dezvăluiau.

— Vreau să faci filmul așa cum dorești, a zis.

— Mulțumesc!

— Eu doar...

Și-a coborât ochii în podea, clătinând din cap.

— Mă simt foarte... Știu și eu... Nu sunt sigură că pot face asta. Să știu că ești cu Don toată ziua, toate serile alea

lungi, și nu te mai văd, și sexul... Sexul e sfânt între noi. Nu sunt sigură că pot să suport să mă uit la așa ceva.

— N-o să fie nevoie să te uiți.

— Dar o să știu că s-a întâmplat. O să știu că e pe undeva. Toată lumea o să vadă. Vreau să nu mă deranjeze asta, serios.

— Păi atunci să nu te deranjeze!

— O să mă străduiesc.

— Mulțumesc!

— Realmente o să mă străduiesc.

— Super!

— Dar, Evelyn, nu cred că pot. Numai să știu că... Atunci când te-ai culcat cu Mick, ani în șir după aceea, mi se făcea rău când mă gândeam la voi doi împreună.

— Știu!

— Și te-ai culcat și cu Harry, Dumnezeu știe de câte ori!

— Scumpo, știu! Știu! Dar cu Don nu mă culc.

— Dar *te-ai culcat* cu el. Ai făcut-o. Când o să se uite lumea la voi pe ecran, o să se uite la ceva ce voi ați făcut deja.

— Nu-i real.

— Știu, dar ce-mi spui tu acum e că ești pregătită să faci momentul să pară real. Zici c-o să-l faci să pară mai real decât orice am făcut oricare dintre noi până acum.

— Da, bănuiesc că asta spun.

A început să plângă. Și-a lăsat capul în palme.

— Mă simt de parcă te-aș dezamăgi, a zis, dar nu pot s-o fac. Mă cunosc și știu că-i prea mult pentru mine. O să mi se facă prea rău din cauza asta. O să mă îmbolnăvesc tot gândindu-mă la tine cu el.

A clătinat din cap, hotărâtă.

— Îmi pare rău! Nu mă simt în stare. Nu pot suporta așa ceva. Vreau să fiu mai puternică pentru tine, chiar vreau. Știu că dacă ai fi în locul meu, ai putea suporta. Mă simt de parcă te dezamăgesc și-mi pare rău, Evelyn. O să mă străduiesc la nesfârșit să mă revanșez față de tine. O să te ajut să obții orice rol vrei. Pentru tot restul vieții noastre. O să mă

străduiesc și o să mă pregătesc pentru ca, data următoare când se întâmplă așa ceva, să pot să fiu mai puternică. Te rog, Evelyn! Nu pot să trec cu bine peste faptul că te culci cu încă un bărbat, chiar dacă de data asta doar *pare* real. Nu pot. Te rog! a zis ea. Te rog să n-o faci!

Mi s-au muiat picioarele. Am fost cât pe ce să vomit.

M-am uitat în jos, la podea. Am cercetat felul în care se îmbinau două scânduri chiar sub tălpile mele, cum aveau florile cuielor doar un picuț înfundate în ele, apoi am ridicat ochii către ea și i-am zis:

— Am făcut-o deja.

Am plâns în hohote.

Am implorat.

M-am târât disperată în genunchi, căci învățasem cu mult timp în urmă lecția că trebuie să apelezi la mila lucrurilor pe care ți le dorești cu adevărat.

Înainte să termin, Celia a zis:

— Tot ce mi-am dorit vreodată de la tine a fost să fii cu adevărat a mea. Numai că tu niciodată n-ai fost. Nu cu adevărat. Mereu a trebuit să mă mulțumesc cu o bucată din tine, pe când lumea o primește pe cealaltă. Nu te acuz. Nu mă face să încetez să te iubesc. Dar nu pot. Nu pot, Evelyn, nu pot să trăiesc cu inima pe jumătate frântă tot timpul.

După care a ieșit pe ușă și m-a părăsit.

Într-o săptămână, își strânsese deja toate lucrurile de la apartamentul meu și al ei și se mutase înapoi la Los Angeles.

N-a vrut să răspundă la telefon când am sunat-o. N-am putut să dau de ea.

Apoi, la trei săptămâni după ce-a plecat, a băgat divorț de John. Când a primit el actele, a fost, mă jur, de parcă mi le-ar fi trimis mie direct. Era clar, fără nicio îndoială, că, divorțând de el, divorța de mine.

L-am pus pe John să sune la impresarul ei, la managerul ei. A dat de ea la Beverly Wilshire. Am luat avionul până la Los Angeles și i-am bătut cu putere în ușă.

Eram îmbrăcată cu rochia mea preferată Diane von Furstenberg, deoarece-mi spusese Celia odată că eram irezistibilă în ea. Un bărbat și o femeie au ieșit din camera lor de hotel și au pornit-o pe hol înainte, fără să se poată abține să nu se uite la mine. Știau cine sunt. Eu însă am refuzat să mă ascund. Am continuat să bat la ușă.

Când a deschis Celia, m-am uitat în ochii ei și n-am scos o vorbă. M-a fixat și ea cu privirea, tăcută. Atunci, cu lacrimi în ochi, am zis doar:

— Te rog!

S-a întors cu spatele la mine.

— Am făcut o greșeală. N-o să mai fac.

Ultima oară când ne certaserăm astfel refuzasem să-i cer scuze. Credeam, realmente, că, de această dată, dacă recunoșteam cât de mult greșisem, dacă cedam, sincer și din toată inima, avea să mă ierte.

Numai că n-a făcut-o.

— Nu mai pot, a zis ea, clătinând din cap.

Era îmbrăcată în blugi cu talie înaltă și un tricou cu Coca-Cola. Avea părul lung, care-i cădea dincolo de umeri. Avea treizeci și șapte de ani, dar tot arăta ca și cum încă nu împlinise treizeci. Avusese mereu un aer tineresc pe care eu nu-l avusesem cu adevărat niciodată. Aveam treizeci și opt de ani pe atunci și începeam să-i arăt.

Când a zis aceste cuvinte, m-am pus în genunchi în holul hotelului, plângând de mama focului.

M-a tras înăuntru.

— Primește-mă înapoi, Celia! am implorat-o. Primește-mă înapoi și o să renunț la orice altceva. O să renunț la tot în afară de Connor. N-o să mai joc în filme. O să-i spun lumii despre noi. Sunt gata să mă dăruiesc ție cu totul. Te rog!

Celia a ascultat. Apoi însă s-a așezat foarte calmă pe scaunul de lângă pat și a zis:

— Evelyn, tu nu ești în stare să renunți și nici n-o să fii vreodată. O să fie tragedia vieții mele că nu te pot iubi

suficient cât să te fac a mea. Că nu poți fi iubită suficient cât să fii a oricui.

Am rămas pe loc încă o clipă, așteptând să mai spună ceva, dar n-a făcut-o. Nu mai avea nimic altceva de zis și nu mai puteam zice nimic ca s-o conving să se răzgândească.

Brusc confruntată cu realitatea, m-am adunat, mi-am reținut lacrimile, am sărutat-o pe tâmplă și am plecat.

M-am urcat în avionul de New York, ascunzându-mi durerea. Abia când am ajuns în apartamentul meu am cedat. Am plâns de mama focului de parcă ea ar fi murit.

Așa de categorică resimțeam eu situația.

Întinsesem prea tare coarda cu Celia și se terminase.

— CHIAR AȘA S-A TERMINAT? ZIC EU.

— O terminase cu mine, răspunde Evelyn.

— Și cu filmul cum rămâne?

— Mă întrebi dac-a meritat?

— Bănuiesc că da.

— A fost un succes uriaș, dar n-a meritat.

— Don Adler a câștigat un Oscar pentru el, nu?

Evelyn dă ochii peste cap.

— Ticălosul ăla a câștigat un Oscar și eu nici măcar n-am fost nominalizată!

— De ce nu? L-am văzut. Bucăți din el, cel puțin. Ești grozavă. Cu adevărat excepțională.

— Și crezi că nu știu?

— Păi atunci de ce n-ai fost nominalizată?

— Pentru că de-aia! zice Evelyn frustrată. Pentru că nu mi se permitea să fiu aplaudată pentru el. Era clasificat la categoria „I.M.-18". A fost de vină pentru toate scrisorile primite la „Poșta redacției" la aproape fiecare ziar din țară. Era prea scandalos, prea explicit. Îi ațâța pe oameni și, când se simțeau astfel, trebuiau să dea vina pe cineva, așa că au dat vina pe mine. Ce altceva să facă? Să dea vina pe regizorul francez? Așa sunt francezii. Nu aveau să dea vina nici pe nou-revenitul Don Adler. Au dat vina pe femeia foarte sexy pe care o creaseră și pe care acum o puteau face stricată. Nu aveau să-mi dea un Oscar pentru asta. Aveau să se uite la film de unii singuri într-o sală întunecată de cinematograf și să mă pună la stâlpul infamiei în public.

— Dar nu ți-a dăunat carierei, zic eu. Ai mai făcut două filme în anul următor.

— Le aduceam bani. Nimeni nu refuză banii. Erau cu toții mult prea bucuroși să mă pună în filmele lor și după aia să mă vorbească pe la spate.

— În doar câțiva ani, ai oferit una dintre cele mai nobile interpretări ale deceniului.

— Da, dar n-ar fi *trebuit* să fiu nevoită să fac o schimbare de direcție. N-am greșit cu nimic.

— Ei bine, știm asta acum. Lumea a prins a te lăuda și pe tine, și filmul de pe la jumătatea anilor 1980.

— Totul e bine retrospectiv, zice Evelyn, doar că mi-am petrecut ani în șir stigmatizată cu litera stacojie A[1] pe piept, în timp ce bărbați și femei de pe tot cuprinsul țării își storceau creierul, căutând semnificația filmului. Oamenii au fost șocați de reprezentarea unei femei care voia să fie regulată. Chiar dacă sunt conștientă de grosolănia de limbaj, nu se poate spune altfel. Patricia nu era o femeie care voia să facă dragoste. Ea voia să fie regulată, iar noi am arătat asta, și oamenilor nu le-a plăcut deloc faptul că le-a plăcut atât de tare.

Încă mai e furioasă. O văd în felul în care i se încordează bărbia.

— Ai câștigat un Oscar la puțină vreme după aceea.

— Am pierdut-o pe Celia pentru filmul ăla. Viața mea, pe care o iubeam atât de mult, mi-a fost întoarsă pe dos din cauza filmului ăluia. Desigur, înțeleg că a fost vina mea. Eu sunt cea care a filmat o scenă explicită de sex cu fostul soț fără să discute mai întâi cu Celia. Nu încerc să dau vina pe alții pentru greșelile pe care le-am făcut în relația mea. Totuși...

Evelyn tace, căzând pe gânduri preț de o clipă.

— Vreau să te întreb ceva, pentru că aș crede că e important pentru tine să vorbești direct despre asta, spun eu.

— OK...

---

[1] Aluzie la cartea lui Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*, în care personajul principal feminin este pedepsit să poarte în piept litera „A" de la „adulter" (n. tr.).

— Faptul că erai bisexuală ți-a provocat tensiuni în relație?

Vreau să mă asigur că-i prezint sexualitatea cu toate nuanțele, cu toată complexitatea ei.

— La ce te referi? întreabă ea cu un glas ușor tăios.

— Ai pierdut-o pe femeia pe care-o iubeai din cauza relațiilor sexuale cu bărbați. Cred că e relevant pentru identitatea ta extinsă.

Mă ascultă și-mi cântărește vorbele, după care clatină din cap.

— Nu! Am pierdut-o pe femeia pe care-o iubeam fiindcă țineam la celebritate la fel de mult ca la ea. N-a avut nimic de-a face cu sexualitatea mea.

— Dar tu te foloseai de sexualitate ca să obții de la bărbați lucruri pe care Celia nu ți le putea oferi.

Evelyn clatină din cap și mai tare.

— E o diferență între sexualitate și sex. M-am folosit de sex ca să obțin ce voiam. Sexul e doar un act. Sexualitatea e o expresie sinceră a dorinței și a plăcerii. Pe asta am păstrat-o mereu pentru Celia.

— Nu m-am mai gândit la sexualitate din acest unghi.

— Faptul că eram bisexuală nu m-a făcut lipsită de loialitate. Nu are nimic de-a face una cu cealaltă. Nici n-a însemnat faptul că Celia îmi putea îndeplini doar jumătate din nevoi.

M-am pomenit întrerupând-o:

— N-am...

— Știu că nu asta afirmi, zice Evelyn, dar vreau s-o consemnezi cu cuvintele mele. Când a zis Celia că nu mă putea avea pe de-a-ntregul, asta a fost din cauză că eram egoistă și mă temeam să nu pierd tot ce aveam. Nu pentru că aveam două jumătăți cărora nu le putea oferi împlinire un singur om. I-am frânt inima Celiei pentru că-mi petreceam jumătate din timp iubind-o, iar cealaltă jumătate, ascunzând cât de mult o iubeam. Niciodată n-am înșelat-o. Dacă definim înșelatul ca fiind faptul că dorești pe altcineva și faci

dragoste cu persoana respectivă, n-am făcut-o nici măcar o dată. Când eram cu Celia, eram cu Celia. La fel cum orice femeie măritată cu un bărbat e cu bărbatul acela. M-am uitat la alții? Sigur. La fel ca toată lumea aflată într-o relație, numai că eu o iubeam pe Celia și-mi împărtășeam sinele meu adevărat numai cu ea.

Problema era că mă foloseam de trupul meu ca să obțin alte lucruri pe care mi le doream și nu am încetat s-o fac nici măcar pentru ea. Asta e tragedia *mea*. Că mi-am folosit trupul când era tot ce aveam și apoi am continuat să-l folosesc și când aveam alternative. Am continuat să-l folosesc chiar și când știam că asta avea s-o rănească pe femeia pe care o iubeam. Am mai și făcut-o complice la asta. Am pus-o în situația să fie mereu nevoită să-mi aprobe alegerile chiar dacă asta o afecta. M-o fi părăsit Celia la furie, dar, pentru ea, fusese o moarte lentă de la o mie de tăieturi[1]. Am rănit-o cu toate acele zgârieturi minuscule zi după zi, după care am fost surprinsă să constat că ele produseseră o rană prea mare ca să se mai vindece.

M-am culcat cu Mick pentru că voiam să ne protejez carierele, a mea și a ei, iar asta era mai important pentru mine decât sanctitatea relației noastre. M-am culcat cu Harry pentru că-mi doream un copil și m-am gândit că lumea o să intre la bănuieli dacă adoptam, fiindcă mi-a fost frică să atrag atenția asupra lipsei de sex din mariajul nostru. Am ales asta în dauna sanctității relației noastre. Iar când Max Girard a avut o idee bună despre o alegere creativă într-un film, am vrut s-o fac și am fost dispusă s-o fac în detrimentul sanctității relației noastre.

— Ești dură cu tine, cred, zic eu. Celia nu era perfectă. Putea să fie crudă.

---

[1] Ling chi, modalitate de execuție practicată în vechime în China, care presupunea o moarte lentă a celui executat, printr-o sumedenie de tăieturi mici, niciuna însemnată, dar care, adunate, erau letale (n. tr.).

Evelyn ridică ușor din umeri.

— Se asigura mereu că răul e compensat de mult bine. Eu... ei bine, eu n-am făcut asta pentru ea. Am făcut-o jumi-juma, ceea ce e cam cel mai crud lucru pe care i-l poți face cuiva care te iubește, anume să-i dai suficient bine cât să stea și să îndure al naibii de mult rău. Desigur, mi-am dat seama de toate astea când m-a părăsit și am încercat să repar. Numai că era prea târziu. Așa cum spusese, pur și simplu, nu mai putea continua. Fiindcă îmi luase mie prea mult să-mi dau seama la ce țineam. *Nu* din cauza sexualității mele. Mă simt încrezătoare că o să redai asta cum trebuie.

— Îți promit, îi zic. Așa o să fac.

— Știu c-așa o să faci Și dacă tot discutăm despre cum vreau eu să fiu zugrăvită în carte, mai e ceva ce trebuie să redai exact cum trebuie. N-o să mai pot clarifica lucrurile după ce n-o să mai fiu. Vreau să știi acum, vreau să fiu complet sigură, că o să prezinți cu exactitate ceea ce îți spun.

— OK, zic eu. Ce e?

Evelyn devine un pic mai mohorâtă.

— Nu-s un om bun, Monique. Să te asiguri că e clar în carte. Că nu mă pretind bună. Că am făcut o mulțime de lucruri care i-au rănit pe mulți și că le-aș face din nou dac-aș fi nevoită.

— Știu și eu... Nu pari așa de rea, Evelyn.

— Tu, mai ales, o să-ți schimbi părerea în această privință. Cât de curând.

Iar tot ce-mi vine mie în minte e: *Ce mama naibii a făcut?*

JOHN A MURIT ÎN URMA UNUI ATAC DE CORD ÎN 1980. Mai avea un pic până să împlinească cincizeci de ani. Moartea lui n-a avut nicio logică. Cel mai sportiv și în formă dintre noi, cel care nu fuma, cel care făcea sport în fiecare zi, nu lui ar fi trebuit să i se oprească inima. Lucrurile însă nu decurg după o logică, iar când ne-a părăsit, a lăsat un gol enorm în viețile noastre.

Connor avea cinci ani. A fost greu să-i explic unde s-a dus unchiul John. A fost și mai greu să-i explic de ce tatăl ei era atât de dărâmat sufletește. Vreme de săptămâni Harry abia dacă s-a putut da jos din pat. Când o făcea, era ca să bea whisky. Rareori era treaz, fiind mereu sobru și adesea răutăcios.

Celia a fost fotografiată înlăcrimată, cu ochii injectați, intrând în rulota ei de pe platoul de filmare din Arizona. Voiam s-o țin în brațe. Voiam să ne sprijinim unii pe alții în această încercare. Numai că știam că așa ceva nu era câtuși de puțin probabil să se întâmple.

Pe Harry însă îl puteam ajuta și, ca atare, Connor și cu mine am stat în apartamentul lui în fiecare zi. Ea dormea în camera ei de acolo. Eu, pe canapeaua din dormitorul lui. Aveam grijă să mănânce, să se spele, să joace jocuri cu personaje imaginare cu fiica lui.

Într-o dimineață, m-am trezit și i-am găsit pe Harry și pe Connor în bucătărie. Connor își turna cereale într-o castronel, iar Harry, în pantaloni de pijama, se uita pe geam afară.

Ținea în mână un pahar gol. Când s-a întors de la priveliște înapoi spre Connor, am zis:

— Bună dimineața!

Connor a întrebat:

— Tati, de ce-ți sunt ochii umezi?

Nu știam sigur dacă plânsese sau dacă băuse deja câteva pahare până la acel moment, deși era dimineața devreme.

La înmormântare, am purtat o rochie Halston neagră vintage. Harry, un costum negru cu cămașă neagră, cravată neagră, curea neagră și ciorapi negri. Durerea nu i-a părăsit nicio clipă chipul.

Durerea lui profundă nu corespundea poveștii pe care i-o vânduserăm noi presei, cum că Harry și cu John erau prieteni, că Harry și cu mine ne iuheam. Nici faptul că John îi lăsase casa. În ciuda instinctelor mele, nu l-am încurajat pe Harry să ascundă ceea ce simțea sau să refuze casa. Îmi rămăsese prea puțină energie ca să mai încerc să tăinuiesc ce eram. Învățasem prea bine faptul că, uneori, durerea e mai puternică decât nevoia de a salva aparențele.

Era și Celia acolo, într-o rochie neagră mini, cu mâneci lungi. Nu m-a salutat. Abia dacă s-a uitat la mine. Eu am stat cu ochii pironiți pe ea, tânjind să mă duc la ea și s-o prind de mână. N-am făcut însă un pas înspre ea.

Nu aveam de gând să mă folosesc de pierderea lui Harry ca să mi-o ușurez pe-a mea. Nu aveam de gând s-o facă să stea de vorbă cu mine. Nu așa.

Harry și-a reținut lacrimile când a fost coborât sicriul lui John în pământ. Celia s-a îndepărtat. Connor m-a privit uitându-mă după ea și a zis:

— Mami, cine-i doamna aia? Cred c-o cunosc.

— O cunoști, scumpo, ai cunoscut-o.

La care Connor, adorabila mea fetiță, a zis:

— E cea care moare în filmul tău.

Atunci mi-am dat seama că nu și-o amintea deloc pe Celia. O recunoscuse din *Fiicele doctorului March*.

— E cea drăguță. Cea care vrea ca toată lumea să fie fericită, a zis Connor.

Atunci am știut că familia pe care mi-o clădisem se dezintegrase cu adevărat.

Now This

3 iulie 1980

CELIA ST. JAMES ȘI JOAN MARKER, PRIETENE LA CATARAMĂ

Tot orașul vorbește, în ultima vreme, despre Celia St. James și nou-venita la Hollywood Joan Marker. Cunoscută pentru pelicula *Promise Me,* de anul trecut, care a transformat-o într-o stea, Marker devine fata cu vino-ncoa' a sezonului. Și cine-i mai potrivită să-i arate ce și cum dacă nu Iubita Americii? Văzute împreună la cumpărături în Santa Monica și luând prânzul în Beverly Hills, cele două par să nu se mai sature una de alta.

Sperăm clar că asta înseamnă că vor juca împreună într-un film, pentru că așa ceva ar fi un adevărat regal în materie de prestații artistice.

ȘTIAM CĂ SINGURA CALE DE A-L CONVINGE PE HARRY SĂ-ȘI reia viața era să aduc în preajma lui copilul și multe proiecte. Cu Connor era ușor. Își iubea tatăl. Îi dorea atenția în fiece clipă a zilei. Pe ce creștea, pe atât îi semăna mai bine, cu ochii lui de albastru glacial și statura solidă și înaltă. Când era cu ea, se oprea din băut. Ținea să fie un tată bun și știa că are obligația de a fi treaz pentru ea.

Când însă se întorcea la el acasă în fiecare seară, un secret pentru restul lumii, știam că bea ca s-adoarmă. În zilele în care nu era cu noi, știam că nu se dădea jos din pat.

Așa că munca era singura mea opțiune. Trebuia să găsesc ceva ce avea să-i placă la nebunie. Trebuia să fie un scenariu de care să se ocupe cu pasiune și în care să fie un rol mare pentru mine. Nu doar pentru că-mi doream un rol mare, ci și pentru că Harry nu făcea nimic pentru sine. Avea însă să facă orice dacă credea că am nevoie de el.

Așadar, am citit scenarii. Sute de scenarii, luni la rând, după care mi-a trimis Max Girard unul pe care nu reușea să-l bage în producție. Se intitula *All for Us*.

În el era vorba despre o mamă singură cu trei copii care se mută la New York în încercarea de a-și întreține odraslele și de a-și urma visurile. Despre a o scoate la capăt în orașul rece și dur, dar și despre speranță și îndrăzneala de a crede că meriți mai mult, amândouă chestii care știam că-i vor plăcea lui Harry. Iar rolul lui Renee, mama, era sincer, virtuos și puternic.

Am dat fuga la Harry și l-am implorat să-l citească. Atunci când a încercat să evite, am zis: „Cred că ăsta o să-mi aducă în cele din urmă un Oscar." Asta l-a făcut să-l aleagă.

Mi-a plăcut la nebunie să filmez *All for Us*. Nu pentru că am primit și eu într-un final afurisita aia de statuetă ori pentru că m-am apropiat și mai tare de Max Girard pe platou. Mi-a plăcut la nebunie să filmez *All for Us* pentru că, deși nu l-a făcut pe Harry să se lase de băutură, măcar l-a convins să se dea jos din pat.

La patru luni după ce a ieșit filmul, Harry și cu mine ne-am dus împreună la Oscaruri.

Max Girard venise cu un manechin pe nume Bridget Manners, dar glumise vreme de săptămâni înainte de eveniment că tot ce-și dorea era să vină cu mine, să mă aibă pe mine la braț. Spusese în glumă chiar și că, dat fiind că mă măritasem cu atâția bărbați, se simțea distrus de faptul că nu mă măritasem niciodată cu el.

A trebuit să recunosc faptul că Max devenea rapid o persoană de care mă simțeam cu adevărat apropiată, astfel încât, deși, teoretic vorbind, avea parteneră, părea, așa cum stăteam noi în primul rând împreună, că mă aflam acolo alături de cei mai importanți doi bărbați din viața mea.

Connor era la hotel, se uita la televizor cu Luisa. Anterior în ziua aceea, ne dăduse mie și lui Harry câte un desen făcut de ea. Al meu era o stea aurie. Al lui Harry era un fulger. Ne zisese că erau ca să ne poarte noroc. Eu îl băgasem pe al meu în poșeta plic. Harry îl pusese pe al lui în buzunarul smochingului.

Când s-au strigat nominalizările la categoria „Cea mai bună actriță", mi-am dat seama că nici măcar nu crezusem vreodată c-aș putea să câștig. Cu Oscarul aveau să vină anumite lucruri pe care mi le dorisem mereu: credibilitate, prestanță. Iar dacă priveam cu adevărat înlăuntrul meu, îmi dădeam seama că nu credeam că *am* credibilitate sau prestanță.

Harry m-a strâns de mână când a deschis Brick Thomas plicul și, în ciuda a tot ceea ce-mi spusesem, a pronunțat numele meu.

Am rămas cu privirea ațintită înainte, cu pieptul urcând și coborând, incapabilă să pricep înțelesul celor auzite. Atunci Harry s-a uitat la mine și a zis: „Ai reușit!"

M-am ridicat în picioare și l-am îmbrățișat. M-am dus la podium, am luat Oscarul pe care mi-l întindea Brick și mi-am dus mâna la piept ca să-mi încetinesc bătăile inimii.

Când s-au mai potolit aplauzele, m-am aplecat spre microfon și am ținut un discurs care era atât premeditat, cât și improvizat. Am încercat să-mi aduc aminte ce mă pregătisem să spun în toate celelalte dăți în care crezusem că s-ar putea să câștig.

— Mulțumesc! am zis eu, privind înspre o mare de fețe cunoscute, superbe. Mulțumesc nu numai pentru acest premiu, pe care-l voi prețui întotdeauna, ci și pentru că mi-ați permis să lucrez în această branșă. N-a fost mereu ușor și Dumnezeu știe că, pentru mine, a fost un drum accidentat, dar mă simt incredibil de norocoasă să am această viață. Așa că mulțumesc nu numai fiecărui producător cu care am lucrat de la jumătatea anilor 1950 – o, Doamne, ce antică și de demult sunt! –, cât mai ales producătorului meu preferat, Harry Cameron. Te iubesc! O iubesc pe copila noastră. Bună, Connor! Du-te la culcare acum, scumpo! Se face târziu. Și tuturor celorlalți actori și actrițe cu care am colaborat, tuturor regizorilor care m-au ajutat să mă dezvolt în cariera mea actoricească, mai ales lui Max Girard, vă mulțumesc! Apropo, cred că cu asta s-a marcat un hat-trick, Max. Mai e cineva acolo la care mă gândesc în fiecare zi.

Cu zece ani în urmă, aș fi fost mult prea speriată ca să mai spun ceva. Probabil c-aș fi fost prea speriată să zic până și asta. Numai că trebuia să i-o spun, chiar dacă nu mai vorbisem cu ea de ani de zile. Trebuia să-i arăt că încă o iubeam. Că întotdeauna aveam s-o iubesc.

— Știu că se uită chiar în acest moment și sper că știe cât de importantă e ea pentru mine. Vă mulțumesc tuturor! Vă mulțumesc!

Tremurând, m-am dus în culise să mă adun. Am discutat cu reporterii. Am primit felicitări și m-am întors la locul meu tocmai la timp să-i văd pe Max câștigând la categoria „Cel mai bun regizor" și pe Harry „Cel mai bun film", apoi am stat toți trei la poza de după, zâmbind cu gura până la urechi.

Ne cățăraserăm chiar în vârful muntelui, iar în acea seară înfipsesem și steagul în el.

CAM PE LA UNU NOAPTEA, DUPĂ CE HARRY SE ÎNTORSESE deja la hotel să vadă ce mai face Connor, Max și cu mine ne aflam în curtea unui conac al șefului de la Paramount. În curte era o fântână rotundă, care stropea cu apă cerul nopții. Max și cu mine ne-am așezat, minunându-ne de ce reușiserăm împreună. I-a venit limuzina.

— Pot să te conduc la hotel? a întrebat.

— Unde ți-e partenera?

A ridicat din umeri.

— Mă tem că n-a interesat-o decât biletul la spectacol.

Am izbucnit în râs.

— Bietul Max!

— Niciun bietul Max! a zis el, clătinând din cap. Mi-am petrecut seara cu cea mai frumoasă femeie din lume.

Am clătinat din cap.

— Mare figură mai ești!

— Pari flămândă. Hai, urcă în mașină! O să mergem la hamburgeri.

— Hamburgeri?

— Sunt sigur că până și Evelyn Hugo mănâncă hamburgeri din când în când.

A deschis ușa limuzinei și m-a așteptat să urc.

— Trăsura dumneavoastră, doamnă! a zis el.

Voiam să mă duc acasă s-o văd pe Connor. Voiam să-i văd gurița deschisă cum dormea ea, așa, dar ideea de a merge la un hamburger cu Max Girard nu suna chiar atât de rău.

Câteva minute mai târziu, șoferul încerca să se strecoare pe la punctul de drive-through al unui Jack in the Box, iar

Max și cu mine ne-am decis că era mai simplu să coborâm din mașină și să intrăm.

Am stat amândoi la coadă, eu, în rochia mea de mătase bluemarin, el, în smoching, după doi adolescenți care-și comandau cartofi prăjiți, iar când ne-a venit rândul, casiera a țipat de parc-ar fi văzut un șoarece.

— O, Doamne! Ești Evelyn Hugo!

Am izbucnit în râs.

— Habar n-am despre ce vorbești, am zis.

După douăzeci și cinci de ani, replica asta tot mai funcționa de fiecare dată.

— Ba da, ești Evelyn Hugo!

— Prostii!

— E cea mai frumoasă zi din viața mea, a zis ea și a strigat spre cineva din spate: Norm, trebuie să vii să vezi asta! E Evelyn Hugo aici. În rochie lungă de seară.

Max a început să râdă și tot mai mulți oameni s-au întors să se uite. Începeam să mă simt ca un animal în cușcă. Nu prea te obișnuiești vreodată să fii țintuită cu privirea în spații mici. Au venit să se uite la mine câțiva oameni de la bucătărie.

— Se poate să primim și noi doi burgeri? a întrebat Max. Extra brânză pe al meu, vă rog!

Toată lumea l-a ignorat.

— Îmi dai un autograf? a întrebat femeia de la tejghea.

— Sigur! am zis eu amabilă.

Speram să se termine repede, ca să ne putem lua mâncarea și să plecăm. Am început să dau autografe pe meniuri și coifuri de hârtie. Am dat și pe vreo două bonuri.

— Chiar ar trebui să mergem! am zis. E târziu!

Nu s-a oprit însă nimeni. Toți au continuat să împingă obiecte înspre mine.

— Ai câștigat un Oscar, a zis o femeie mai în vârstă. Cu numai câteva ore în urmă. Te-am văzut eu!

— Da, am câștigat, am zis.

Am arătat spre Max cu pixul din mână.

— La fel și el.

Max a făcut cu mâna. Am mai dat autografe pe câteva obiecte, am mai strâns câteva mâini.

— OK, chiar trebuie să plec! am zis.

Mulțimea m-a înghesuit și mai tare.

— OK! a zis Max. Lăsați-o pe doamna să răsufle!

Am privit în direcția din care i se auzea vocea și l-am văzut venind spre mine, despărțind mulțimea. Mi-a întins burgerii, m-a ridicat și trântit pe umăr și am ieșit din restaurant și ne-am urcat în limuzină.

— Uau! am zis eu când m-a lăsat jos.

S-a urcat lângă mine. A luat punga.

— Evelyn!

— Ce e?

— Te iubesc!

— Cum adică mă iubești?

S-a aplecat spre mine, strivind burgerii, și m-a sărutat.

I-am simțit sărutul ca și cum cineva ar fi pornit curentul într-o clădire de mult abandonată. Nu mai fusesem sărutată așa de când mă părăsise Celia. Nu mai fusesem sărutată cu dorință, genul acela de dorință care stârnește dorință, de când iubirea vieții mele ieșise pe ușă.

Și iată-l pe Max, doi burgeri deformați între noi și buzele lui calde pe ale mele.

— La asta mă refer! Ia-o cum vrei!

În dimineața următoare, m-am trezit laureată a Premiului Oscar, cu un superb copilaș de șapte ani mâncând mâncare de la room service la mine în pat.

S-a auzit o bătaie în ușă. Am deschis. În fața mea se aflau două duzini de trandafiri roșii cu un bilețel în care scria: „Te iubesc de când te-am cunoscut. Am încercat să mă opresc. N-are să meargă. Părăsește-l, *ma belle*! Mărită-te cu mine! Pupici și îmbrățișări, M."

— AR TREBUI SĂ NE OPRIM AICI, ZICE EVELYN.

Are dreptate. Se face târziu și bănuiesc că am vreo câteva apeluri ratate și e-mailuri la care trebuie să răspund, inclusiv un mesaj vocal de la David.

— OK! spun și-mi închid carnețelul de notițe și opresc înregistrarea.

Evelyn strânge niște hârtii și căni de cafea stătută care s-au adunat peste zi.

Mă uit la telefon. Două apeluri ratate de la David. Unul de la Frankie. Unul de la mama.

Îmi iau la revedere de la Evelyn și ies în stradă.

Aerul e mai cald decât mă așteptam, așa că-mi dau haina jos. Scot telefonul din buzunar. Ascult mesajul vocal de la mama mai întâi, pentru că nu sunt sigură că sunt gata să aflu ce are David de zis. Nu știu ce *vreau* să zică și, astfel, nu știu ce o să mă dezamăgească atunci când n-o să zică acel ceva.

Bună, scumpo! zice mama. *Te sun să-ți aduc aminte c-o să ajung în curând. Zborul meu sosește vineri seara. Știu c-o să insiști să ne vedem la aeroport din cauză că m-am rătăcit o dată prin metrou, dar nu-ți face griji! Serios. Mă descurc și eu să-mi dau seama cum s-ajung la apartamentul fiicei mele de la JFK. Sau LaGuardia. O, Doamne, nu crezi c-am rezervat din greșeală zborul spre Newark, nu? Nu, n-am făcut-o. N-aș fi făcut așa ceva. Mă rog, sunt așa de încântată să te văd, gălușcuța mea! Te iubesc.*

Deja râd până să termine mesajul. Mama s-a rătăcit în New York de mai multe ori, nu doar o dată, mereu din cauza faptului că refuză să ia un taxi. Insistă că e în stare să se

descurce cu transportul în comun, chiar dacă ea s-a născut și a crescut în Los Angeles și habar n-are cum se intersectează în realitate două tipuri de mijloace de transport.

De asemenea, niciodată n-am putut suferi să mă strige găluștuța ei. În principal pentru că amândouă știm că e o referire la cât de grasă eram eu când eram mică; arătam ca o găluștă dând pe-afară de umplutură.

Până să termin cu mesajul ei și să-i răspund cu un SMS (*Așa de încântată-s să te văd! Ne întâlnim la aeroport, numai să-mi spui la care!*), am și ajuns la stația de metrou.

Mi-aș putea argumenta ușor c-ar trebui să ascult mesajul vocal al lui David când ajung în Brooklyn și aproape c-o și fac. Foarte aproape. În schimb, stau afară, lângă scară și apăs pe redare.

Bună! zice el, cu vocea lui cea dogită atât de familiară. *Ți-am dat SMS, dar n-am primit răspuns de la tine. Sunt... sunt la New York. Acasă. Adică aici, la apartament. Apartamentul nostru. Sau... al tău. Mă rog. Sunt aici. Te aștept. Știu că-i din scurt, dar nu crezi c-ar trebui să discutăm? Nu crezi că mai e ceva de zis? Bat și eu câmpii acum, așa c-am să închei. Sper însă să te văd în curând.*

Când se termină mesajul, cobor în fugă scările, validez cartela și mă strecor în tren tocmai când pleacă. Mă vâr în vagonul plin ochi și încerc să mă liniștesc cât trece trenul vuind prin fiecare stație.

Ce naiba caută acasă?

Cobor din tren și ies în stradă. Îmi pun haina pe mine când dau de aerul proaspăt. În Brooklyn pare că e mai frig decât în Manhattan în seara asta.

Încerc să nu alerg spre apartamentul meu. Încerc să rămân calmă, netulburată. *Nu-i nevoie să te grăbești,* îmi spun. Unde mai pui că nici nu vreau să apar cu răsuflarea întretăiată și nu vreau să-mi deranjez părul.

Intru pe ușa din față și o iau în sus pe scări spre apartamentul meu.

Bag cheia în ușă.

Iată-l!

David.

La mine în bucătărie, spălând vase de parc-ar locui aici.

— Bună! zic eu, cu privirea ațintită pe el.

Arată neschimbat. Ochi albaștri, gene groase, păr ras în părți. E îmbrăcat cu un tricou castaniu pestriț și blugi gri-închis.

Când l-am cunoscut, când ne-am îndrăgostit, mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că era alb făcea lucrurile mai ușoare, pentru că știam că n-are să-mi spună niciodată că nu-s suficient de neagră. Mă gândesc la Evelyn când a auzit-o prima oară pe menajeră vorbind spaniolă.

Mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că nu era prea citit însemna că n-avea niciodată să creadă că scriu prost. Mă gândesc la Celia spunându-i lui Evelyn că nu era o bună actriță.

Mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că eu eram aia mai atrăgătoare dintre noi mă făcea să mă simt mai bine, pentru că eram convinsă că asta însemna că n-avea să plece niciodată. Mă gândesc la cum a tratat-o Don pe Evelyn în ciuda faptului că era, după cum se poate demonstra, cea mai frumoasă femeie din lume.

Evelyn făcuse față cu brio acestor situații.

Uitându-mă la David chiar acum, văd că eu m-am ascuns de ele.

Probabil toată viața.

— Bună! zice.

Nu mă pot abține să nu vomit vorbele pe gură. N-am nici timpul, nici energia ori cumpătarea de a le organiza bine sau de a le rosti cu blândețe.

— Ce cauți aici?

David pune castronelul din mână în dulap și se întoarce către mine.

— M-am întors să rezolv niște chestii.

— Iar eu sunt ceva de rezolvat?

Îmi las geanta jos, în colț, și-mi arunc pantofii din picioare.

— Tu ești o chestiune pe care trebuie s-o îndrept, zice el. Am făcut o greșeală. Cred că amândoi am făcut.

Oare de ce nu mi-am dat eu seama până în acest moment că problema e încrederea mea în mine? Că la baza problemelor mele stă faptul că trebuie să mă simt suficient de sigură de ce sunt ca să le spun tuturor celor cărora nu le place să se ducă învârtindu-se? De ce mi-am petrecut eu oare atâta timp acceptând mai puțin când știu al dracului de bine că lumea se așteaptă la mai mult?

— Eu n-am făcut o greșeală, zic, ceea ce mă surprinde la fel de mult, dacă nu și mai și, decât îl surprinde pe el.

— Monique, amândoi ne-am pripit. Eu eram supărat că nu voiai să te muți la San Francisco, deoarece simțeam că-mi câștigasem dreptul de a-ți cere să te sacrifici pentru mine, pentru cariera mea. Încep să formulez un răspuns, dar David continuă: Iar tu erai supărată că ți-aș cere așa ceva, dat fiind că știu cât de importantă e viața ta aici. Numai că... mai sunt și alte moduri de-a gestiona situația. Putem să menținem o relație la distanță pentru o vreme, după care, într-un final, să mă mut înapoi aici sau tu la San Francisco. Avem alternative. Asta e tot ce spun. Nu trebuie să divorțăm. Nu trebuie să renunțăm la asta.

Mă așez pe canapea, jucându-mă cu mâinile cât mă gândesc. Acum, c-o zice, îmi dau seama ce anume mi-a provocat atâta tristețe în ultimele săptămâni, ce m-a necăjit și m-a făcut să mă simt groaznic cu mine.

Nu-i respingerea.

Și nici durerea sufletească.

E înfrângerea.

„Pe mine însă nu m-a durut sufletul când m-a părăsit Don. Pur și simplu am simțit că-mi eșuase căsnicia. Iar astea două sunt chestii foarte diferite."

Evelyn tocmai îmi spusese asta săptămâna trecută.

Iar acum înțeleg de ce m-a iritat.

Mă resimțeam fiindcă eșuasem lamentabil. Fiindcă alesesem tipul nepotrivit pentru mine. Fiindcă intrasem în

căsnicia nepotrivită. Fiindcă adevărul e că, la cei treizeci și cinci de ani ai mei, încă nu iubesc pe nimeni suficient de mult, cât să fac sacrificii pentru el. Nu mi-am deschis inima suficient de tare, cât să-i permit cuiva să intre în ea atât de mult.

Unele căsătorii nu sunt chiar atât de grozave. Unele iubiri nu sunt atotcuprinzătoare. Uneori te desparți pentru că nu vă mergea chiar așa de bine împreună de la început.

Uneori divorțul nu-i așa o pierdere enormă. Uneori doar presupune trezirea a doi oameni din ceață.

— Nu cred... Cred c-ar trebui să te duci acasă, la San Francisco, îi zic eu într-un final.

David vine lângă mine pe canapea.

— Iar eu cred c-ar trebui să rămân aici, zic. Și nu cred că o căsătorie la distanță e mutarea potrivită. Cred... Cred că divorțul este.

— Monique...

— Îmi pare rău! spun când mă ia de mână. Aș vrea să nu fi simțit astfel, dar bănuiesc, în adâncul inimii mele, că și tu crezi la fel. Pentru că n-ai venit aici să-mi spui cât de dor ți-e de mine. Sau cât de greu ți-a fost să trăiești fără mine. Ai zis că nu vrei să renunți și, uite ce e, nici eu nu vreau să renunț. Nu vreau să dau greș cu asta, dar nu-i un motiv grozav să rămânem împreună. Ar trebui s-avem motive *pentru care* nu vrem să renunțăm. N-ar trebui să fie doar *faptul că* nu vrem să renunțăm. Iar eu n-am... Eu n-am niciunul.

Nu știu sigur cum să spun ce vreau să spun cu blândețe, așa că pur și simplu o arunc.

— Nu te-am simțit niciodată ca pe jumătatea mea.

Abia când se ridică de pe canapea, îmi dau seama că presupusesem c-aveam să stăm acolo multă vreme vorbind și abia după ce-și pune geaca mă lovește ideea că el probabil presupusese c-avea să doarmă aici la noapte.

Când însă e cu mâna pe clanță, îmi dau seama c-am pus în mișcare sfârșitul unei vieți mediocre pentru a găsi în cele din urmă una grozavă.

— Sper ca într-o bună zi să găsești pe cineva pe care să-l simți ca pe jumătatea ta, zice David.

Precum Celia.

— Mulțumesc! Sper ca și tu să găsești pe cineva la fel.

Zâmbește cumva mai mult a încruntătură, apoi pleacă.

Se presupune că, atunci când pui capăt unei căsnicii, nu mai poți să dormi din cauza asta, nu?

La mine însă nu e cazul. Dorm fără griji.

Primesc un apel de la Frankie a doua zi de dimineață tocmai când mă așez la Evelyn să mă apuc de treabă. Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, dar deja mi se învârt prea multe prin creier. Să mai pun și „Sun-o pe Frankie!" pe listă s-ar putea să mă dea peste cap. Mai bine să mă ocup de problemă acum. Să scap de ea.

— Bună, Frankie!

— Bună! zice ea cu glas lin, aproape voios. Trebuie să programăm ședința foto. Presupun că Evelyn o să vrea la ea în apartament?

— A, bună întrebare! O secundă!

Opresc microfonul telefonului și mă întorc către Evelyn:

— Întreabă când și unde vrei să faci ședința foto.

— Aici e bine. Hai s-o punem vineri!

— Asta-i peste trei zile.

— Da, cred că vineri vine după joi. Am nimerit-o?

Zâmbesc și clatin din cap la ea, apoi pornesc microfonul să vorbesc cu Frankie.

— Evelyn zice că aici în apartament, vineri.

— Dimineața târziu, poate. Unsprezece.

— Unsprezece îți convine? o întreb pe Frankie.

Acceptă.

— Absolut fantastic!

Închid și mă uit la Evelyn.

— Vrei să faci o ședință foto aici peste trei zile?

— Nu, *tu* vrei să fac o ședință foto, nu-ți amintești?

— Ești sigură cu vineri?

— O să terminăm până atunci. Va trebui să muncești până mai târziu decât de obicei. O să mă îngrijesc să aibă Grace brioșele alea care-ți plac și cafeaua de la Peet's pe care știu c-o preferi.

— OK! E bine, dar mai avem încă destul de acoperit.

— Nu-ți bate capul! Terminăm până vineri.

Când mă uit sceptică la ea, zice:

— Ar trebui să te bucuri, Monique. Doar o să-ți primești răspunsurile.

CÂND A CITIT HARRY BILEȚELUL DE LA MAX A AMUȚIT DE uluială. Mai întâi am crezut că-i rănisem sentimentele arătându-i-l, după care mi-am dat seama la ce se gândea.

O duseserăm pe Connor la un loc de joacă din Coldwater Canyon din Beverly Hills. Zborul nostru de întoarcere la New York pleca peste câteva ore. Connor se juca la leagăne, iar Harry și cu mine o supravegheam.

— Nu s-ar schimba nimic între noi, dac-am divorța, a zis el.

— Dar Harry...

— John nu mai e. Celia a plecat. Nu mai e nevoie să ne ascundem în spatele unor întâlniri duble. Nu s-ar schimba nimic.

— *Noi* ne-am schimba, am zis eu, uitându-mă la Connor cum își lua avânt din picioare mai puternic, să ducă leagănul mai sus.

Harry o privirea prin ochelarii lui de soare, zâmbindu-i. I-a făcut cu mâna.

— Bravo, scumpo! i-a strigat el. Nu uita să te ții bine de lanțuri dacă vrei să te dai atât de sus!

Începuse să-și mai controleze un pic băutul. Învățase să-și aleagă momentele în care îi ceda și nu permitea să-l împiedice nimic de la lucru sau în relația cu fiica lui. Eu însă tot îmi făceam griji despre ce s-ar fi făcut el dacă era lăsat prea mult de capul lui.

Și-a întors către mine.

— Nu ne-am schimba, Ev. Ți-o promit. Eu aș locui în casa mea, ca acum. Tu în a ta. Aș trece pe la voi în fiecare zi. Connor ar dormi la mine noaptea când vrea. Din punct de

vedere al aparențelor ar fi mai logic. În curând lumea o să înceapă să se întrebe de ce avem noi două case.

— Harry...

— Tu fă ce vrei! Dacă nu vrei să fii cu Max, atunci nu fi! Nu zic decât că există niște motive destul de întemeiate ca să divorțăm și nu prea multe argumente contra, cu excepția faptului că n-o să-ți mai spun nevastă, ceea ce am fost mereu mândru să fac. O să fim însă la fel ca întotdeauna. O familie. Și... cred că ți-ar prinde bine să te îndrăgostești de cineva. Meriți să fii iubită astfel.

— La fel și tu.

A zâmbit cu regret.

— Am avut parte de iubirea mea, iar acum s-a dus. Pentru tine însă, cred că e timpul. Poate o să fie Max, poate nu, dar poate c-ar trebui să fie cineva.

— Nu-mi surâde ideea divorțatului de tine, am zis. Indiferent de cât de fără noimă ar putea să fie.

— Tata, uite! a zis Connor, întinzându-și cu o mișcare bruscă picioarele în aer, ridicându-se cu leagănul și apoi sărind din el și aterizând în picioare.

Mai să-mi provoace un atac de cord!

— Excelent! i-a zis Harry, râzând, după care s-a întors spre mine. Scuze, s-ar putea să fi învățat de la mine asta!

— M-am gândit eu.

Connor s-a urcat la loc în leagăn, iar Harry s-a aplecat spre mine și m-a cuprins cu brațul pe după umeri.

— Știu că nu-ți surâde ideea divorțatului de mine, a zis, dar cred că-ți surâde ideea măritișului cu Max. Altfel nu cred că te-ai mai fi deranjat să-mi arăți bilețelul.

— Tu chiar vorbești serios? am întrebat.

Max și cu mine ne aflam la New York, în apartamentul lui. Trecuseră trei săptămâni de când îmi spusese că mă iubește.

— Foarte serios. Cum e vorba aia? Serios pe cât de grav e cancerul.

— Atacul de cord.

— Bine, sunt la fel de serios pe cât e de grav un atac de cord.

— De-abia dacă ne cunoaștem, am zis.

— Ne cunoaștem din 1960, *ma belle*. Pur și simplu nu-ți dai seama cât timp a trecut. Sunt mai bine de douăzeci de ani.

Mă apropiam de patruzeci și cinci de ani. Max era cu câțiva ani mai mare. Cu o fiică și un soț de fațadă, credeam că-i exclus să mă mai îndrăgostesc. Nu știam sigur cum o să se mai întâmple.

Și iată un bărbat, un bărbat frumos, pe care chiar îl plăceam, un bărbat cu care aveam un trecut, care zicea că mă iubește!

— Deci tu propui să-l părăsesc pe Harry? Așa, pur și simplu? Pentru ceea ce credem că s-ar putea să existe între noi?

Max s-a încruntat la mine.

— Nu sunt pe-atât de prost pe cât mă crezi tu.

— Nu te cred prost deloc.

— Harry e homosexual.

Mi-am simțit trupul smucindu-se de lângă el, cât de departe posibil.

— Habar nu am despre ce vorbești.

A izbucnit în râs.

— Replica asta n-a mers când ne luam burgeri și n-are să meargă nici acum.

— Max...

— Îți face plăcere să-ți petreci timpul cu mine?

— Bineînțeles că da.

— Și nu ești de acord că ne înțelegem, creativ vorbind?

— Desigur.

— Nu ți-am fost eu regizor la trei dintre cele mai importante filme din cariera ta?

— Ba da.

— Și tu crezi că-i o întâmplare?

Am reflectat asupra întrebării.

— Nu, nu e.

— Nu, nu e. E pentru că te *văd* pe tine. Pentru că tânjesc după tine. Pentru că, din clipa în care am dat cu ochii de tine, trupul meu a fost plin de dorință pentru tine. Pentru că mă îndrăgostesc de tine de zeci de ani. Aparatul de filmat te vede așa cum te văd și eu. Iar când se întâmplă asta, te înalți.

— Ești un regizor talentat.

— Da, sigur că sunt, dar numai pentru că mă inspiri tu. Tu, Evelyn Hugo a mea, ești talentul care susține fiecare film în care apari. Tu ești muza mea. Iar eu sunt dirijorul tău. Eu sunt persoana care scoate de la tine cele mai bune roluri.

Am tras adânc aer în piept, cântărindu-i spusele.

— Ai dreptate, am zis. Ai mare dreptate.

— Nu mă pot gândi la ceva mai erotic, decât a ne fi sursă de inspirație unul altuia.

S-a aplecat spre mine. Îi simțeam bătaia inimii pe piele.

— Și nu mă pot gândi la nimic mai plin de semnificație decât felul în care ne înțelegem unul pe altul. Ar trebui să-l părăsești pe Harry. N-o să pățească nimic. Nimeni nu știe ce e el, și chiar dacă da, nu vorbește. N-are nevoie să-l mai protejezi tu. *Eu* am nevoie de tine, Evelyn. Am atât de tare nevoie de tine! mi-a șoptit el la ureche.

Căldura respirației lui și felul în care țepii din barba sa m-au zgâriat pe obraz m-au trezit.

L-am înșfăcat, l-am sărutat, mi-am scos bluza și i-am rupt cămașa de pe el. I-a desfăcut cureaua pantalonilor, smucind catarama. Mi-am rupt nasturele de la blugi. M-am împins în el.

Felul în care m-a înșfăcat și el, felul în care s-a mișcat, mi-a arătat clar cu câtă înfocare mă dorea, că nu-i venea să creadă ce noroc avea să mă atingă. Când mi-am dat jos bretelele sutienului și mi-am dezvelit sânii, m-a privit în ochi și mi-a pus mâinile pe piept ca și cum ar fi dat la iveală o comoară ascunsă.

Era atât de plăcut să fiu atinsă astfel! Să-mi las liberă propria dorință. S-a întins pe canapea, cu mine peste el, mișcându-mă așa cum voiam, luând ce-mi trebuia de la el, simțind plăcere pentru prima oară după ani de zile.

Mă simțeam de parc-aș primit apă în deșert.

Când s-a terminat, nu voiam să mă desprind de el. Voiam să nu mai plec deloc de lângă el.

— O să fii tată vitreg, am zis. Pricepi?

— O iubesc pe Connor, a zis Max. Iubesc copiii, deci pentru mine e un câștig.

— Iar Harry o să fie mereu prin preajmă. N-o să plece niciodată. E o constantă.

— Nu mă deranjează, mereu mi-a plăcut Harry.

— Aș vrea să rămân la mine în casă, am zis. Nu aici. Să n-o dezrădăcinez pe Connor.

— Bine, fie! a zis el.

Am tăcut. Nu știam exact ce vreau, cu excepția faptului că voiam mai mult din el. Voiam trăirea cu el din nou. L-am sărutat. Am gemut. L-am ajutat să urce ușurel pe mine. Am închis ochii și, pentru prima oară după ani de zile, când i-am închis, n-am văzut-o pe Celia.

— Da, am zis când făcea dragoste cu mine. O să mă mărit cu tine.

Dezamăgitorul de Max Girard

◆

Now This

11 iunie 1982

EVELYN HUGO DIVORȚEAZĂ DE HARRY CAMERON CA SĂ SE MĂRITE CU REGIZORUL MAX GIRARD

Evelyn Hugo e genul de femeie care se tot căsătorește! După 15 de ani de căsnicie, ea și producătorul Harry Cameron o apucă fiecare pe drumul său. Cei doi tocmai au încheiat un șir de victorii, luând amândoi Oscarul anul acesta pentru filmul *All for Us*.

Surse afirmă că Evelyn și cu Harry erau despărțiți de ceva vreme. Căsnicia le devenise ceva puțin mai mult decât o prietenie în ultimii ani. Unii spun că Harry locuiește în casa răposatului său prieten, John Braverman, pe aceeași stradă cu Evelyn.

Între timp, Evelyn trebuie să se fi folosit de acest răgaz ca să se apropie de Max Girard, regizorul ei din *All for Us*. Cei doi au anunțat planuri de căsătorie. Timpul va spune dacă Max e biletul norocos spre fericire al lui Evelyn. Ceea ce știm însă este că el va fi soțul numărul șase.

MAX ȘI CU MINE NE-AM CĂSĂTORIT LA JOSHUA TREE, avându-i alături pe Connor, Harry și fratele lui Max, Luc. Max propusese inițial Saint-Tropez sau Barcelona pentru nuntă și luna de miere.

Amândoi însă tocmai terminaserăm de turnat filme la Los Angeles și m-am gândit că suna bine ideea s-o facem în grup restrâns în deșert.

Am renunțat la alb, cum încetasem de multă vreme să mai afișez inocență. În schimb, am purtat o rochie maxi de un albastru ca apa oceanului și-am avut părul blond întors un pic cu peria spre exterior. Aveam patruzeci și patru de ani.

Connor a purtat o floare în păr. Harry a stat lângă ea în pantaloni eleganți și o cămașă cu colțurile gulerului prinse cu nasturi.

Max, mirele meu, s-a îmbrăcat în haine de in alb. Glumiserăm cum că, deoarece era la prima lui nuntă, el trebuia să fie cel care să se îmbrace în alb.

În seara aceea, Harry și Connor au luat avionul spre New York, iar Luc spre casa lui din Lyon. Max și cu mine am stat într-o cabană, având parte de o noapte rară de singurătate.

Am făcut dragoste pe pat, pe birou și, în miez de noapte, pe verandă, sub stele.

De dimineață, am mâncat grepfrut și-am jucat cărți.

Am tot umblat de pe un canal pe altul la televizor. Am râs de ne-am prăpădit. Am discutat despre filmele care ne plăceau mult, filmele pe care le făcuserăm, filmele pe care voiam să le facem.

Max a zis c-are o idee pentru un film de acțiune cu mine în rolul principal. I-am spus că nu sunt sigură că-s bună de eroină de acțiune.

— Am trecut de patruzeci de ani, Max! am zis.

Ne plimbam prin deșert, cu soarele bătându-ne în cap. Uitasem apa în cabană.

— Tu ești fără vârstă, a replicat el, ridicând norișori de nisip cu picioarele. Poți să faci orice. Ești Evelyn Hugo.

— Sunt Evelyn, i-am zis.

M-am oprit și l-am luat de mână.

— Nu trebuie să mă strigi mereu Evelyn Hugo.

— Dar asta ești. Ești Evelyn Hugo cea unică. Ești extraordinară.

Am zâmbit și l-am sărutat. Mă simțeam atât de ușurată să fiu iubită, să simt iubire. Mă simțeam atât de veselă pentru că-mi doream să fiu iar cu cineva. Credeam că Celia n-o să se mai întoarcă la mine. Max însă era chiar în fața mea. Era al meu.

Când ne-am întors la cabană, eram arși de soare și morți de sete. Am pregătit pentru cină unt de arahide și peltea și am stat în pat și ne-am uitat la știri. Părea totul atât de liniștit! Nimic de dovedit, nimic de ascuns.

Am adormit înconjurată de brațele lui Max, simțindu-i bătăile inimii pe spate.

A doua zi de dimineață însă, când m-am trezit și aveam părul în dezordine și-mi mirosea gura, m-am uitat la el, așteptând să văd un zâmbet pe chipul lui. El însă avea o figură indiferentă, ca și cum ar fi stat ore în șir cu ochii în tavan.

— Ce te frământă?

— Nimic!

Îi încărunțea părul de pe piept, ceea ce mie mi se părea că-i dădea un aspect regesc.

— Ce e? Poți să-mi spui.

S-a întors și s-a uitat la mine. Mi-am aranjat părul, simțindu-mă oarecum jenată pentru cât de neîngrijită arătam. El și-a îndreptat iar privirea către tavan.

— Nu-i cum mi-am închipuit.

— Ce ți-ai închipuit?

— Pe tine. Mi-am închipuit splendoarea unei vieți cu tine.

— Și acum nu-ți mai închipui?

— Nu, nu-i asta, a răspuns el, clătinând din cap. Pot să fiu sincer? Cred că nu pot să sufăr deșertul. E prea mult soare și nu-i mâncare bună, și de ce suntem noi aici? Suntem orășeni, iubirea mea. Ar trebui să ne ducem acasă.

Am izbucnit în râs, ușurată că nu era ceva mai grav.

— Mai avem trei zile aici, am zis.

— Da, da, știu, *ma belle*, dar, te rog, hai să mergem acasă!

— Mai devreme?

— Putem să ne luăm o cameră la Waldorf pentru câteva zile în loc să stăm aici.

— OK! am zis eu. Dacă ești sigur.

— Sunt, a zis el, după care s-a ridicat și a făcut un duș.

Mai încolo, când așteptam să ne îmbarcăm la aeroport, Max s-a dus să cumpere ceva de citit în avion. S-a întors cu revista *People* și mi-a arătat ce se scrisese despre nunta noastră.

Pe mine mă făcuseră „bunăciune îndrăzneață", pe Max, „cavalerul" meu „alb".

— Destul de ca lumea, nu? Arătăm de parc-am fi dintr-o familie regală. Arăți atât de frumoasă în poza asta! Normal că da, așa și ești.

Am zâmbit, dar nu mă puteam gândi decât la celebra replică a Ritei Hayworth: „Bărbații se duc la culcare cu Gilda, dar se trezesc cu mine."

— Cred că poate o să dau jos câteva kile, a zis el, bătându-se ușor pe burtă. Vreau să fiu frumos pentru tine.

— Păi *ești* frumos. Mereu ai fost.

— Nu, a spus el, clătinând din cap. Uită-te la fotografia asta cu mine! Arăt de parc-aș avea bărbie triplă.

— E doar o poză proastă. Arăți minunat în realitate. N-aș schimba absolut nimic la tine, pe bune.

Max însă nu asculta.

— Cred c-am să mă las de mâncat prăjeli. M-am americanizat prea tare, nu crezi? Vreau să fiu frumos pentru tine.

Numai că nu pentru *mine* voia el să fie frumos. Voia să fie frumos pentru fotografiile pe care avea să le facă *alături de* mine.

Am simțit cum mi se sfâșie un pic inima când ne-am urcat în avion, apoi din ce în ce mai tare cât l-am privit citind revista în timpul zborului.

Chiar înainte să aterizăm, un bărbat de la clasa economic a venit la clasa întâi la toaletă și s-a oprit să se uite la mine, nevenindu-i să-și creadă ochilor. După ce-a plecat, Max s-a întors către mine zâmbind și a întrebat: „Crezi că toți oamenii ăștia o să se ducă acasă și-o să le spună tuturor c-au fost în același avion cu Evelyn Hugo?"

În clipa în care a terminat de zis acestea, inima mea era deja complet sfâșiată în două.

Mi-a luat vreo patru luni să îmi dau seama că Max nici măcar nu intenționa *să încerce* să mă iubească, fiind capabil doar să iubească *ideea* de mine. După care – mi se pare așa prostesc s-o zic – n-am vrut să-l părăsesc pentru că nu voiam să divorțez.

Mă mai măritasem o singură dată cu un bărbat pe care-l iubeam. Căsătoria acesta era a doua oară în viața mea când mă măritasem crezând că poate să dureze. Unde mai pui că, la urma urmei, nu eu îl părăsisem pe Don, Don mă părăsise pe mine.

Cu Max, credeam că s-ar putea schimba ceva, că s-ar putea produce un declic, ceva care s-ar putea să-l facă să mă vadă așa cum eram cu adevărat și să mă iubească pentru asta. Credeam că poate l-aș putea iubi pe el cel adevărat suficient de mult ca să înceapă și el să mă iubească pe mine cea adevărată.

Credeam că aș putea avea într-un final o căsnicie fericită, cu rost, cu cineva.

Nu s-a întâmplat însă.

În schimb, Max mă arăta prin oraș ca pe trofeul care eram. Toată lumea o voia pe Evelyn Hugo, iar Evelyn Hugo îl voia pe el.

Fata din *Boute-en-Train* îi fascina pe toți, chiar și pe bărbatul care o crease. Nu știam însă cum să-i spun că și eu o iubeam, numai că nu eram ea.

ÎN 1988, CELIA A ACCEPTAT ROLUL LUI LADY MACBETH ÎNtr-o adaptare cinematografică. Și-ar fi putut depune candidatura pentru „Cea mai bună actriță", căci nu exista altă femeie cu un rol de mai mare întindere ca al ei în tot filmul. Probabil însă că-și depusese candidatura pentru „Cea mai bună actriță în rol secundar", pentru că, atunci când au ieșit buletinele de vot, acolo era nominalizată. În clipa în care am văzut asta, mi-am dat seama că fusese decizia ei. Atât era de deșteaptă.

Normal, am votat pentru ea.

Când a câștigat, mă aflam la New York împreună cu Connor și Harry. Max se dusese la premiile din acel an singur. Ne certaserăm pe subiect. El voise să merg cu el, eu să-mi petrec seara cu familia, nu în furou modelator și tocuri de cincisprezece centimetri.

În plus de asta, dacă e să fiu complet sinceră, aveam cincizeci de ani. Apăruse o întreagă generație de actrițe noi cu care să concurez. Erau toate superbe, cu piele netedă și păr lucios. Când ești cunoscută pentru cât de superbă ești, nu-ți poți închipui soartă mai rea decât să stai lângă cineva și să nu te poți măsura cu acea persoană.

Nu conta cât de frumoasă fusesem cândva. Îmi trecea timpul și toată lumea putea s-o vadă.

Începeau să-mi sece rolurile. Cele care mi se ofereau erau de mame ale rolurilor grozave oferite unor femei care aveau jumătate din vârsta mea. Viața la Hollywood e precum clopotul lui Gauss, iar eu îmi prelungisem șederea în vârf cât de mult putusem. Rezistasem mai mult decât

majoritatea. Acum însă intrasem într-o altă fază și mă scoteau cu toții la pensie.

Așa că nu, nu voisem să mă duc la Premiile Oscar. În loc să iau avionul spre Los Angeles și să-mi petrec ziua într-un scaun de machiaj, după care să-mi sug burta și să stau dreaptă în fața a sute de camere și milioane de ochi, am petrecut ziua cu fiica mea.

Luisa era în concediu și nu găsiserăm pe cineva care să ne placă să-i țină locul, astfel încât Connor și cu mine ne-am petrecut ziua jucându-ne de-a curățenia prin casă. Am pregătit împreună cina, după care am făcut niște floricele de porumb și am stat cu Harry să ne uităm cum câștigă Celia.

Era îmbrăcată cu o rochie de mătase galbenă cu volan la tiv. Părul ei roșu, acum mai scurt, era prins într-un coc pe ceafă. Mai înaintase în vârstă, sigur, dar nu fusese nicicând mai frumoasă de-ți tăia răsuflarea ca acum. Când i-au strigat numele, a urcat pe scenă și a acceptat premiul cu grația și sinceritatea pentru care o cunoștea dintotdeauna publicul. Tocmai când se pregătea să plece de la microfon, a zis: „Către oricine ar fi tentat să sărute televizorul în seara asta, vă rog, nu vă ciobiți dinții!"

— Mama, de ce plângi? a întrebat Connor.

Mi-am dus mâna la față și-am realizat că-mi dăduseră lacrimile.

Harry a zâmbit și m-a frecat pe spate.

— Ar trebui s-o suni, a zis. Niciodată nu-i o idee rea să îngropi securea războiului.

Am scris în schimb o scrisoare.

Draga mea Celia,

Felicitări! Le meriți cu prisosință. Nu încape îndoială că tu ești cea mai talentată actriță din generația noastră.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să știu că ești complet și total fericită. N-am mai sărutat televizorul

de data asta, dar am izbucnit în urale la fel de zgomotos ca dățile trecute.

Cu toată dragostea,
~~Edward~~
Evelyn

Am trimis-o cu aceeași liniște în suflet ca și cum aș fi trimis un mesaj în sticlă. Adică nu mă așteptam la niciun răspuns. O săptămână mai încolo însă a venit. Un plic mic, pătrat și crem adresat mie.

Draga mea Evelyn,

Citindu-ți scrisoarea m-am simțit ca și cum aș fi ieșit la suprafață după aer după ce-am fost prinsă sub apă. Sper c-o să mă ierți că vorbesc fără menajamente, dar cum de-am făcut așa o babilonie? Și ce înseamnă faptul că, deși n-am mai vorbit de un deceniu, eu tot îți aud vocea în minte zilnic?

Te sărut și te îmbrățișez,
Celia

Draga mea Celia,

Îmi asum toate greșelile noastre. Am fost egoistă și lipsită de prevedere. Nu pot decât să sper că ai găsit marea fericire în altă parte. Meriți atât de multă fericire! Îmi pare rău că nu ți-am putut-o oferi eu.

Cu drag,
Evelyn

Draga mea Evelyn,

Te ocupi cu revizionismul istoric. Eu am fost nesigură, meschină și naivă. Am dat vina pe tine pentru lucrurile pe care le făceai ca să ne ții secretele. Adevărul însă e că, de fiecare dată când opreai lumea exterioară să ne intre în viață, simțeam o imensă ușurare,

iar cele mai fericite momente ale mele tu le-ai aranjat. Nu ți-am recunoscut suficient meritele pentru asta. Amândouă am fost de vină, dar tu ai fost singura care și-a cerut vreodată scuze. Te rog, dă-mi voie să repar acest lucru acum: Îmi pare rău, Evelyn!

Cu drag,
Celia

P.S: Am văzut Three A.M. acum câteva luni. E un film îndrăzneț, curajos, important. Ar fi fost o greșeală din partea mea să mă pun în calea lui. Ai fost întotdeauna mult mai talentată decât am recunoscut eu.

Draga mea Celia,

Crezi că iubitele pot fi vreodată prietene? Tare nu-mi place să mă gândesc la anii care ne-au mai rămas din viața asta irosiți nevorbindu-ne în continuare.

Cu drag,
Evelyn

Draga mea Evelyn,

Max e ca Harry? Ca Rex?

Cu drag,
Celia

Draga mea Celia,

Îmi pare rău s-o spun, dar nu, nu e. E altfel. Sunt însă atât disperată să te văd! Ne putem întâlni?

Cu drag,
Evelyn

Draga mea Evelyn,

Sinceră să fiu, vestea asta mă dărâmă. Nu știu dac-aș putea suporta să te văd în asemenea împrejurări.

Cu drag,
Celia

Draga mea Celia,

Te-am sunat de multe ori în ultima săptămână, dar nu m-ai sunat înapoi. O să încerc iar. Te rog, Celia! Te rog!

Cu drag,
Evelyn

— ALO?

Glasul îi suna exact ca odinioară. Dulce, dar oarecum ferm.

— Eu sunt! am zis.

— Bună!

Felul în care s-a îmbunat în acel moment mi-a dat speranțe c-aș putea să-mi refac viața așa cum ar fi trebuit să fie dintotdeauna.

— L-am iubit. Pe Max. Dar nu-l mai iubesc.

Tăcere pe fir.

Apoi a întrebat:

— Ce spui acolo?

— Spun c-aș vrea să te văd.

— Nu pot să te văd, Evelyn.

— Ba da, poți.

— Ce vrei să facem? Să ne distrugem una pe cealaltă iar?

— Mă mai iubești? am întrebat.

A rămas tăcută.

— Eu încă te mai iubesc, Celia, jur!

— Nu... nu cred c-ar trebui să vorbim despre asta. Nu dacă...

— Nu dacă ce?

— Nu s-a schimbat nimic, Evelyn.

— S-a schimbat totul.

— Tot nu se poate să știe lumea cine suntem cu adevărat.

— Elton John a mărturisit, am zis. De ani de zile chiar.

— Elton John n-are copil și o carieră care se bazează pe faptul că publicul îl crede heterosexual.

— Zici c-o să ne pierdem slujbele?

— Nu-mi vine să cred că eu trebuie să-ți spun ție asta!

— Păi atunci dă-mi voie să-ți spun că *s-a* schimbat ceva! i-am zis. Nu-mi mai pasă. Sunt gata să renunț la tot.

— Nu se poate să vorbești serios!

— Ba da, absolut că da!

— Evelyn, nu ne-am mai văzut de ani de zile.

— Știu c-ai fost în stare să mă uiți. Știu c-ai fost cu Joan. Sunt sigură că și cu altele.

Am așteptat, sperând să mă corecteze, sperând c-o să-mi spună că nu mai fusese nimeni altcineva. N-a făcut-o însă. Așa că am continuat.

— Poți tu să-mi spui sincer c-ai încetat să mă iubești?

— Bineînțeles că nu.

— Și nici eu n-o pot spune. Te-am iubit în fiecare zi.

— Te-ai măritat cu altcineva.

— M-am măritat cu el pentru că mă ajuta să te uit, am zis. Nu pentru c-am încetat să te iubesc.

Am auzit-o pe Celia trăgând adânc aer în piept.

— O să vin la Los Angeles și o să luăm cina împreună, OK?

— Cina?

— Doar cina. Avem chestii de discutat. Cred că ne datorăm măcar o conversație lungă și plăcută. Ce-ai zice nu de săptămâna următoare, ci cealaltă? Poate să stea Harry cu Connor. Pot să rămân câteva zile.

Celia a tăcut din nou. Îmi dădeam seama că se gândea. Am avut impresia că momentul acela era decisiv pentru viitorul meu, al nostru.

— OK, a zis ea. Cina.

În dimineața de dinaintea plecării mele la aeroport, Max a dormit până târziu. Trebuia să fie pe platou în cursul după-amiezii pentru o filmare de noapte, așa că l-am strâns de mână în semn de rămas-bun și mi-am luat lucrurile din dulap.

Nu mă puteam hotărî dacă să iau scrisorile Celiei cu mine sau nu. Le păstrasem pe toate, cu tot cu plicuri, într-o

cutie în fundul dulapului. În ultimele zile, pe când adunam ceea ce urma să iau cu mine, le pusesem și pe ele în bagaj și le scosesem de acolo, încercând să mă hotărăsc.

Le recitisem în fiecare zi de când Celia și cu mine începuserăm să vorbim. Nu voiam să stau despărțită de ele. Îmi plăcea să-mi trec degetele peste cuvinte, simțind felul în care pixul lăsase urme pe hârtie. Îmi plăcea să-i aud vocea în minte, dar luam avionul s-o văd. Așa că m-am hotărât să nu le iau.

Mi-am pus cizmele și mi-am luat jacheta, după care am deschis fermoarul genții și am scos scrisorile. Le-am ascuns în spatele blănurilor.

I-am lăsat un bilet lui Max: *Mă întorc joi, Maximilian. Cu drag, Evelyn.*

Connor era în bucătărie, luând niște Pop-Tarts[1] înainte să se ducă acasă la Harry să stea acolo cât eram eu plecată.

— N-are taică-tu Pop-Tarts? am întrebat.

— Nu din alea cu zahăr brun. El ia din alea cu căpșuni, iar eu nu pot să le sufăr.

Am luat-o în brațe și-am sărutat-o pe obraz.

— La revedere! Să fii cuminte cât sunt plecată! am zis.

Și-a dat ochii peste cap la auzul vorbelor mele și n-am fost sigură dacă din cauza sărutului sau a indicațiilor. Tocmai făcuse treisprezece ani și-și începuse ascensiunea spre adolescență, ceea ce deja îmi frângea inima.

— Da, da, da, a zis. Ne vedem când ne-om vedea!

Am coborât pe trotuar unde mă aștepta limuzina. I-am dat șoferului geanta și, în ultima clipă, mi-a trecut prin cap că, după cină, Celia ar putea să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă. Ar putea să-mi spună că nu crede c-ar mai trebui să vorbim. Și s-ar putea ca pe zborul de întoarcere să tânjesc după ea mai tare decât oricând. M-am hotărât că voiam scrisorile. Le voiam cu mine. Aveam nevoie de ele.

---

[1] O marcă de produse de patiserie gândite să poată fi încălzite la prăjitorul de pâine sau în cuptorul cu microunde (n. tr.).

— Stai un pic! i-am zis șoferului și am dat fuga în casă.

Am prins-o pe Connor ieșind din lift taman când intram în clădire.

— Te-ai întors așa de repede? m-a întrebat ea, cu rucsacul în spate.

— Am uitat ceva. Să te distrezi bine în weekendul ăsta, scumpo! Spune-i tatălui tău că mă întorc acasă în câteva zile!

— Da! OK! Max tocmai s-a trezit, apropo.

— Te iubesc! i-am zis apăsând pe butonul de la lift.

— Și eu te iubesc! a replicat Connor.

Mi-a făcut cu mâna și a ieșit pe intrarea principală.

Am ajuns sus și m-am dus în dormitor. Iar acolo, la mine în dressing, era Max.

Scrisorile Celiei, pe care le păstrasem intacte, erau aruncate prin cameră, multe dintre ele smulse din plicuri, ca și cum nu erau nimic mai mult decât corespondență nesolicitată.

— Ce faci? am întrebat.

Era îmbrăcat cu un tricou negru și pantaloni de trening.

— *Eu* ce fac? a replicat el. Asta-i prea de tot. Tu să vii aici să *mă* întrebi pe *mine* ce fac.

— Sunt ale mele.

— A, văd asta, *ma belle*.

M-am aplecat și am încercat să i le iau. Le-a tras din fața mea.

— Ai o aventură? m-a întrebat surâzător. Cât de franțuzesc din partea ta!

— Max, încetează!

— Nu mă deranjează un pic de infidelitate, draga mea. Dacă e practicată cu respect și nu lasă dovezi.

La cum a zis-o, mi-am dat seama că se mai culcase cu altele de când eram căsătoriți și m-am întrebat dacă era vreo femeie cu adevărat ferită de bărbați ca Max și ca Don. M-am gândit la câte femei or fi crezut că și-ar putea împiedica bărbații să le înșele dac-ar fi la fel de superbe ca Evelyn Hugo. Ceea ce nu-l oprise pe niciunul dintre bărbații pe care-i iubisem.

— Nu te înșel, Max, deci vrei s-o lași baltă?

— Poate că nu. Bănuiesc că pot s-o cred. Ceea ce nu pot însă să cred e că ești o linguristă.

Am închis ochii; furia ardea atât de puternic în mine, că simțeam nevoia să mă detașez de lume, să mă adun în trupul meu.

— Nu sunt linguristă.

— Scrisorile astea altceva spun.

— Scrisorile astea nu te privesc.

— Poate. Dacă scrisorile astea n-o arată decât pe Celia St. James vorbindu-ți despre sentimentele ei pentru tine din trecut, atunci greșesc. Și o să le dau deoparte chiar acum și o să-ți cer imediat scuze.

— Bun!

— Am zis *dacă*.

S-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— E un mare *dacă*. Dacă scrisorile astea au fost trimise și te-au determinat să iei decizia să te duci la Los Angeles azi, atunci sunt supărat, fiindcă mă iei de prost.

Chiar cred că, dacă i-aș fi spus că n-aveam absolut nicio intenție să mă văd cu Celia la Los Angeles, dacă i-o vindeam bine, ar fi bătut în retragere. S-ar fi putut și să spună că-i pare rău și să mă conducă la aeroport.

Așa mi-a venit instinctiv să procedez, să mint, să ascund, să tăinuiesc ceea ce făceam și ceea ce eram. Cum am deschis gura să-i bag o replică, a ieșit însă altceva.

— Urma s-o văd. Ai dreptate.

— Urma să mă înșeli?

— Urma să te părăsesc, am zis. Cred c-o știi. Cred c-o știi de ceva vreme. O să te părăsesc. Dacă nu pentru ea, atunci pentru mine.

— Pentru ea?

— O iubesc. Mereu am iubit-o.

Arăta perplex, ca și cum m-ar fi forțat să intru în jocul ăsta presupunând c-aveam să declar forfait. A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Uau! Incredibil! M-am însurat c-o linguristă.

— Nu mai spune asta!

— Evelyn, dacă faci sex cu femei, ești lesbiană. Nu fi o lesbiană care se urăște pe sine! Așa ceva nu... așa ceva nu se cade.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că nu se cade. Nu urăsc deloc lesbienele. O iubesc pe una. Dar te-am iubit și pe tine.

— A, mai lasă-mă! a făcut el. Te rog să nu încerci să mă prostești mai mult decât ai făcut-o deja! Mi-am petrecut ani de zile iubindu-te doar că să aflu că n-a însemnat nimic pentru tine.

— Nu m-ai iubit nici măcar o afurisită de zi! Ce iubeai tu era să ai o stea de cinema la braț. Iubeai faptul că tu erai cel care putea să doarmă în patul meu. Asta nu-i iubire, asta-i posesie.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Bineînțeles că n-ai. Pentru că nu cunoști diferența dintre cele două.

— M-ai iubit vreodată?

— Da! Când ai făcut dragoste cu mine și m-ai făcut să simt dorință, când ai avut grijă de fiica mea și am crezut că vedeai la mine ceva ce nu mai vedea nimeni. Când am crezut c-aveai o putere de pătrundere și un talent pe care nu le avea nimeni. Te-am iubit foarte mult.

— Deci nu ești lesbiană, a zis el.

— Nu vreau să discut asta cu tine.

— Păi, o s-o faci. Trebuie.

— Nu, am zis eu, strângând scrisorile și plicurile și îndesându-mi-le în buzunare. Nu trebuie.

— Ba da! a replicat el, punându-se în fața ușii. Trebuie.

— Max, dă-te la o parte din drum! Plec.

— Nu ca s-o vezi pe ea. Nu poți.

— Ba bineînțelesc că pot!

A început să sune telefonul, dar eu eram prea departe ca să mai răspund la el. Știam că era șoferul. Știam că, dacă nu plecam, se putea să pierd avionul. Aveau să fie și alte

zboruri, dar eu voiam să-l prind pe ăsta. Voiam să ajung la Celia cât mai curând posibil.

— Evelyn, oprește-te! Mai gândește-te! N-are niciun sens. Nu poți să mă părăsești. Un telefon să dau și te-aș putea distruge. Aș putea să-i spun cuiva, oricui, despre chestia asta, și viața ta n-ar mai fi niciodată la fel.

Nu mă amenința. Pur și simplu îmi spunea ceva ce era atât de evident, de parc-ar fi zis: „Scumpo, nu gândești limpede. N-are cum să se sfârșească bine pentru tine."

— Ești un om bun, Max. Pot înțelege că ești suficient de supărat pe mine, cât să încerci să-mi faci rău. Eu însă știu că măcar te străduiești să faci ceea ce este corect în cea mai mare parte a timpului.

— Și dacă de data asta nu mă străduiesc? a zis el.

Iată într-un final, amenințarea!

— Te părăsesc, Max. Fie că se întâmplă acum, fie că se întâmplă mai încolo, dar de întâmplat, se va întâmpla cândva. Dacă te hotărăști că vrei să încerci să mă dobori din cauza asta, atunci bănuiesc că asta trebuie să faci.

Cum n-a vrut să se clintească, l-am dat la o parte din drum și am trecut de el spre ușă.

Iubirea vieții mele aștepta și aveam s-o recuceresc.

CÂND AM AJUNS LA SPAGO, CELIA DEJA SE AȘEZASE. ERA îmbrăcată cu niște pantaloni largi, negri, și cu o bluză subțire și aproape transparentă crem, fără mâneci. Era cald afară, aproape douăzeci și șase de grade, dar aerul condiționat al restaurantului era dat pe o setare înaltă, iar ei părea să-i fie un pic frig. I se făcuse pielea de găină pe brațe.

Părul ei roșcat era în continuare uluitor, dar acum clar vopsit. Nuanțele subtile aurii pe care le avea altădată, rezultat al naturii și al luminii soarelui, erau acum ușor saturate, arămii. Ochii ei albaștri erau la fel de îmbietori ca întotdeauna, dar pielea din jurul lor era mai moale.

Trecusem pe la chirurgul estetician de câteva ori în ultimii câțiva ani. Bănuiam că și ea fusese. Eram îmbrăcată cu o rochie neagră cu decolteu adânc în V, prinsă cu curea la talie. Părul meu blond, un pic mai deschis la culoare acum de la cărunțeala care se strecura în el și tuns mai scurt, îmi încadra fața.

S-a ridicat când m-a văzut.

— Evelyn! a zis ea.

Am îmbrățișat-o.

— Celia!

— Arăți grozav! a zis. Mereu arăți așa.

— Tu arăți exact ca ultima oară când te-am văzut.

— Nu ne-am spus niciodată minciuni, a replicat ea, zâmbind. Hai să nu începem acum!

— Ești superbă!

— Asemenea!

Am comandat un pahar de vin alb. Ea, un pahar de sifon cu limetă.

— Nu mai beau, mi-a explicat Celia. Nu-mi mai prieşte ca altădată.

— Nu face nimic! Dacă vrei, pot să-mi arunc vinul pe geam în clipa în care ajunge la masă.

— Nu! a spus ea, râzând. De ce să fie rezistenţa mea scăzută problema ta?

— Vreau ca tot ce ţine de tine să fie problema mea, am zis.

— Îţi dai seama ce spui? mi-a şoptit ea, aplecându-se peste masă.

— Bineînţeles că-mi dau seama ce spun.

— M-ai distrus. De două ori în viaţa noastră. Mi-a luat ani să mă vindec de tine.

— Şi-ai reuşit? De fiecare dată?

— Nu de tot.

— Cred că asta înseamnă ceva.

— De ce acum? De ce n-ai sunat acum nişte ani?

— Te-am sunat de un milion de ori după ce m-ai părăsit. Mai că ţi-am dărâmat uşa, i-am amintit eu. Am crezut că mă urăşti.

— Aşa a şi fost, a zis ea, trăgându-se în spate un pic. Încă te mai urăsc, cred. Măcar un pic.

— Şi crezi că nu te urăsc şi eu?

Am încercat să nu ridic tonul, să mă prefac că era o conversaţie între două prietene vechi.

— Un picuţ?

A zâmbit.

— Nu, presupun că e logic.

— N-o să las însă asta să mă oprească.

A oftat şi s-a uitat în meniul ei.

M-am aplecat spre ea, conspirativ.

— Înainte n-am crezut că am o şansă, i-am zis. După ce m-ai părăsit, am crezut că s-a închis uşa. Acum, că e întredeschisă, vreau s-o dau de perete şi să intru.

— Ce te face să crezi că e întredeschisă? a întrebat ea, uitându-se în partea din stânga a meniului.

— Luăm cina, nu?

— Ca prietene.

— Tu și cu mine n-am fost niciodată prietene.

A închis meniul și l-a pus pe masă.

— Am nevoie de ochelari de citit. Îți vine să crezi așa ceva? Ochelari de citit!

— Stai pe lângă mine!

— Pot să fiu meschină uneori, când mă simt rănită, mi-a amintit.

— Nu prea îmi spui ceva ce nu știu deja.

— Te-am făcut să te simți ca și cum nu erai talentată. Am încercat să te fac să crezi că aveai nevoie de mine pentru că eu îți conferam legitimitate.

— Știu!

— Dar ai avut mereu legitimitate.

— Știu și asta acum, i-am zis.

— Credeam c-o să mă suni după ce-ai câștigat Oscarul. Credeam că poate ai vrea să mi-l arăți, să mi-l vâri sub nas.

— Mi-ai ascultat discursul?

— Bineînțeles că da, a zis.

— M-am adresat ție.

Am luat o bucată de pâine și am uns-o cu unt, dar am pus-o imediat jos, neluând nici măcar o gură din ea.

— N-am fost sigură, a zis Celia. N-am fost sigură că la mine te refereai.

— Mai că nu ți-am rostit numele.

— Ai zis: „Ea."

— Exact.

— Am crezut că poate aveai o altă „ea".

Mă mai uitasem la alte femei în afară de Celia. Mă închipuisem cu altele în afară de ea. Toate însă, vreme de ceea ce mi s-a părut toată viața, se împărțiseră între „Celia" și „ne-Celia". Fiecare femeie cu care mă gândisem să încep o conversație ar fi putut la fel de bine să aibă „ne-Celia" ștampilat pe frunte. Dacă era să-mi risc cariera și tot ce iubeam pentru o femeie, ea avea să fie aceea.

— Nu există altă ea în afară de tine, i-am zis.

A ascultat și a închis ochii, apoi a vorbit, de parc-ar fi încercat să se abțină și, pur și simplu, nu putea.

— Dar au existat *ei*.

— Iar placa asta veche, am spus eu, încercând să nu-mi dau ochii peste cap. Am fost cu Max. Tu, clar, ai fost cu Joan. S-a comparat Joan cu mine?

— Nu, a răspuns Celia.

— Nici Max nu s-a putut compara cu tine.

— Dar încă mai ești măritată cu el.

— Bag actele. Se mută. S-a terminat.

— Ce brusc!

— De fapt, nu e. Trebuia făcută treaba de mult și, oricum, ți-a găsit scrisorile.

— Și te părăsește?

— Nu, amenință să mă dea în vileag dacă nu rămân cu el.

— Poftim?!

— Îl părăsesc și-l las să facă ce dracu' vrea. Pentru că am cincizeci de ani și n-am energia necesară să controlez fiecare chestiuță pe care-o spune cineva despre mine până mor de bătrânețe. Rolurile care mi se oferă sunt de rahat. Am Oscarul pe polița de deasupra căminului. Am o fiică spectaculoasă. Îl am pe Harry. Sunt cunoscută de toată lumea. O să se scrie despre filmele mele ani de-a rândul. Ce să mai vreau? O statuie de aur în cinstea mea?

Celia a izbucnit în râs.

— Păi asta e Oscarul!

Am râs și eu.

— Exact! Excelent argument! Deja o am, atunci. Nu mai e nimic altceva, Celia. Nu mai sunt munți de escaladat. Mi-am petrecut viața ascunzându-mă ca să nu mă dea nimeni jos de pe munte. Ei bine, știi ce? M-am săturat să mă ascund. Lasă-i să vină să mă ia! Din partea mea, n-au decât să m-arunce și-ntr-o fântână. Am contract să mai fac un ultim film la Fox mai încolo anul ăsta, după care gata, nu mai am nicio obligație!

— Nu vorbești serios!

— Ba da. Orice altă direcție de gândire... Așa te-am pierdut. Nu vreau să te mai pierd.

— Nu-i vorba doar de carierele noastre, a zis ea. Urmările sunt imprevizibile. Dac-o să-ți fie luată Connor?

— Pentru că iubesc o femeie?

— Pentru că se crede că ambii ei părinți sunt *queer*.

Am sorbit din vin.

— Cu tine nu pot să câștig, am zis eu în cele din urmă. Dacă vreau să mă ascund, mă faci lașă. Dacă am obosit să mă ascund, îmi spui c-o să-mi fie luată fata.

— Îmi pare rău! a replicat Celia.

Nu-i părea rău pentru ceea ce spusese, cât pentru lumea în care trăiam.

— Vorbești serios? Chiar ai renunța?

— Da! Aș face-o.

— Ești complet sigură? a întrebat chiar când chelnerul i-a pus în față friptura și mie, salata. Vreau să zic complet sigură?

— Da!

A tăcut preț de o clipă, cu ochii pironiți în farfurie. Părea să se gândească la ceva în acel moment și, cu cât stătea mai mult fără să zică nimic, cu atât mai în față mă aplecam eu, încercând să mă apropii de ea.

— Am o boală pulmonară obstructivă cronică, a zis ea într-un final. Probabil n-o să apuc să mai trăiesc mult după șaizeci de ani.

Am fixat-o cu privirea.

— Minți!

— Nu!

— Ba da! Nu poate fi adevărat!

— Este!

— Nu, nu e!

— Este!

A apucat furculița și a sorbit din apa din fața ei.

Mintea mea se resimțea în urma șocului, gândurile îmi umblau de colo, colo prin creier și inima mi se învârtea în piept.

Atunci a vorbit Celia din nou și singurul motiv pentru care am reușit să mă concentrez asupra cuvintelor ei a fost că știam că erau importante. Știam că ele contau.

— Cred c-ar trebui să-ți faci filmul. Să termini în forță și apoi... Și apoi, după asta, cred c-ar trebui să ne mutăm pe coasta Spaniei.

— Poftim?!

— Mereu mi-a plăcut ideea de a-mi petrece ultimii ani din viață pe o plajă frumoasă. Cu iubirea unei femei de treabă.

— Tu... tu ești pe moarte?

— Pot să caut niște locuri în Spania cât filmezi tu. O să găsesc un loc în care Connor să aibă parte de o educație grozavă. O să-mi vând casa de-aici. O să găsesc eu o clădire izolată pe undeva, cu suficient spațiu și pentru Harry. Și Robert.

— Fratele tău, Robert?

A dat din cap că da.

— S-a mutat aici pentru afaceri acum câțiva ani. Am devenit apropiați. El... știe cine sunt. Mă susține.

— Ce e obstructivă cronică...

— Emfizem, mai mult sau mai puțin, a zis ea. De la fumat. Tu mai fumezi? Ar trebui să încetezi. Chiar acum.

Am clătinat din cap, căci renunțasem de mult.

— Au tratamente care să încetinească evoluția bolii. Pot să duc o viață normală în cea mai mare parte, pentru o vreme.

— Și după aia?

— După aia, în cele din urmă, va fi greu să fiu activă, să respir. Când o să se întâmple asta, n-o să mai am mult timp. Acestea fiind zise, avem zece ani sau cam pe-acolo, dacă am noroc.

— Zece ani? De-abia ai patruzeci și nouă.

— Știu!

Am început să plâng. N-am putut să mă abțin.

— Faci o scenă, a zis ea. Trebuie să încetezi!

— Nu pot.

— OK! OK!

Și-a luat poșeta și a aruncat pe masă o bancnotă de o sută de dolari. M-a tras de pe scaun și ne-am dus la valet. I-a dat tichetul. M-a pus pe locul din față în mașina ei. M-a dus la ea acasă. M-a așezat pe canapea.

— Poți să te împaci cu situația? m-a întrebat.

— Ce vrei să spui? Normal că nu pot să mă împac.

— Dacă te *poți* împăca, a zis ea, atunci putem s-o facem. Putem să fim împreună. Cred că putem... putem să ne petrecem tot restul vieții împreună, Evelyn. Dacă te poți împăca. Dacă nu, nu pot să-ți fac așa ceva cu conștiința curată, dacă nu crezi c-o să poți supraviețui momentului.

— Cărui moment să supraviețuiesc, mai precis?

— Momentului în care mă pierzi. Nu vreau să te las să mă iubești dacă nu crezi că mă poți pierde iar. Pentru ultima oară.

— Nu pot! Bineînțeles că nu pot! Dar vreau s-o fac, oricum. O s-o fac, oricum. Da! am zis eu într-un final. Pot să supraviețuiesc momentului. Mai degrabă i-aș supraviețui decât să nu-l simt niciodată.

— Ești sigură?

— Da. Da, sunt sigură! Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Te iubesc, Celia! Mereu te-am iubit. Ar trebui să ne petrecem tot restul timpului pe care-l mai avem împreună.

Mi-a luat fața în palme. M-a sărutat, iar eu am plâns.

A început să plângă cu mine și, nu după multă vreme, nu mai știam dacă lacrimile al căror gust îl simțeam erau ale mele sau ale ei. Tot ce știam era că mă aflam încă o dată în brațele femeii pe care fusesem dintotdeauna menită s-o iubesc.

Într-un final, bluza Celiei a ajuns pe jos, iar rochia mea, ridicată în jurul coapselor. Îi simțeam buzele pe piept și mâinile pe abdomen. Am pășit afară din rochie. Așternuturile ei erau de un alb puternic și perfect moi. Nu mai mirosea a țigări și alcool, ci a citrice.

De dimineață, m-am trezit cu părul ei pe față, răsfirat pe pernă. M-am rostogolit pe o parte și mi-am lipit trupul de spatele ei.

— Uite cum o să procedăm! a zis Celia. O să-l părăsești pe Max. O să-mi sun un prieten din Congres. E reprezentant din Vermont. Are nevoie să se scrie de el în presă. Tu o să te afișezi cu el. O să răspândim un zvon că tu calci strâmb cu un bărbat mai tânăr.

— Câți ani are?

— Douăzeci și nouă.

— Isuse, Celia, e un copil! am exclamat eu.

— Asta o să spună și lumea. O să fie șocată că ieși cu el.

— Și când o să încerce Max să mă calomnieze?

— N-o să mai conteze ce încearcă el să zică despre tine. O să pară că-i plin de resentimente.

— Și după aia? am întrebat.

— După aia, ceva mai încolo, te măriți cu fratele meu.

— De ce o să mă mărit cu Robert?

— Pentru ca atunci când mor să fie al tău tot ce am. Averea mea o să fie sub controlul tău și poți să-mi păstrezi moștenirea.

— Ai putea să mă numești să mă ocup de ea.

— Și să vină cineva să încerce să ți-o ia pentru c-ai fost iubita mea? Nu! Așa e mai bine. O mișcare mai deșteaptă.

— Dar să mă mărit cu fratele tău? Ești nebună?

— O s-o facă, a zis. Pentru mine și pentru că-i un dezmățat căruia-i place să ducă în pat aproape fiecare femeie pe care-o vede. I-ai prinde bine la reputație. O situație în care toată lumea câștigă.

— Toate astea în loc să spui adevărul?

Am simțit cutia toracică a Celiei expandându-se și contractându-se sub mine.

— Nu putem spune adevărul. Ai văzut ce i-au făcut lui Rock Hudson? Dacă murea de cancer, ar fi fost teledonuri.

— Lumea nu înțelege SIDA, am zis.

— Ba o înțelege foarte bine, dar crede c-o merită pentru felul în care s-a molipsit de ea.

Mi-am lăsat capul pe pernă și am simțit cum mi se strângea inima. Avea dreptate, desigur. În ultimii ani văzusem cum

își pierduse Harry prieten după prieten, foști iubiți, din cauza SIDA. Îl văzusem plângând până i se înroșeau ochii de teamă să nu se îmbolnăvească, pentru că nu știa cum să-i ajute pe oamenii pe care-i iubea. Și văzusem și cum Ronald Reagan nici măcar nu recunoscuse ce se petrecea sub ochii noștri.

— Știu că s-au schimbat lucrurile din anii 1960, a zis ea. Numai că nu s-au schimbat chiar așa de mult. Reagan n-a declarat chiar atât de demult că drepturile gay-ilor nu-s drepturi civile. Nu poți risca s-o pierzi pe Connor. Așa c-o să-l sun pe Jack, prietenul meu din Camera Reprezentanților. O să strecurăm povestea. Tu o să-ți faci filmul. O să te măriți cu fratele meu și o să ne mutăm cu toții în Spania.

— Va trebui să vorbesc cu Harry.

— Bineînțeles. Vorbește cu Harry! Dacă nu-i surâde deloc Spania, o să ne ducem în Germania. Sau Scandinavia. Ori Asia. Nu-mi pasă. Doar trebuie să ne ducem undeva unde oamenilor n-o să le pese cine suntem, unde o să ne lase în pace și Connor poate să aibă o copilărie normală.

— O să ai nevoie de asistență medicală.

— O să zbor unde va fi nevoie sau putem aduce oameni la mine.

Am stat un pic pe gânduri.

— E un plan bun.

— Da?

Celia se simțea flatată, îmi dădeam seama.

— Învățăcelul a devenit maestru, am zis.

A izbucnit în râs și am sărutat-o.

— Am ajuns acasă, am spus.

Nu era casa mea. Nu mai trăiserăm aici împreună. Ea însă știa la ce mă refeream.

— Da! Am ajuns acasă!

Now This

1 iulie 1988

DIVORȚUL LUI EVELYN HUGO ȘI MAX GIRARD DEVINE URÂT DIN CAUZA ACUZAȚIILOR DE ADULTER

Evelyn Hugo se îndreaptă spre instanța de divorț încă o dată. A depus actele săptămâna asta pe motiv de „nepotrivire de caracter". Chiar dacă e expertă în materie, ăsta pare c-o să fie neobișnuit.

Surse afirmă că Max Girard solicită pensie de întreținere și au apărut relatări conform cărora Girard o vorbește pe Hugo de rău peste tot prin târg.

„E atât de supărat, că spune orice-i vine la gură", a declarat un apropiat. „Orice vă trece prin cap, el a zis-o. Că-l înșală, că-i lesbiană, că-i datorează Oscarul. E clar că-i cu inima tare frântă." Hugo a fost văzută recent cu un bărbat *mult* mai tânăr. Jack Easton, congresmen democrat din Vermont, are 29 de ani. Adică e cu mai bine de *20 de ani* mai mic decât Evelyn. Iar dacă fotografiile de la cină, în LA, arată ceva, se pare că e vorba de o iubire care se înfiripă.

Hugo n-are cine știe ce performanțe la activ în materie de relații, dar, în cazul de față, un lucru e clar: comentariile lui Girard sună de parcă ar zice vulpea că sunt acri strugurii.

HARRY N-A FOST DE ACORD.

El era partea de plan care nu ținea de mine, unica persoană pe care nu eram dispusă s-o manipulez ca să facă ce voiam eu să facă. Iar el nu voia să lase totul în urmă și să plece în Europa.

— Propui să mă pensionez, a zis Harry, iar eu n-am nici măcar șaizeci de ani. Dumnezeule, Evelyn! Ce naiba o să fac toată ziua? Să joc cărți pe plajă?

— Nu ți se pare frumos?

— Pare frumos cam vreo oră și jumătate.

Bea ceva ce arăta a suc de portocale, dar care, bănuiam eu, era un screwdriver[1].

— După care aș rămâne blocat în încercarea de a găsi o ocupație pentru restul vieții.

Stăteam în cabina mea de pe platoul de la *Theresa's Wisdom*. Harry găsise scenariul și-l vânduse celor de la Fox la pachet cu mine în rolul Theresei, o femeie care-și părăsește soțul și încearcă disperată să-și țină copiii uniți.

Era a treia zi de filmări, iar eu eram în taior, un Chanel alb cu sacou și pantaloni, gata să mă duc pe platou pentru a turna o scenă în care Theresa și soțul ei anunțau la cina de Crăciun că divorțează. Harry arăta la fel de frumos ca întotdeauna în pantaloni largi, kaki, și o cămașă din oxford. Încărunțise aproape complet și-mi era nesuferit pentru felul cum devenea mai atrăgător pe măsură ce înainta în vârstă, în timp ce eu eram nevoită să văd cum

[1] „Șurubelniță" (lb. engl.), băutură preparată din suc de portocale și vodcă (n. tr.).

îmi dispare valoarea pe zi ce trece, ca unei lămâi care se acoperă de mucegai.

— Harry, nu vrei să încetezi să mai trăiești în minciună?

— Ce minciună? Înțeleg că-i o minciună pentru tine. Pentru că tu vrei să faci să meargă lucrurile cu Celia și știi că te susțin, serios. Numai că viața asta nu-i de mine.

— Există bărbați, am zis, cu un glas din care răzbătea faptul că începeam să-mi pierd răbdarea, ca și cum Harry ar fi încercat să mă ducă de nas. Nu te preface că nu există *bărbați*!

— Sigur, dar nu e nici măcar unul cu care să se poată face vreo legătură cu înțeles, a zis el, pentru că nu l-am iubit decât pe John, iar el s-a dus. Sunt celebru doar pentru că ești tu celebră, Ev. Nu le pasă de mine sau de ce fac atâta vreme cât nu are cumva legătură cu tine. Cu orice bărbați din viața mea mă văd doar câteva săptămâni, după care dispar. Nu trăiesc în minciună, doar îmi trăiesc viața.

Am tras adânc aer în piept, încercând să nu mă ambalez prea tare înainte să trebuiască să mă duc pe platou, unde să mă prefac că sunt o protestantă albă, anglo-saxonă, reținută.

— Nu-ți pasă de faptul că sunt nevoită să mă ascund?

— Ba da! Știi că da!

— Păi atunci...

— Dar presupune relația ta cu Celia s-o dezrădăcinăm pe Connor? Și pe mine?

— E iubirea vieții mele, am zis. O știi. Vreau să fiu cu ea. E timpul să fim iar toți împreună.

— *Nu putem* să mai fim toți împreună, a replicat, punându-și mâna pe masă. Nu cu toții!

Apoi s-a îndepărtat.

Harry și cu mine ne întorceam acasă cu avionul în fiecare weekend, ca să fim cu Connor, iar în timpul săptămânilor de filmare eram cu Celia, iar el era... ei bine, nu știu unde era. Părea însă fericit, așa că nu l-am luat la întrebări. Bănuiam, undeva, în adâncul minții mele, că s-ar fi putut să fi

cunoscut pe cineva care era capabil să-i mențină interesul treaz vreme de mai mult de câteva zile.

Așa că, atunci când *Theresa's Wisdom* a depășit programul de filmare cu trei săptămâni din cauza spitalizării pentru epuizare a starului care-mi era partener pe ecran, Ben Madley, m-am simțit ca și cum în mine se dădea o luptă.

Pe de o parte, voiam să fiu iar alături de fiica mea în fiecare seară.

Pe de alta, Connor se arăta din ce în ce mai iritată de mine pe zi ce trecea. Își considera mama întruchiparea jenantului. Faptul că eram o stea de cinema renumită în toată lumea nu părea să aibă vreun efect asupra nivelului de idiotenie pe care mi-l atribuia Connor. Drept care adeseori eram mai fericită la Los Angeles cu Celia decât la New York, unde mă respingea propriul meu copil. Aș fi renunțat însă la tot într-o clipită dac-aș fi crezut că fiica mea și-ar dori o seară din timpul meu.

În ziua de după încheierea filmărilor, îmi strângeam în bagaj niște lucruri și vorbeam cu Connor la telefon, făcând planuri pentru ziua următoare.

— Tatăl tău și cu mine luăm un zbor de noapte în seara asta, așa că o să fiu acolo să te trezesc de dimineață, i-am zis.

— OK! a replicat ea. Tare!

— Mă gândeam c-am putea merge la micul dejun la Channing's.

— Mamă, nu se mai duce nimeni la Channing's!

— Îmi pare rău să-ți dau vestea, dar dacă mă duc *eu* la Channing's o să fie considerat în continuare *cool*.

— Exact la asta mă refer când spun că ești imposibilă.

— Nu încerc decât să te scot la niște frigănele, Connie. Există chestii și mai rele decât asta.

S-a auzit o bătaie în ușa bungalow-ului din Hollywood Hills pe care-l închiriasem. Am deschis-o și l-am văzut pe Harry.

— Trebuie să plec, mamă! a zis Connor. Vine Karen pe la mine. Ne face Luisa chiftele la grătar.

— Stai o clipă! A venit tatăl tău. Vrea să te salute. La revedere, scumpo! Ne vedem mâine!

I-am întins receptorul lui Harry.

— Bună, gâzuță! Păi da, are dreptate. Dacă apare maică-ta pe undeva, asta cam înseamnă că, prin definiție, o să fie considerat un loc la care să te duci... Nu face nimic... Nu face nimic. Mâine-dimineață, o să ieșim toți trei la micul dejun și putem să ne ducem la ce local o fi *cool*... Cum îi spune? Wiffles? Ce nume mai e și ăsta? OK, OK! O să mergem la Wiffles. În regulă, scumpo, noapte bună! Te iubesc! Ne vedem mâine!

Harry s-a așezat pe patul meu și s-a uitat la mine.

— Se pare că mergem la Wiffles.

— Face ce vrea din tine, Harry! am zis.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-e rușine cu asta.

S-a ridicat și și-a turnat un pahar cu apă cât am continuat eu să strâng.

— Uite ce e, am o idee! a zis el.

Când s-a apropiat de mine, mi-am dat seama că mirosea ușor a băutură.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Europa.

— OK! am zis.

Mă resemnasem s-o las moartă până când Harry și cu mine aveam să ne întoarcem la New York, presupunând că atunci urma să avem timp și răbdare să discutăm mai în amănunt.

Consideram ideea bună pentru Connor. New Yorkul, oricât l-aș fi iubit, devenise un loc oarecum periculos. Rata infracționalității era în creștere explozivă și erau droguri peste tot. Eram destul de protejați la noi, în Upper East Side, dar mie tot nu-mi dădea pace ideea de a o crește pe Connor atât de aproape de atâta haos. Mai mult, nu mai eram sigură că o viață în care părinții ei se împărțeau între cele două coaste ale Americii, în timp ce ea rămânea acasă, în grija Luisei când eram noi plecați, era cel mai bun lucru pentru ea.

Da, am fi dezrădăcinat-o și știam că avea să mă urască pentru c-aș fi obligat-o să-și iar rămas-bun de la prietenii ei. Mai știam însă că avea să-i prindă bine traiul într-un oraș mic. Avea să-i fie mai bine cu o mamă care putea să stea mai mult cu ea și, sinceră să fiu, se făcea destul de mare ca să citească rubricile mondene și să se uite la știri din domeniul divertismentului. Oare să dea drumul la televizor și să vadă cel de-al șaselea divorț al mamei ei era cu adevărat cel mai bun lucru pentru un copil?

— Cred că știu ce să fac, a zis Harry.

M-am așezat pe pat, iar el s-a așezat lângă mine.

— Ne mutăm aici. Ne mutăm înapoi, în Los Angeles.

— Harry...

— Iar Celia se mărită cu un prieten de-al meu.

— Un prieten de-al tău?

S-a tras mai aproape de mine.

— Am cunoscut pe cineva.

— Poftim?!

— Ne-am cunoscut pe platou. Lucrează la o altă producție. Credeam că nu-i decât o chestie trecătoare. Și el la fel. Dar cred că... E un bărbat alături de care mă pot vedea.

M-am bucurat atât de mult pentru el în clipa aceea!

— Credeam că nu te mai puteai vedea alături de nimeni altcineva, am zis eu surprinsă, dar și încântată.

— Nu mă puteam.

— Și ce s-a întâmplat?

— Acum pot.

— Mă bucur s-o aud, Harry. Habar n-ai cât de mult. Nu sunt însă sigură că-i o idee bună, am zis. Nici măcar nu-l cunosc pe tipul ăsta.

— Nici nu e nevoie, a replicat Harry. Adică, doar nu eu am ales-o pe Celia, ci tu. Iar eu... Cred c-aș vrea să-l aleg pe el.

— Nu vreau să mai fiu actriță, Harry.

Pe parcursul turnării ultimului film mă pomenisem suferind de epuizare profesională. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap când mi se cerea să fac o scenă de mai multe ori.

Mutatul de colo, colo la pozițiile indicate pentru cameră îl resimțeam ca pe un maraton la care mai alergasem de o mie de ori înainte. Atât de ușor, atât de lipsit de provocări, atât de monoton, că te irită și să ți se ceară să te legi la șireturi.

Poate dacă primeam roluri care să mă entuziasmeze, poate dacă aș mai fi simțit că am ceva de dovedit, știu și eu, poate c-aș fi reacționat altfel.

Sunt atâtea femei care continuă să facă o muncă incredibilă și după ce-au trecut de optzeci sau nouăzeci de ani. Așa era Celia. Ar fi putut oferi interpretare captivantă după interpretare captivantă la nesfârșit, pentru că se lăsa mereu pătrunsă de munca ei.

Eu însă nu puneam suflet. Nu pusesem niciodată suflet în meșteșugul actoricesc, numai în partea cu *doveditul*. Doveditul puterii mele, doveditul valorii, doveditul talentului.

Le dovedisem pe toate.

— Nu face nimic! a zis Harry. Nici nu trebuie să mai fii actriță.

— Dar dacă nu sunt, atunci de ce-aș sta în Los Angeles? Vreau să trăiesc undeva unde să pot fi liberă, unde să nu-mi dea nimeni atenție. Mai ții minte când erai mic și fie pe strada ta, fie la câteva străzi mai încolo, exista inevitabil o pereche de doamne mai în vârstă care locuiau împreună în aceeași casă și nimeni nu punea întrebări pentru că nu-i păsa? Vreau să fiu una dintre doamnele alea. Nu pot s-o fac aici.

— Nu poți s-o faci nicăieri, a replicat Harry. Ăsta-i prețul pe care-l plătești pentru cine ești.

— Nu accept așa ceva. Cred că e foarte posibil s-o fac.

— Ei bine, eu nu vreau! Așa că-ți propun să ne recăsătorim, iar Celia să se mărite cu prietenul meu.

— Putem discuta subiectul mai încolo, am zis, ridicându-mă și ducându-mi trusa de toaletă în baie.

— Evelyn, nu decizi tu unilateral ce face familia asta.

— Cine-a zis ceva de unilateral? Eu doar zic că vreau să discutăm subiectul mai încolo. Avem câteva opțiuni aici.

Ne putem duce în Europa, ne putem muta aici, putem rămâne la New York.

Harry a clătinat din cap.

— El nu se poate muta la New York.

Am oftat, pierzându-mi răbdarea.

— Cu atât mai mult trebuie să discutăm *mai încolo.*

Harry s-a sculat în picioare, ca și cum ar fi vrut să-mi zică vreo două, după care s-a calmat.

— Ai dreptate! a zis. Putem discuta mai încolo.

A venit la mine când îmi strângeam săpunul și fardurile. M-a luat de brat și m-a sărutat pe tâmplă.

— Vii să mă iei în seara asta? La mine? O să avem tot drumul până la aeroport să discutăm și apoi și tot zborul. Putem da pe gât și niște Bloody Mary în avion.

— Îi dăm noi de capăt, i-am zis. Știi, da? N-o să fac niciodată nimic fără tine. Tu ești cel mai bun prieten al meu. Familia mea.

— Știu, a zis el. Și tu la fel. N-am crezut c-aș mai putea să iubesc pe cineva după John, dar tipul ăsta... Evelyn, mă îndrăgostesc de el. Să știu *c-aș putea* iubi, că *pot*...

— Știu! am spus, luându-i mâna și strângându-i-o. Știu. Îți promit c-o să fac tot ce pot. Îți promit că-i dăm noi de capăt.

— OK! a zis Harry, după care mi-a strâns și el mâna și a ieșit pe ușă. O să-i dăm noi de capăt!

Șoferul meu, care s-a prezentat drept Nick atunci când am urcat pe bancheta din spate a mașinii, m-a luat pe la ora nouă, în seara aceea.

— La aeroport? a întrebat el.

— O să facem o oprire pe Westside mai întâi, am zis, dându-i adresa casei unde stătea Harry.

Pe drumul prin oraș prin zonele ca vai de lume ale Hollywoodului, peste Sunset Strip, m-a cuprins depresia la cât de hâd se făcuse Los Angelesul de când plecasem. Era la fel ca Manhattanul în această privință. Deceniile nu

fuseseră blânde cu el. Harry se gândea să o creștem pe Connor aici, dar eu nu puteam scăpa de sentimentul că trebuia să plecăm pentru totdeauna din ambele orașe mari.

Când ne-am oprit la culoarea roșie a unui semafor aproape de casa închiriată de Harry, Nick s-a întors fugitiv și mi-a zâmbit. Avea bărbia pătrată și era tuns periuță. Îmi dădeam seama că, probabil, băgase ceva femei în pat numai cu zâmbetul.

— Sunt actor, a zis el. Ca și dumneavoastră.

Am zâmbit politicoasă.

— Frumoasă meserie dacă și găsești de lucru.

A încuviințat din cap.

— Mi-am luat impresar săptămâna asta, a spus când am pornit iar. Simt că sunt pe calea cea bună. Știți, dacă ajungem la aeroport și ne mai rămâne timp, aș fi interesant de ce ponturi ați avea pentru cineva la început de drum.

— O-ho! am făcut eu, uitându-mă pe geam.

M-am decis, pe când străbăteam străzile șerpuite din cartierul lui Harry, că, dacă Nick mă mai întreba încă o dată după ce ajungeam la aeroport, aveam să-i spun că, în mare parte, toată treaba ține de noroc.

Și de faptul că trebuie să fii dispus să-ți negi moștenirea, să-ți transformi trupul într-o marfă, să minți oameni buni, să-i sacrifici pe cei pe care-i iubești în numele a ceea ce o să creadă lumea și să alegi versiunea falsă a ta iar și iar, până uiți cine ești sau de ce ai pornit la drum.

Când însă am cotit pe drumul privat și îngust al lui Harry, orice gând aș fi avut mai înainte mi s-a șters din minte.

În schimb, m-am aplecat în față, încă în stare de șoc.

În fața noastră se afla o mașină. Răsucită pe după un copac căzut.

Berlina arăta de parcă intrase frontal în trunchi, dărâmând copacul peste ea.

— Ăă, doamnă Hugo..., a zis Nick.

— Văd, i-am spus, nevrând să-mi confirme că era adevărat ceea ce aveam în fața noastră, că nu era doar o iluzie optică.

A tras la marginea drumului. Am auzit crengile zgâriind mașina pe partea șoferului când am parcat. Am înlemnit cu mâna pe mânerul portierei. Nick a sărit de pe scaunul lui și s-a dus în fugă la cealaltă mașină.

Am deschis portiera din dreptul meu și am pus picioarele în pământ. Nick stătea pe o parte, încercând să vadă dacă nu cumva reușea să deschidă una dintre portierele mașinii lovite. Eu m-am dus drept în față, lângă copac. M-am uitat prin parbriz.

Am văzut ceea ce mă temeam să văd și nu credeam cu adevărat că-i posibil.

Harry era căzut pe volan.

M-am uitat lângă el și am văzut un bărbat mai tânăr pe locul din dreapta.

Toată lumea presupune că, atunci când te confrunți cu situații de viață și de moarte, intri în panică. Aproape toată lumea care a trecut însă prin așa ceva îți va spune că panica e un lux pe care nu ți-l permiți.

La momentul respectiv, acționezi fără să gândești, făcând tot ceea ce poți cu informațiile pe care le ai.

Abia când se termină, țipi. Și plângi. Și te întrebi cum ai reușit să treci prin asta, fiindcă, cel mai probabil, în cazul unei traume reale, creierul tău nu prea se descurcă grozav la înregistrat amintiri. Ca și cum ar fi pornită camera, dar nu înregistrează nimeni. Așa că, după aceea, vizionezi caseta și e goală.

Iată ce-mi amintesc:

Mi-l amintesc pe Nick, forțând portiera de pe partea lui Harry.

Mi-amintesc că l-am ajutat să-l tragem afară.

Mi-amintesc că m-am gândit că n-ar trebui să-l mișcăm pentru că i-am putea provoca paralizia.

Mi-amintesc însă și că mi-am zis că nu puteam să stau degeaba și să-l las acolo, așa, căzut peste volan.

Mi-amintesc cum l-am ținut în brațe pe Harry, care sângera.

Mi-amintesc rana adâncă de pe sprânceană, felul în care sângele îi acoperea fața cu un roșu-ruginiu gros.

Mi-amintesc c-am văzut tăietura dinspre baza gâtului, de la centura de siguranță.

Mi-amintesc c-avea două bucăți de dinți de-ai lui în poală.

Mi-amintesc că l-am legănat înainte și înapoi.

Mi-amintesc c-am zis: „Rămâi cu mine, Harry! Rămâi cu mine! Rămâi, prieten credincios ca nimeni altul!"

Mi-amintesc de celălalt bărbat întins pe drum, lângă mine. Mi-amintesc că mi-a zis Nick că era mort. Mi-amintesc că mi-am zis că nimeni care arată astfel n-are cum să fie în viață.

Mi-amintesc că s-a deschis ochiul drept al lui Harry. Mi-amintesc cum m-a umplut de speranță felul în care albul ochiului lui era atât de strălucitor față de roșul intens al sângelui. Mi-amintesc că răsuflarea și chiar și pielea lui miroseau a whisky.

Mi-amintesc ce m-a uimit să-mi dau seama: odată ce-am știut că Harry s-ar putea să trăiască, mi-a devenit clar ce trebuia făcut.

Nu era mașina lui.

Nu știa nimeni că se afla în ea.

Trebuia să-l duc la spital și trebuia să mă asigur că nu avea să afle nimeni că el condusese. Nu-l puteam lăsa să ajungă la închisoare. Dacă ar fi fost judecat pentru ucidere din culpă ca urmare a unui accident auto?

Nu-mi puteam lăsa fata să afle că tatăl ei condusese beat și ucisese pe cineva. Își ucisese iubitul. Îl ucisese pe bărbatul despre care spusese că-i arăta că poate iubi din nou.

L-am rugat pe Nick să mă ajute să-l ducem pe Harry în mașina noastră. L-am făcut să mă ajute să-l pun pe celălalt bărbat în berlina făcută praf, de data asta pe locul șoferului.

Apoi am luat repede o eșarfă din geantă și am șters bine de tot volanul, am șters sângele, centura de siguranță. Am eliminat orice urmă a lui Harry.

După care l-am dus pe Harry la spital.

Acolo, plină de sânge și plângând, am sunat la poliție de la un telefon public și am anunțat accidentul.

Când am închis, m-am întors și l-am văzut pe Nick, care stătea în sala de așteptare, cu sânge pe piept, brațe și chiar și pe gât.

M-am dus la el, iar el s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să te duci acasă! am zis.

A încuviințat din cap, încă în stare de șoc.

— Poți să ajungi singur acasă? Vrei să-ți chem o mașină?

— Nu știu! a răspuns.

— Îți chem un taxi, atunci.

Mi-am luat poșeta. Am scos două bancnote de douăzeci de dolari din portofel.

— Ar trebui să-ți ajungă până acolo.

— OK!

— O să te duci acasă și o să uiți tot ce s-a petrecut. Tot ce-ai văzut.

— Ce-am făcut? a întrebat el. Cum am... Cum am putut...

— O să mă suni, am zis. O să-mi iau o cameră la Beverly Hills Hotel. Sună-mă mâine acolo! La prima oră. Nu o să vorbești despre asta cu nimeni până atunci. M-ai auzit?

— Da!

— Nici cu mama ta, nici cu prietenii și nici măcar cu taximetristul. Ai prietenă?

A clătinat din cap.

— Coleg de apartament?

A dat din cap că da.

— Să-i spui c-ai găsit un om pe stradă și l-ai dus la spital, bine? Asta-i tot ce-i spui și numai dacă te întreabă.

— OK!

A dat din cap. I-am chemat un taxi și am așteptat cu el până a venit. L-am pus pe bancheta din spate.

— Ce-o să faci mâine, la prima oră? l-am întrebat prin geamul coborât.

— O să vă sun.

— Bun! am zis. Dacă nu poți să dormi, gândește-te! Gândește-te la ce ai nevoie! La ce ai nevoie de la mine în semn de mulțumire pentru ce-ai făcut.

A dat din cap, iar taxiul s-a îndepărtat.

Se holba lumea la mine. Evelyn Hugo, în costum cu pantaloni, plină de sânge. Mă temeam c-aveau s-apară paparazzii dintr-o clipă într-alta.

Am intrat. Am reușit să conving pe cineva cu vorba bună să mi se dea o uniformă și o rezervă în care să aștept. Mi-am aruncat hainele.

Când mi-a cerut un bărbat din personalul spitalului o declarație despre ce se petrecuse cu Harry, am zis: „De cât ar fi nevoie să mă lași în pace?" Am fost ușurată când suma în dolari cerută a fost mai mică decât ce aveam eu în poșetă.

Un pic după șase, a intrat un doctor în rezervă și mi-a spus că lui Harry îi fusese secționată artera femurală. Pierduse prea mult sânge.

Pentru o fracțiune de secundă m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă duc să-mi iau hainele, dacă nu i-aș putea da înapoi niște sânge, dacă așa funcționa treaba.

M-au distras însă vorbele care au ieșit din gură doctorului.

— N-o să supraviețuiască.

Am început să icnesc când mi-am dat seama că Harry, Harry al meu, avea să moară.

— Ați vrea să vă luați rămas-bun?

Era în stare de inconștiență, în pat, când am intrat eu. Arăta mai palid ca de obicei, dar îl curățaseră un pic. Nu mai era sânge peste tot. Puteam să-i văd chipul lui frumos.

— Nu mai are mult de trăit, a zis doctorul, dar vă putem lăsa o clipă.

Nu-mi permiteam luxul de a intra în panică.

În concluzie, m-am urcat în pat lângă el. L-am ținut de mână chiar dacă i-am simțit-o moale. Poate ar fi trebuit să

mă supăr pe el că se urcase la volan după ce băuse. Nu putusem însă niciodată să mă supăr pe Harry. Știam că el se descurca întotdeauna cât putea de bine cu durerea pe care o simțea la un moment dat. Iar ceea ce făcuse de această dată, oricât de tragic, însemna că mai bine de atâta nu se descurcase.

Mi-am lipit fruntea de a lui și i-am zis:

— Vreau să rămâi, Harry! Avem nevoie de tine. Connor și cu mine.

L-am strâns și mai tare de mână.

— Dar, dacă trebuie să te duci, atunci du-te! Du-te dacă te doare! Du-te dacă e timpul! Du-te, știind c-ai fost iubit, că n-o să te uit niciodată, că vei trăi în tot ceea ce vom face Connor și cu mine! Du-te, știind că am pentru tine o iubire curată, Harry, c-ai fost un tată extraordinar! Du-te, știind că ți-am spus toate secretele mele! Pentru că tu mi-ai fost cel mai bun prieten!

A murit o oră mai târziu.

După ce s-a dus, mi-am permis răvășitorul lux al panicii.

De dimineață, la câteva ore după ce mă cazasem la hotel, m-a trezit sunetul telefonului.

Aveam ochii umflați de plâns, iar gâtul mă durea groaznic. Perna era încă pătată de lacrimile mele. Eram destul de sigură că dormisem doar o oră sau poate mai puțin.

— Alo? am zis eu.

— Nick sunt.

— Nick?

— Șoferul dumneavoastră.

— A! am făcut eu. Da! Bună!

— Știu ce vreau, a zis el.

Vocea îi era plină de încredere. Puterea ei m-a speriat. M-am simțit atât de slabă în acel moment! Știam însă că apelul acesta fusese ideea mea. Eu decisesem natura lui. „Zi-mi ce vrei ca să păstrezi tăcerea!" fusese ceea ce spusesem fără s-o rostesc.

— Vreau să mă faceți celebru, a zis el, iar când a zis-o, s-a scurs din mine și ultima fărâmă de afecțiune pe care o mai aveam pentru calitatea de star.

— Îți dai seama pe de-a-ntregul ce presupune ceea ce îmi ceri? Dacă ești vedetă, seara trecută ar putea fi periculoasă și pentru tine.

— Asta nu-i o problemă.

Am oftat, dezamăgită.

— OK! am zis eu resemnată. Îți pot face rost de roluri. Restul depinde de tine.

— E bine! Asta-i tot ce-mi trebuie.

I-am cerut numele impresarului lui și am închis. Am dat două telefoane. Unul către propriul meu impresar, căruia i-am spus să-l „fure" pe Nick de la al lui. Al doilea către un om care avea filmul de acțiune cu cele mai mari încasări din țară. Era vorba despre un șef de poliție în vârstă de aproape șaizeci de ani care învingea teroriști ruși în ziua în care trebuia să iasă la pensie.

— Don? am zis eu când a răspuns la telefon.

— Evelyn! Cu ce-ți pot fi de folos?

— Am nevoie să angajezi un prieten de-al meu în următorul tău film. Cel mai mare rol pe care i-l poți oferi.

— OK! a zis. S-a făcut!

Nu m-a întrebat de ce. Nu m-a întrebat dacă eram în regulă. Trecuserăm prin destul de multe împreună ca să știe că nu era cazul. Pur și simplu i-am dat numele lui Nick și am închis.

După ce-am pus receptorul în furcă, am plâns de mama focului și-am urlat de durere. Am strâns așternuturile în pumni. Mi-era dor de singurul bărbat pe care-l iubisem vreodată.

Mă durea inima în piept când mă gândeam să-i spun lui Connor, când mă gândeam să încerc să trăiesc o zi fără el, când mă gândeam la o lume fără Harry Cameron.

Harry mă crease, îmi dăduse energie, mă iubise necondiționat, îmi dăruise o familie și o fiică.

Așa c-am zbierat în camera mea de hotel. Am deschis ferestrele și am țipat în aer. Mi-am lăsat lacrimile să ude tot ce vedeam cu ochii.

Dac-aș fi fost într-o stare psihică mai bună, m-aș fi putut minuna de cât de oportunist, de agresiv părea Nick.

Când eram mai tânără, poate m-ar fi impresionat. Harry cu siguranță ar fi zis că are tupeu. O mulțime de oameni reușesc să obțină ceva de pe urma faptului că se află în locul potrivit la momentul potrivit. Nick însă cumva transformase faptul că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit într-o carieră.

Pe de altă parte, s-ar putea să consider prea important momentul acela din povestea lui Nick. Și-a schimbat numele, s-a tuns și a realizat lucruri cu adevărat mărețe. Ceva îmi spune că, și dacă n-ar fi dat peste mine, tot ar fi reușit de unul singur. Bănuiesc că ce afirm eu aici e că nu ține numai de noroc.

Ține de noroc *și* de ticăloșie.

Harry m-a învățat asta.

Now This

28 februarie, 1989

PRODUCĂTORUL HARRY CAMERON A MURIT

Harry Cameron, producător prolific și fost soț al lui Evelyn Hugo, a murit în weekend, la Los Angeles, în urma unui anevrism. Avea 58 de ani.

Producătorul independent, fost șef la Sunset Studios, era cunoscut pentru că a coordonat unele dintre cele mai importante filme de la Hollywood, printre care clasicele din anii 1950 *To Be with You* și *Fiicele doctorului March*, precum și unele dintre cele mai incitante filme ale anilor 1960, 1970 și 1980, cum ar fi *All for Us* din 1981. Tocmai încheiase filmările la *Theresa's Wisdom*, care urmează să fie lansat.

Cameron era cunoscut pentru incredibilul său bun-gust și purtarea amabilă, dar fermă. Hollywoodul a rămas îndurerat de pierderea unuia dintre preferații săi. „Harry era un producător de partea actorilor", a declarat un fost coleg. „Dacă alegea un proiect, știai că vrei să fii și tu implicat în el."

În urma lui Cameron a rămas fiica sa adolescentă, Connor, rezultată în urma mariajului cu Evelyn Hugo.

Now This

4 septembrie 1989

COPILĂ DEZLĂNȚUITĂ

PERSOANĂ IMPORTANTĂ, NU SPUNEM CINE!

Care odraslă prețioasă hollywoodiană a fost prinsă cu pantalonii în vine? La propriu!

Această fiică de fostă actriță de top trece printr-o perioadă grea și se pare că, în loc să stea potolită, se dezlănțuie.

Auzim că, la vârsta de 14 ani, Copila Dezlănțuită a dispărut de la prestigiosul ei liceu și este adeseori văzută într-unul din diferitele cluburi apreciate ale New Yorkului, unde este, *ăă*, rareori trează. Nu vorbim numai despre alcool. *Pari să ai un strop de pudră sub nas...*

Se pare că mama ei încearcă să gestioneze situația, dar a devenit groasă treaba când Copila Dezlănțuită a fost prinsă cu doi colegi... în pat!

LA ȘASE LUNI DUPĂ MOARTEA LUI HARRY, AM ȘTIUT CĂ n-aveam de ales decât s-o scot pe Connor din oraș. Încercasem orice altceva. Eram atentă și mămoasă. Am încercat s-o duc la psihiatru. Am vorbit cu ea despre tatăl ei. Ea, spre deosebire de restul lumii, știa că făcuse accident cu mașina și înțelegea de ce așa ceva trebuia gestionat cu delicatețe. Știam însă că acest lucru nu făcea decât să-i amplifice stresul. Am încercat s-o conving să se deschidă spre mine. Nimic nu mă ajuta însă s-o determin să facă alegeri mai bune.

Avea paisprezece ani și-și pierduse tatăl cu aceeași rapiditate și mistuitoare durere cu care-mi pierdusem eu mama cu atâția ani în urmă. Trebuia să am grijă de copilul meu. Trebuia să fac ceva.

Instinctul meu a fost s-o iau din lumina reflectoarelor, s-o îndepărtez de cei dispuși să-i vândă droguri, să profite de durerea ei. Trebuia s-o duc undeva unde puteam s-o supraveghez, s-o protejez.

Trebuia să asimileze cele petrecute și să se vindece, și n-o putea face la viața pe care-o clădisem eu pentru noi.

— Aldiz, a zis Celia.

Discutam la telefon. N-o mai văzusem de luni de zile, dar vorbeam în fiecare seară. Celia mă ajuta să rămân cu picioarele pe pământ, să merg înainte. De cele mai multe ori seara, când stăteam întinsă în pat vorbind cu Celia la telefon, nu puteam discuta despre nimic altceva decât despre durerea fiicei mele. Iar când puteam să vorbesc despre altceva, vorbeam despre durerea mea. Tocmai începeam

s-o depășesc, să văd lumina de la capătul tunelului, când Celia a sugerat Aldiz.

— Unde-i asta? am întrebat.

— Pe coasta de sud a Spaniei. E o localitate mică. Am discutat cu Robert. O să sune niște prieteni pe care-i știe la Malaga, care nu-i prea departe. O să întrebe despre școli în limba engleză. În principal e un sat de pescari. Nu-mi face impresia c-o să-i pese cuiva de noi.

— E liniștit?

— Cred că da. Connor ar trebui să se dea realmente peste cap ca să intre în belele.

— Cam ăsta pare să fie modul ei de acțiune, am zis.

— O să fii alături de ea. Și eu. Robert o să fie acolo. O să ne asigurăm că-i în regulă. O să ne asigurăm că are parte de sprijin, că are cu cine să discute. Că-și face prietenii potriviți.

Știam că mutarea în Spania însemna s-o pierd pe Luisa. Deja se mutase cu noi de la Los Angeles la New York. N-avea să dorească să se dezrădăcineze iar ca să se mute în Spania. Mai știam și că avusese grijă de familia noastră vreme de decenii și era obosită. Mi-a dat impresia că plecarea noastră din Statele Unite avea să fie exact pretextul de care avea nevoie ca să treacă la altceva. Aveam să mă asigur că era bine îngrijită. Oricum, eram gata să mă ocup mai mult eu de casă.

Voiam să fiu genul de om care pregătea cina, care freca closetul și era disponibil pentru fiica sa oricând.

— Sunt foarte cunoscute filmele tale în Spania? am întrebat.

— Nimic recent, a răspuns Celia. Ale tale?

— Doar *Boute-en-Train*. Deci nu.

— Chiar crezi c-o să te poți descurca?

— Nu! am zis eu înainte să știu despre ce anume vorbea Celia. La ce te referi?

— Să fii insignifiantă!

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne! Da! E cam singura parte pentru care sunt gata.

După ce s-au finalizat planurile și am știut la ce școală avea să meargă Connor, ce case aveam să ne cumpărăm și cum aveam să trăim, am intrat în camera ei și m-am așezat pe pat.

Era îmbrăcată cu un tricou cu Duran Duran și blugi decolorați. Avea părul blond tapat în creștet. Era încă pedepsită după ce-o prinsesem cu doi tipi, așa că nu avea de ales decât să stea să m-asculte cu o mutră acră.

I-am spus că mă retrag din cariera actoricească. I-am spus că ne mutăm în Spania, că sunt de părere că ea și cu mine am fi mai fericite, trăind alături de oameni de treabă, departe de toată celebritatea și toate camerele.

Apoi i-am spus, cu foarte multă blândețe și ezitând, c-o iubesc pe Celia. I-am spus c-o să mă mărit cu Robert și i-am explicat și de ce, succint și clar. N-am tratat-o ca pe un copil, i-am vorbit ca unui adult. I-am oferit într-un final adevărul. Adevărul meu.

Nu i-am spus despre Harry, despre cât timp fusesem cu Celia sau orice nu era nevoie să știe. Chestiile astea aveau să vină cu timpul.

I-am spus însă că merită să înțeleagă.

Iar când am terminat, am zis:

— Sunt gata să ascult tot ce ai de zis. Sunt gata să-ți răspund la orice întrebare. Hai să purtăm o discuție despre asta!

Ea doar a dat din umeri.

— Nu-mi pasă, mamă! a spus, stând pe pat cu spatele la perete. Pe bune. Poți să iubești pe cine vrei. Să te măriți cu oricine. Poți să mă obligi să locuiesc oriunde vrei tu. Să merg la orice școală hotărăști tu. Nu-mi pasă, bine? Pur și simplu, nu-mi pasă. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace.

Așa că... Pleacă din camera mea! Te rog, dacă poți face asta, atunci de restul nu-mi pasă!

M-am uitat la ea, drept în ochii ei, și m-a durut suferința care o mistuia. Cu părul blond și fața care i se subția, începeam să mă tem că seamănă mai mult cu mine decât cu Harry. Sigur, convențional vorbind, era mai atrăgătoare dacă semăna cu mine. Ea însă *ar fi trebuit* să semene cu Harry. Lumea trebuia să ne dea asta.

— În regulă, am zis. Te las în pace pentru moment.

M-am ridicat și i-am lăsat libertate de mișcare.

Am strâns lucrurile noastre. Am angajat personal pentru mutat. Am făcut planuri cu Celia și cu Robert.

Cu două zile înainte să plecăm din New York, am intrat la ea în dormitor și am zis:

— Am să-ți ofer libertatea în Aldiz. Poți să-ți alegi camera. O să am grijă să te poți întoarce aici să-ți vizitezi unele dintre prietene. O să fac tot ce pot ca viața ta să fie mai ușoară. Am însă nevoie de două lucruri.

— Care? a întrebat ea.

Glasul îi sunase lipsit de interes, dar se uita la mine. Vorbea cu mine.

— Cina împreună, în fiecare seară.

— Mamă...

— Hai că sunt foarte permisivă aici. Îți acord multă încredere. Nu-ți cer decât două lucruri. Unul e cina în fiecare seară.

— Dar...

— Nu e negociabil. Mai ai oricum doar trei ani până la facultate. Poți să suporți o masă pe zi.

Și-a întors privirea de la mine.

— Bine. Care-i al doilea?

— O să mergi la un psiholog. Cel puțin un pic. Ai trecut prin prea multe. Cu toții am trecut. Trebuie să începi să discuți cu cineva.

Când mai încercasem asta cu câteva luni în urmă, fusesem prea slabă cu ea. O lăsasem să mă refuze. Nu aveam s-o mai las și de data asta. Eram mai puternică acum. Puteam să fiu o mamă mai bună.

Poate c-o simțea în vocea mea, pentru că n-a încercat să se certe cu mine pe tema asta, și doar a spus:

— OK, mă rog!

Am îmbrățișat-o și am sărutat-o pe creștetul capului și, tocmai când mă pregăteam să-i dau drumul, m-a cuprins și ea cu brațele, răspunzând îmbrățișării mele.

EVELYN ARE OCHII UMEZI. SUNT AȘA DE CEVA VREME. SE ridică și ia un șervețel din cealaltă parte a încăperii.

E o femeie atât de spectaculoasă, adică ea, în sine, e un spectacol. E însă și profund, profund umană, și mi-e pur și simplu imposibil la acest moment să rămân obiectivă. Împotriva integrității jurnalistice, pur și simplu țin prea mult la ea ca să nu mă miște durerea ei, să nu simt ce simte și ea.

— Trebuie să fie atât de greu... ce faci tu, cum îți spui povestea, cu atâta sinceritate. Vreau doar să știi că te admir pentru asta.

— Nu spune așa ceva! zice Evelyn. OK? Doar fă-mi o favoare, nu spune asemenea lucruri! Știu cine sunt. Până mâine o să știi și tu.

— Tot zici asta, dar toți avem defectele noastre. Chiar crezi că nu te mai poți izbăvi?

Mă ignoră. Privește pe geam fără să se uite la mine.

— Evelyn. Sincer...

Mă întrerupe, întorcându-și privirea la mine.

— Ai fost de acord să nu insiști. O să terminăm cât de curând și n-o să rămâi cu niciun semn de întrebare.

Mă uit la ea sceptică.

— Serios! zice. În privința asta poți să ai încredere în mine.

Agreabilul Robert Jamison

◆

Now This

8 ianuarie 1990

EVELYN HUGO SE MĂRITĂ PENTRU A ȘAPTEA OARĂ

Evelyn Hugo s-a căsătorit sâmbăta asta cu finanțistul Robert Jamison. Chiar dacă pentru Evelyn e al șaptelea drum spre altar, pentru Robert e primul.

Dacă numele lui vă sună cunoscut, s-ar putea să fie deoarece Evelyn nu e singurul membru al familiei regale hollywoodiene de care e legat. Jamison e fratele mai mare al Celiei St. James. Surse declară că cei doi s-au cunoscut la o petrecere la Celia în urmă cu numai două luni și s-au îndrăgostit până peste cap.

Ceremonia a avut loc la judecătoria din Beverly Hills. Evelyn a fost îmbrăcată într-un *deux pieces* crem. Robert a arătat spilcuit într-un costum cu dungi fine. Fiica lui Evelyn cu răposatul Harry Cameron, Connor Cameron, a fost domnișoară de onoare.

La scurtă vreme după aceea, cei trei au plecat într-o călătorie în Spania. Nu putem decât să presupunem că s-au dus în vizită la Celia, care tocmai a cumpărat o proprietate pe coasta de sud.

CONNOR A REVENIT LA VIAȚĂ PE PLAJELE STÂNCOASE DIN Aldiz, încet, dar sigur, ca o sămânță care încolțește.

Îi plăcea să joace scrabble cu Celia. Așa cum promisese, lua cina cu mine în fiecare seară, uneori venind mai devreme în bucătărie ca să mă ajute să fac *tortillas* de la zero sau *caldo gallego* al mamei mele.

Gravita însă în jurul lui Robert.

Înalt și lat în umeri, cu burtică de băutor de bere și păr cărunt, Robert habar n-avea inițial cum să se poarte cu o adolescentă. Cred că era intimidat de ea. Nu știa sigur ce să zică. Așa că i-a lăsat spațiu de mișcare sau mai degrabă a ocolit-o de la distanță.

Connor l-a abordat prima, rugându-l s-o învețe să joace pocher, să-i povestească despre lumea finanțelor și întrebându-l dacă nu vrea să meargă la pescuit.

Nu l-a înlocuit niciodată pe Harry. Nimeni nu putea. I-a alinat însă un pic durerea. Ea îi cerea părerea despre băieți. Își făcea timp să-i găsească puloverul perfect pentru ziua lui.

El i-a zugrăvit dormitorul. Îi făcea coastele ei preferate la grătar, în weekend.

Încetul cu încetul, Connor a început să aibă încredere că lumea e un loc rezonabil de sigur către care să-ți deschizi sufletul. Știam că rănile pierderii tatălui ei n-aveau să se vindece niciodată cu adevărat, că în toții anii ei de liceu se forma țesut cicatricial. Am văzut-o însă renunțând la petreceri și începând să ia numai note bune. După care, atunci când a intrat la Stanford, m-am uitat la ea și mi-am dat seama că am o fată cu picioarele pe pământ și capul pe umeri.

Celia, Robert și cu mine am scos-o pe Connor la cină în seara de dinainte să plecăm amândouă la școală. Eram la un restaurant mititel pe apă. Robert îi cumpărase un cadou și i-l împachetase. Era un set de pocher. I-a zis:

— Ia-le banii tuturor, cum mi i-ai tot luat pe ai mei cu toate culorile alea!

— După care mă poți ajuta tu să-i investesc, a zis ea veselă ca un drăcușor.

— Așa te vreau! a replicat el.

Robert a susținut mereu că s-a însurat cu mine pentru c-ar fi făcut orice pentru Celia. Cred însă c-a făcut-o pentru că, măcar într-o mică măsură, acest lucru îi oferea șansa de a avea o familie. Nu avea să se așeze niciodată la casa lui cu o femeie. Iar spanioloaicele se dovedeau la fel de încântate de el ca americancele. Sistemul acesta, familia acesta, era una din care putea face parte și cred c-o știa și el când se înhămase la ea.

Sau poate că Robert nimerise peste ceva care-i convenea, nesigur că-și dorea acel ceva până nu-l avusese. Unii au parte de așa noroc. Eu, una, am urmărit întotdeauna să obțin ce voiam cu toată puterea. Alții pică în fericire. Uneori îmi doresc să fiu și eu ca ei. Sunt sigură că uneori și ei își doresc să fie ca mine.

Cum Connor era în Statele Unite și venea acasă doar în vacanțele școlare, Celia și cu mine am avut mai mult timp pentru noi decât oricând altcândva. Nu aveam filmări sau rubrici de scandal care să ne preocupe. Aproape că nu ne recunoștea nimeni niciodată, iar dacă da, oamenii în general se trăgeau la o parte și păstrau informația pentru ei.

Acolo, în Spania, am avut viața pe care mi-o doream cu adevărat. Mă simțeam liniștită cum mă trezeam iar cu părul Celiei întins pe perna mea. Prețuiam fiecare moment pe care-l aveam numai noi, fiecare secundă petrecută cu brațele mele cuprinzând-o.

Dormitorul nostru avea un balcon supradimensionat care dădea spre ocean. Adeseori briza dinspre apă bătea în camera noastră noaptea. Stăteam pe balcon în dimineți de lenevie, citind ziarul împreună de ni se făceau degetele gri de la cerneală.

Am început chiar să vorbesc iar spaniolă. Mai întâi, pentru că era necesar. Aveam de conversat cu atâția oameni, iar eu eram singura pregătită s-o facă. Cred însă că necesitatea mi-a prins bine, fiindcă nu mai puteam să-mi fac atâtea griji din cauza sentimentului de nesiguranță, pur și simplu trebuia să duc la bun sfârșit tranzacția. Apoi, cu timpul, m-am pomenit mândră de cât de ușor mi-era. Dialectul era diferit, spaniola cubaneză din tinerețea mea nu se potrivea perfect cu cea din Spania, dar anii fără cuvinte nu mi le șterseră pe multe din minte.

Adeseori vorbeam spaniolă chiar și acasă, făcându-i pe Celia și pe Robert să însăileze ce spuneam din cunoștințele lor limitate. Îmi plăcea tare mult s-o împărtășesc cu ei. Îmi plăcea tare mult să fiu în stare să arăt o parte a mea pe care o ținusem atâta amar de vreme îngropată. Mă bucurasem să constat că, atunci când o scosesem la iveală, acea parte era încă acolo, așteptându-mă.

Dar, desigur, indiferent de cât de perfecte păreau zilele, o durere plutea asupra noastră noapte după noapte.

Celia nu se simțea bine. Starea ei de sănătate se înrăutățea. Nu mai avea mult timp.

— Știu că n-ar trebui, mi-a zis ea într-o seară, când stăteam întinse în pat pe întuneric și nu dormeam niciuna. Uneori însă mă înfurii așa de tare pe noi pentru toți anii pe care i-am pierdut. Pentru tot timpul pe care l-am irosit.

Am prins-o de mână.

— Știu, am zis. Și eu.

— Dacă iubești pe cineva suficient de mult, ar trebui să poți trece peste toate. Noi ne-am iubit întotdeauna atât de mult, mai mult decât am crezut vreodată c-aș putea fi

iubită, c-aș putea să iubesc. Și atunci de ce... De ce n-am fost în stare să trecem peste?

— Am făcut-o, i-am zis, întorcându-mă spre ea. Sunt aici.

A clătinat din cap.

— Dar toți anii ăștia!

— Suntem încăpățânate și nici nu ni s-au dat instrumentele necesare reușitei. Amândouă suntem obișnuite să fim la comandă. Amândouă avem tendința să credem că lumea se învârte în jurul nostru.

— A trebuit să ascundem faptul că suntem gay, a zis. Sau, mai degrabă, eu sunt gay. Tu ești bisexuală.

Am zâmbit în întuneric și am strâns-o de mână.

— Lumea nu ne-a ușurat sarcina asta, a spus.

— Cred că amândouă ne-am dorit mai mult decât era realist. Sunt sigură c-am fi putut face să meargă lucrurile noi două, într-un orășel. Ai fi putut să fii profesoară. Eu aș fi putut să fiu asistentă medicală. Ne-am fi putut ușura situația astfel.

Am simțit-o clătinând din cap lângă mine.

— Dar noi nu suntem așa, n-am fost și nici n-am putea fi.

Am dat aprobator din cap.

— Cred că atunci când ești tu însăți, cea adevărată pe de-a-ntregul, te simți ca și cum ai înota în amonte.

— Da! Iar dacă ultimii ani alături de tine sunt un indiciu, atunci cred că te simți și ca și cum ți-ai scoate sutienul la finalul zilei.

Am izbucnit în râs.

— Te iubesc, am zis. Să nu mă părăsești niciodată!

Când însă a răspuns: „Și eu te iubesc, n-o să te părăsesc niciodată", am știut amândouă că face o promisiune pe care nu și-o putea ține.

Nu suportam gândul de-a o pierde iar, într-un fel mult mai profund decât o pierdusem altădată. Nu suportam ideea c-o să rămân pentru totdeauna fără ea, fără nicio legătură cu ea.

— Vrei să te măriți cu mine? am întrebat.

A izbucnit în râs și am oprit-o.

— Nu glumesc! Vreau să mă mărit cu tine. O dată pentru totdeauna. Nu merit asta? După șapte căsătorii, n-ar trebui să apuc și eu într-un final să mă căsătoresc cu iubirea vieții mele?

— Nu cred că merge așa, iubito, a zis. Mai e nevoie să-ți amintesc că i-aș fura nevasta fratelui meu?

— Vorbesc serios, Celia!

— Și eu, Evelyn. N-avem cum să ne căsătorim.

— Căsătoria nu-i decât o promisiune.

— Dacă zici tu... Tu ești experta.

— Hai să ne căsătorim aici și acum! Tu și cu mine. În patul ăsta. Nici măcar nu trebuie să-ți pui rochie albă.

— Despre ce vorbești?

— Despre o promisiune spirituală, între noi două, pentru tot restul vieții noastre.

Când n-a zis nimic, am știut că stă pe gânduri. Se gândea dac-ar putea însemna ceva, așa oficiată între noi două acolo, în pat.

— Uite cum facem! am zis, încercând s-o conving. Ne privim în ochi, ne ținem de mâini și spunem ce e în sufletul nostru și ne promitem să ne fim alături. N-avem nevoie de niciun document de la stat, de martori ori de aprobare religioasă. Nu contează că sunt deja legal căsătorită, pentru că amândouă știam că, atunci când m-am măritat cu Robert, am făcut-o doar ca să fiu cu tine. Nu avem nevoie de regulile altcuiva. Avem nevoie doar una de alta.

A rămas tăcută. A oftat, după care a zis:

— OK, mă bag!

— Pe bune?

Mă surprindea cât de plin de semnificație devenea momentul.

— Da! Vreau să mă mărit cu tine. Mereu am vrut, dar... nu mi-a trecut niciodată prin cap c-am și putea. Că n-avem nevoie de aprobarea nimănui.

— N-avem!

— Atunci, da!

Am râs și m-am ridicat în capul oaselor în pat. Am aprins lumina de pe noptiera mea. Celia s-a ridicat și ea în capul oaselor. Ne-am întors una către alta și ne-am prins de mâini.

— Cred că, probabil, tu ar trebui să oficiezi ceremonia, a zis ea.

— Bănuiesc că eu, doar am luat parte la mai multe nunți, am glumit.

A izbucnit în râs și am râs și eu cu ea. Ne apropiam de șaizeci de ani și eram îmbătate de ideea că făceam într-un final ceea ce-ar fi trebuit să facem cu ani în urmă.

— OK! am spus. Gata cu râsul! S-o facem!

— OK! a replicat ea, zâmbind. Sunt gata!

Am tras aer în piept. M-am uitat la ea. Avea laba gâștei la ochi. Avea riduri de la râs în jurul gurii. Părul răvășit de la pernă. Era îmbrăcată cu un tricou New York Giants vechi, cu o gaură la umăr. La naiba cu convențiile, nicicând nu fusese mai frumoasă!

— Dragii mei, am zis. Bănuiesc că ăștia suntem doar noi două.

— OK! a spus Celia. Te urmăresc!

— Ne-am adunat astăzi aici să sărbătorim unirea dintre... noi.

— Grozav!

— Doi oameni care se leagă să-și petreacă tot restul vieții împreună.

— De acord!

— Celia, mă iei pe mine, Evelyn, de soție? În boală și în sănătate, în bogăție și în sărăcie, până când moartea ne va despărți?

Mi-a zâmbit.

— Da!

— Eu, Evelyn, te iau pe tine, Celia, de soție? În boală și în sănătate, și în toate celelalte? Da!

Mi-am dat seama că există un ușor impediment.

— Stai așa, nu avem verighete!

Celia a cercetat cu privirea după ceva suficient de bun. Fără să-mi desprind mâinile de ale ei, m-am uitat pe noptieră.

— Poftim! a zis ea, luându-și elasticul de păr de pe cap.

Am râs și l-am luat și eu pe al meu din coada de cal.

— OK! am zis. Celia, repetă după mine: „Evelyn, primește acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârșit!"

— Evelyn, primește acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârșit!

Și-a luat elasticul de păr și mi l-a înfășurat pe deget de trei ori.

— Spune: „Cu acest inel mă cunun cu tine."

— Cu acest inel mă cunun cu tine.

— OK! Acum eu. Celia, primește acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârșit! Cu acest inel mă cunun cu tine.

I-am pus elasticul meu de păr pe deget.

— Ah, am uitat de jurăminte! Să spunem și jurăminte?

— Putem! a zis ea. Dacă vrei!

— OK! Gândește-te la ce vrei să spui! O să mă gândesc și eu.

— N-am nevoie să mă gândesc. Sunt gata, o știu!

— OK, am zis eu, surprinsă să constat că-mi bate inima repede, nerăbdătoare să-i audă cuvintele. Dă-i drumul!

— Evelyn, sunt îndrăgostită de tine din 1958. N-oi fi arătat-o eu mereu, se poate să fi lăsat alte chestii să intervină, dar știu că te iubesc de atâta vreme. N-am încetat și nici n-o să încetez vreodată.

Am închis un pic ochii, lăsând să se așeze vorbele ei, după care i-am oferit jurământul meu.

— Am fost măritată de șapte ori și niciodată nu mi s-a părut nici pe jumătate că e ce trebuie ca acum. Cred că faptul că te iubesc a fost cel mai adevărat lucru la mine.

A surâs atât de larg, c-am crezut că s-ar putea să plângă. N-a făcut-o însă.

Am zis:

— Prin puterea conferită mie de... către noi, ne declar căsătorite.

Celia a izbucnit în râs.

— Acum pot săruta mireasa, am zis și i-am dat drumul la mâini, i-am luat fața în palme și am sărutat-o. Soția mea.

ȘASE ANI MAI TÂRZIU, DUPĂ CE CELIA ȘI CU MINE PETRECUSERĂM mai bine de zece ani împreună pe plajele din Spania, după ce Connor absolvise facultatea și-și luase o slujbă pe Wall Street, după ce lumea uitase de *Fiicele doctorului March*, *Boute-en-Train* și cele trei Oscaruri ale Celiei, Cecelia Jamison a murit de insuficiență respiratorie.

Era în brațele mele. În patul nostru.

Era vară. Ferestrele erau deschise să intre briza. Camera mirosea a boală, dar, dacă te concentrai suficient de tare, simțeai încă mirosul de sare al oceanului. Ochii i-au rămas nemișcați. Am strigat-o pe asistentă, care era jos, în bucătărie. Cred c-am încetat să-mi formez amintiri în clipele acelea în care-mi era luată Celia.

Mi-amintesc doar cum mă agățam de ea, ținând-o cum puteam mai bine. Mi-amintesc doar c-am zis: „N-am avut destul timp."

Când i-a luat echipajul de la ambulanță trupul, m-am simțit de parcă mi-ar fi smuls sufletul din mine. Când s-a închis ușa, când a plecat toată lumea, când Celia nu s-a mai văzut pe nicăieri, m-am uitat la Robert. M-am prăbușit la podea.

Plăcile de gresie erau reci sub pielea mea îmbujorată. Tăria pietrei mă durea în oase. Sub mine se formau băltoace de lacrimi și totuși nu puteam să-mi ridic capul de jos.

Robert nu m-a ajutat să mă ridic.

S-a lăsat pe podea alături de mine. Și a plâns.

O pierdusem. Iubirea mea. Celia mea. Sufletul meu pereche. Femeia a cărei dragoste îmi petrecusem toată viața încercând s-o câștig.

Pur și simplu se dusese.

Irevocabil și pe vecie.

Iar luxul răvășitor al panicii a pus iar stăpânire pe mine.

Now This

5 iulie 2000

CELIA ST. JAMES, REGINA MARELUI ECRAN, A MURIT

Actrița câștigătoare a trei premii Oscar Celia St. James a murit săptămâna trecută din cauza unor complicații ale emfizemului. Avea 61 de ani.

Provenită dintr-o familie înstărită din Georgia, roșcata St. James a fost numită „Piersica din Georgia", dar rolul lui Beth din *Fiicele doctorului March* i-a adus primul Oscar și a transformat-o într-o adevărată stea. St. James avea să mai fie nominalizată de patru ori și să ia trofeul de încă două ori în următorii treizeci de ani, la categoria „Cea mai bună actriță" în 1970 pentru *Our Men* și „Cea mai bună actriță în rol secundar" pentru rolul lui Lady Macbeth din ecranizarea din 1987 a tragediei shakespeariene.

Pe lângă talentul său remarcabil, St. James a fost cunoscută și pentru farmec și căsnicia de 15 ani cu eroul fotbalului, John Braverman. Cei doi au divorțat în anii 1970, dar au rămas prieteni până la moartea lui Braverman în 1980. Celia nu s-a recăsătorit niciodată.

Averea lui St. James va fi administrată de fratele ei, Robert Jamison, soțul actriței și fostei ei colege de afiș, Evelyn Hugo.

LA FEL CA HARRY, CELIA A FOST ÎNGROPATĂ LA FOREST Lawn, în Los Angeles. Robert și cu mine i-am organizat înmormântarea într-o joi dimineață. N-am anunțat-o public, dar lumea a știut că eram acolo. A știut că era așezată în mormânt.

Când au coborât-o în groapă, am rămas cu privirea pironită pe golul din pământ. Pe luciul lemnului din care era făcut sicriul ei. Nu mă puteam abține. Nu-mi puteam împiedica sinele cel adevărat să nu iasă la iveală.

— Am nevoie de un minut, le-am zis lui Robert și lui Connor, după care m-am îndepărtat.

Am mers. Din ce în ce mai departe pe drumurile în pantă din cimitir, până am găsit ce căutam.

Harry Cameron.

M-am așezat la piatra lui de mormânt și am plâns cu toată ființa mea. Am plâns până m-am simțit secătuită. N-am zis o vorbă. N-am simțit nevoia. Vorbisem cu Harry în capul și în inima mea atâta vreme, atâția ani, că mi se părea că nu era nevoie de cuvinte.

El fusese cel care mă ajutase, mă susținuse în toate hucrurile de care avusesem parte în viață, iar acum aveam nevoie de el mai mult ca oricând. Așa că m-am dus la el în singurul mod pe care-l știam. L-am lăsat să mă vindece cum numai el putea. Apoi m-am ridicat în picioare, mi-am șters praful de pe fustă și m-am întors cu spatele la mormânt.

Acolo, în copaci, erau doi paparazzi care-mi făceau poză. Nu m-am supărat și nici nu m-am simțit flatată. Pur și simplu, nu mi-a păsat. Păsatul mă costa atât de mult! N-aveam nicio monedă de cheltuit pe el.

În schimb, m-am îndepărtat.

La două săptămâni după aceea, după ce Robert și cu mine ne întorseserăm acasă, în Aldiz, Connor mi-a trimis o revistă cu imaginea mea la mormântul lui Harry pe copertă. Prinsese și un bilețel pe care scria simplu: „Te iubesc!"

Am desprins bilețelul și am citit titlul: „Legenda Evelyn Hugo plânge la mormântul lui Harry Cameron după ani de zile."

Chiar și la multă vreme după anii mei de maximă glorie, oamenii tot erau ușor de distras ca să nu vadă ce simt pentru Celia St. James. De data asta însă lucrurile stăteau altfel, pentru că eu n-ascundeam nimic.

Adevărul fusese chiar sub nasul lor, dacă ar fi fost atenți. Mă arătasem pe mine cea mai adevărată, căutând ajutor la cel mai bun prieten al meu ca să-mi ușureze durerea pierderii iubitei mele.

Bineînțeles, n-au priceput cum trebuia. Nu le păsa să priceapă cum trebuie. Presa o să spună ce poveste dorește ea să spună. Așa a făcut dintotdeauna și așa va face mereu.

Atunci am știut că singura dată când avea să știe cineva ceva adevărat despre viața mea avea să fie atunci când i-o spuneam eu direct.

Într-o carte.

Am păstrat bilețelul de la Connor și am aruncat revista la gunoi.

ODATĂ CE MURISE CELIA ȘI CUM HARRY NU MAI ERA NICI el, iar eu mă aflam într-o căsnicie care, deși castă, era stabilă, viața mea a devenit oficial complet lipsită de scandal.

Eu. Evelyn Hugo. O doamnă în vârstă plictisitoare.

Robert și cu mine am trăit într-un mariaj prietenesc timp de unsprezece ani din acel moment. Ne-am mutat înapoi în Manhattan la mijlocul anilor 2000 ca să fim mai aproape de Connor. Am renovat apartamentul. Am donat o parte din banii Celiei organizațiilor LGBTQ+ și pentru cercetări în domeniul cancerului de plămâni.

De fiecare Crăciun, găzduiam un eveniment caritabil pentru organizațiile care se ocupă de tinerii fără adăpost din New York. După niște ani petrecuți pe plajă, era plăcut să fim, cumva, iar membri ai societății.

Mie însă nu-mi păsa cu adevărat decât de Connor.

Avansase pe scara ierarhică la Merrill Lynch și apoi, la puțină vreme după ce Robert și cu mine ne-am mutat înapoi la New York, a recunoscut de față cu el că ura lumea finanțelor. I-a spus că trebuie să plece. El a fost dezamăgit că pe ea n-o bucurase ceea ce-l bucurase pe el; s-a văzut clar. N-a fost însă niciodată dezamăgit de ea.

A fost primul care s-o felicite când și-a luat un post didactic la Wharton[1]. Connor n-a știut niciodată că el dăduse câteva telefoane pentru ea. N-a vrut niciodată să afle Connor. A vrut doar s-o ajute oricum putea. Și a făcut-o, iubitor, până când a murit la vârsta de optzeci și unu de ani.

---

[1] Facultate economică de prestigiu din cadrul Universității din Pennsylvania (n. tr.).

Connor a rostit necrologul. Prietenul ei, Greg, a fost unul dintre cei care au purtat sicriul. După aceea, ea și Greg au venit să stea o vreme cu mine.

— Mamă, după șapte soți, nu sunt sigură c-ai apucat să trăiești de una singură, mi-a zis ea așezată la masa din living, aceeași masă la care stătea în scaunul înalt pentru copii alături de Harry, Celia, John și de mine.

— Am trăit o viață foarte plină înainte să te naști tu, i-am zis. Am trăit singură odată și pot s-o fac din nou. Tu și Greg ar trebui să vă vedeți de viața voastră. Pe bune!

Numai că, în clipa în care am închis ușa în urma lor, mi-am dat seama cât de uriaș era apartamentul ăsta și cât de tăcut.

Atunci am angajat-o pe Grace.

Moștenisem milioane de la Harry, Celia și acum Robert, și n-o aveam decât pe Connor de răsfățat. Așa că am răsfățat-o și pe Grace, și familia ei. Mă simțeam fericită să le ofer fericire, să le dăruiesc numai un picuț din luxul pe care-l avusesem mai toată viața mea.

Trăitul de una singură nu-i chiar așa de rău odată ce te obișnuiești. Iar apartamentul ăsta, ei bine, l-am păstrat deoarece voiam să i-l dau lui Connor, dar m-am bucurat de câteva aspecte ale lui. Bineînțeles, totdeauna îmi plăcea mai mult atunci când Connor rămânea peste noapte, mai ales după ce ea și cu Greg s-au despărțit.

Îți poți clădi o viață din găzduitul cinelor caritabile și colecționatul de artă. Poți găsi o cale de a te bucura de oricare adevăr.

Până când îți moare fata.

Connor a fost diagnosticată cu cancer de sân în ultimul stadiu acum doi ani și jumătate, când avea treizeci și nouă de ani. I s-au dat câteva luni de trăit. Știam cum e să fii conștient că persoana pe care o iubești o să părăsească această lume cu mult înaintea ta. Nimic însă nu mă putuse pregăti pentru durerea de a-mi vedea copilul suferind.

Am ținut-o în brațe când vomita de la chimioterapie. Am învelit-o în pături când îi era atât de frig, că plângea.

Am sărutat-o pe frunte ca și cum era iar puișorul meu, pentru că era puișorul meu pe vecie.

I-am spus în fiecare zi că viața ei fusese cel mai mare dar al lumii pentru mine, că eram încredințată că fusesem lăsată pe pământ nu ca să fac filme sau să mă îmbrac cu rochii verde smarald și să fac cu mâna mulțimii, ci ca să-i fiu ei mamă.

Am stat lângă ea pe patul de spital.

— Nimic din ce-am făcut, i-am zis, nu m-a umplut de mândrie cum m-a umplut ziua în care ți-am dat naștere.

— Știu! a zis ea. Mereu am știut-o.

Îmi impusesem să n-o prostesc de când murise tatăl ei. Aveam genul acela de relație în care ne credeam una pe alta, credeam una în alta. Știa că e iubită. Știa că-mi schimbase viața, că schimbase lumea.

A reușit să mai trăiască optsprezece luni până să se ducă.

Atunci când au băgat-o în pământ lângă tatăl ei, m-am prăbușit cum nu mă mai prăbușisem până atunci.

Luxul răvășitor al panicii a pus stăpânire pe mine.

Și n-a mai plecat.

AȘA MI SE TERMINĂ POVESTEA. CU PIERDEREA TUTUROR celor pe care i-am iubit vreodată. Cu mine, într-un apartament mare și frumos din Upper East Side, ducându-le dorul tuturor celor care au însemnat ceva pentru mine vreodată.

Când o să scrii finalul, Monique, ai grijă să fie clar că nu iubesc apartamentul ăsta, că nu-mi pasă de toți banii, că mă doare undeva dacă crede lumea că-s legendă, că adorația a milioane de oameni nu mi-a încălzit niciodată patul.

Când o să scrii finalul, Monique, să le spui tuturor că de oameni mi-e dor. Să le spui tuturor că n-am priceput bine. Că am ales lucrurile nepotrivite în cea mai mare parte a timpului.

Când o să scrii finalul, Monique, ai grijă să înțeleagă cititorul că tot ce-am căutat vreodată e familia! Ai grijă să fie clar c-am găsit-o! Ai grijă să știe că sunt cu inima frântă fără ea!

Silabisește-le-o dacă trebuie!

Spune că lui Evelyn Hugo nu-i pasă dacă-i uită toată lumea numele. Lui Evelyn Hugo nu-i pasă dacă toată lumea uită c-a trăit ea vreodată.

Mai bine amintește-le oamenilor că Evelyn Hugo n-a existat vreodată. A fost o persoană inventată de mine pentru ei. Ca să mă iubească. Spune-le c-am fost nedumerită, foarte multă vreme, în privința a ceea ce este dragostea. Spune-le că acum înțeleg și nu mai am nevoie de dragostea lor.

Spune-le: „Evelyn Hugo nu vrea decât să se ducă acasă. E vremea să fie cu fiica ei, cu iubita, cu cel mai bun prieten și cu mama ei."

Spune-le că Evelyn Hugo își ia rămas-bun.

— CUM ADICĂ „RĂMAS-BUN"? TE ROG, NU-ȚI LUA RĂmas-bun, Evelyn!

Mă privește drept în ochi și-mi ignoră cuvintele.

— Când ai strâns totul într-o poveste, zice ea, ai grijă să fie clar că toate lucrurile pe care le-am făcut au fost ca să-mi protejez familia. L-aș face pe *fiecare* dintre ele iar. Aș fi făcut și mai multe, m-aș fi purtat și mai urât, dac-aș fi crezut că-i pot salva.

— Cred că majoritatea oamenilor probabil au aceeași părere, îi zic. Despre viața lor, despre cei dragi.

Evelyn pare dezamăgită de răspunsul meu. Se ridică și se duce la biroul ei. Scoate o foaie de hârtie.

E veche. Mototolită și îndoită, cu o nuanță de portocaliu ars la o margine.

— Bărbatul care era în mașină cu Harry, zice Evelyn. Cel pe care l-am lăsat acolo.

Acesta e, desigur, cel mai îngrozitor lucru pe care l-a făcut vreodată. Nu sunt însă sigură că eu n-aș fi procedat la fel în cazul unei persoane iubite. Nu afirm că aș fi procedat la fel, doar că nu sunt sigură că nu.

— Harry se îndrăgostise de un bărbat de culoare. Numele lui era James Grant. A murit la 26 februarie 1989.

UITAȚI CARE E TREABA CU FURIA:

Pornește din piept.

Pornește ca frică.

Frica trece repede spre negare. „Nu, trebuie să fie o greșeală. Nu, nu se poate."

După care te izbește adevărul. „Da, are dreptate. Da, se poate."

Atunci ai de ales. Să fii tristă sau furioasă?

În cele din urmă, linia fină dintre cele două se reduce la răspunsurile la un set de întrebări. Mai întâi, poți să dai vina pe cineva?

Pierderea tatălui meu când aveam șapte ani fusese ceva pentru care puteam învinui o singură persoană. Tata. Tata condusese beat. Nu mai făcuse așa ceva. Nu-i stătea deloc în fire, dar se întâmplase. Iar eu puteam fie să-l urăsc pentru asta, fie să încerc să înțeleg. „Tatăl tău conducea sub influența alcoolului și a pierdut controlul asupra volanului."

Asta însă! Să aflu că tatăl meu nu se urcase de bunăvoie beat la volan, că fusese părăsit mort pe marginea drumului de femeia asta, că i se înscenase rolul în propria-i moarte și-i fusese întinată moștenirea. Faptul că eu crescusem crezând că el provocase accidentul. Plutește atâta vină în aer, că mă aștept s-o înșfac și să i-o țintuiesc lui Evelyn în piept!

Iar la cum stă ea în fața mea, plină de remușcări, dar nu tocmai și de regrete, e clar că e gata să fie țintuită.

Vina asta e precum cremenea la amnarul anilor mei de durere. Erupe în furie.

Mi se aprinde trupul, de se face alb. Îmi dau lacrimile. Îmi încleștez pumnii și mă dau la o parte pentru că mi-e frică de ce-aș putea face.

Și atunci, pentru că datul la o parte din fața ei mi se pare prea generos, mă strecor înapoi unde e ea și o împing în canapea, zicându-i:

— Mă bucur că nu mai ai pe nimeni! Mă bucur că nu mai trăiește nimeni care să te iubească.

Îi dau drumul, surprinsă de mine. Se ridică la loc. Mă privește.

— Crezi că faptul că-mi oferi mie povestea compensează în vreun fel cele întâmplate? o întreb. Tot timpul ăsta m-ai pus să stau aici, să-ți ascult viața, ca să poți să mărturisești, și crezi că *biografia* ta compensează în vreun fel?

— Nu! zice ea. Cred că mă cunoști suficient de bine acum ca să știi că nu sunt nici pe departe atât de naivă cât să cred în dezlegarea de păcate.

— Atunci, ce?

Întinde mâna și-mi arată bucata de hârtie pe care o ține.

— Am găsit asta în buzunarul pantalonilor lui Harry. În noaptea în care-a murit. Bănuiesc c-o citise și de-aia și băuse atât de mult din capul locului. Era de la tatăl tău.

— Așa, și?

— Așa că... Mi-am găsit multă pace în faptul că fiica mea știa adevărul despre mine. O alinare imensă în faptul că o cunoșteam pe ea cea adevărată. Am vrut... Cred că sunt singurul om în viață care-ți poate oferi asta. Care i-o poate oferi tatălui tău. Vreau să știi cine era cu adevărat.

— Știu cine a fost pentru mine, zic, dându-mi seama că nu-i tocmai adevărat.

— Credeam c-ai vrea să-l cunoști pe de-a-ntregul. Ia-o, Monique! Citește scrisoarea! Dacă n-o vrei, nu trebuie s-o păstrezi. Eu însă am plănuit mereu să ți-o trimit. Mereu am crezut că meriți să știi.

I-o smulg, nevrând să-i ofer amabilitatea de-a o lua cu blândețe. Mă așez. O desfac. În capătul de sus al paginii se

află ceva ce nu poate fi decât pete de sânge. Mă întreb fugitiv dacă-i sângele tatălui meu. Sau al lui Harry. Mă hotărăsc să nu mă gândesc la asta.

Înainte să apuc să citesc fie și un rând, ridic privirea la ea.

— Poți să pleci? zic.

Încuviințează cu o mișcare din cap și iese din birou. Închide ușa în urma ei. Am atâtea de reîncadrat în minte!

Tata n-a greșit cu nimic.

Tata nu și-a provocat singur moartea.

Mi-am petrecut ani din viață privindu-l din acest unghi, împăcându-mă cu el prin această prismă.

Iar acum, pentru prima oară în aproape treizeci de ani, am cuvinte noi, gânduri noi, de la tata.

Dragă Harry,

Te iubesc! Te iubesc într-un fel pe care nu-l credeam posibil. Mi-am petrecut atâta timp din viață crezând că tipul acesta de dragoste e un mit. Și acum iată-l, atât de adevărat, că pot să-l ating și înțeleg într-un final despre ce-au cântat Beatles toți anii ăia.

Nu vreau să te muți în Europa. Mai știu însă și că ceea ce vreau eu se poate să nu fie cel mai bine pentru tine. Așadar, în ciuda dorințelor mele, cred c-ar trebui să pleci.

Nu pot și nu voi fi în stare să-ți ofer viața la care visezi aici, în Los Angeles.

Nu mă pot căsători cu Celia St. James, deși sunt de acord cu tine că-i o femeie uluitor de frumoasă și, dacă e să fiu sincer, am făcut o mică pasiune pentru ea în Royal Wedding.

Rămâne însă chestiunea că, deși nu mi-am iubit niciodată soția cum te iubesc pe tine, n-am s-o părăsesc niciodată. Îmi iubesc familia prea mult ca s-o despart chiar și pentru o clipă. Fiica mea, pe care sper cu disperare c-ai s-o poți cunoaște într-o bună zi, e rațiunea mea de a trăi și știu că ea e cel mai fericită alături de

mine și de mama ei. Știu că o să ducă cea mai frumoasă viață dacă rămân acolo unde sunt.

Angela, probabil, nu e iubirea vieții mele. O știu acum, c-am simțit pasiunea adevărată. Cred însă că, în multe privințe, înseamnă pentru mine ce înseamnă Evelyn pentru tine. Mi-e cea mai bună prietenă, confidentă, tovarășă de viață. Vă admir deschiderea cu care tu și cu Evelyn vă discutați sexualitatea, dorințele. Nu așa stau lucrurile cu mine și cu Angela și nu sunt sigur c-aș vrea să schimb ceva. Nu avem o viață sexuală plină de energie, dar o iubesc așa cum se iubește un partener. Nu m-aș putea ierta dacă i-aș provoca durere și m-aș trezi dorindu-mi cu disperare s-o sun, să-i aud gândurile, să aflu ce mai face, în fiecare moment al zilei când nu sunt cu ea.

Familia mea e inima mea și nu pot s-o fac bucăți. Nici măcar pentru acel tip de dragoste pe care l-am găsit alături de tine, Harry al meu.

Du-te în Europa, dacă crezi că așa e cel mai bine pentru familia ta!

Și să știi că aici, la Los Angeles, eu sunt alături de a mea, gândindu-mă la tine.

Al tău pentru totdeauna,
James

Las scrisoarea din mână. Mă holbez înainte în aer. Atunci și numai atunci, mă izbește:

Tata era îndrăgostit de un bărbat.

NU ȘTIU CÂT STAU PE CANAPEA CU OCHII ÎN TAVAN. MĂ gândesc la amintirile mele cu tata, la cum mă arunca el în sus în curtea din spate, la cum mă lăsa din când în când să mănânc banana split[1] la micul dejun.

Amintirile alea au fost mereu colorate de felul în care a murit. Au fost mereu dulci-amărui pentru că eu credeam că greșelile lui îl luaseră atât de repede de lângă mine.

Iar acum nu știu ce să cred despre el. Nu știu cum să mă gândesc la el. A dispărut o trăsătură definitorie și a fost înlocuită cu mult mai multe, mai bune sau mai rele.

La un moment dat, după ce încep să mi se deruleze în minte aceleași imagini iar și iar – amintiri despre tatăl meu în viață, imagini închipuite despre ultimele lui clipe și moartea sa –, îmi dau seama că nu mai pot să stau locului.

Așa că mă ridic, mă duc în hol și încep s-o caut pe Evelyn. O găsesc în bucătărie, cu Grace.

— Deci de-aia mă aflu eu aici? întreb, ținând scrisoarea în sus.

— Grace, vrei să ne scuzi o clipă?

Grace se ridică de pe taburetul pe care stătea.

— Sigur! zice ea și dispare pe hol.

După ce-a plecat, Evelyn se uită la mine.

---

[1] Desert care constă dintr-o banană despicată (de unde și denumirea de „banana split") în două pe lungime, iar între cele două jumătăți se pune de regulă înghețată, peste care se toarnă sos de căpșuni, ciocolată, bucățele de nucă și, eventual, frișcă (n. tr.).

— Nu-i singurul motiv pentru care-am vrut să te cunosc. Te-am găsit ca să-ți dau scrisoarea și căutam o cale de a mă prezenta ție ca să nu apar așa, din senin.

— Te-a ajutat *Vivant* cu asta, clar.

— Mi-a oferit un pretext, da. M-am simțit mult mai în largul meu să pun o revistă importantă să te trimită decât să te sun eu și să încerc să-ți explic de unde știu cine ești.

— Așa că te-ai gândit să mă ademenești aici cu promisiunea unui bestseller.

— Nu, zice ea, clătinând din cap. Odată ce-am început să caut informații despre tine, am citit mare parte a materialelor tale. Mai precis, ți-am citit materialul despre dreptul de a muri.

Pun scrisoarea pe masă. Mă gândesc să iau loc.

— Așa, și?

— L-am considerat superb scris. Era informat, inteligent, echilibrat și plin de compasiune. Avea suflet. Am admirat modul în care ai gestionat cu iscusință un subiect emoțional și complicat.

Nu vreau s-o las să-mi spună nimic frumos pentru că nu vreau să fiu nevoită să-i mulțumesc pentru asta. Mama însă mi-a inculcat o politețe care intervine taman când mă aștept mai puțin.

— Mulțumesc!

— Când l-am citit, am bănuit că te-ai descurca de minune cu povestea mea.

— Datorită unui mic material pe care l-am scris?

— Datorită faptului că ești talentată și, dacă e să poată înțelege cineva complexitatea a ceea ce sunt și ce am făcut, probabil tu erai aceea. Cu cât te cunoșteam mai bine, cu atât mai mult știam c-am avut dreptate. Orice carte oi scrie tu despre mine, n-o să aibă răspunsuri ușoare. O fie lipsită de șovăială, prevăd eu. Am vrut să-ți dau scrisoarea și am vrut să-mi scrii povestea pentru că sunt încredințată că ești cea mai potrivită persoană pentru această treabă.

— Deci m-ai făcut să trec prin toate astea ca să-ți domolești vina și să te asiguri c-o să capeți cartea despre viața ta pe care ți-o doreai?

Evelyn clatină din cap, gata să mă corecteze, dar eu n-am terminat.

— E uluitor, serios! Cât de departe poți să mergi ca să-ți vezi de interesul tău. Că până și acum, când pari să vrei să-ți răscumperi greșelile, tot în jurul *tău* se învârte treaba.

Evelyn ridică mâna.

— Nu te mai preface că n-ai tras și tu foloase din asta! Ai participat de bunăvoie. Tu ai vrut povestea. Tu ai profitat, cu iscusință și inteligență, aș putea spune, de poziția în care te-am pus.

— Evelyn, serios, zic eu, nu mai mânca rahat!

— Nu vrei povestea? Dacă n-o vrei, atunci n-o lua! Las-o să moară odată cu mine! E foarte bine.

Tac, neștiind sigur cum să răspund, cum *vreau* să răspund.

Evelyn întinde mâna, așteptând. N-are să permită să rămână sugestia doar așa, ipotetică. N-a pus o întrebare retorică, ci una care cere răspuns.

— Dă-i drumul! Ia-ți notițele și înregistrările! Le putem arde chiar acum.

Nu mă clintesc, în ciuda faptului că-mi acordă un răgaz considerabil s-o fac.

— Nici nu credeam c-o s-o faci, zice.

— Măcar atâta merit și eu, îi spun, în apărarea mea. Măcar atâta ai putea naibii să-mi dai și mie.

— Nimeni nu merită nimic. E doar o chestiune care ține de cine e dispus să se ducă și să-și ia singur. Iar tu, Monique, ești un om care a dovedit că e dispus să se ducă și să-și ia ce vrea. Fii deci sinceră în privința asta! Nimeni nu-i doar victimă sau doar învingător. Toată lumea e undeva între. Oamenii care se tot distribuie într-unul dintre aceste două roluri nu numai că se amăgesc, dar sunt și dureros de lipsiți de originalitate.

Mă ridic de la masă și mă duc la chiuvetă. Mă spăl pe mâini, pentru că nu le suport așa de lipicioase cum le simt. Mi le usuc. Mă uit la ea.

— Te urăsc, așa să știi!

Încuviințează din cap.

— Bravo ție! E un sentiment necomplicat, nu? Ura?

— Da! zic eu. Este!

— Orice altceva în viață e mult mai complex. Mai ales tatăl tău. D-aia am considerat important să citești scrisoarea aia. Am vrut să *știi*.

— Ce anume? Că era nevinovat? Sau c-a iubit un bărbat?

— Că te-a iubit pe *tine*. Așa cum te-a iubit. Că era dispus să refuze iubirea romantică pentru a-ți sta alături. Tu știi ce tată uimitor ai avut? Știi cât de iubită ai fost? O groază de bărbați spun că n-o să-și părăsească niciodată familiile, dar tatăl tău a fost pus la încercare și nici măcar n-a șovăit. Am vrut să știi asta. Dac-aș fi avut un asemenea tată, eu aș fi vrut să știu.

Nimeni nu-i cu totul bun sau cu totul rău. O știu, desigur. Am fost nevoită s-o învăț de la o vârstă fragedă. Uneori însă e ușor să uiți cât e de adevărat acest lucru. Că e valabil pentru *toată lumea*.

Până nu stai în fața femeii care a pus cadavrul tatălui tău pe scaunul șoferului ca să salveze reputația celui mai bun prieten al ei și-ți dai seama c-a păstrat vreme de aproape trei decenii o scrisoare doar ca să afli tu cât de iubită ai fost.

Ar fi putut să-mi dea mai devreme scrisoarea. Ar fi putut s-o arunce. Asta-i Evelyn Hugo! Undeva între.

Mă așez și-mi duc mâinile la ochi, frecându-mă la ei, cu speranța că, dacă frec cu suficientă putere, poate o să-mi pot croi drum spre o altă realitate.

Când îi deschid, mă aflu în același loc. N-am de ales decât să mă resemnez.

— Când pot să lansez cartea?

— N-o să mai stau pe-aici prea mult, zice Evelyn, așezându-se pe un taburet de la insula din bucătărie.

— Gata cu trăsnăile, Evelyn! Când pot să lansez cartea?

Evelyn începe să împăturească absentă un șervețel rătăcit care stă din întâmplare pe blat, după care ridică ochii la mine.

— Nu-i niciun secret că gena cancerului de sân se poate moșteni, zice. Deși, dac-ar exista dreptate pe lume, mama ar muri de el cu mult timp înainte de fiică.

Mă uit la detaliile fine ale chipului lui Evelyn. Mă uit la colțurile buzelor, la ale ochilor, la direcția sprâncenelor. Există foarte puțină emoție în oricare dintre ele. Fața ei rămâne indiferentă, de parcă mi-ar citi ziarul.

— Ai cancer la sân? întreb.

Dă din cap că da.

— Cât de avansat este?

— Suficient cât să mă grăbesc să termin cu treaba asta.

Întorc privirea când se uită mine. Nu știu sigur de ce. Nu de furie, pe bune. De rușine. Mă simt vinovată că unei părți atât de mari din mine nu-i pare rău pentru ea. Și toantă din cauza părții căreia îi pare.

— Mi-am văzut fiica trecând prin asta, zice Evelyn. Știu ce mă așteaptă. E important să-mi pun treburile în ordine. Pe lângă finalizarea ultimei versiuni a testamentului meu și a mă asigura că Grace o să fie bine îngrijită, mi-am dat cele mai prețuite rochii la Christie's. Și asta... asta e ultima treabă. Scrisoarea. Și cartea. Tu.

— Plec! Nu mai rezist azi.

Evelyn dă să zică ceva și o opresc.

— Nu! Nu vreau să mai aud nimic de la tine! Să nu mai scoți nicio afurisită de vorbă, bine?

Nu pot spune că mă surprinde când vorbește oricum.

— Aveam de gând să zic că înțeleg și că ne vedem mâine.

— Mâine? fac eu și-mi aduc aminte că Evelyn și cu mine n-am terminat încă.

— Pentru ședința foto.

— Nu sunt sigură că-s pregătită să mă întorc aici.

— Ei bine, zice Evelyn, sper tare mult că da.

CÂND AJUNG ACASĂ, ÎMI ARUNC INSTINCTIV GEANTA PE canapea. Sunt obosită și furioasă, îmi simt ochii uscați și înțepeniți, ca storși precum rufele ude.

Mă așez fără să mă deranjez să-mi scot haina sau pantofii. Răspund mesajului de e-mail pe care mi l-a trimis mama cu informațiile despre zborul ei de mâine, după care ridic picioarele și le pun pe măsuța de cafea, moment în care dau cu ele în plicul de pe ea.

Abia atunci îmi dau seama că am măsuță de cafea.

A adus-o David înapoi, iar pe ea stă un plic adresat mie.

M,

N-ar fi trebuit să iau măsuța. N-am nevoie de ea. E o prostie să stea în depozit. Am fost meschin când am plecat.

Ți-am pus în plic și cheia mea de la apartament, și cartea de vizită a avocatului meu.

Presupun că nu prea mai e nimic de zis, cu excepția faptului că-ți mulțumesc c-ai făcut ceea ce n-am putut eu.

—D

Pun scrisoarea pe măsuța de cafea. Îmi urc la loc pe picioarele pe ea.

Mă zbat să ies din geacă.

Îmi arunc pantofii din picioare. Îmi dau capul pe spate și răsuflu.

Nu cred c-aș fi pus capăt căsniciei mele fără Evelyn Hugo.

Nu cred c-aș fi înfruntat-o pe Frankie fără Evelyn Hugo.

Nu cred c-aș fi avut șansa de a scrie un bestseller sigur fără Evelyn Hugo.

Nu cred c-aș înțelege adevărata profunzime a devotamentului tatălui meu față de mine fără Evelyn Hugo.

Totuși, cred că Evelyn se înșală măcar într-o privință.

Ura mea nu e necomplicată.

CÂND AJUNG LA APARTAMENTUL LUI EVELYN DE DIMIneață, nu știu sigur când am luat, efectiv, decizia să vin.

Pur și simplu m-am trezit și am pornit. Când am dat colțul, îndreptându-mă spre metrou, mi-a devenit clar că n-aș fi putut să *nu* vin.

Nu pot și n-o să fac nimic care să-mi compromită poziția de la *Vivant*. Nu m-am luptat pentru postul de jurnalist independent ca să dau cu coarnele în ultima clipă.

Am ajuns la timp, dar totuși ultima. Grace îmi deschide ușa și deja arată de parcă a lovit-o uraganul. Îi iese părul din coada de cal și se străduiește mai tare ca de obicei să rămână zâmbitoare.

— Au apărut cu aproape patruzeci și cinci de minute mai devreme, îmi șoptește Grace. Evelyn a chemat pe cineva de la machiaj când s-a crăpat de ziuă s-o pregătească înainte să vină persoana de la machiaj a revistei. A chemat un consultant în lumini să vină la opt treizeci azi de dimineață s-o îndrume în privința locului cu cea mai bună lumină pentru ea din casă. Se pare că locul respectiv e pe terasă, pe care n-am curățat-o cu chiar atâta hărnicie pentru că e încă e frig afară în fiecare zi. Mă rog, frec terasa de două ore.

Își lasă în glumă capul pe umărul meu.

— Slavă Domnului că plec în vacanță!

— Monique! zice Frankie. Ce-ai stat atâta?

Mă uit la ceas.

— E unsprezece și șase minute.

Mi-aduc aminte prima zi în care am cunoscut-o pe Evelyn Hugo. Mi-aduc aminte cât eram de agitată. Mi-aduc aminte cât de impunătoare mi s-a părut. Acum mi se pare

dureros de umană. Totul e însă nou pentru Frankie. Ea n-a văzut-o pe adevărata Evelyn. Tot mai crede că fotografiem o emblemă mai degrabă decât o persoană.

Ies pe terasă și-o văd pe Evelyn în mijlocul luminilor, al reflectoarelor, al firelor și al camerelor. În jurul ei sunt oameni. Stă pe un taburet. Părul blond cenușiu îi e suflat de o mașină de vânt. E îmbrăcată în verdele smarald caracteristic ei, de data asta o rochie de mătase cu mâneci lungi. Billie Holiday cântă undeva dintr-o boxă. Soarele strălucește în spatele său. Arată ca și cum ar fi însuși centrul universului.

E în elementul ei.

Zâmbește la cameră, cu ochii căprui licărindu-i cu totul altfel decât ce-am văzut eu. Pare împăcată cumva să se afișeze complet și mă întreb dacă nu cumva adevărata Evelyn *nu e* femeia cu care tot discut eu de două săptămâni, ci cea pe care o văd în fața ochilor acum. Chiar și la aproape optzeci de ani, tot impune respect într-o încăpere într-un fel cum n-am mai văzut până acum. Un star este mereu și pentru totdeauna un star.

Evelyn s-a născut să fie celebră. Cred c-a ajutat-o trupul. Cred c-a ajutat-o fața. Pentru prima oară însă, văzând-o în acțiune, mișcându-se în fața camerei, am senzația că s-a subapreciat într-o privință: s-ar fi putut naște mult mai puțin dăruită de natură și probabil tot ar fi reușit. Pur și simplu are *acel ceva*. Acea calitate de nedefinit care-i face pe toți să se oprească și să-i dea atenție.

Mă zărește în spatele unuia dintre mașiniști și se oprește din ce făcea. Mă cheamă la ea.

— Oameni buni! zice. Avem nevoie de câteva fotografii cu Monique și cu mine. Vă rog!

— Ah, Evelyn! Nu vreau să fac asta.

Nu vreau nici măcar să stau lângă ea.

— Te rog! spune. Ca să ai ceva ca amintire de la mine.

Vreo câțiva oameni încep să râdă, ca și cum Evelyn glumește, fiindcă, desigur, nimeni n-ar putea să o uite pe Evelyn Hugo. Eu însă știu că vorbește serios.

Și așa, în blugi și blazer, mă duc lângă ea. Îmi scot ochelarii. Simt căldura luminilor, felul în care îmi bat în ochi și senzația de vânt pe față.

— Evelyn, știu că nu-i o noutate pentru tine, zice fotograful, dar, măiculiță, ce te mai iubește camera!

— Ah! face Evelyn, ridicând din umeri. Nu-mi strică s-o mai aud înc-o dată.

Rochia îi dezvăluie decolteul încă amplu și-mi vine în minte gândul că tocmai ceea ce a creat-o o va doborî în cele din urmă.

Îmi surprinde privirea și surâde. E un surâs sincer, amabil. E ceva aproape mămos în el, ca și cum s-ar uita la mine să vadă ce mai fac, ca și cum i-ar păsa.

Și atunci, instantaneu, îmi dau seama că chiar îi pasă.

Evelyn Hugo vrea să știe dacă sunt în regulă și că o să fiu în continuare, cu toate câte s-au întâmplat.

Într-o clipă de vulnerabilitate, mă pomenesc petrecându-mi brațul pe după umerii ei. O secundă după aceea, îmi dau seama că vreau să mi-l trag înapoi, că nu-s pregătită să stau atât de aproape.

— Îmi place la nebunie! exclamă fotograful. Exact așa.

Acum nu mai pot să-mi trag brațul, așa că mă prefac. Mă prefac, pentru o poză, că nu sunt un ghem de nervi. Mă prefac că nu-s furioasă și derutată, și cu durere în suflet, întoarsă pe dos, dezamăgită, șocată și deloc în largul meu.

Mă prefac că, pur și simplu, sunt captivată de Evelyn Hugo.

Fiindcă, în ciuda tuturor lucrurilor, mai sunt.

După ce pleacă fotograful, după ce-a strâns toată lumea, după ce Frankie a plecat din apartament, așa de fericită, că mai că mai avea un pic și-i creșteau aripi să zboare până la birou, mă pregătesc de plecare.

Evelyn e sus și se schimbă.

— Grace, zic eu, când dau cu ochii de ea adunând pahare de unică folosință și farfurii de carton în bucătărie, voiam

să mai rămân un pic și să-mi iau rămas bun de la tine, de vreme ce Evelyn și cu mine am terminat.

— Terminat? întreabă ea.

Dau din cap că da.

— Am terminat povestea ieri. Ședința foto astăzi. Acum trec la scris, spun eu, deși n-am nici cea mai mică idee cum o să abordez cartea sau care anume mi-e următorul pas.

— Ah! face Grace, ridicând din umeri. Probabil că n-am înțeles eu bine. Credeam c-o să fii aici, cu Evelyn, cât sunt eu în concediu. Sinceră să fiu, nu mă puteam concentra decât la faptul că aveam în mână două bilete pentru Costa Rica.

— Încântător! Când pleci?

— Cu avionul de noapte mai încolo. Evelyn mi le-a dat aseară. Pentru mine și pentru soțul meu. Toate cheltuielile plătite. O săptămână. Stăm aproape de Monteverde. Sincer, tot ce-am auzit a fost „cu tiroliana prin pădurea tropicală montană" și nu mi-a mai trebuit nimic.

— O meriți, zice Evelyn, apărând în capul scărilor și coborând spre noi.

E în blugi și tricou, dar și-a păstrat coafura și machiajul. Arată superb, dar și simplu. Două însușiri pe care numai Evelyn Hugo le poate avea în același timp.

— Sigur nu mai ai nevoie de mine aici? Credeam c-o să-ți țină Monique companie, zice Grace.

Evelyn clatină din cap.

— Nu, du-te! Ai făcut atât de mult pentru mine în ultima vreme! Ai nevoie de niște timp pentru tine. Dacă intervine ceva, pot oricând să sun jos.

— N-am nevoie...

Evelyn o întrerupe.

— Ba da, ai! E important să știi cât de mult apreciez ce-ai făcut, așa că lasă-mă să-ți mulțumesc astfel.

Grace zâmbește cu modestie.

— OK, dacă insiști!

— Insist! Chiar, du-te acasă acum! Ai făcut curat toată ziua și sunt sigură că ai nevoie de mai mult timp pentru făcut bagaje. Deci du-te, pleacă de-aici!

Surprinzător, Grace nu se împotrivește, doar spune mulțumesc și-și strânge lucrurile. Totul pare se decurgă șnur până când Evelyn o oprește pe drumul spre ieșire ca s-o îmbrățișeze.

Grace pare un pic surprinsă, chiar dacă și încântată.

— Știi că n-aș fi putut să trec peste ultimii ani fără tine, nu? întreabă Evelyn, desprinzându-se din îmbrățișare.

Grace roșește.

— Mulțumesc!

— Distracție plăcută în Costa Rica! zice Evelyn. Să ai parte de-o vacanță pe cinste!

Imediat ce Grace iese pe ușă, încep să înțeleg ce se petrece.

Evelyn nu are de gând să lase ceea ce a creat-o s-o distrugă. Nu are să permită niciunui lucru, nici măcar unei părți din trupul ei să aibă asemenea putere.

Evelyn o să moară atunci când vrea ea.

Iar ea vrea să moară acum.

— Evelyn. Ce-ai să...

Nu pot s-o spun sau s-o insinuez. Sună atât de absurd până și simplul gând la așa ceva: Evelyn Hugo își ia zilele.

Mă închipui spunând-o cu glas tare și uitându-mă la Evelyn cum râde de mine, de cât de bogată mi-e imaginația, de cât de prostuță pot să fiu.

Mă închipui însă și spunând-o și văzând-o pe Evelyn cum răspunde cu o confirmare simplă și resemnată.

Iar eu nu sunt sigură că pot suporta vreunul dintre cele două scenarii.

— Hm? face Evelyn, uitându-se la mine.

Nu pare preocupată, deranjată sau agitată. Arată ca și cum asta ar fi o zi oarecare.

— Nimic!

— Mulțumesc c-ai venit azi! zice. Știu că nu erai sigură c-o să reușești să ajungi, iar eu... pur și simplu mă bucur c-ai reușit.

O urăsc pe Evelyn, dar cred că-mi și place foarte tare.

Aș vrea să nu fi existat și totuși nu pot să n-o admir foarte mult.

Nu sunt sigură cum să gestionez situația. Nu știu sigur ce înseamnă.

Răsucesc clanța ușii de la intrare. Tot ce reușesc să rostesc cu glas pițigăiat este esența a ceea ce vreau să spun:

— Te rog, ai grijă de tine, Evelyn!

Se întinde și mă prinde de mână. Mi-o strânge scurt și-i dă drumul.

— Și tu, Monique! Ai un viitor excepțional înaintea ta. Ai să-i smulgi ce-i mai bun lumii ăsteia. Chiar o cred.

Se uită la mine și, pentru o fracțiune de secundă, îi pot citi expresia. E subtilă și fugară. Dar există. Și așa știu că bănuielile mele sunt corecte.

Evelyn Hugo își ia rămas-bun.

CÂND INTRU ÎN TUNELUL DE METROU ȘI TREC DE TURNIchete, mă tot întreb dacă n-ar trebui să mă întorc.

Să-i bat la ușă?

Să sun la Urgențe?

S-o *opresc*?

Pot să urc la loc pe treptele de la metrou. Pot să pun un picior în fața celuilalt și să mă întorc la Evelyn ca să-i zic: „N-o face!"

Sunt în stare de asta.

Trebuie doar să decid dacă vreau. Dacă ar trebui. Dacă e corect.

Nu m-a ales pentru că simțea că mi-era datoare. M-a ales pentru materialul despre dreptul la moarte.

M-a ales pentru că am demonstrat o înțelegere unică a nevoii de demnitate în moarte.

M-a ales pentru că este încredințată că văd nevoia de milă, chiar și când ceea ce constituie milă e greu de înghițit.

M-a ales pentru că are încredere în mine.

Am sentimentul că are încredere în mine acum.

Îmi intră trenul vuind în stație. Trebuie să urc în el și să-mi întâmpin mama la aeroport.

Se deschid ușile. Mulțimea curge afară. Mulțimea curge înăuntru. Un adolescent cu rucsac mă dă la o parte cu umărul. Nu pun piciorul în vagon.

Se aude semnalul sonor al trenului. Ușile se închid. Stația se golește.

Eu stau pe loc. Blocată.

Dacă crezi că o persoană urmează să-și ia zilele, nu încerci s-o oprești?

Nu chemi poliția? Nu dărâmi pereții s-o găsești?

Începe să se umple iar stația.

O mamă cu copilașul ei aflat la vârsta primilor pași. Un bărbat cu alimente. Trei hipsteri cu haine de flanel și cu bărbi. Mulțimea începe să se adune mai repede decât pot cronometra eu.

Trebuie să urc în următorul tren ca să mă văd cu mama și s-o las pe Evelyn în urma mea.

Trebuie să mă întorc și s-o salvez pe Evelyn de ea însăși.

Văd două lumini slabe pe șine care anunță apropierea trenului. Aud vuietul.

Mama poate s-ajungă la mine și de una singură.

Evelyn n-a avut niciodată nevoie să fie salvată de nimeni.

Trenul intră în stație. Se deschid ușile. Mulțimea curge afară. Abia când se închid ușile îmi dau seama că m-am urcat în tren.

Evelyn îmi încredințează povestea ei.

Evelyn îmi încredințează moartea ei.

Iar eu cred, în sufletul meu, că s-o opresc ar însemna s-o trădez.

Indiferent ce părere am despre Evelyn, știu că e în toate mințile. Știu că e în regulă. Știu că are dreptul să moară așa cum a trăit, numai și numai în condițiile ei, nelăsând nimic în voia sorții sau a norocului, ci ținând puterea în propriile mâini.

Mă prind de bara rece de metal din fața mea. Mă legăn cu viteza vagonului. Schimb trenurile. Urc în AirTrain[1]. Abia la poarta de sosiri, unde o văd pe mama făcându-mi cu mâna, îmi dau seama că am fost aproape catatonică o oră.

E, pur și simplu, prea mult.

Tata, David, cartea, Evelyn.

În clipa în care mama e suficient de aproape cât s-o ating, o cuprind cu brațele și-mi vâr capul în umărul ei. Plâng.

---

[1] Trenul autonom care leagă rețeaua de metrou a New York-ului cu aeroportul internațional John F. Kennedy (n. tr.).

Lacrimile care ies din mine le simt ca și cum s-ar fi pregătit de zeci de ani. Ca și cum o versiune veche de-a mea se scurge în afară, desprinzându-se, luându-și rămas-bun în strădania de a face loc pentru o versiune nouă a mea. Una care e mai puternică și cumva și mai cinică față de oameni, precum și mai optimistă în privința locului meu în lume.

— Of, scumpo! zice mama, dând drumul genții de pe umăr să cadă unde se nimerește, fără să fie atentă la oamenii care sunt nevoiți să ne ocolească.

Mă ține strâns și mă mângâie pe spate cu ambele mâini.

Nu mă simt presată să mă opresc din plâns. Nu simt nevoia de a mă justifica. Nu trebuie să te aduci tu într-o stare de bine pentru mama ta, o mamă bună se aduce ea în starea de bine pentru tine. Iar mama mea a fost întotdeauna o mamă bună, o mamă grozavă.

Când termin, mă desprind. Mă șterg la ochi. Trec oameni pe lângă noi prin stânga și prin dreapta, femei de afaceri cu genți diplomat, familii cu rucsacuri. Unii se holbează. Eu însă sunt obișnuită să se holbeze lumea la mama și la mine. Chiar și în creuzetul care e Manhattanul, tot sunt mulți care nu se așteaptă ca o mamă și o fiică să arate așa cum arătăm noi.

— Ce-i, scumpo?

— Nici n-aș ști de unde să încep, zic eu.

Mă prinde de mână.

— Ce-ai zice să renunț eu la a încerca să dovedesc că înțeleg metroul și să luăm un taxi?

Râd și dau aprobator din cap, ștergându-mă la coada ochilor.

Până să ajungem noi pe bancheta din spate a unui taxi stătut, cu clipuri din știrile dimineții repetându-se pe consolă, m-am adunat suficient de mult, cât să răsuflu ușurată.

— Deci spune-mi! zice ea. Ce te frământă?

Să-i spun că știu?

Să-i spun că lucrul care ne provoca atâta durere și pe care-l crezusem mereu, cum că tatăl meu murise conducând

beat, nu-i adevărat? O să schimb greșeala aia cu alta? Cum că avea o aventură cu un bărbat când i s-a sfârșit viața?

— David și cu mine divorțăm oficial.

— Îmi pare tare rău, scumpo! Știu că trebuie să fi fost greu.

Nu pot s-o împovărez cu ce știu despre Evelyn. Pur și simplu, nu pot.

— Mi-e dor de tata. Ție ți-e dor de el?

— Of, Doamne! În fiecare zi.

— Ți-a fost un soț bun?

Pare prinsă cu garda jos.

— A fost un soț grozav, da! De ce întrebi?

— Nu știu. Bănuiesc că tocmai mi-am dat seama că nu știu prea multe despre relația voastră. Cum era? Cu tine?

Începe să zâmbească, de parcă ar încerca să se abțină, dar, pur și simplu, nu poate.

— A, era foarte romantic. Obișnuia să-mi cumpere bomboane de ciocolată în fiecare an pe 3 mai.

— Credeam că aniversarea voastră era în septembrie.

— Așa e, zice ea, râzând. Mereu mă răsfăța pe 3 mai dintr-un motiv oarecare. Zicea că nu există suficiente sărbători oficiale pentru mine. Că trebuia să inventeze una special pentru mine.

— Ce drăgălaș! zic eu.

Șoferul iese pe autostradă.

— Îmi compunea cele mai frumoase scrisori de dragoste. Realmente încântătoare. Cu poezii în ele despre cât de drăguță credea el că sunt, ceea ce era o prostioară, dat fiind că n-am fost niciodată drăguță.

— Ba sigur c-ai fost!

— Nu, zice ea, prozaică. Nu eram, pe bune, dar ce mă mai făcea el să mă simt ca Miss America!

Izbucnesc în râs.

— Pare o căsnicie destul de plină de pasiune, zic.

Mama tace.

— Nu! spune ea, bătându-mă ușor pe mână. Nu știu dac-aș zice plină de pasiune. Pur și simplu ne *plăceam* unul

pe altul. De parcă atunci când l-am cunoscut, mi-aș fi cunoscut cealaltă parte a mea. Cineva care mă înțelegea și mă făcea să mă simt în siguranță. N-a fost vorba de pasiune, serios. N-a fost niciodată vorba de sfâșiat hainele de pe noi. Doar am știut c-am putea fi fericiți împreună. Am știut c-am putea să creștem un copil. Am mai știut și că n-avea să fie ușor și că părinților noștri n-avea să le placă. În multe feluri însă, asta ne-a apropiat și mai tare. Noi împotriva lumii, cam așa ceva. Știu că nu-i o chestie populară. Știu că toată lumea caută un soi de căsnicie sexy în ziua de azi. Eu însă chiar am fost fericită cu tatăl tău. Realmente mi-a plăcut la nebunie să am pe cineva care să aibă grijă de mine și să am pe cineva de care să am grijă. Cu care să-mi împart zilele. Mereu l-am găsit atât de fascinant! Toate părerile lui, talentul. Puteam să discutăm despre aproape orice. Ore în șir. Stăteam treji până târziu, chiar și când de-abia începeai tu să umbli, doar ca să *vorbim*. Era cel mai bun prieten al meu.

— De-aia nu te-ai mai recăsătorit?

Mama cântărește întrebarea.

— Știi, e ciudat să vorbești despre pasiune. De când l-am pierdut pe tatăl tău, am găsit pasiunea alături de bărbați, din când în când. Aș da-o însă pe toată înapoi pentru numai câteva zile în plus cu el. Pentru numai o conversație târziu în noapte. Pasiunea n-a contat niciodată prea mult pentru mine. Genul de intimitate pe care-l aveam însă? Pe el îl prețuiam.

Poate că într-o bună zi o să-i spun ce știu.

Poate că n-o s-o fac niciodată.

Poate o s-o pun în biografia lui Evelyn ori, probabil, o să povestesc doar din perspectiva lui Evelyn, fără să dezvălui vreodată cine stătea pe locul din dreapta în mașina aceea.

Poate o să omit cu totul această parte. Cred c-aș fi dispusă să mint despre viața lui Evelyn ca să-mi protejez mama. Aș fi dispusă să omit adevărul ca să nu ajungă la public de dragul fericirii și al sănătății mintale ale unei persoane pe care-o iubesc mult.

Nu știu ce-o să fac. Știu doar că o să mă ghidez după ceea ce cred că-i cel mai bine pentru mama. Iar dacă e să fac asta cu prețul sincerității, dacă-mi ia o bucățică din integritatea mea, nu mă deranjează. Perfect, uluitor deloc.

— Cred c-am fost eu foarte norocoasă să găsesc un tovarăș precum tatăl tău, zice mama. Să găsesc acest tip de suflet pereche.

Când sapi și numai un picuț de tot sub suprafață, viața amoroasă a fiecăruia e originală, interesantă și nuanțată, și sfidează o definiție ușoară.

Poate că într-o zi o să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc așa cum Evelyn a iubit-o pe Celia. Sau poate c-o să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc cum s-au iubit părinții mei. Mi-e de-ajuns pentru moment să știu s-o caut, să știu că există diferite feluri de mare iubire.

Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le știu despre tatăl meu. Poate că era gay. Poate că se vedea drept heterosexual, dar îndrăgostit de un bărbat. Poate că era bisexual. Sau o grămadă de alte cuvinte. Chiar nu contează.

M-a iubit.

Și a iubit-o pe mama.

Nimic din ce-aș putea afla despre el nu schimbă asta. Nici măcar parțial.

Șoferul ne lasă în fața verandei mele și iau geanta mamei. Intrăm.

Mama se oferă să-mi facă celebra ei supă-cremă de porumb la cină, dar, văzând că n-am aproape nimic în frigider, e de acord că să comandăm pizza ar putea fi cea mai bună soluție.

Când vine mâncarea, întreabă dacă vreau să văd un film cu Evelyn Hugo și aproape că izbucnesc în râs înainte să-mi dau seama că vorbește serios.

— Am o poftă grozavă să văd *All for Us* de când mi-ai zis că-i iei interviu.

— Știu și eu, zic, nevrând să am nimic de-a face cu Evelyn, dar sperând și să mă convingă mama, pentru că știu că, pe undeva, nu sunt încă pregătită să-mi iau rămas-bun.

— Hai! Pentru mine.

Începe filmul și mă minunez de cât de dinamică e Evelyn pe ecran, de cât de imposibil ți-e să te uiți la altceva când e ea acolo.

După câteva minute, simt nevoia presantă să mă ridic, să-mi pun pantofii și să-i dărâm ușa ca s-o conving să renunțe.

Îmi reprim însă impulsul. O las în pace. Îi respect ultimele dorințe.

Închid ochii și adorm în sunetul vocii lui Evelyn.

Nu știu precis când se întâmplă – bănuiesc că le-am dat de capăt lucrurilor în vis –, dar, când mă trezesc de dimineață, îmi dau seama că, deși încă e prea devreme, într-o bună zi o s-o iert.

NEW YORK TRIBUNE

Evelyn Hugo, legendara sirenă a filmului, a murit

DE PRIYA AMRIT 26 MARTIE 2017

Evelyn Hugo a murit la vârsta de 79 de ani. Primele relatări nu oferă o cauză a morții, dar mai multe surse afirmă că aceasta se consideră a fi o supradoză accidentală, deoarece în sângele lui Hugo s-au găsit medicamente care se iau pe bază de rețetă și care nu trebuie combinate. Relatările cum că starul se lupta cu un cancer la sân în stadiu incipient la momentul morții nu au fost confirmate.

Actrița urmează să fie îngropată la Forest Lawn Cemetery în Los Angeles.

O emblemă a eleganței din anii 1950, transformată într-o femeie foarte sexy în anii 1960, 1970 și câștigătoare a premiului Oscar în anii 1980, Hugo și-a câștigat renumele cu silueta ei voluptoasă, rolurile îndrăznețe din filme și tumultoasa ei viață amoroasă. A fost măritată de șapte ori și a trăit mai mult decât toți soții ei.

După ce s-a retras din cariera actoricească, Hugo a donat mult timp și bani unor organizații cum ar fi adăposturile pentru femeile bătute, comunităților LGBTQ+ și cercetărilor în domeniul cancerului. S-a anunțat recent că Christie's a primit 12 dintre cele mai faimoase rochii ale ei pentru a fi vândute la licitație în beneficiul Fundației Americane de Luptă Împotriva Cancerului de Sân. Licitația, la care cu

siguranță se vor strânge milioane de dolari, va înregistra oferte din ce în ce mai mari.

Nu e deloc surprinzător că Hugo a lăsat cea mai mare parte a averii sale, cu excepția unor daruri generoase pentru cei care au lucrat pentru ea, scopurilor caritabile. Cel mai mare beneficiar pare să fie GLAAD[1].

„Mi s-au oferit extrem de multe în viața asta", a declarat Hugo într-un discurs anul trecut pentru organizația Human Rights Campaign. „A trebuit însă să mă lupt cu ghearele și cu dinții pentru ele. Dacă într-o bună zi aș putea lăsa această lume un pic mai sigură și mai ușoară pentru cei care vin după mine... ei bine, atunci s-ar putea să fi meritat efortul."

[1] Gay & Lesbian Alliance Against Defamation (GLAAD, Alianța Gay-ilor și Lesbienelor Împotriva Defăimării) care folosește în prezent ca denumire doar prescurtarea GLAAD (n. tr.).

Evelyn și cu mine

IUNIE 2017 MONIQUE GRANT

Când Evelyn Hugo, actriță legendară, producătoare și filantroapă, a murit anul acesta, ea și cu mine tocmai îi scriam memoriile.

Ar fi puțin zis și, la drept vorbind, cumva eronat, să afirm că a fost o onoare să-mi petrec ultimele două săptămâni din viața lui Evelyn alături de ea.

Evelyn a fost o femeie complexă, iar momentele de care am avut parte alături ea au fost la fel de complicate ca imaginea, viața și legenda ei. Chiar și azi încă mă mai zbat să înțeleg cine a fost Evelyn și ce impact a avut asupra mea. În unele zile, mă pomenesc convinsă c-o admir mai mult decât pe oricine altcineva am cunoscut, iar în altele, mă gândesc la ea ca la o mincinoasă și infidelă.

Cred că Evelyn ar fi mai degrabă mulțumită de asta, de fapt. N-o mai interesa adorația pură sau scandalul destrăbălat. Se concentra mai presus de toate pe adevăr.

După ce-am trecut prin transcrieri de sute de ori, după ce-am derulat în minte fiecare clipă din zilele petrecute împreună, cred că e corect să zic că s-ar putea s-o cunosc pe Evelyn mai bine decât mă cunosc pe mine. Și știu că ceea ce Evelyn ar vrea să dezvăluie în aceste pagini, pe lângă fotografiile uluitoare făcute cu numai câteva ore înainte de moartea ei, este ceva foarte surprinzător, dar superb de adevărat.

Acesta este: Evelyn Hugo a fost bisexuală și și-a petrecut cea mai mare parte a vieții iubind-o nebunește pe actrița Celia St. James.

A vrut să știți asta pentru că a iubit-o pe Celia într-un fel care când îți tăia răsuflarea, când îți frângea inima.

A vrut să știți asta pentru că faptul c-a iubit-o pe Celia St. James a fost probabil cel mai mare act politic al ei.

A vrut să știți asta pentru că, în decursul vieții ei, a devenit conștientă de responsabilitatea față de ceilalți din comunitatea LGBTQ+, de a face ca această comunitate să devină vizibilă.

Mai presus de toate însă, a vrut să știți asta pentru că era însuși miezul ei, cea mai sinceră și reală caracteristică a ei.

La finalul vieții, a fost, în cele din urmă, gata să fie reală.

Așa că eu o să v-o arăt pe adevărata Evelyn.

Ceea ce urmează este un fragment din biografia mea, *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo*, care va fi publicată anul viitor.

M-am oprit la acest titlu pentru că am întrebat-o cândva dacă se simțea jenată de faptul că se măritase de atâtea ori.

I-am zis: „Nu te deranjează faptul că soții tăi au ajuns un subiect important de presă și au fost atât de des menționați, că mai că ți-au eclipsat munca și pe tine? Că atunci când vorbește de tine, lumea nu mai vorbește decât despre cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo?"

Răspunsul ei a fost tipic Evelyn:

„Nu! Pentru că ei nu sunt decât soți. *Eu* sunt Evelyn Hugo și, oricum, odată ce-o să afle oamenii adevărul, o să fie mult mai interesați de soția mea."

Mulțumiri

Stă mărturie bunei cuviințe, credinței și aplombului editorului meu, Sarah Cantin, faptul că, atunci când i-am spus că voiam să fac ceva complet diferit, care ținea de a-l face pe cititor să creadă că o femeie fusese căsătorită de șapte ori, a zis: „Dă-i drumul!" Având siguranța acestei încrederi, m-am simțit liberă s-o creez pe Evelyn Hugo. Sarah, recunosc cu cele mai sincere mulțumiri cât de norocoasă sunt să te am editor!

Multe, multe mulțumiri trebuie să se îndrepte și spre Carly Watters pentru tot ce-a făcut pentru cariera mea. Mă simt norocoasă să continui să lucrez cu tine la atâtea cărți.

Incomparabilei mele echipe de reprezentanți: vă faceți atât de bine treaba și, din câte se pare cu pasiune, că mă simt înarmată din toate părțile.

Theresa Park, mulțumesc pentru că mi te-ai alăturat și ai început cu atâta energie, putere și eleganță de neegalat! Cu tine la cârmă, mă simt incredibil de încrezătoare că pot ajunge pe noi culmi. Brad Mendelsohn, mulțumesc pentru că ai gestionat totul cu mare încredere în mine și pentru că te-ai ocupat de detaliile complicate ale nevrozei mele cu atâta căldură. Sylvie Rabineau, inteligența și talentul de care dai dovadă probabil pălesc doar în fața compasiunii tale.

Lui Jill Gillett, Ashley Kruythoff, Kristei Shipp, lui Abigail Koons, Andreei Mai, lui Emily Sweet, Alex Greene, Blair Wilson, Vanessei Martinez și tuturor celorlalți de la WME, Circle of Confusion și Park Literary & Media, sunt sincer

copleșită de constanța cu care oferiți excelență. Mulțumiri speciale Vanessei *para el español. Me salvaste la vida.*

Lui Judith, Peter, Tory, Arielle, Alfred și tuturor celorlalți de la Atria, a căror muncă îmi ajută cărțile să-și găsească drumul în lume, vă mulțumesc profund.

Lui Crystal, Janay, Robert și restului echipei de la BookSparks, sunteți niște mașini de publicitate geniale și de neoprit și niște oameni minunați. O mie de emojiuri cu mânuțe unite în rugăciune pentru voi și tot ce faceți.

Tuturor prietenilor care au venit iar și iar să mă audă citind, să-mi cumpere cărțile, să recomande munca mea altora și să-mi pună pe furiș cărțile în partea din față a librăriei, le sunt recunoscătoare pe vecie. Lui Kate, Courtney, Juliei și lui Monique, mulțumesc că m-ați ajutat să scriu despre oameni diferiți de mine. E un lucru greu de executat la care mă înham cu umilință și mă ajută foarte mult să vă am alături.

Bloggerilor de carte care scriu, dau tweeturi și fac poze pentru a le spune oamenilor despre munca mea, voi sunteți motivul pentru care pot să continui să fac ceea ce fac. Trebuie să le aplaud cu foc pe Natasha Minoso și Vilma Gonzalez, care fac o supertreabă.

Familiilor Reid și Hanes, mulțumesc că mă susțineți, că mă încurajați cel mai zgomotos, că vă aflați mereu acolo unde am nevoie de voi!

Mamei mele, Mindy, mulțumesc că ești mândră de cartea asta și mereu nerăbdătoare să citești orice scriu!

Fratelui meu, Jake, mulțumesc că m-ai văzut așa cum vreau eu să fiu văzută, că ai înțeles atât de profund ce vreau să fac și că m-ai ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală!

Unicului și inegalabilului Alex Jenkins Reid: mulțumesc pentru c-ai înțeles de ce a fost atât de importantă cartea asta pentru mine și că ai fost atât de *implicat* în ea. Și mai important, mulțumesc pentru că ești genul de bărbat care mă încurajează să strig mai tare, să am visuri mărețe și să accept mai puține rahaturi. Mulțumesc că nu m-ai făcut

niciodată să mă simt ca și cum ar trebui să fiu eu mai umilă ca să se simtă oricine altcineva mai bine! Mă umple de o mândrie nemaiîntâlnită și bucurie să știu că fiica noastră va crește cu un tată care-i va fi alături indiferent de cine e, care-i va arăta cum ar trebui să se aștepte să fie tratată, oferindu-i model. Evelyn n-a avut parte de asta. Eu n-am avut parte de asta. Dar ea va avea. Datorită ție.

Și, în final, fetiței mele. Erai mică, mică, micuță, cât jumătate din punctul frazei acesteia, cred, când am început să scriu cartea de față. Când am terminat-o, mai aveai doar câteva zile până să-ți faci apariția. Ai fost alături de mine tot drumul. Bănuiesc că, în mare parte, *tu* mi-ai dat puterea s-o scriu.

Îți promit că am să-ți întorc favoarea, iubindu-te necondiționat și acceptându-te mereu, ca să te simți suficient de puternică și în siguranță să faci tot ceea ce-ți pui în minte. Evelyn și-ar dori asta pentru tine. Ar zice: „Lilah, du-te, fii amabilă și înșfacă tot ce vrei tu din lumea asta cu ambele mâini!" Ei bine, ea s-ar putea să nu fi pus un accent așa de mare pe amabilitate, dar eu, în calitate de mamă a ta, trebuie să insist pe asta.

Draga mea, am promis că, într-o bună zi, o să îți dezvălui întreaga poveste! Cu toată iubirea, Evelyn

O legendară actriță de film, care amintește întrucâtva de Marilyn Monroe și Elizabeth Taylor, reflectează asupra neobositei sale ascensiuni, precum și a riscurilor pe care și le-a asumat, a iubirilor pe care le-a pierdut și a secretelor pe care le-a ținut departe de ochii și urechile admiratorilor înfocați.

Aflată în amurgul vieții, Evelyn Hugo este în sfârșit gata să spună adevărul despre strălucitoarea și scandaloasa ei viață. Dar când o alege pentru această întreprindere pe Monique Grant, o jurnalistă cvasinecunoscută, nimeni nu este mai uimit decât Monique însăși. De ce ea? De ce acum?

Monique nu traversează chiar cea mai fericită perioadă. Soțul a părăsit-o, iar viața ei profesională bate pasul pe loc. Indiferent de motivul pentru care Evelyn a ales-o, tânăra este hotărâtă să profite de această ocazie nesperată pentru a-și dinamiza cariera.

Convocată în luxosul apartament al lui Evelyn, Monique ascultă fascinată în timp ce actrița își deapănă povestea. De la drumul către Los Angeles în anii '50 până la decizia de a părăsi lumea divertismentului în anii '80 și, bineînțeles, cele șapte mariaje, Evelyn evocă totul, vorbind despre ambiție nemiloasă, prietenie necondiționată și o mare dragoste interzisă. Monique începe să se lege sufletește de legendara vedetă, dar, pe măsură ce povestea lui Evelyn se apropie de încheiere, jurnalistei îi devine clar că propria viață se intersectează cu destinul actriței într-un mod tulburător.

„Fascinant, sfâșietor și învăluit în strălucirea vechiului Hollywood, romanul *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo* este una dintre cele mai captivante lecturi ale anului."
Buzzfeed

ISBN: 978-606-088-006-6
9 786060 880066
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR